Най-богатите българи

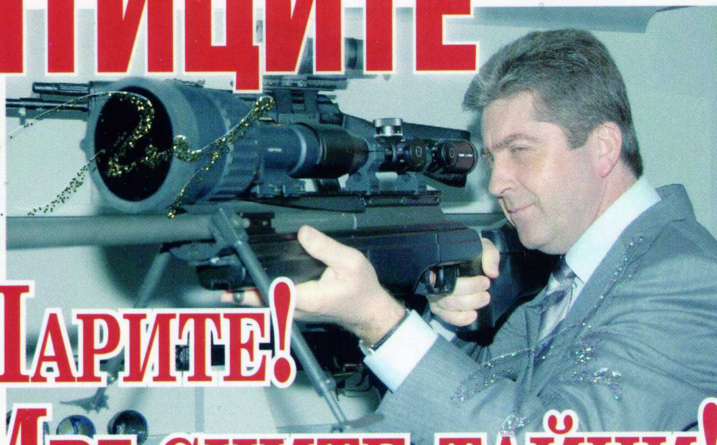
ГРИГОР ЛИЛОВ

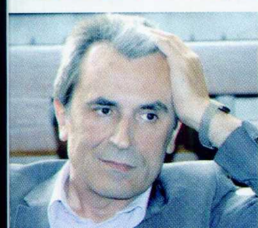
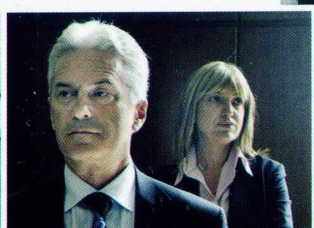
ПОЛИТИЦИТЕ

Парите! Мръсните тайни!

Григор Лилов е завършил журналистика и икономика и организация на труда. Работил е дълги години в централните медии, познат е като остро перо, редактор и бизнес-наблюдател в „Труд", часовите вестници на пресгрупа „168 часа", „Кеш" и др.

Той е сред най-известните автори на разследването у нас и често цитиран от световните издания. Във връзка с негови публикации при демокрацията са създавани временни парламентарни комисии, а при социализма са отменяни Решения на Политбюро, Валутната комисия и програми на ЦК на БКП.

Сред призьорите е на националния конкурс „Репортер на годината". Лауреат е на американската фондация „Свободна и демократична България" за първото разследване на „Мултигруп", носител е на национални и международни награди за журналистика. Книгите му са в библиотеката на Американския конгрес, университети от Бръшляновата лига и големи аналитични центрове по света.

Автор е на бестселъри като „Дуел" , „Тайният проект Бойко Борисов", „Операция Президент", „Тайните на големите играчи", „Либийска връзка", „Най-богатите българи" и др.

Цена 13,96 лева

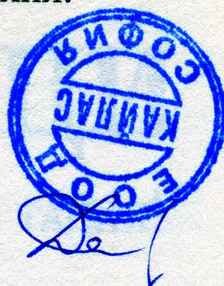
ISBN 978-954-92098-9-1

Най-богатите българи

Григор ЛИЛОВ

ПОЛИТИЦИ

Парите! Мръсните им тайни!

София, 2013 година

"БУКТРЕЙДИНГ" ЕООД
СОФИЯ Ж.К. "СЛАТИНА" БЛ.45 ВХ.Г
ЕИК: 131324802
КНИЖАРНИЦА "BOOKTRADING"
ВАРНА БУЛ. "СЛИВНИЦА" 22
ЗДДС N BG131324802
#01 ОПЕРАТОР1 01

ДП 01 13.96 Б
Обща сума 13.96
В БРОЙ ЛВ 13.96

0006530 03.12.2013 16:19 1 артикула
BG ФИСКАЛЕН БОН
DT448744 02590053
www.booktrading.bg
F908E1FFBD51EA4FD2974F436E79AB761A4B5499

Григор Лилов

ПОЛИТИЦИ

<u>**Най-богатите българи**</u>

Григор ЛИЛОВ

ПОЛИТИЦИ

ПАРИТЕ! МРЪСНИТЕ ИМ ТАЙНИ!

ДУЕЛ

Истината за атентата на летището в Бургас се оказа невероятна.

Защото в този свят на тайни служби - на сенки, реалност и изкривени огледала, в тънката граница между приказност и действителност, в блясъка и мъглата на всичко възможно и невъзможното дори, 2x2 никога не е 4, а може би е 5, 3 или дявол знае какво!

И настръхваш от ужас...

Сензационен трилър за атентата на летището в Бургас от автора, чиито книги са в Библиотеката на Американския конгрес, аналитичните центрове по света и университетите от Бръшляновата лига. Неподозираната и страшна истина, която надали ще излезе на бял свят. И родната власт с политическите лидери - замесена в проливането на онази кръв!

368 стр. Цена 12,96 лв.

ЛИБИЙСКА ВРЪЗКА

„Една книга - документален трилър, ще взриви България повече от романите на Христо Калчев и Георги Стоев, взети заедно“ - *агенция ”Блиц “ и седмичника "Шоу*

„Либийска връзка е скандален разказ за българската демокрация и нейната мафия - със съкровените тайни на три правителства и концернът им Сапфир“. Разследването на автора има силата на най-увлекателните трилъри“ - *агенция ’’Прессе*

464 стр. Цена 15 лв.

ТАЙНИТЕ НА ГОЛЕМИТЕ ИГРАЧИ - том 2

От Луканов и Трактора-Алексей Петров през Маджо и Доктора до героите на ъндърграунда, Истинските създатели на СИК. Връзките: мафиите, бизнесгрупировките, правителствата на прехода. Поръчваха ли премиери политически убийства и кои? Скандали, неоповестени никога досега. Панорама на страшния свят на кукловоди и марионетки.

640 стр. Цена 18 лв.

София, 2013 година

Книгите може да закупите директно от издателя - фирма „Кайлас“ ЕООД.
Цената на доставката е за сметка на фирмата.
e-mail: kailas@abv.bg, GSM 0887-235-351, 0885-148-241
адрес: София 1618, ул. „Боряна“ 61, бл. 216А, ап.10, „Кайлас“ ЕООД

От същия автор:

Заплащане: с пощенски запис или наложен платеж.

Съдържание

БОЙКО МЕТОДИЕВ БОРИСОВ И ЦВЕТЕЛИНА БОРИСЛАВОВА КАРАГЬОЗОВА

Бойко - роден на 13 юни 1959 г. в Банкя.

Запален фен на тениса, футбола, таблата и белота. Като младеж се е пробвал в рисуването.

Цветелина - родена на 27 септември 1958 г. в София. Хоби - градинарството.

Семейство

Бойко:

Баща — Методи, пожарникар. Най-вероятно емигрант в Испания — в провинция Гуадалахара. В трежърите на социалното осигуряване неговото име се води под № 5314. Майка - Венета, учителка в местното училище, където е учил.

Сестра - Красимира. Лекар-неонатолог (специалност за пеленачетата).

Цветелина:

Баща - Борислав, служител на Първо главно управление на Държавна сигурност (разузнаването). ’’Материално от- говорно лице“ (домакин) в редица посолства на Запад.

Майка - Веселина, домакиня. По майчина линия Цветелина води рода си от народния поет Иван Вазов. Връзката е пряка, тръгва от майката на поета Съба и стига до майка й.

И двамата имат по един предишен брак, живеят в съжителство. Първа съпруга на Бойко - Стела, лекар-офтамолог. Имат дъщеря Венета.

Първи съпруг на Цветелина - Стефан, син на Иван Абад- жиев - бивш кандидат-член на Политбюро и секретар на ЦК на БКП. Компютърен специалист. Имат две дъщери - Ралица и Веселина. Живеят в САЩ.

Бившата съпруга на Бойко и бившия съпруг на Цветелина са

семейство и живеят в САЩ.

ОБРАЗОВАНИЕ

Бойко:

1977 г. - завършва гимназията в Банкя с отличен успех.

1982 г. - дипломира се във Висшата специална школа ’’Георги Димитров“ (сега Академия на МВР) - специалност ’’Противопожарна техника и безопасност“ с чин лейтенант и специалност инженер. Пак там е приет за член на БКП на възраст 19 години.

1990 г. - кандидат на физкултурните науки с диплома № 20109 от 8 май 1990 г. и заповед 114-111 /5.03.1990 г. (сега се води д-р на психологическите) с работа на тема ’’Психофизи- ческа подготовка на оперативния състав на противопожарна охрана за действие в екстремална ситуация на пожар“.

Цветелина:

До 18-годишната си възраст Цветелина живее с родителите си в чужбина: в САЩ, Индонезия, Румъния и Испания и учи в местни училища. Завършва руска гимназия в Букурещ. Записва философия в местния университет, след една година прекъсва поради завръщането на семейството й в България. В София продължава следването си в СУ ’’Климент Охридски“ с английска и испанска филология. Дипломира се в университет в Мадрид.

Завършила е и УНСС, специалност ''Международни икономически отношения".

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪ Т

Бойко:

1982 г. - започва професионалната си кариера като командир на взвод и на рота. След шест месеца е преназначен в ЦУПО - Централното управление на пожарната у нас. След това е прехвърлен в школата в Симеоново, във факултет ''Държавна сигурност" като завеждащ катедра ''Тактическа подготовка на оперативния състав". Повишен в чин майор от спецслужбите, като дораства до чин подполковник.

Напуска работа след отказ да се деполитизира на фона на демократичните промени у нас. Тогавашният партиен орган на БКП (БСП) посвещава на ''достойната му постъпка" и мотивите му (не мога да предам миналото на родата си, б.а.) своя статия.

1 септември 2001 г. - с указ на Президента на република България Петър Стоянов Бойко Борисов е назначен на длъжност Главен секретар на МВР и е повишен в звание ''полковник" от МВР.

2002 г. - в самото начало на годината с президентски указ Петър Стоянов му присвоява званието ''генерал-майор", а през 2004 г. с указ на Георги Първанов е удостоен със званието ''генерал-лейтенант".

19 септември 2005 г. - напуска службата след конфликт с тогавашния вътрешен министър Румен Петков.

Цветелина:

Като студентка работи в международния отдел на СУ ''Климент Охридски" и като сътрудник на асамблеята ''Знаме на мира".

Започва кариерата си във външнотърговското дружество "Инко" (Индустриално коопериране) - част от структурите на научно-техническото разузнаване. По утвърдените правила за щата служителите в тази фирма са офицери от Държавна сигурност или нейни сътрудници като минимум.

Следващ връх в работата ѝ е обединение ”ГАПС“ - гъвкави автоматизирани производствени системи. Демокрацията я заварва и като търговски представител за Балканите на ’’SPEA“ - втората по големина фирма в Европа за производство на електронни тестери, с които се проверяват електронни платки.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Бойко:

В момента няма.

Правно-информационните системи изваждат десетки негови предишни участия в капитала на дружества като:

1. ”Ипон-1“ ООД, регистрирана на 13.09.1991 г. на адрес София, ул. ’’Раковски“ 209. В тази фирма Бойко Борисов е съдружник с баща си (Методи Борисов Георгиев), Живко Делчев Делчев и Павел Методиев Алексиев.
2. ”Ипон-2“ ООД, регистрирана в края на 1992 г. на същия адрес, в която е съсобственик с Цветелина Бориславова.
3. ”Ипон-Агенция за сигурност и охрана“ ООД, регистрирана през м. април 1998 г. на адрес: София, ул. ’’Гечкенли“. Съдружници и управители - Владимир Петев и Васил Калугеров. Изпълнителен директор - Младен Георгиев.
4. ’’Интербулпред“ АД, регистрирана през есента на 1997 г. на адрес София, бул. ”Г. М. Димитров“, бл. 3, ет. 6 и уставен капитал 1 млн. лв. Съвет на директорите -

Бойко Борисов, Евстати Гюров, Чавдар Чернев, Румен Николов, Димо Кръстанов, Владимир Петев.

5. ”Тео Интернационал“ АД, Бургас - до лятото на 1996 г. Бойко Борисов е член на Съвета на директорите заедно с Румен Николов - ’’Пашата“. Впоследствие са заменени от Иво Каменов Георгиев (ТИМ) и Недялко Кирезиев. В периода 1994-1997 г. ”Тео интернационал“ е уличена в производство на фалшиви цигари ’’Марлборо“ и ’’Мелник“ във фабриката й в Кpаймоpие. Борисов се оттегля от нея на 24.06.1996 г., след скандала и бягството на третият собственик - Емил Райков, който е обявен за издирване от прокуратурата и пред ’’Интерпол“ (неоткрит и досега).
6. ”Джи енд Би травъл къмпани“, регистрирана през есента на 1994 г. и свързана със СИК. Съдружници са Бойко Борисов, ’’София Делта“ ООД (на Николай Гигов) и др. През април 1996 г. фирмата е одобрена за купувач на 55 % от акциите на грандхотел ’’София“ за 595 млн. лв. (8, 5 млн. долара). Впоследствие сделката е разтрогната, поради неизплащане на първата вноска.
7. ’’Прахайм“ ООД - Червен бряг, учредена през 1996 г. Дейност - производство на сапуни и миещи препарата. Съдружници - Бойко Борисов, Цветелина Бориславова и ’’Прайм инвестмънт тръст“(един от учредителите и основните акционери на ТСБанк на убития Емил Кюлев). Управители - Цветелина Бориславова и Алипи Алипиев.
8. ’’Будоинвест“ ООД. Съдружници: Румен Цветков, Алексей Петров, Бойко Борисов (до м. август 1998 г.)
9. ”Би енд Пи Комерс“ ООД, регистрирано през м.май 2001 г. на адрес: София, ул. ’’Любен Каравелов“ 83, ет. 2. Съсобственици - Бойко Борисов и Пламен Тачев Петров.
10. ’’Цебра“ ООД, регистрирано през 1994 г. Съдружници - Бойко Борисов, Цветелина Бориславова, Живко Делчев.
11. ”Ти Би Ай-97“. Съдружници - Бойко Борисов, Тодор Толев - разстрелян на 16 юни 2003 г.

12. ”Сириус-2“ ООД, регистрирано през 1992 г.Собственици - Бойко Борисов и Цветелина Бориславова.
13. ’’Химтекс“ АД. Членове на съвета на директорите Бойко Борисов, Цветелина Карагьозова и Мирослав Дерменджиев до 1997 г. Впоследствие в СД на дружеството влиза майката на Цветелина.
14. офшорки в Кипър - ’’Химтекс Сайърс Лимитид“.

Свързаните с Бойко Борисов лица и дружества имат дялове и участия в още 174 фирми, а от своя страна - с нови близо 500. Този бизнескръг контролира активи за над 1.5 милиарда само на първо четене.

Например ”Ипон“-те са сред най-големите охранителни фирми у нас. Те пазеха/пазят големи промишлени предприятия от национално значение като: нефтопровода и всички пласментно-снабдителни бази на ’’ЛУКойл“, ’’Големите Български мелници“; завод ’’Камбана“; Свободна безмитна зона-Бургас; ’’Елхим-Искра“ в Пазарджик; ’’Химмаш“ - Хасково; винзаводите и резиденциите на ’’Домейн Бойар“; завод за преработка на растителни масла ’’Прима М“ - Велико Търново; ’’Софарма“; ’’Бентонит“; ’’Монек Юг“ - Кърджали; ”Трас Инженеринг“ - Кърджали; ’’София БТ“; ’’Деспред“; ’’Ливел“, инкасото на ’’МобилТел“. Фирмата охранява специални сгради, като ’’Интерпред Световен Търговски Център“; спортни сгради и зали - ’’София“, ’’Фестивална“, ’’Универсиада“ (приватизирана от хората на Ахмед Доган: скандалният Дилян Пеевски и майка му - Ирена Кръстева); спортен комплекс ’’Славия-1913“ и други.

Обект на охрана са луксозни хотели в ’’Златни пясъци“; ’’Слънчев бряг“; ’’Пампорово“; хотелски комплекс ’’Империя“ (на Йордан Лечков) в Сливен и др. Фирмата охранява луксозни магазини на веригите като: BOSS; Lacoste, VAYK, Pretty Shop и други.

’’Ипоните“ охраняваха хазартната фирма, свързана с ’’Мултгруп“ и Васил Божков ”Ай Джи Ем“, банката на СИК, Общинска банка, Националната банка на Гърция, финансово-брокерски къщи, ’’Булинс“; къщите и вилите на Славчо Христов,

Николай Маринов (’’Маргина“), Младен Михалев (’’Маджо“) и др. От пролетта на 2001 г. ”Ипон“ сключи договор и с алкохолната фирма ’’Синхрон инвест“...

Цветелина е била или е съдружник, собственик и в ръководните тела на:

’’Бентонит“ - Кърджали (собственост на СИБанк - пряко и чрез офшорни фирми) - собственик и управител. Предприятието е закупено в периода 1998-1999 г. от РМД с участието на частни фирми, като сделката е финансирана от свързаната с ресторантьора-банкер (по времето на Костов) Славчо Б. Христов ’’Българо-руска инвестиционна банка“.

’’Консорциум каучукова индустрия“ АД, София, член на Съвета на директорите;

”Ай Ти Пи“ България“ ЕООД, собственик и управител.

’’Интерпрайм тобако“ ООД, съдружник и управител. Във фирмата участва Румен Николов ’’Пашата“ чрез фирмата си ’’Арена 95“.

”Ипон-2“ ООД, съсобственик.

’’Праймхим“ ООД - София, съсобственик, управител.

”Цебра“ООД (която от своя страна е съдружник в ”ИПОН - Агенция за сигурност и охрана“ ООД), съдружник.

”Сириус-2“ ООД, съсобственик.

’’Химтекс“ АД, член на Съвета на директорите.

”Трол“, Лихтенщайн (офшорна фирма), управител на търговското представителство на фирмата в България. Представителството се помещава на адреса на ”Ипон“.

”ОЦК“ - Кърджали. Член на УС.

Шеф на Надзорния съвет на СИБанк и акционер (от 2001 до 2010 г. - заличено обстоятелство)

През 2005 г. Бориславова основава инвестиционното дружество ”Си Ес Ай Еф“ (CSIF - Clever Synergies Investment Fund), в което притежава 99%, а останалите са на фондацията й ’’Credo Bonum“. Фондацията е създадена през 2006 г. като асоциация с нестопанска цел. Тя е главен изпълнителен директор и председател на Съвета на директорите на инвестиционното дружество. Чрез фонда тя има пряко и косвено участие в над 100

дружества във финансите, енергетиката, възобновяемите енергийни източници (зелената енергия), недвижимите имоти, земеделието, туризма (например курорта Пампорово и др.), инфраструктурата (рибното пристанище в Бургас) и др.

Чрез фонда от 17 юни 2001 г. е основен акционер, а месец по-късно и председател на надзора на Българо-американската кредитна банка.

По оценка на активите, които контролира пряко или косвено, Цветелина Бориславова, макар и жена, се нарежда сред топ 5 на най-богатите хора у нас и с основание може да се счита за милиардерка.

Оценката за състоянието на Бойко Борисов преди да заеме поста на премиер, е около 50 млн. Не е възможно да се пресметне сумата в момента заради възможостите на властите у нас да разпределят обществените поръчки на тъмно, да надзирават сивата и черна икономика заедно с контрабандата срещу съответните отчисления от приходите им. Спорен е въпросът доколко като главен секретар на МВР, столичен кмет и премиер се е възползвал и в каква степен.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Бойко:

Ръководител на отбора на МВР по карате до началото на демократичните промени.

Футболист на ’’Витоша“ (Бистрица).

Цветелина:

Основател и председател на сдружение ’’Глобална България“.

Председател на фондациите ”Екофонд-Ра“ и ’’Българска медицина“.

Учредител на асоциация ”За защита на планините“. Учредител и шеф на организацията с нестопанска цел ’’Кредо Бонум“.

Основател и председател на фондация ’’Tipping point“, учредена през 2005 г.

Консул у нас на Република Исландия.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Бойко:

2005 г. - избран за депутат от НДСВ на парламентарните избори през 2005 г.

2005-2009 г. - кмет на София.

03.12.2006 г. - основател и лидер на партия ГЕРБ.

27 юли 2009 г. - 21 февруари 2013 г. - министър- председател на България (в оставка до 13 март, когато е назначено служебно правителство).

От 21 май 2013 г. - депутат от ГЕРБ.

Цветелина:
Няма

ЩРИХИ

Каква кариера! От грижовното крило на диктатора Живков до ракетата на обявяваната днес като соросоидна ’’Глобална България“ и каква изненада - май и с участието на Първанов и Станишев, замислили го като премиер!

- Пътувах до Правец, мой роднина по бащина линия е мажоритарен кандидат в този район и отидох да го подкрепя. Това е Кирил Войнов - споделя Тодор Славков, внука на Живков, пред приятеля си, ТВ водещия Николай Кънчев.

- Сега вместо да търсят заместник на моя племенник Кирил Войнов - бившия шеф на националната пожарна, да назначат Бойко, той е най-добре обучен за този пост!

Откровеният съвет е на Иван Славков - зетя на Тодор Живков.

Така чрез прапрадядото на майка си Венета - Войн, и един от неговите потомци - Кирил Войнов, Бойко Борисов се оказа роднина - почти братовчед на Батето. А да си сроден дори и така, пък и по какъвто и да е начин с родата около бившия Генерален секретар на ЦК на БКП и председател на Държавния съвет значеше много - не само в тоталитарна, но както се вижда и в демократическа България.

Ето я тайната на времето - опазена през десетилетия като зеницата на око! Ето го шифърът ’’Войн“ - Войн от Хераково, заложен някога в далечното минало, но повече от валиден и сега! Така резюмира един от секретите за успеха на пожарникаря разследването в книгата ’’Тайният проект Бойко Борисов“ (от Григор Лилов, б.а.).

Но може ли да се вярва на скандалните разкрития в нея, актуални и досега? Оправдателните присъди за мен като автор по заведените две дела по членове на Наказателния кодекс са факт. Въпреки безскрупулния натиск върху магистратите на Темида.

А декор ли е жената до него?

- Госпожо Бориславова, кое е по-трудно - да се управлява банка или да си жената до един преуспял мъж?

- И двете позиции са много важни и отговорни.

Така отговаря на въпроса за ценностите в живота финансистката Цветелина Бориславова. Сигурно по професионален стереотип за тази изява в медиите е използвана специализираната терминология, свойствена за брокер или банкер. Но пък съжителството между двамата наистина се оказа късметлийска ’’позиция“ като стартова площадка в кариерата на Бойко Борисов.

Тя е онзи човек, който извади премиера от паважа, върху който се отзова след напускането на МВР и го вкара в частния бизнес: ’’Останах на улицата, не знаех с какво да се занимавам и тогава Цветелина ми помогна. Регистрирахме заедно ”Ипон“.

Цветелина стои до него и в политиката. Името й беше ’’Глобална България“. Годината на възникването й съвпадна с първата сериозна политическа заявка на Бойко Борисов за навлизане в политиката и налагането му като ключова фигура в МВР.

- Виждате ли Бойко Борисов премиер?

- Хората се умориха от дългия преход, умориха се да ги лъжат и само да им обещават неща, които след това не се случват. Виждате какво стана на местните избори и колко много загубиха досегашните партии. Никой не го очакваше, поне те не го очакваха. Затова искат промяна и те самите ще кажат на кого да дадат доверието си и за кого да гласуват.

’’Глобална България“ изчезна от хоризонта, само политолозите я запомниха. Остана обаче неафишираният й, но много успешен и значим продукт - министър-председателя.

Съществен е детайлът. Той говори за основното, той носи в себе си генетиката на цялото. По парчето от мозайката се разкрива непознатият й публично истински образ.

Ето го! Под ръката й - на работа и вкъщи, винаги са няколко книги. ''Моята библия" ги нарича тя. Редовно ги препрочита, носи ги навсякъде - дори и при командировките си в чужбина. Те са ''Силата на настоящето" на Ерхард Толе, ''Изкуството на мира" на японския майстор на боя Морихей Уешиба - реплика на известната ''Изкуството на войната" на Сун У и ''История на войната". Наистина любопитен и впечатляващ избор - дори и за мъж, пък камо ли за жена. Безусловно може да й се вярва, че е ''мъжко" момиче. Може би е далеч по-мъжко от самия Генерал.

Красотата й е подвеждаща, фигурата на елитна западна манекенка - заблуждаваща, нежният й чар и женска атрактивност се комбинират неочаквано с интелект в рядко срещан букет. Но в бизнеса и политиката той може да е опасен и като добре наточено, безотказно пронизващо острие. ''Цвети", както я наричат галено по-близките й хора, е преминала през огън и вода, както се казва. Видяла е всичко - здрависвала се е дори със смъртта.

Първата й среща с нея е на 27 март 1997. В разрез с криминалната традиция, атентатът не е по късна доба, а достатъчно оживено време - в 20:15 часа.

Тогава нов, син джип ''Опел Фронтиера" експлодира със страшна сила. Паркиран е на метри от пресечката на централните софийски улици "Хан Аспарух" и ''Ангел Кънчев". Мястото е в оживения център на столицата - на пряка разстояние от централните булеварди ''Патриарх Евтимий" и ''Витоша", на няколкостотин крачки от НДК. Взривът разсипва дъжд от останки наоколо и бълва пламъци до втория етаж на съседната кооперация. На няколко метра от колата си Цветелина натиснала копчето на дистанционното. Малко преварила и това й спасило живота, категорични са експертите. Тъпанчетата й са спукани, лицето й - обляно в кръв, стъкла и осколки са се набили по него и тялото. Ударната вълна я отхвърля настрана и причинява контузии на някои вътрешни органи.

Лечението е месеци, пластичните операции са поне пет- шест на брой - в Австрия и САЩ. Докторите все пак успяват да възстановят красотата й. Кажи речи цялата й ''фасада" е променена, злословят не така елегантните и хубави жени. Според

тях банкерката и до днешни дни носи в ухото си почти незабележим слухов апарат - чудо на миниатюризацията и съвременните технологии. До онази злокобна дата тя е известна с фамилията си - Карагьозова, но от нея нататък използва другото си, бащино име - Бориславова. Любопит- но е, че пресата с изключение на в. ’’Труд“, където работех тогава, не забеляза покушението.

За разлика от първото второто покушение е опазено в дълбока тайна и досега. За първи път разказах за него в ’’Тайния проект“. На 24 октомври 2004 г. джипът й ’’Роувър“ неочаквано се оказал повреден. Тогава тя взела служебното ’’Ауди“ - лимузина-осмица от серията А, модификацията R. Тръгнала да инспектира клоновете на ’’СИбанк“ из Северна България. Около 10 часа сутринта колата излетяла на не особено остра крива от магистралата край Ябланица и помела мантинелата. Само по чудо не се е сурлясала надолу в пропастта, твърдят очевидци. Скоростта не е била кой знае колко висока.

Въпреки въздушните възглавници и тежкия, здрав като танк автомобил шофьорът Васил Георгиев е докаран здраво потрошен в ’’Пирогов“. Тазът му бил пръснат на дребни кос- тени частици, което озадачило хирурзите. Иначе нищо друго му нямало. Естеството на раните заприличало на последствие от маломощен взрив, монтиран под шофьорската седалка, се произнесли специалистите. Такъв, който раздробява, вместо да чупи, както става при катастрофа. Банкерката, която се е возела по изключение отзад - до онзи момент все седяла отпред или сама шофирала, оцеляла по чудо. Само на лицето й зейнала порезна рана.

Какви сметки са се разчиствали, сигурно и Господ не знае. Онази сутрин тя отърва смъртта, но привечер загинаха мафиотът Андрия Драшкович от Сърбия и сикаджията Дмитрий Минев - Руснака. Има данни, че двамата - Бойко и Цветелина, са били запознати един с друг от Живко Желев. Той беше съветник на депутата от НДСВ Димитър Димитров - собственик на онзи апартамент, от който взеха на мушката и простреляха Минев-Руснака насред софийския бул. ’’Витоша“. Продължението на

атентата? Светкавичният му отговор ли?

Историята на връзката между двамата е в най-добрите традиции на жанра. Перипетиите и развитието й плачат за филмиране. Ако двамата бяха в Америка, Холивуд отдавна щеше да е произвел поредния си касов успех, щедро обсипан с ’’Оскари“. ”Не искам да си спомням за него! (Бойко)“

- категорично прекъсва всякакъв опит за интервю бившата му съпруга. Защото се случва почти немислимото: двамата съпрузи си разменят жените, а двете съпруги - мъжете. Стефан се взима със Стела, Бойко - с Цветелина.

Ла комедия финнита!

Но приказката за любовта е разказ и за горещата прегръдка с мутрите. Самият Бойко признава, че ”в живота ми е имало моменти, когато съм бил на ръба на закона“. Фактите подсказват - ”и отвъд“.

... ”От 3 страници, които изпробвахме в сайта през последните 90 дни, 1 са довели до изтеглянето и инсталирането на злонамерен софтуер без съгласието на съответния потребител. Сайтът е регистриран като подозрителен - посещаването му може да доведе до повреда на компютъра ви. Злонамереният софтуер се хоства на 1 домейн/а, включително xb8.ru/.“

Това е съобщението, с което Google ме информира, че единственото по-разгърнато съобщение в ’’Интернет“ за Стефан Деспотов и случилото се преди години в Зона Б-5 е недостъпно. През годините и името на застреляния длъжник се смени - от Стефан на Деспот. Пръстът във фалшификацията е на МВР. През 2004 г. то съобщи за ново убийство пред същия блок и цитира невярно име за старото. Подмени и мястото му: вместо престрелка на улицата - самотен изстрел вътре. Знае се кой беше тогава главен секретар на ведомството.

Този страховит екшън, оставил 4 трупа и маса ранени, фигурира само с изречение - едно-единствено в целия Интернет. Без имена, със сбъркана - може би умишлено дата, без конкретизацията му, без многото убити и ранени. ’’Фирмата е съпричастна към криминални деяния, в т.ч. и към нераз- критото убийство на лице в ’’Зона Б-5“, единствено това се казва в този

ред. Една съдебна експертиза обаче изследва фаталния куршум за Деспотов. Неин обект е и пистолетът на Бойко.

- И със сигурност знам, че в ресторанта (’’Славия“, б.а.), в който разстреляха Милчо Бонев - бай Миле, кметът е ходил за свои срещи там! - закле се събеседникът ми.

Казва се Георги Стоев. Борче. Но нетипична мутра. Очевидец. Писател. Обществена знаменитост. Кандидат-свидетел срещу мафията. И труп - от 7 април 2008 г. Едно борче от паважа на улицата случайно беше влязло в залите на политиката. Дори онова малко, което чу, което видя, което разбра и недоразбра, го уби.

- С бай Миле нямам нищо общо. Две коли ми откраднаха навремето и следите водеха към ’’Орбита“ - опонира на клюката бате Бойко.

- Познавах Милчо Бонев лично! - заяви Генерала на съдебния процес по повод това убийство, забравил предишното си твърдение. Той уточни пред магистратите, че познанството му с Бай Миле е било единствено по линия на охраната на стадион ’’Славия“. - Бях много изненадан от убийството. Милчо Бонев се занимаваше с трансфер на футболисти!

Изумително е, че един бивш главен секретар на МВР може да го твърди! Бай Миле е ключова фигура в СИК, шеф на наказателните им бригади, тясно свързан с българската и сръбска мафия, човек с досие, измервано на дебелина с много педи.

Но и досието на Бойко Борисов не е сред тънките.

Първото в него е регистрационен номер 8772 от 09.12.1996 г. Тогава той е записан в оперативния отчет на ЦСБОП (службата за борба с организираната престъпност) като информатор. Мотивът е, че контактува с ’’оперативно интересни лица“, сред които е например същият бай Миле. Подписът е на оперативен работник НБ 22, съгласувано с НБ 20. Предложението е регистрирано - с № 0380 от 10.12.1996 г. от някой си с инициали КБ-16. Зад шифрите се крият действителни личности.

Според водещия офицер Младен Георгиев и началникът му Спас Спасов кандидатът Борисов има качества и перспективи за регистрация в ’’по-горни категории“ секретен сътрудник. На

жаргона на службите това означава, че е агент-инфор- матор, заведено му е ’’картонче“ и архивите пазят негови донесения. Нали обърнахте внимание на формулировката

- ”в по-горни категории секретен сътрудник“. Папката разкрива пълната симбиоза и съвместна любов на държавата ни с мафията. Защото ’’Агентът“ от едната страна обаче е и ’’Обект“ от друга. В Дело за оперативно наблюдение (ДОН) ”Буда“. То е от 24 февруари 1997 г. Историята от онези години ’’финализира“ десетилетие по-късно.

1. Вербовчикът издига Бойко Борисов като информатор и специален сътрудник и така легендира (обяснява) участието му в знайни и незнайни ’’подвизи“.

2. Вербовчикът обаче също е заподозрян в тъмни дела с мафиотите е и изгонен от службите. При това не сам, а заедно с шефа си - агент на ДС.

3. Вербуваният (Борисов) прибира под крилото си вербовчика (Младенов) - назначава го за шеф в ИПОН.

4. Прогоненият началник (Спасов) на вербовчика също си намира топло място - при Трактора (Алексей Петров).

5. Борисов става шеф на МВР и от ”Ипон“ взима вербовчика (Младенов) в институцията.

6. Борисов е премиер и прави същия водещ го навремето офицер втори по ранг в ДАНС.

’’Близък сьратник на известни ганстери“ го нарече сп. ’’Конгрешънъл Куотърли“. Статията е от 8 март 2007 г. Изданието е нещо като рупор на американския Конгрес. То се позова на секретен доклад от няколкостотин страници, изготвен по поръчка на швейцарска банка.

Четивото е в ръцете ми. (датирано за предаване на поръчалите го на 1 октомври 2005 г.) Първата част са аналитични справки за Бойко и Цветелина (12 стр. от 17), справка за ’’престъпната група“ ИПОН (5 стр.), справка за поръчкови- те убийства в България за 2001-2005 г., когато Борисов е главен секретар на МВР (5 стр.). В приложение от 26 стр. са извадки от Булстат за всички фирми и лица. Втората му част са резюмета на статии, интервюта и материали по медиите. За третата, неизвестна дори

като съществуване у нас, засега ще премълча.

Но дори миналото бледнее с екшъните си на фона на прясното настояще.

На 14 януари 2011 г. във вестник ''Галерия" се появиха записите от разговорите на премиера Борисов с Вальо Танев. Стартира флашковият скандал за спряна проверка за нелегален алкохол във фабриката в Мездра на Михаил Михов. Уж всичко се научи, но всъщност - съвсем нищо. Ето защо!

Не се научи, че съпругата на Мишо Бирата - Ели е дъщеря на комунистически генерал и най-близка роднина на червения камарад Красимир Премянов. Не се научи, че Ева е съдружник в знаменития пиано бар ''Синатра" в София. Там през 2008 г. гостува Владимир Путин в компанията на Първанов. Заведението се прочу - в него беше парафиран ''Големият шлем" за енергийните проекти с Русия. Накратко
- май задгранични сили подсигуриха записите и поръчаха компромата.

Не се разбра, че е възможно самият Борисов да е имал личен интерес за милиони от връщането на отнетия лиценз и отменяне на проверката. Защото на 27 ноември 2009 г., след първото затваряне на склада от митническите органи, "Леде- ника" АД е взела кредит от 2 милиона от... СИбанк-трезорът на Цветелина Бориславова. Мишо Бирата беше заложил цялото си предприятие и фирмата като обезпечение. Светкавично след това разрешението за дейност отново е дадено.

Самата ''Бира" напусна белия свят два месеца и половина след началото на скандала - на 30 март 2011 г. Откриха го мъртъв по обяд в апартамент на петия етаж в хотел "РИУ Правец Ризорт Палас" на Валентин Златев. Олигархът беше ходатайствал за него пред Борисов. И президента Георги Първанов беше ходатайствал. На паркинга пред хотела стоеше поръчковия му ''Мерцедес" - № СС 7433, с дипломатическа идентификация. От багажника не изскочи нищо, което да грабне вниманието. На задната седалка откриха два блистера с хапчета. Разследващите ги прибраха светкавично и повече за тях нищо не се чу.

Камериерката влязла да почиства стаята и го намерила мъртъв.

Не се разбра нито коя е тя, нито я разпитаха. Оказа се, че незабавно е напуснала работата си и ’’заминала да изкарва хляба по чужбина“. Мишо Бирата е починал от ’’бърза сърдечна смърт, настъпила вследствие на остра коронарна недостатъчност, предизвикана от кръвоизлив под атеросклеротичната плака“, посочи аутопсията. Но коронарните плаки ги има всеки след 30 години. Когато запушат съда - исхемия, до 30 минути от този момент не може да има инфаркт. А когато настъпи, човек още живее - половин, един час, два, че и повече без лекарска намеса. Винаги търси помощ - от близки, роднини, случайни хора. Но Михаил Михов не е търсил...

Смушава анализът на времената. Сигналът в МВР за намереното тяло в хотела е получен в 12:32 часа, а информацията за кончината и причината - инфаркт е публикувана в 13:01. Разликата е 29 минути! В Правец няма съдебни лекари, в Ботевград - също. Значи екипът в София се е събрал на секундата, намерил дежурния лекар, преминал цялата столица по диагонал в часа на задръстванията, прелетял с бясна скорост магистралата, въпреки че е в бус, извършил огледа и сложил категорична диагноза на момента! Както и да се пресмята, тези 29 минути време въобще, ама въобще не стигат! Но диагнозата остана - никой не пожела да проучи версията за изкуствена медикаментозна смърт (аерозолен цианкалий, при когото следите имитират инфаркт). Хисто- логични проби не бяха изследвани въпреки правилата. Едно анонимно писмо от д-р ’’Николов“ (псевдоним, използван от лекар от екипа патоанатоми) също остана настрани от прокурорското внимание.

Животът на Михаил Михов - Бирата е своеобразна епитафия за пътя на типичния български новобогаташ - беден, червив с пари, мъртъв. 47-годишният бизнесмен е роден в Силистра. На кого мислите, че е съученик? - На Младен Михалев (Маджо). В училището Бирата и сестратата на си- каджията са гаджета. Бащата на Михов е бил счетоводител на Окръжния комитет на партията, което обяснява куфарчето, дало старт на милионерството. Баскетболът му е от общите им приказки с Първанов - и той е фен на този спорт. Мощно рамо за поста шеф

на федерацията му е дал босът на баскетболния ’’ЛУКОЙЛ Академик“ - президентски и Бойков приятел Валентин Златев.

Във фаталната нощ-сутрин скъпа гостенка му била Таня Тодорова - Сусина, около 40-годишна, бизнесменка от Берковица. Тя е собственик на голям склад за безалкохолни и бира - зарежда всички в региона. Вдовица. Край нея също се завъртя смъртта. Дни след случилото се тя беше пребита и закуцука със счупен крак. Три дни след последвалата по- късно смърт на Ева, съпругата на Бирата, синът на Сусина също загина - при ’’нещастен“ случай. Вече никой не може да й отвори наново устата. Дори и аз. Защото Сусина има и дъщеря - жива. А за финал си замина и девойката Мирослава от Перник. На 20 май 2012 г. изложих във ’’Фесбук“ моята версия за случилото се и връзката с Бирата.

На 8 януари 2012 г. от Колумбия в САЩ е екстрадирана Беатрис Елена Енао. Тя фигурира в списъка на 10-те най-тър-сени от ’’Интерпол“ и се слави като кралица на амфетамини- те. Сигурно веднага след екстрадацията е започнала да пее, понеже два дена след попадането й в ръцете на ДЕА и ФБР, ’’Европол“ започва масирана операция по цяла Европа срещу амфетаминовата мафия. Провежда се в България, Холандия, Испания, Германия, Белгия, Швеция. Според съобщенията са пипнати най-големите босове на Стария континент (3 в Швеция, 2 в Германия, 1 в Холандия и т.н.).

Специална група от ’’Европол“ е пристигнала за операцията у нас на 9 януари. Стартът е на 11 януари (с ден закъснение след европейската). Основният регион на удара срещу мафията е Перник. Проверени са 11 адреса. Под контрола на офицерите от ’’Европол“ са заловени 75 литра на амфетамин база (достатъчни за 120 кг чист амфетамин), 15 кг амфетамин субстанция и 1400 литра химикали за синтетични наркотици. Открито е оборудване, 2 таблетиращи много модерни машини, оръжие, вкл. и 5 бр. автомати с 150 пълнителя с патрони. Конфискувани са много шашки динамит, 6,4 кг TNT - много силно взривно вещество и неизвестно и досега количество пластичен взрив!!!

В 0:20 часа на 11 срещу 12 януари на магистралата над Перник специализираните части задържат Голф с Пернишка

регистрация.В него откриват двама младежи и една девойка. Младежите са Марио Любенов и Стойчо Стоев - Чочо. В София е задържан още един човек. Трима наркодилъри са арестувани в България от Европол, предаде АФП на 12 януари. Чуждестранната агенция се позова на съобщението на ''Европол".

И оттук започва огромната мъгла над случая:

1. Двамата престъпници, убили Мирослава са задържани за това престъпление според родните органи, а според Европол са спипани заради амфетамините. Полицейските досиета на Марио и Чочо сочат, че те тясно са работили с местните босове на наркотрафика. Според МВР Чочо е пипнат много рано сутринта, Марио - на следващия ден, а според ''Европол" - минути след полунощ преди намирането на трупа на Мирослава сутринта, (нейният ''открит" труп навреме измести винамието към операцията на ''Европол")

2. Марио е задържан в ''Голфа" на 11 срещу 12 януари, макар че по същото време е лежал в психиатрията на 4 километър според родните корифеи на плаща и кинжала. По точка 1 и 2 аз вярвам на ''Европол", а не на МВР. А вие?!

3. Според документите Чочо е платен ''секретен сътрудник" на централата на ГДБОП и е докладвал на най-високите равнища на антимафиотите. Ако тези техни върхове са ''вътре" в трафика, знаел е опасно много и светкавично е станал излишен - готов за ''самоубийство". Особено при операция, дирижирана от ''Европол", който не може да бъде купен от мафия и родни политици. Накрая се оказа, че взетите проби за барутни частици по ръцете му са негодни. Използван е стар, с изтекла давност на годност парафинов разтвор за анализа. Т.е. няма доказателство, че Чочо се е самоубил.

4. Няма случай в света, при който отвлечен за откуп да е бил незабавно убит, при който откупът да се иска от някакво си гадже, с когото дори не живее съвместно. По замисъл Мирослава е трябвало да бъде мъртва. Хипотезата: подочула онова в клуба за бойни изкуства, което не е било за пред хората и затова светкавично ѝ видели сметката. ''Отвличането" е прикриване на случилото се в действителност.

* Според патоанатоми, с които говорех, е невъзможно в

ледената зима плитко заровен труп да е в този стадий на разложение. Невъзможно е според специалисти следовото куче да подуши трупа, а гладните диви животни с развито обоняние - не и да не го разровят през двата изминали месеца. Версията, според която трупът е изровен от друго място и подхвърлен там, за да се ’’открие“, не е проверима - взети са мерки.

* Мирослава изчезна на 7 ноември 2011 г. В тези дни Цветан Цветанов беше в САЩ и му поставиха проблема за дрогата. Помощник държавният секретар по въпросите на правоохраната и наркотиците посланик Браунфийлд настоя у нас да се отрие офис на ДЕА (съответната амер. агенция). В дните преди и след посещението има поредица от арести на българи в САЩ и Европа, занимаващи се с наркотици. Тогава изчезва Мирослава - гадже на Борислав Чолев, който се оказва свързан с Мишо Бирата.

5. Амфетамините в Перник, Мирослава и Мишо Бирата.

а) Във фабриката на Мишо Бирата неакцизната биричка е била най-малкия проблем. Там се произвеждаха АМФЕТА- МИНИ! Затова, ако си спомните флашките от ’’Галерия“, ще разберете защо се е бачкало и нощем. За човек с активи от 150 млн. лв. официално, толкова гъст с Първанов, Златев и както се видя -ис Бойко, който спря проверката, не е проблем един укрит от акциз алкохол (както се случи с алкохола на Пещера и горивата на Лукойл). Но е сериозен проблем, ако е лъгал за количествата, производството и трансфера на дрогата. За такова нещо се убива, понеже става дума за ужасно много пари. Та затова е била и проверката на митниците. Със сигурност е изловен по бели гащи, понеже се видя, че скоро след скандала си замина мистериозно от белия свят.

б) Покойния Мишо Бирата е работил в тясно сътрудничество с две пернишки нарколаборатории, тихомълком закрити точно когато изчезна Мирослава.

в) Богаташчето от Перник, приятеля на сестричката на Мирослава - Елеонора, е имал вземане - даване с Мишо Бирата. Сумите-обмен между тях са колосално големи. Преводите са вървяли през няколко наши банки, вкл. за строителство на обекти

за 70 млн. долара в Бразилия! Според ’’Уикенд“ приятелят-милионер БОРИСЛАВ ЧОЛЕВ е НЕЗАКОНЕН СИН НА МИШО БИРАТА. Мишо Бирата наистина има друг, неофициален син. Открити от мен документи сочат, че е подал ЗАЯВЛЕНИЕ ДА ПРИПОЗНАЕ Борислав от Перник. Дали е същият обаче, след поредицата смърт трудно мога да потвърдя.

6. Когато мистериозно почина Мишо Бирата, в света на наркотрафика се случиха няколко събития, водещи до България. В мексиканският курорт Канкун загина българката Жени Чанова Чанева след мистериозен скок от 19-я етаж на луксозен петзвезден хотел. В компанията й е имало още трима българи, двама от които фигурират в картотеките на ДЕ А. Полицията в Колумбия арестува същия ден един от неизвестните у нас босовете на мафията - Радослав Ата- насов-Радето от Благоевград. Четири дни по-късно друг българин - Тасев е обвинен, че е изградил най-голямата ’’империя“ за търговия с марихуана и дизайнерска дрога в Ню Йорк. Става дума за 28-годишен специалист по икономика и син на бившия български заместник-финансов министър и бивш дипломат Стамен Тасев. Във фирмата ’’Нютон“ на семейство Тасеви - консултирала АЕЦ ’’Белене“ е работил ексминистърът-калинка Делян Добрев. Синът-наркотрафи- кант е пласирал и управлявал футболисти - заради честите им пътувания за срещи и достъп в среди, които консумират скъпата дрога. Пласирал е и бъдещият бойков министър Делян Добрев в онзи университетски отбор, от чийто ВУЗ беше представена фалшивата му диплома (разследването е на стената ми във Фейсбук).

... 8. Непосредствено преди отвличането на Мирослава (на 07.11.2011 г.) в Бразилия, чито почетен консул беше Мишо Бирата (!), беше арестуван олимпийския ни шампион Гълъбин Боевски за кокаин, като и родни посредници в Италия по междунродния трафик. Два дни по-късно на летище София по сигнал на западните служби бяха спипани 4 куфара, яко подплатени с кокаин по схемата на Боевски. Връзката между събитията освен хронологична е и пряка.

9. Ева Михова, съпругата на Мишо Бирата, ’’почина“ точ- но

когато трябваше - когато излезе парламентарният доклад за разследването на депутатската комисия около смъртта на пернишкото момиче. Тя знаеше много за мафията на най-високите равнища - президенство и правителство. ''Почина" съвсем навреме - непосредствено преди да оповести данни от семейното разследване за случилото се. Получи се странно съвпадение - един ден преди нейната смърт в сп. ''Форин аферс" (орган на ''Американския съвет за външна политика") се появи голяма статия, посветена на мафиите, които си имат държави (след 18 г. прочетох моето определение и в най-авторитетното издание в света). На второ място след Косово е посочена България: "в мафиотски държави като Косово, България, Гвинея Бисао, Черна гора, Мианмар, ... националните им интереси и интересите на организираната престъпност са неразделимо свързани", ''връзката между държавата и организираната престъпност в България може би е по-силна, отколкото тази в Косово". В същия ден Върховният съд се присети най-сетне да постанови 5 години затвор за братя Галеви като опит за наивно опровержение. А те изчезнаха, за да не ги питат от ДЕА и ''Европол" каква е общото между самите тях, предприятия на родната фармацевтика в техния вилает, Мишо Бирата и Брендо. Най-сетне и Брендо попадна под ударите от чужбина. Брендо имаше тесни връзки с Гризелда Маркос - колумбийска кралица на кокаина, както и с Беатрис Елена Енао - кралицата на амфетамините, с които започна тази история. Разследването в Швейцария и Италия е продължението на операцията на ДЕА и Европол, започнала в ранните януарски дни на 2012 г.

И във всичките тези дела ясно са видими отпечатъците от ръкоположените пръсти на правителството, на Цветан Цветанов и Бойко Борисов, ако щете на ексминистър Делян Добрев и др. герои.

А другото Невидимо на Властта? За което също толкова много съм писал!

Скандалът се изкоментира само ден - на 23 август 2003 г., защото невидима и най-властна ръка спря по-нататък изявленията.

- Някъде край морето, по-точно в Обзор или около Обзор, в

бургаския регион, се е състояла срещата, до месец назад във времето. Там е обсъждано мнение, че само Бойко Борисов може да сложи ред в държавата и би било хубаво, ако се мисли той да стане премиер, като преди това мине през поста на вътрешен министър и сега доста среди, в това число депутати, политици, банкери, финансисти ’’развяват“ тезата ’’Бойко Борисов - вътрешен министър“.

Думите са на Цвятко Цветков, едър фактор на ’’Позитано“ и недолюбващ генерала, който подхвана съвсем неочаквано, макар и воден от интереса на своя клан, сензацията. Борисов веднага отвърна залпово по медиите:

- Искам категорично да заявя, че това е последният път, в който коментирам думите на офицер от 6-то управление. Цвятко Цветков е човек от бившата политическа полиция, която е съсипала съдбите на много хора. Сега за срещата - такава среща наистина имаше. На нея бях аз и Цветелина Бориславова, Валентин Златев с приятелката си и Сергей Станишев с Елена Йончева. - призна си Генерала.

Фактите бяха неоспорими, не можеше да се лъже.

- И понеже Цветелина е от ’’Глобална България“, а Вальо Златев е сериозен бизнесмен, излиза, че Сергей Станишев е от СИК. Единственият коментар, който сме правили, е една молба на Елена да се махнат грозните врати на ГКПП-Резово и да се поставят нови!

Аргументът със СИК не хваща декиш. Защото Станишев има много тесни, макар и опазени в абсолютен секрет контакти (освен в моята книга ’’Тайните на големите играчи“) - именно с трибуквието (виж очерка за политика в тази книга). Но е факт: точно 6 години по-късно след онази среща Борисов се закле като премиер.

13 години след онази среща и ген. Бригадир Аспарухов най-сетне разказа за още един патронаж върху кариерата на Бойко Борисов. Името му е Георги Първанов. Първанов отрече категорично.

- Аз съм редактирал много от тези съвместни позиции, които бяха обявени впрочем от премиера - за Македония, за разговорите с руснаците, за енергетиката и др. Лично аз съм ги

редактирал, без претенции за авторство, точно защото искам това правителство да успява...

Това са негови думи. Посочих ги в ''Операция Президент". Не ги е отрекъл.

Политиката у нас не е нещо по-различно от правене на пари. Затова тя е изкуството на паралелните, успоредни реалности - първата, която е за пред публиката и втората, която е в управлението.

- Какви са тези думи ''замразяване", какви са тези думи ''криза"? Какви са тези отвратителни сигнали към обществото? Или ние ще слушаме бръщолевенето на Станишев.... Два милиона или три милиона ще чуят, че след днешното заседание ние сме ги обрекли на бедност, а те и сега са достатъчно бедни... Ние не можем да излъчим този сигнал...

Гневните фрази са на Бойко Борисов. Те не са произнесени пред сбирка на електората, нито са негово откровение в сутрешния блок на телевизиите. Словата са излетяли от устата му на заседание на правителството на 26 август 2009 г. - в самото начало на мандата. Поводът е т. 12 от дневния ред: ''Проект на решение за одобряване на средносрочна фискална рамка и основни допускания за периода 2010- 2013 г.". От този гаф нататък всички следващи протоколи внимателно се редактираха, вкл. секретните. Чиновниците се научиха, че винаги има изтичане на информация - дори на най-поверителната.

Протестиращите срещу бедността и скъпотията през февруари 2013 г. не бяха чели книгата за тайния проект. Не знаеха за тези разобличителни откровения, които публикувах на 100-ия ден от идването на власт на Борисов. Не подозираха, че са ги обрекли като жертва още тогава, преди 3.5 години, светкавично - в 30-ия ден на властта на ГЕРБ.

- Раздялата между Бойко и Цветелина е техен пореден маньовър, свързан с банката. - счита човек от върховете.

- Аз, разбира се, не им светя в спалнята. Първата цел е да се покаже, че Бойко е финансово независим от реката пари, които тече към него от Цветелина. Така добива образа на човек със своя политическа стратегия за развитието на страната, каквато няма. Но пък за сметка на това ''СИбанк" я има. Обратната страна на

монетата е, че за нея политическата протекция е много важна. През банката минават потоците от пари на структури в държавния бюджет и осигуряването. В условията на криза те са фактор за стабилността й.

Според събеседника ми банката не е белгийска. Сигурно е прав - у нас няма нито един трезор, който да е чуждестранен в действителност. Мениджмънтът и ползването на името са, но собствеността - не.

Кои са те при ’’СИбанк“? Какви? Бойко Борисов ли е кодът им? Проекта ли ги създаде? Дали той ги контролира?

Един негов шифър дава отговор на този въпрос. Сигнатурата му е ”20 апреля 2009г. № ВК-15\146“. Докладната е адресирана до президента на Русия Дмитрий Медведев и до министър-председателя Владимир Путин. Неин автор е специална група по корупцията във висшите ешелони на властта. Предпочетох нея да цитирам - все пак парите бяха руски, а не западни. Защото на същата тема има секретен доклад на ’’Интерпол“, както и на английските и американски служби.

”На 29.08.2006 по лична сметка № 4536281560-27 на Загребални в белгийската ’’Кредитбанк“ - сега КВС банка, наличността е 108 милиарда долара“ - се казва в документа. ”КВС“ е онази белгийска финансова институция, която ’’закупи“ нашенската ’’СИбанк“ на Цветелина Бориславова!

”При това В. Кузнецов в хода на разпита заяви, че лично се е срещнал с един от шефовете на белгийската банка Мар- ком Скардьо и е получил всички уверения от негова страна, че сертификатите на М. Загребални са напълно обезпечени. Той е потвърдил възможността срещу тези сертификати да бъдат отпуснати кредити за инвестиции в Източна Европа и Балканите, но при условие, че наблюдението и контролът над тях бъде извършван от ръководителите на Централната банка на Русия“.

Документът е ясен. Изводите - също! Инвестициите у нас може и да се водят със западни координати, но ги командват руските олигарси и се контролират от ФСБ и Службата за външно разузнаване на Русия!

Цветелина вярва в хороскопите. Най-добрият хороскоп у нас е

Проекта. А най-важното е режисьорите му да те запишат като участник и герой в сценария му.

АХМЕД ИСМАИЛ(ОВ) АХМЕД(ОВ) - АХМЕД ДЕМИР ДОГАН

ВИЗИТКА

29 март 1954 г. - роден в с. Пчеларово (област Добрич). По-голямата част от детството си изкарва в с. Дръндар, Варненско. Заселва се там със семейството си през 1959 г. според досието му и през 1962 г. според автобиографията му.

Обаче в други документи на българското разузнаване се сочи, че до 1963 г. Доган е отглеждан от дядо си по майчина линия - Демир Исмаилов Османов, член на БКП и работещ като овчар в с. Пчеларово, ’’който е бил с прогресивни разбирания и е успял да създаде в агента любов към науката“.

Хоби - ’’обръчите“.

Семейство

Баща - няма официални данни. Води се като неизвестен, по спомени на Доган вероятно родом от Толбухин.

Семейството се е разделило на първата година от брака. В справка от 24.02.1976 г. на отдела на Първо главно (разузнаването) във Варна с титул ’’Лично! Строго секретно, екз. единствен“ е отбелязано, че ’’рожденият му баща е напуснал семейството, когато агентът е бил на 3 месеца и в настоящия момент не е известно къде се намира“.

Вторият баща - Хасан Доган е от с. Векил, Силистренско, зидар в ’’Заводски строежи“ - Девня. В документите е отбелязано, че Ахмед Доган и вторият му баща ”не се разбират“.

Майка - родена в с. Лясково, Добричко. Полевъдна работничка в ТКЗС в Пчеларово.

С втория си мъж се бракосъчетават през 1955 г. и заживяват в Дръндар, където са братята на мъжа й. Ахмед Доган има три сестри от втория си баща.

Името Ахмед Демир Доган е съчетание от фамилията на втория му баща Хасан Доган и малкото име на майка му

Демирие.

Съпруги:

* Таня Желязкова, с която е живял от студентските си години без брак на семейни начала. Има син от нея - Демир.

* Айсехел Руфи - сключен брак на 30 октомври 1993 г. и развод след една година.

* Ширин Карнобатлъ, студентка по актьорско майсторство - сключен брак през 1995 г., развод през 2002 г. Имат момиче Демет.

* Алтен Алиева, манекенка на ''Визаж", близка до Дарина Павлова от ''Мултигруп". Живеят на семейни начала от времената на втория му развод, няколко пъти са се разделяли и събирали.

* Данни от публикации сочат, че Ахмед Доган има дете - Айян от бившата му секретарка Айтен в началото на прехода.

Брат - Иван Атанасов, по бащина линия, прякор Мечо, бизнесмен в Добрич.

ОБРАЗОВАНИЕ

1972 г. - завършва средното професионално техническо училище по стъкларство ''Светослав Пеев" в Белослав. Изкарал е двумесечен курс по автоматика.

В някои документи е посочена завършена гимназия, без да се уточнява коя - вероятно в Белослав, от така наречените вечерно-работнически.

1976 г. - следва педогогика една година в Шумен.

1981 г. - дипломира се като философ в СУ ''Климент Охридски". По някои данни е завършил през 1985 г. и АОНСУ (Академия за обществени науки и социално управление на ЦК на БКП).

1986 г. - защитена дисертация ''Философски анализ на принципа на симетрия". Научна степен кандидат на науките (днес доктор)

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪ Т

Няма прецизни данни. В документите от досието се срещат

противоречия.

Посочва се, че след уволнението си през 1975 г. е започнал работа като електротехник в Шумен, но в други, по-убеди- телни сведения се сочи работа за половин година в корабостроителния завод ’’Г.Димитров“ във Варна.

1986 г. - завършва редовна аспирантура в Института по философия към БАН. Защищава дисертация и получава званието ’’кандидат на науките“ (сега доктор). Впоследствие е назначен там като научен сътрудник.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Няма официални участия.

На негово име вече не се водят придобивани през годините нито имоти, нито пари, нито някакви активи. Навремето е декларирал три дворни места в с. Дръндар, сред които е и училищния двор от 13 декара със сградата и нищо друго.

През 2008 г. е спечелил 366 590 лева от друга стопанска дейност, която обаче е неизвестна. През 2009 г. отново е заработил - ’’първия“ си милион. Сумата е 1 100 154 лв. През 2010 г. е оформил банков влог за 1 241 674 лв. - неизвестно от какви източници. През 2011 г. влогът се е стопил До 940 668 лв.

През 2012 г. депозитът е на стойност 909 475 лева, появява се като изневиделица от нищото и апартамент в София от 260 квадратни метра заедно с гараж. Иначе те са придобити през 1993 г.

Приписват му много собственост из страната.

Първата е т.нар. Боянски сараи. Имотът е с разгърната застроена площ (РЗП) 3543 кв.м. и струва не по-малко от два милиона евро. Регистриран е като 4-звезден хотел на името на фирмата ’’Делта епсилон“, собственост на Красимир Дюлгеров и Румен Асенов. По някои данни навремето се е водил собственост на фирмата ’’Акома“ - ЕООД. Първона- чално тя е регистрирана в Перник на името на Васил Георгиев Мишев, а впоследствие е в София на името на Кирилка Ангелова Ангелова. Сградата е вдигната без строително разрешение и документ за собственост върху земята. Същото е положението и с масивната сграда около сараите и с двата пропускателни пункта за охраната. Така е и с

парника, навеса, санитарния възел и т.н. Самият Ахмед Доган се води ползвател на имота! Друг ''скромен" имот е хотел ''Орфей" в Девин. Той е открит през лятото на 2005 година. Официален инвеститор е бившият президент на ''Мултигруп" с фирмата си ''Bulgarian eco project". Доскоро формални собственици бяха една бивша фризьорка и един бивш строител. Имотът съдържа няколко масивни сгради с обща (РЗП) 23000 кв.м. и 475 легла. Само откритият басейн е 1400 кв.м , а има и два закрити басейна, солариум, сауна, вани, египетска и турска баня. Както и три ресторанта.

Другият имот е хотелът ''Каса Домини" в с. Рибарица. Земята, върху която е построен той, е закупена шест - седем пъти по-евтино.

Макар и без достатъчно доказателства, го сочат като биз-несброкер, който осребрява политическото си влияние, като ползва за придобивките си други лица.

Коректна оценка на истинското състояние не е възможна.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Според официалната му биография, се включва в органи**зиране** на съпротивата срещу т. нар. ’’Възродителен процес“, **като** става един от основателите на нелегална организация. **Според** досието му в ДС дейността е свързана с разпространението на позиви.

През 1986 г. е арестуван. Осъден през 1987 г. от Варненския окръжен съд на 10 г. лишаване от свобода като създател на противодържавна организация - ’’Турско национално-освободително движение“. Амнистиран след отмяната на чл. 233 от Наказателния кодекс.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Агент на няколко управления на Държавна сигурност с псевдоними ’’Ангелов“, ’’Сергей“, ’’Сава“.

4 януари 1990 г. - създава ДПС. Негов председател до 19 януари 2013 г., след тази дата - почетен председател.

Депутат във всички демократични парламенти.

ЩРИХИ

- Г-н Доган, казахте, че ще ни отговорите как партиите събират пари.

- Много фино ви будалкат с разни дарения. Вижте, в цял свят всяка партия си има обръч от фирми. Ако мислите, че моите възможности са по-малки от на един банкер, значи нямате реална представа за възможностите на един политик. През последните 15 г. сигурно половината бизнесмени, които са над средното равнище, са започнали или с мое съдействие, или с най-много моя усмивка. Ако щете, винаги има фирми, които подкрепят една или друга политическа сила.

- А политическата сила се отплаща по някакъв начин на фирмите?

- Да. Просто е. Има обекти кой ще изпълнява, подизпълнители, кой ще консултира и т.н.

- От ЕС идват между 3.9 и 5 милиарда евро и май е важно

《

през чий обръч от фирми ще минат...

- Разбира се. Значи, няма случай европейски фонд да не предполага задължителна европейска фирма, главен изпълнител, дори европейска консултантска фирма. Българските фирми са някъде в графата подизпълнители. Тези 4,76 млрд. евро, които ще ги получим до 2008-2009 г., бъдете убедени, че рамката на фирмите вече е определена от тях.

За Доган се знае много. Толкова много, че в мозайката сполучливо са изгубени най-съществените и скандални факти. Изгубена е мярката кое е умишленото, пък дори и скандално направено ''откровение" на политик и кое е изказаното неволно и съкровено мнение, отричащо въобще политиката.

- Но хората не приемат това (връзката политика и бизнес, б.а.).

- Това е техен проблем.

Например знаем за ролята му на незаменима трансмисия при осребряването на политическото влияние. Още при предизборната си кампания за парламентарни избори 2005 той заяви в ''Шоуто на Слави", че финансирането на партията му, както и финансирането на всички други политически партии, става чрез ''обръч от фирми". Но не разбрахме кои точно са обръчите, от чии фирми, на какви суми.

"Аз съм инструментът във властта, който разпределя порциите на финансирането в държавата" - това публично негово откровение на 18 юни 2009 г. по време на митинг село Кочан, община Сатовча предизвика грандиозен политически скандал. Анализаторите го отчетоха като грешка. Тя обаче не повлия на гласувалите за ДПС. И тук електоратът не разбра, че провокативното изказване беше умишлено и прехвърли

маса гласове за ГЕРБ и ''Атака" (разкрития за сценария и конкретни данни са посочени в книгите на автора, бел.ред.)

Установи се, че философът всъщност печели парите си като виден хидроинженер. Оказа се, че Ахмед Доган е консултирал четири мегапроекта на правителството на Сергей Станишев - хидровъзел ''Цанков камък", ''Доспат", каскада ''Горна Арда" и

язовир ’’Тунджа“. От тях в медиите нашумя единствено ’’Цанков камък“.

Изплащането на сумите за ’’съветите“ е по договор за консултантски услуги от януари 2008 г. между него и Института по минно дело чрез собственика му ’’Минстрой холдинг“. По силата на този документ лидерът на ДПС става ’’мениджър на проучванията“ за ’’Цанков камък“ и останалите три хидроенергийни обекта. Според договора Ахмед Доган е трябвало да получи 1 950 000 лева, година по-късно - през февруари 2009 г., той взема 1 500 000 лева, възлагайки изпълнението на проектите на четирима специалисти. Те са служители на ’’Минстрой холдинг“, на които заплаща 50 хил. лева. Но популярните медии се разсеяха, че ’’Минстрой холдинг“ е на свръхбогаташа Николай Вълканов, един от основните мениджъри на печално прочулата се ’’Мултигруп“ и основните изпълнители на проектите с държавни пари.

971 000 резултата отбелязва търсачката ’’Google“ (15 ноември 2013 г.) за Ахмед Доган. За него са издадени четири книги, фигурира с посветени му очерци в още три, броят на публикациите в средствата за масова информация е неизчислим, публикувано е досието му от Държавна сигурност...

Знаем дори детайли за личния му живот - та чак до непраните гащички на една от съпругите му, за сексуалната й ориентация, за моженето и неможенето на мъжа (по негов разказ и разказ на една от бившите му жени).

И въпреки този потоп от данни, сведения, оценки и коментари Доган си остава митична и пълна със загадки фигура на българската политическа сцена. Защото истинските му и най-скандални тайни се оказаха като заключени с десет ключа - по-добре, отколкото дори в швейцарски банков сейф.

Първата от тях е, че Ахмед Доган въобще не е турчин!

Не е и ром, както се клюкарства в Интернет и редица публикации в медиите.

Лидерът на ДПС е чистокръвен татарин!

’’Междувременно нашата задача ще бъде да търсим подходящ начин за документирането му (желателно като турчин)“

- е отбелязъл анализатор от българското разузнаване. Ако наистина Доган е бил турчин, нямаше нужда да се търси такова ’’легендиране“, какъвто е професионалният жаргон в онези среди.

”В ОНС-Толбухин, том XI, стр 59 е записано, че се е водил турчин (бащата, бел. моя), но в действителност е татарин“, сочи специална, посветена на него справка от Толбухинското (сега Добричко) окръжно управление на МВР.

Освен това съществува строго секретен документ с рег. № 6178/10.04.1980 г.. Той е част от документацията, свързана с грижливото изследване на биографията на бъдещия лидер на ДПС. Като доносник е един от стотиците хиляди, дори милион у нас, но като потенциална кандидатура за ’’нелегал“ е сред избраните няколко десетки личности. Тези хора - бъдещи тайни агенти, които ще се представят за други лица на територията на чужда територия, са проучвани до девето коляно.

В поверителното четиво е отбелязано следното: ’’Баща му - Исмаил Ахмет Яхия е роден в Толбухин, безпартиен, с начално образование, от баща и майка татари“.

... ”а) документирането на агент Сава като лице от турски произход, имащо право да се изсели в Турция, считам за нереалистично поради: възможностите на турските КРО (контраразузнавателни органи, б.м.) за проверка у нас...“, сочи докладна записка от 8.05.1980 г., която потвърждава факта за нетурския му произход.

В официалните източници за биографията на Доган обаче е отбелязано, че бащата е напуснал семейството още на третия месец след раждането и е в неизвестност. Каква насмешка над лековерните читатели - практически е невъзможно да си скрит и покрит в тоталитарна държава. По-скоро родителят е бил грижливо замаскиран от органите - не само в комунистическото минало, но и в демократичното настояще, в което битува версията за хлапето, което не могло да каже думичката ’’татко“. Татарският произход подсказва причината за създадената и наложила се легенда.

Фактите от разследването ми обаче говорят друго за сирачеството. С акт 99/28.02.1952 г. е оформен бракът с майката на

Доган. Светкавичното бягство от семейния ангажимент се опровергава от акта за развод - чак десет години по-късно, с № 180/24.10.1962 г.

Същият ден с акт № 68 бащата се жени втори път за гражданка на Балчик и се премества да живее там според първата адресна карта, издадена две години по-късно. Според втора адресна карта от 1973 г. се развежда и с втората си жена и отива в с. Рогозина, Толбухинско. Възрастните там са го познавали като напълно изпаднал пияница и скандалджия.

Второто неизвестно обстоятелство около Доган е, че е възможно той да е извънбрачно дете и да съществува друг, по-"истински" баща. Парадоксалното е, че именно проучването на Държавна сигурност поставя този проблем, но дори желязната хватка на тоталитарните органи не е могъл да го разреши с убедителност.

- Още 1990-1991 г. се зарових в корена му, за да разбера какъв е този човек! - Откровението е публично направено, без притеснения, от човек, предполагащ се като знаещ и в някои отношения докосва част от истината, макар че претендира за цялата. То е на Емин Хамди (Емин Хамдиев Салиев)
- вуйчо на бившата съпруга Айсехел Руфи. - И установих, че е извънбрачно роден. Доган не знаеше, че има брат, който също се казва Ахмед, сега Иван. През август миналата година бях при него... Майка му била, така, развратна малко. С трима братя цигани си е имала вземане-даване. Заченат е от най-възрастния, който е бил дервиш. Жена му е знаела, че Ахмед е негов син и дори го е кърмила. Още през 1992 г. ходих при дервиша и той каза: "От мене е". През това време една българка, съседка на Демрие, майката на Доган, казва на Исмаил: ''Чоджум, твоята шета...!"

- Когато Доган разбра това, още през 1995 г. отиде при брат си и се запозна с него. Сега в Добрич Иван има заведение. Ходих при него, правихме интервю... Човекът има модерна 6-етажна сграда на главния булевард в Добрич, има втора и трета къща на 2 етажа, майка му си има отделна къща, сестра му... - разказва Емин Хамди.

Някой е помогал в новите пазарни времена за този бизнес и просперитета, макар че кризата от последните години е на път да го задраска.

Вуйчото на Айсехел Руфи бърка за циганите. Иначе за Доган е известно, че въобще не е поддържал връзка с посочения за баща Исмаил Ахмед Алия, със семейството си, с майка си се е виждал инцидентно. Един от агентурните псевдоними, които Доган сам си избира - ’’Сава“, всъщност е името на единия, починалия от двамата синове на дервиша-ходжа.

Но доколко може да се вярва на това мнение? Все пак то е от заинтересован човек, чиято племенница е била напъдена от Доган заради любовна връзка с друга жена...

Документацията на Държавна сигурност също не е категорична, но в някаква степен илюстрира тази версия - на места сякаш я потвърждава, на други - опровергава.

Например за никакви цигани не може да става дума. Запазените документи от проучването на ДС сочат категорично, че иде реч за татари.

Посочено е, че на същия адрес в Толбухин - ’’Ген.Кисалев“ № 29, откъдето е баща му, е живеел друг татарин. Изненадата е, че освен ревностен мюсюлманин е бил уважаван и много консервативен ходжа в града. С вх. № 75 от 12.04.1976 г. до началника на МВР-Варна управлението в Толбухин докладва, че този човек е дядо на Доган - Исмет Алия. Починал е на 24.06.1948 г.

Оставил е деца, които също са проучени. Така изниква още един ходжа сред родата. Той е починал на 13 февруари 1960 г., сочи отпечатания само в 2 екземпляра документ на Държавна сигурност. До края си е ходил в традиционната свещеническа одежда и строго е спазвал каноните на Корана. Според някои бележки, направени от родното разузнаване, което си е харесало Доган за бъдещ агент, допустимо е той да е негов син, а официализираният му баща поел прегрешението на своя гръб. Този ходжа също е бил татарин.

Хаосът в документацията е достатъчен - през годините много

ръце са бъркали в нея и са я прочиствали според задачи и интереси. Но в крайна сметка успях да установя, че Доган е имал дядо по майчина линия - ходжа и татарин, така че майка му също е носела татарска кръв във вените си. Освен това има още трима братя - татари, живяли на същия адрес. Един от тях също е ходжа, а всичките са били заподозряни като имали вземане и даване с официалното семейство и най-вече майката на Доган.

Парадокс е, че тоталитарната машина така и не е могла да разбере кое е истина и кое - хорски приказки. Документите за бащата са ясни, но хартията никога не е живият човек, което в Държавна сигурност чудесно са знаели.

На този фон третата изненада около Доган е логична - тя е незнанието. На език - турския!

В секретната документация той е бракуван като потенциален шпионин в Турция и заради тази причина. Факт е, че ДС планира обучението му по английски и турски.

В порядъка на незнанието са и приемните му изпити в Софийския университет, на които се е провалил. По история е изкарал ’’слаб“ (2), по български език - ’’мн.добър“ (4.75). Затова висшето му образование започва по педагогика в Шуменския университет - пак уредено от органите и без приемни изпити. ”Аз вярвах, че в крайна сметка Вие ще уредите въпроса, поради което тези месеци не съм ги проспал.“, пише до водещия си офицер самият Доган. На втората година Държавна сигурност урежда преместването му във Философския факултет в София. Контратезата обаче също я има - Доган взима две години в една (с приравнителните от първата, която е пропуснал), при това с много висок успех, който поддържа и по-нататък по време на обучението си.

Четвъртата неизвестна величина около лидера на ДПС е останала единствено като възможност. Как и защо?

В София Доган е под ново ръководство - на оперативния работник кап. Маринов. Ето какво пише ОР Маринов след първата си среща с Доган, по време на която го приема под своето крило от бившите му ръководители полк. Сълов и подп. Стойков:

”На въпроса на др. Сълов какви са бъдещите му планове, СС

''Сергей" отговори по категоричен начин, че желанието му е да се занимава с фундаменталните въпроси от философията и да специализира. Смята, че е по силите му на 33-го- дишна възраст да бъде вече доктор на философските науки, като още веднъж подчерта, че е негова нагласа, готовност, а не самохвалство. Така той би желал, така би било, но ако обективно сложилите се обстоятелства продиктуват друг път.
той би тръгнал, ако той, респективно ДС, му подскажем, че е **необходимо.** Неговият жизнен път започва от момента, когато се свързва с органите на ДС. Той не е знаел бащина ласка, **закрила** и помощ. Той е познал баща си в лицето на хората от ДС, които в решаващия момент в живота му са подали ръка, подпомагали са го, грижили са се за неговото възпитание. **Всичко,** което е постигнал досега, го дължи на органите **на** ДС. Той смята, че може да бъде максимално полезен на **органите** на ДС, когато се доизгради, респективно, когато **завърши** неговото обучение по маркс-ленинска философия. Но **още** веднъж подчерта, че неговият жизнен път се чертае от ДС, при всички обстоятелства той би го следвал."

Жизненият комунистически път се нарича елитния Оксфорд, Англия и като резерва - също толкова елитните Хар- вард или Масачузетския технологичен институт в САЩ. В нещо като есе до ДС, в което посочва как вижда перспективите пред себе си и развитието на дейността си като агент в чужбина, Доган е посочил именно тези най-прочути в света висши учебни заведения. Изброил е аргументи, според които като избраник той трябва да е там и е поискал от разузнаването да му осигурят пребиваването и научната кариера в тях.

В подслушани и записани разговори на Ахмед Доган са уловени негови фрази ''когато стана професор от Кембридж", "ще пътувам между Харвард, Оскфорд, Москва и от време на време - тук".

Спецовете от Държавна сигурност обаче професионално си вършат работата, консултират се с маса специалисти и установяват друго. Според тях великият философ Доган, който ще ''преобърне" цялата наука, има сериозни празноти в знанието си,

показва склонност към плагиатство и преписване на чужди трудове и размахва наляво и надясно ''нереално и без покритие самочувствие". Затова са бракувани идеите да МУ се осигури научна кариера на Запад, понеже още с първите му контакти и публикации в тамошни научни издания ще се посипят тежки и оправдани критики, които могат да се "превърнат в начало на националистични наченки, типична болест на неразбрания интелигент от небългарски произход." В един от анализите освен това се сочи, че "3. повишаването на научните му знания като философ не са довели до укрепване и стабилизиране, а по-скоро до идеологическа дестабилизация".

В крайна сметка е назначен за мл. асистент в Института по философия у нас. Независимо от това агентът продължава да получава редовна секретна месечна стипендия, както и др. периодични плащания от Държавна сигурност.

Поредната, пета величина на неизвестността около лидера на етническата партия е за какво всъщност той е осъден и доколко процесът е бил истински или е имал други цели.

В медиите го сочат като ръководител на нелегална протур- ска организация, поставила си за цел с насилие да разруши България и да присъедини населените с етнически българи краища към Турция.

Турското национално-освободително движение в България е основано във Варна през юли 1985 г. Връзките му с единствената протурска терористична група, действаща системно тогава в България не са доказани. Парадокс е, но то не цели автономия, защото счита, че хората, чиито интереси защитава, са много по-близки с българите, отколкото с анадолските турци и турската държава. Целите му са възстановяване на арабско-турските имена, ислямски обичаи и изяви на традиционен език и култура.

Мястото на Доган като основател е спорно. Той не присъства на учредителната сбирка, макар че повечето участници са от с. Дръндар. Двама от основателите - Сали Ахмед и Емин Хамди твърдят, че той се е присъединил чак в края на
1985 г., ''като по-образован".

През 1992 г. година бившият висш служител на разузнаването

Радослав Райков заяви, че Ахмед Доган е внедрен, а след това осъден, за да му бъде изградена легенда с оглед на бъдещата му дейност като таен агент зад граница.

Основната дейност на организацията е писане и разпространяване на позиви. Всъщност е единствена и акцията е само една. Първите позиви са разпространени през пролеттта на 1986 г. - почти година след основаването на организацията. След броени дни - на 5 юни 1986 г. тя е разкрита от Държавна сигурност. Тогава е първият арест, Доган е задържан малко по-късно, а на 16 юни - всички останали участници. Съдени са от Варненския окръжен съд, като през 1987 г. бъдещият политически лидер получава най-високото наказание - 10 години.

Факт е обаче, че делото ’’Сава“ не е закрито, което би трябвало веднага да стане. То е свалено в архив в навечерието на демократичните промени у нас.

Факт е, че заради агентът, подготвян за боец на тихия фронт, но оказал се предател, неговите ръководители са наказани символично - с мъмрене и бележки, но не и с понижения в чиновете или изхвърляне от органите, както иначе се твърди.

Факт е, че в справка рег. № 19424 от 27 юни 1986 г. в частта за указания за работа с агента в раздел II ’’Конкретни задачи като сътрудник на ДС“ е записано ’’като частични случаи бяха само маркирани случаи на разпространение на листовки в неговия край, по които е взето решение на предишни срещи“. И досега не е ясно какви са били тези решения, но текстът подсказва, че Ахмед Доган е бил в течение на разследването на ДС за позивите. А това е недопустимо, ако той е бил сред заподозряните.

Най-сетне майсторите на плаща и кинжала от ДС са допуснали още невероятна грешка - по онова време Ахмед Доган вече би трябвало да е в следствения арест. Първото задържане на човек от организацията е на 5 юни, а той е задържан на 6 юни, както сочат редица данни.

Но пък в този също толкова официален и засекретен документ се визира среща с агента на тази дата. Освен това предложенията в справката за Доган са били утвърдени на съвещание на 11.06.1986 г. при шефа на ДС - ген.полк. Григор Шопов. Може би

затова като дата на ареста от години насам се сочи 12 юни. Ала и тя изпреварва датата на справката от 27 юни, която е парафирана със задачи, които са по силите само на човек на свобода.

И най-сетне е факт, че в анализа от 27 юни за агента-пре- дател в предложенията е отбелязано ”да проведем още една среща с опит за разобличаване и презавербовка“. Вероятно ’’разобличаването“ се отнася за неохотата му да се форсира възродителния процес, понеже се счита за нещо като идеолог на работата с етническите турци у нас. По-любопитно е друго - надали в документ от 27 юни ще се предлага среща с лице, което е в килията от 12 юни или в краен случай от 16 юни. Факт е, че според съдебните документи и тези на прокуратурата до втората дата всички участници в организацията вече са били окаушени. Няма как един най-обикновен разпит в канцелариите на Главно следствено управление да се нарече ’’конспиративна“ среща в нелегална квартира.

Ето колко малко в действителност знаем за Ахмед Доган въпреки изобилието на информация за него в медиите, по ’’Интернет“ и в посветени на него книги.

Нищо не се разбра и за странната и неочаквана смърт на личния му секретар Ахмед Емин в Боянските сараи на 17 октомври 2008 г.

- Сервитьорът Шабан Узун е първият, който го е видял мъртъв.

- Като си написах текста, слязох долу с ръкописа и питам Шабан: ’’Къде са моите хора?“ - разказва Доган. - Мислех, че Биршен (секретарка) е с него (Емин), както бях поръчал. Шабан ми каза: ”Той преди малко беше тука“ и аз помислих, че двамата са с Биршен. ’’Сигурно е отишъл или горе (централното фоайе, където също има приемна зала и места за чакащи), или е тука, около басейна.“ Аз се качих горе, на първия етаж, където пиша материалите на компютър - няма го. Питам охраната си, те ми отговарят: ’’Видяхме го, когато влезе, ама повече не сме го виждали.“ И в този момент Шабан идва пожълтял, позеленял, и казва: ”Той е паднал на стълбището, на площадката пред банята.“ И всички хукваме към стълбището. Това става към 16,25-16,30 ч.

Според версията на Темида секретарят се е самоубил и затова

делото беше прекратено. Не стана ясно как човек, висок над 1.80 метра, се стреля в главата и куршумът, преминал през нея, изронва мазилката на височина 1.10 метра. Още повече, че Ахмед Емин си служи с дясната ръка, а не с лявата, за да се гърми в лявото слепоочие, (в крайна сметка се прие, че куршумът влязъл през дясното и излязъл през лявото, а преди изстрела ''самоубиецът" приклекнал). Странно е, че смъртта е настъпила между 14 и 16 часа според експертизата - при условие, че е на пресен труп и могат да се разберат дори минутите на гибелта. Най-странното е, че министърът на земеделието Валери Цветанов може би е разговарял с мъртвец - лице в лице в 15:30 часа. Никой не даде обяснения защо с такова огромно закъснение от часове е уведомено МВР (чак към 17:30 часа). Нямаше въпрос как никой не е чул изстрела на мощен пистолет без заглушител.

Не се разбра защо точно на това място, в този коридор няма нито една охранителна камера, макар че иначе имотът и резиденцията са нацвъкани с телевизионни обективи в буквалния смисъл на думата. Никой не пое отговорността за липсата на натривки от ръцете за евентуални следи от барут на присъстващите в сараите, вкл. и на самия лидер на ДПС. Предсмъртното писмо на Ахмед Емин се оказа на три странички от тефтерчето му - във вътрешния джоб на сакото му, обаче намерени три дни по-късно (!). ”Не съм предател и никога няма да стана!"- е едно от изреченията, записани в него.

В непрогледна мъгла потънаха двете фондации ''Избор - 2001" и ''Хермес" (в последната присъства и Ахмед Доган), в които е участвал мъртвия отговорник за финансирането на ДПС. Думичка не се чу за неговата фирма ”Еко кауза", която е сред едрите търговци на електроенергия у нас.

В пълна секретност се опази фактът, че Емин е имал повече от влиятелни връзки - например Бойко Борисов е бил на сватбата на племенницата му, а е кумувал олигархът Валентин Златев. Съдът бракува протокола за претърсване и изземване от кабинета на Емин, понеже бил озаглавен като протокол за оглед. Елиминирането му като доказателство укри маса скандални и сензационни факти. В крайна сметка те потънаха в мрака - никой

не разбра какво е намерено в документацията и на компютъра му, както и сред вещите освен 100 хиляди в налични пари. Списъкът обаче на фирмите, хората, банковите преводи, трезорите, офшорките е безкраен и според мен напълно си заслужава отделна книга.

В крайна сметка ’’самоубиецът“ беше опят от 10 имама, въпреки че Корана е категоричен - посегналите сами на живота си отиват задължително без опело и не на път към райските селения.

И никой освен мен не направи връзката със смъртта - също ’’самоубийство“ на проф. Стойчо Раданов в същата сутрин. Патоанатомът по делото ’’Сестри Белнейски“ беше намерен обесен на детска катерушка пред блока си в кв. ’’Иван Вазов“ в столицата. Ако беше останал жив, той щеше да бъде експерт по смъртта на Ахмед Емин. Непокорен - както е бил за сестри Белнейски със заключението му, че изнасилването им е имитирано, понеже са жертва на катастрофа, както е отказъл да подпише и неверния смъртен акт на ген. Кашев - шефа на УБО (охраната на Политбюро) и т.н.

’’Дори самият аз не съм допускал колко личности живеят в Емин... - твърди Доган. - Притиснат ли е за нещо, поставен ли е натясно, обработван ли е, не знам! Но не мога да си представя каква е тази ценност, която може да се окаже по-висша от трите му деца, коя кауза е надделяла над бащиното му чувство“, казва лидерът на ДПС в интервюто за в. ’’Труд“.

И най-накрая се оказа, че и съвсем, ама съвсем нищичко не знаем за ’’драмата“ с атентата на 19 януари 2013 г. срещу него в залата на НДК по време на конгреса на ДПС. Тя се оказа поредната ’’мистерия“ около лидера на ДПС заедно с ’’героя-престъпника“ Октай Енимехмедов.

Защото прекият видерепортаж от едно събитие може да е изключителен инструмент за манипулиране. Но при внимателно вглеждане и технически анализ може да се превърне и в изключителен разобличаващ документ, както посочих например в книгата си ’’Дуел“ (виртуалното ’’камикадзе“ в залата за посрещачи на летището в Бургас.)

Опитът за покушение всъщност се оказа добре режисирана театрална постановка. Разиграна пред многомилионна публика и на живо, за да обере очакваните аплодисменти.

Но разследването на случилото се в действителност разкри съвсем друга картина вместо очакваната от авторите на сценария.

Първият факт, че пистолетът се оказа без пълнител, както се вижда от видеозаписите. Обяснението на МВР - пълнителят изхвърчал, паднал на пода, бил стъпкан и се счупил. Становищата на всички специалисти - невъзможно е да изхвърчи. Следователно никакви три опита за изстрел няма. Без пълнител е възможен само един - с онзи патрон, който е в цевта.

Освен това на кадрите ясно се вижда, че пистолетът е намерен на пода, поставен на предпазител! Т.е. в състояние, в което не може да стреля и не е стрелял! За този факт нито МВР дава обяснение, нито пък го отчете като съществен. А е от особена важност.

Самият Октай Енимехмедов е нямал възможност да го направи, понеже веднага е повален. Следващите кадри са от изхвърчалия пистолет, над който разкрачен, за да запази уликата, е застанал Рамадан Аталай и камерите по-нататък филмират започващия побой над ’’нападателя“. Т.е. остава един-единствен вариант - самото ’’покушение“ да е било с пистолет на предпазител !!! и сме били свидетели на добре изигран спектакъл. Със спуснат предпазител и без пълнител е невъзможно да се направи презареждане. Другото е допуснем, че както според МВР пълнителят е изпаднал и се е счупил в борбата, така и предпазителят по някакво необяснимо чудо се е преместил от положение стрелба в положение ’’невъзможност за стрелба“.

Съществува и трети, особено скандален факт. На забавен каданс (движение на записа) и увеличени по мащаб видеокад- ри повече от ясно се вижда, че при сценките с презареждане не се изхвърля гилза, както е задължително да стане! Острият звук от щракане на метал върху метал (а не върху меката капса на гилзата) е ярко доказателство за липсата въобще на какъвто и да е патрон в цевта. Което означава, че изобщо не е имало патрони в пистолета/пълнителя. Отделно и звукът на щракащ ударник,

който не среща капсул е специфичен и по-шумен, както са чули присъстващите и на първите редове в залата.

На този фон шумотевицата около спора между ''Канал 3“ и Сашо Диков срещу ТВ 7 и bTV: може ли с газов пистолет и патрон да се нарани човек (експерименти с манекени, с гел, имитиращ човешко тяло, с пиле и със свинска глава)
изманипулира общественото мнение. Волно или неволно той пренасочи вниманието - може ли изстрел да нарани човек вместо да се коментира опасната за властите и ДПС хипотеза как е ''стреляно“ 3 пъти без пълнител, с оръжие на предпазител и дори без патрон в цевта, от което театърът щеше съвсем да лъсне. И измамената публика се хвана на въдицата като шаран, коментирайки тази измислена версия с пяна на уста. В крайна сметка, когато случаят се позабрави, изскочи истината - два от предвидените изстрели, заредени в пълнителя (не в пистолета) са сигнално-звукови, които не разполагат с никакъв патрон, а единствено с барут, който може само да пообгори леко кожата от упор. Те се използват за възпроизвеждане на звуков ефект. Третият пък е т.нар. ''технически пипер“, който се използва при защита от животни. Именно затова на забавената скорост на кадрите от видеото не се вижда изхвърлянето на никаква гилза. И именно заради това обстоятелство обвинението срещу Октай Енимехмедов е за нападение по хулигански подбуди, вместо за опит за убийство.

В мое ТВ предаване показах с увеличение и забавен каданс на стоп кадър момента, в която един от биячите (с блузата на райета) на Октай Енимехмедов, смъквайки панталона на ''нападателя“, всъщност използва момента като претекст, за да подхвърли нещо (взимайки го от своя панталон). Подхвърля го в ръцете на Бисеров, след което Бисеров тръгва, после **се** обръща и навеждайки се, го пита - най-вероятно откъде го **е** извадил и потупва задния си джоб, уточнявайки получения отговор. Накратко - в нормалното му гледане кадърът е убедително обяснение, че нападателят е бил въоръжен с нож. В професионалното му анализиране (като увеличение и забавено движение) той е още по-убедително доказателство, **че** всъщност

ножът е бил подхвърлен от раираното лице. Накратко - пролича почерк, еднотипен с видеокадрите на камикадзето в залата за посрещани на летище Бургас (който се интересува от истината за този атентат - книгата ми
’’Дуел“).

Апропо - според секретарят на Централното оперативно бюро на ДПС Мустафа Карадайъ - човекът, който повали Енимехмедов, единият нож е бил избит при борбата, а другият - изваден от чорапа под крачола, което не се връзва с видеокадрите. После версията се обръща и според Лютви Местан е изваден от задния джоб на ’’нападателя“.

Установих, че този раиран ”бияч“, макар и с бадж, не е от делегатите на ДПС, не е от гостите им. Не е от охраната на НДК, от охранителната фирма ”Крон“ или от гардовете на НСО. Не е от поканените журналисти и репортерски екипи. Въобще е ’’някой“, но всъщност като ’’никой“ - не го знаят, не го познават. Странното е, че и прокуратарата отказва да го ’’припознае“, като го обяви за издирване, макар че е важен участник в побоя и свидетел на случилото се. Мисля си, че и заради това Темида не желае да заведе (и никога няма да заведе) дело срещу биячите, понеже ще трябва да се установи самоличността на този човек (а ако се окаже от спецслужбите, както предполагам?!!)

Факт е, че на съдебното дело за мярката за неотклонение на ’’нападателя“ се установи, че дактилоскопски отпечатъци от намерените парчета от пълнителя, ножа (ножовете) и подхвърлена неизвестно как гилза на пода не са взети въобще!!! Това е невъобразим ”гаф“ - отпечатъците от пръсти са първата буква в азбуката на криминалистиката. Такъв гаф не може да се обясни с незнаене - прекалено популярно е и известно на всеки човек. Следователно е направено съвсем умишлено и нарочно. Обърнете внимание на записите - Бисеров взе пистолета между два бели листа, за да не затрие отпечатаците на Енимхемедов, но ножът прибра от раирания мъж без никакви подобни предпазни мерки.

Изводът може да е само един! Освен разиграно като театър ’’покушението“ е било прецизно изпипано с абсолютни мерки за

сигурността на Ахмед Доган - без пълнител, с оръжие на предпазител, без никакъв патрон в цевта и дори без хладно оръжие в ''нанадателя", което е било подхвърлено в суматохата около побоя.

Още повече въпросителни възникнаха около осигурената безопасност на конгреса.

Личната охрана на Ахмед Доган се осъществява от Националната служба за охрана. Неин шеф е ген. Тодор Коджейков - бивш личен гард на Бойко Борисов и следователно негово доверено лице. Една скоба - родата Коджейкови е сред най-известните комунистически фамилии, макар че премиерът псува комунистите под път и над път. НСО пасува и не застреля нападателя по пътя към трибуната, нито по пътя на сцената към Доган, нито пък участва в задържането му.

На настоятелните въпроси дали все пак ръководството на службата не е одобрило предварителните планове за охрана на Доган по време на конференцията в НДК, Коджейков изненадващо се опита да убеди журналистите, че такива планове всъщност нямало. По думите му ''план за охрана на определено лице няма, защото то е динамично".

Вторият отговорник за охраната е МВР. С ведомството са съгласувани и одобрени "по компетентност" всички мероприятия по безопасност за конференцията на ДПС. Обаче министерството не носело отговорност за проверка на делегатите и затова не разположило скенери, (според наредба скенерите се ползват само от държавни организации). Според ексминистър Цветан Цветанов присъствието на униформени служители на партийно мероприятие щяло да се изтълкува превратно. Не стана дума как ще се тълкува, ако са били цивилно облечени! Най-сетне проучването ми установи, че в онзи ден МВР е разположило точно 7 униформени служители около НДК и според Цветанов нито един на подстъпите и вътре в залата (а дефакто още 6 неуниформени).

Като краен резултат не е осъществен пълен ''чекинг" на пропуска, за което е настоявал шефа на уволнения авангард Георги Райков. Част от гостите и делегатите въобще не са били

проверени нито с металотърсач, нито по друг начин - дори и баджовете или поканите им. Освен това възниква още един въпрос за невалидния бадж от младежка конференция на ДПС, с който е бил Енимехмедов - баджовете се получават след регистрация и чак тогава се провесват на врата. Т.е. въпросът как е влязъл Октай не може да се обясни чрез баджа, както се правят опити. Освен това някой е информирал Октай Енимехмедов, че ще може да влезе с оръжие, което няма да бъде засечено (друг, също вероятен вариант - връчено му е вътре, но по принцип оръжие може да се внесе само от охраната). Октай е интелигентен според състудентите му, с които говорих, взимал е изпитите си предимно с петици, шестици, има и няколко четворки. Според справките от Университета за архитектура и строителство, която издирих, оценка ”5“ има например по ’’съпротивление на материалите“ - една от най-тежките учебни дисциплини. Затова надали би рискувал да внася пистолет, ако няма железни гаранции, че ще избегне проверката.

Сензационно и скандално като фирма, близка до вече бившия премиер Борисов освен държавните охранители ще посоча и частната ”Крон Секюрити“ ЕООД, пазеща НДК. Тя е с лиценз от 2008 г., а неин съуправител е ген. Кирил Радев, бивш ръководител на Национална служба ’’Борба с организираната престъпност“ (от 1992-1993 г. и 1997-1999 г. до отстраняването на Богомил Бонев като министър от премиера Иван Костов). Според информационната система ДАКСИ управител е синът на ген. Радев - Ярослав. ’’Нямаме отношение към пропускателния режим, нито към техниката, с която се извършва“, заяви бившиият висопоставен държавен служител. Имали са ангажименти по поддържане на реда.

На интернет сайта на фирмата сред клиентите не е посочен НДК, но са описани БТК, Общинска Банка София, Общинска застрахователна Компания София и др. фирми, все свързани с ГЕРБ.

А ето и детайлите за връзките към Бойко Борисов.

Кирил Радев започва да охранява НДК (срещу 800 000 лв. без

ДДС),след смяната на ръководството на Националния дворец на културата, извършено от ГЕРБ. Охраната на Общинска банка и застрахователната общинска компания започва по времето на Бойко Борисов като кмет. Става шеф на звено ’’сигурност“ на БТК, когато компанията е закупена от Тор Бьорголфсон - съдружник на бойковата приятелка и банкерка Цветелина Бориславова. След това напуска, като остава чрез частната си фирма ”Крон секюрити“ да охранява БТК и ’’Виваком“

Офисът на фирмата е на ’’Хайдушка поляна“ № 8. Първата сграда е на поделение ’’Нумизматика“ на държавните Български пощи, където фирмата също има офис. По-интересен е вторият обект, където се помещава цялата фирма. Това е добре обграден и силно охраняван район (пазен с въоръжена охрана и не от престарели пенсионери). Там е комплексът за управление на мрежовата система на БТК, както и на ’’Виваком“. Т.е. на всички телефони, оптични връзки, правителствени съобщения, петолъчки, Интернет и т.н. (отделно и на онова, което оперира ’’Виваком“) Фирмата го охранява и местоседалището й е в него. Ясно е при тази ситуация за какво огромно доверие става дума между частника, писал се иначе за член на партията на Богомил Бонев (скрито-покрито ли играят двамата политици?) и доскорошният ни премиер.

Но още по-съществено е, че тази охрана от фирмата продължава и сега, след като БТК с Виваком бяха закупени от Корпоративна търговска банка (толкова близка до Борисов, в която стоят парите на държавните предприятия, толкова близка и до ДПС и медийната група на техния депутат Делян Пеевски) и руската банка Ви Ти Би (VTB Capital или бившата Външнотърговска банка на СССР).

И каво се получи в крайна сметка: НСО няма компетенции, МВР няма отговорности, а фирмата на Кирил Радев няма ангажименти. Т.е. никой не е отговорен за нищо. Звучи налудничаво, особено като се сетим, че Доган е сред най-добре пазените лица в държавата.

Но както и да се прехвърля отговорността, тя е изцяло в

полето на държавата, макар и чрез различни нейни субекти - НСО, ръководено от генерала - гард на Борисов, МВР на тогавашния министър Цветанов и парадоксално - частната иначе ”Крон Секюрити“ - също изключително приближена до Борисов, а същевременно и до ДПС.

Никакво покушение или театър не би могъл да се разиграе без съдействието на тези структури - държавни, а една от тях - частна и тясно свързана с групата на Корпоративна банка и Делян Пеевски, както и с Русия, чрез Виваком. Винаги съм твърдял, че ДПС основно обслужва руските интереси у нас и е техен инструмент за дестабилизация, а чак след това - турските, ако не влизат в противоречие с първото.

В тази замислена като изкуствена драма-комедия персонажът Октай Енимехмедов е поливалентен и мултифункционален, а ако използваме терминологията на Доган - удачно се вписва и в ’’либералния вектор“. Подходящ е за илюстриране на всякакви тези. Така че нито една да не бъде отхвърлена, но и нито една да не бъде доказана или поне - да не бъде убедителна докрай.

Например ни поднесоха опит за отклоняване от версията за колективна подготовка на атентата, но ’’ювелирите“ така объркаха конците, че сякаш да си оставят вратичка и за уж отхвърляната теза. В квартирата на Енимехмедов разследващите се натъкнаха на изрезки от букви, с които той сглобил посланието ’’Трябва да действаш сам!“. Какъв парадокс - да изпращаш анонимно съобщение на самия себе си! А писмото до майка си да пишеш собственоръчно! За този умишлено търсен парадокс е възможно отново роля да са имали онази лаборатория СИМПРО и Института за паралелна обработка на информацията, които се занимават с ***”вземане на решения в условия на неопределеност, конфликти и парадокси “*** и които разследвах при атентата на летището в Бургас. (за тях виж книгата ’’Дуел“, бел.ред.)

Публиката научи дори и любимите филми на неуспелия нападател Октай. И при тези предпочитания е постигнат баланс: българската историческа класика за непреклонния борец за

справедливост ’’Капитан Петко войвода“ и турския сериал ’’Долината на вълците“.

Възможно ли е Октай Енимехмедов да се е вживял прекалено дълбоко в ролята на своя любим герой? Възможно ли е като допълнение заради прегрешения в миналото да се е оказал и удобна фигура за изпълнение на ’’патриотична мисия“, насочвайки сигнален пистолет към главата на Ахмед Доган?

По всяка вероятност - да! На 31 август 2008 г. той заедно с брат си е участвал в побой пред кафене ’’Малибу“ в Бургас. На 24 юли 2011 г. отново попада в полицейските протоколи заради участие в побой. Според официални изявления е бил много близък до известния столичен наркобос Христо Ширев - Боксьора.

Не е обаче само това. Например е работел като лична охрана на Любен Джубрилов, издирван от ’’Интерпол“. Засичан е покрай друг мафиотски бос - Христо Байков. Октай два пъти е бил на съд за грабеж и причиняване на телесна повреда, а преди стрелбата срещу Доган е участник в други две дела за подобни прегрешения.

”В затвора наблягам на политическото си образование - философия, Платон, Аристотел... - съобщи той наскоро в интервю пред Сашо Диков. - Моите политически убеждения се доближават до идеологията на Левски - за чиста и свята република. Това може да стане с честност, добродетели....“

Медиите му ръкопляскаха. Част от публиката им - също, не схващайки нито замисъла на пиесата, нито ролята на основния герой: криминалният престъпник като идеал.

- Първият проблем на България и на цялата демократична общност в страната е категоричното възстановяване на Демократцията! Защо след близо 20-годишен преход към пазарна икономика и демокрация Властовата система на държавата беше обсебена от идентифицирани ” летящи обекти“ от подземния свят? - запита Доган в своя доклад на последната конференция на ДПС.

Демокрация идва от гръцката Демос - свободно население, народ. У нас обаче политическият представител на част от този ''демос" - лидер на партия, се оказа един обикновен, макар и героизиран доносник на ДеСе-то, един посредствен партиен ръководител, представян като блестящ политик, един влиятелен бос - всъщност кукла на конци...

- ДПС е ''другото мое Аз", затова няма къде и как да избягам от него. И не искам. Защото ДПС е 28 години от живота ми...

"ДС е моят живот, моята майка, моят баща..." са бележки в досието, създадено от тоталитарните органи за Ахмед Доган.

Той е толкова могъщ, колкото го представят като такъв.

Той е толкова богат, колкото му разрешат. Но може и да стане много беден - ако също решат.

Той е роля в пиесата, написана и режисирана от други лица - кукловоди и в миналото, и сега. Странно е, че го схващат въпреки това като фактор у нас - добър, лош, но фактор.

- Не яхта - ако имам възможност, ще си купя и летяща чиния. Това е моят живот. Аз веднъж съм се родил, искам да живея живота си, както аз го разбирам...

И доколкото му позволят авторите на сценария за този живот.

МЕГЛЕНА КУНЕВА И АНДРЕЙ ПРЪМОВ

ВИЗИТКА

22 юни 1957 г. - родена в София. Хоби - класическа музика.

11 февруари 1960 г. - роден в София. Хоби - риболов.

Семейство

Меглена:

Баща Щилиян Кунев - завършил военното училище, при социализма известен буфосинхронист и киноактьор. Майка - лекар-инфекционист в Транспортна, а после в Окръжна болница.

Брат Николай Кунев - строителен предприемач и бизнесмен. Според Търговския регистър е собственик и управител на:

’ТАЛИЧИЦА ПРОПЪРТИ“ ООД ’’ЛОТУС ИНЖЕНЕРИНГ 2000“ ЕООД

Андрей:

Баща - Иван Пръмов, бивш секретар на ЦК на БКП (1963- 1978 г.), председател на ЦКС (1978-1986 г.), посланик във Варшава (1986-1988 г.) и депутат до 1990 г. Майка-Мария Христова Козарова - дъщеря на известен царски генерал, пенсиониран след 1944 г.

Има двама братя:

Райчин - адвокат. По-известен чрез браковете си - с телевизионната говорителка Лили Банкова и с Емилия, треньорка на националния отбор по фигурно пързаляне.

Климент - дипломат, съпруг на Уляна Пръмова, бивш шеф на БНТ.

Сватбата на Меглена и Андрей е на 22 април 1984 г.

Син - Александър, завършил икономическа статистика в Германия, в момента докторант.

ОБРАЗОВАНИЕ

Меглена:

1976 г. - езикова гимназия в столицата.

1981 г. - СУ ’’Климент Охридски“, право.

1986 г. - кандидат на науките (днес - доктор). Дисертация ’’Гражданскоправната отговорност по договорите за проучване, проектиране и капитално строителство за опазване на околната среда“.

Специализации:

2000 г. - университет Джорджтаун, Вашингтон

1996 г. - международно екологично право, Оксфорд център, Лондон.

1995 г. - факултет ’’Външни отношения“, Университет Джорджтаун, Вашингтон.

1993 г. - международни отношения и международно екологично право, Институт по правата на човека, Турку, Финландия

Андрей:

Езикова гимназия в столицата, ВИИ ’’Карл Маркс“ (сега УНСС) -

специалност ''Политикономия". Специализирал е в Европа и САЩ-в инвестиционните банки ''Соломон брадърс", Лойдс банк" в Лондон, на борсите в Чикаго и Ню Йорк.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

Меглена:

1987- 1989 г. - асистент по право в Софийския университет "Св. Кл. Охридски", асистент в Института за държавата и правото.

1988- 1990 г. - радиоводещ, Правна програма, Българско национално радио.

1990-2001 г. - старши правен съветник в кабинетите на Андрей Луканов, Димитър Попов, Филип Димитров, Любен Беров, Ренета Инджова, Жан Виденов, Иван Костов.

1992-1998 г. - правен консултант.

1992-1994 г. - преподавател по право в Бургаския свободен университет и Нов български университет.

1994-1995 г. - член на Надзорния съвет на Агенцията за приватизация.

1995 г. - член на Българската делегация на ООН, Четвърта сесия на Комисията за устойчиво развитие.

Пет години е била консултант в Световната банка по оценка на въздействията върху околната среда. Една година е работила в областа на международната юрисдикция на био- логичното разнообразие и генномодифицираните организими в Инстиута по световни ресурси във Вашингтон.

Андрей:

От 1983 г. - главен дилър в Стопанска банка, след 1990 г. - главен дилър на Международната банка за инвестиции и развитие и на Пощенска банка.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Меглена:

Един от тримата създатели през 1990 г. на ''Консулт Леге Артис" ООД.

В руски сайтове е посочена като партньор в адвокатската ''Евролекс България" ООД, в която съдружник е бившия й шеф Андрей Делчев. Синът му беше областен координатор на

политическата структура на Кунева.

От месец май 2010 г. е независим член на борда на директорите във френската ”БНП Париба“ банк.

Андрей:

Според Търговския регистър е бил или е:

Един от основателите и управителите на финансовата къща ’’Адлон Дисконт“ .

Един от собствениците с неограничена отговорност в командитното дружество ’’Хърсев и Ко“.

Управител на ”Фул макс“ ООД - бивше ’’Булинвест груп“.

Съдружник и управител в ”3-А“ ООД.

Член на съвета на директорите на Българската фондова борса.

Учредител на ’’Елана фонд мениджмънт“ АД.

Пряко и косвено чрез фирмите има участие в различни бизнес-структури.

По приблизителни оценки активите на дружествата, контролирани пряко или косвено, както и с пряко участие и тези на свързани лица, доближават величини от около милиард лв. Точният дял от нея на семейството е невъзможно да се изчисли.

На този фон личните имущества и доходи, макар милионни, са скромна официална сума.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Меглена:

Автор на сценария на документалния филм ’’Разкази за убийства“, протест срещу смъртното наказание с реж. Иглика Трифонова, носител на Голямата награда ’’Златна роза“ (1993 г) на фестивала на българското кино във Варна.

Председател на управителния съвет на неправителствената организация ’’Център за европейска политика“.

Андрей:

Член на ръководството на фондация ’’Атанас Буров“.

Масон от ’’Великата ложа на старите, свободни и признати зидари“.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Юни 2001 г. - избрана за депутат от НДСВ. През август напуска парламента заради назначаването й за зам.-министър на външните работи и главен преговарящ с ЕС.

29 май 2002-2006 г. - министър по европейските въпроси в правителството на Симеон и в правителството на Стани- шев.

26 октомври 2006 г. - номинирана от Сергей Станишев като роден кандидат за еврокомисар. Избрана на 12 декември с.г. от Европарламента за мандата до 31 октомври 2009 г.

7 юни 2009 г. - избрана за евродепутат на проведените у нас избори, но се отказва и запазва комисарския си пост, макар само за още няколко месеца.

Април 2010 г. - политически съветник на еврокомисаря по транспорта Сим Калас.

6 юни 2011 г. - инициативен комитет обявява кандидатурата й за президент на България. Трети резултат в изборите с 14% от подадените гласове.

Декември 2011 г. - Кунева с още 13 души учредява сдружение ’’България на гражданите“. На 1 юли 2012 г. Кунева учредява политическа партия ’’Движение България на гражданите“. На изборите през 2013 г. партията се класира пета, печели 3.252% от подадените гласове и не успява да прескочи 4% праг за влизане в парламента.

щрихи

От първи поглед кариерата и започва необикновено - в Българското национално радио, като водеща в екипа на известната ни журналистка Виза Недялкова. Необикновено, защото това не е типичното начало на пътя към върха на абониралите за него.

С основание причисляват Меглена Кунева и Андрей Пръмов в списъците на властовите структури на България, сочат ги като имена от каталога на нейната независима от превратностите на съдбата ’’аристокрация“.

Те са били ’’хайлайф“ и преди демокрацията, и след нея като част от управляващия елит на страната. ’’Нито ме е женил социализмът, нито ще ме разведе демокрацията. Нищо не съм ползвала като привилегия. Аз се ожених за него заради сините му очи. Те са все така сини и за мен това е много важно“- такъв отговор тя дава навремето на обвиненията за ’’политбюровска снаха“.

’’Честни сини очи“ - имаше навремето един такъв шведски минисериал ’’Arliga bla ogon“. Главната героиня, авантю- ристката Линда Линдстрьом, се въплъщаваше в различни по натюрел жени и постоянно заплиташе в интригите си всички около нея, за да забогатее.

И без да има сините очи на съпруга си, Меглена Кунева сякаш прилича на образа от сериала - демонстрирана непосредственост и стаено коварство. Тя е като етикиран професионалист, опаковал кариериста.

’’Може ли да чета Лора (лорд) Байрон?“ - запитала родителите си Меглена някъде във втори клас. Помолили я да повтори името - Лора Байрон, след което се засмели весело. ’’Тогава усетих, няма да го забравя никога - колко е ужасно да бъдеш осмян, защото не знаеш. Толкова преживях своята неграмотност, че все още си спомням чувството: как може аз да не знам, Да направя такава грешка и да се изложа пред нашите“.

Това е видимото. Наистина респектира. Но невидимото отблъсква - и в нея, и в съпруга й.

Именно видимото и невидимото стана темата и на първото фатално дезавуиране на семейната двойка, което препъна устрема на нежната половинка в нея към президентския пост. Събитието се случи на 12

юни 2011 г. в предаването на Люба Кулезич.

Дикусията започна много странно. По това време в пресата се подхвърляше нейна снимка с Илия Павлов на някакъв коктейл - възможно е и на ’’Мултигруп“. Фотографията беше от личния архив на бащата на олигарха Павел Найденов. Загадъчната дама до Илия Павлов всъщност беше Мадлен Димова - бивша секретарка на финансиста Георги Найденов, негова доверена приятелка и член на ръководството на ”Тек- симбанк“. Двете с Кунева наистина си приличаха, ала всеки финансов журналист веднага би ги различил. Беше излязло и интервю в пресата с госпожата, която категорично опровер- гаше, че запечатаната на лентата е Кунева - ’’Категорично заявявам, че на кадъра съм аз!“.

Но водещата поиска да обсъдим фотографията. Сигурно не знаеше за публикуваното интервю. Думата взе антропологът Йордан Йорданов. Според него имало прилика, но двете снимки - компроматната и официалната, недвусмислено доказвали, че става дума за две различни жени.

Още навремето ми направи впечатление, че компроматът всъщност е фиктивен, а фиктивният компромат винаги се превръща в най-доброто възможно алиби. Като това в думите на Кунева: ”И сега изведнъж такава мръсна вълна. В един такъв вестник публикуваха снимка, за която твърдяха, че съм с Илия Павлов на някакво празненство. В живота си не съм го виждала. Жената, която е на снимката, даде интервю в друг вестник, каза, че е тя, а не аз. И какво от това? Продължиха, включиха си и телевизията“.

И реагирах в спор с водещата. Ето го и самият запис:

- Една спорна снимка не е компромат, а ’’антикомпромат“ - сполучливото й публично оспорване завинаги слага точка по въпроса за някаква, каквото и да е мулташка закваска. Но точно нея я има.

И се аргументирах с връзки, фирми, съдружия, свързани лица, вкл. и чрез дружеството на мъжа й - ’’Булинвест“.

Кулезич: Какво е общото с Кунева?

- Вчера направих справка в Търговския регистър - някоя грижлива ръка го е почистила. Изпълнителен директор е Андрей Пръмов. Става дума за милиарди. Става дума за конгломерат с изключително политическо лоби. Това политическо лоби включва

много интересни хора.

Кулезич: трябва да приключвам...

-... включва червени хора като например Стоян Александров. Включва сини, какъвто беше Орешарски...

Кулезич: Да, много интересен конгломерат наистина. Но Гриша (странен опит на водещата за фамилиарност.), не успяхме да кажем...

- **...** Не съм свършил още, Понеже говорим...

Кулезич: Да, но ни свърши времето!

- Времето свърши, но мисля, че хората трябва да знаят истината....

Кулезич: За съжаление нашето време свърши!.

- Аз съм аналитичен журналист и съм свикнал да разглеждам нещата постъпателно.

Кулезич: Разбирам, но времето...

- ... Най-грозния факт в нейната биография, лично за мен, е нейното участие като юрист в тоталитарния, комунистическия Комитет за защита на човешките права. Това е структура, изцяло създавана...

Кулезич:.... създаваме проблеми вече...

- ... От Шесто управление на ДС. Аз говоря, аз нося отговорност пред закона.

Кулезич: Гриша, но...

- Това е структура на Шесто управление на ДС - политическата полиция...

Кулезич: Но Гриша...

-... оттам е и връзката с Димитър Иванов,

Кулезич: Гриша, ще трябва да приключим, защото аз имам...

- ... негов шеф тогава, а после вицепрезидент на Мул- тигруп...

Кулезич:... защото имам пряко включване...

- Люба, ти изглежда се притесняваш от фактите?

Кулезич: ... Притеснявам се, че го говорите прекалено пространно, без да се съобразявате, че имам след това връзка със село Катуница, а това не е сателит. Моля ви, кажете ми - имате ли идея кои и за какво придвижва проекта Кунева?

... понеже темата е невидимото в кандидатите, да го видим. Отзад стоят олигархически властови и бизнеснаследници на клана Дойнов -

имам достатъчно факти за това, и на клана Луканов.

Кулезич: Каква е целта на прокта Кунева?

- Целта е да си имаме, както имахме сламени премиери
- такъв беше Любен Беров, такъв беше цар Симеон, да си имаме сламен президент...

Кулезич: Ще трябва да приключваме, ще продължим този разговор — има време до кампанията, т.е. до апогея на тази кампания...

След края на блоковото си предаване, някъде по обяд Люба Кулезич ме набра по мобифона. Говореше съвсем, ама съвсем официално - явно някой много, ама много Г-ооолям началник стоеше до нея, а тя беше включила апарата си на високоговорител. Изнервената атмосфера там, от другия край на връзката се усещаше почти зримо.

- Ние не сме се разбирали да говорим по този начин....
- Начин ли? Има повече от достатъчно аргументи...
- Това създаде проблем на предаването. Просрочихме времето. Не можахме нищо да информираме за Габонската афера...
- Тя е популярен и дребен факт на фона на ’’Булинвест-груп“, Шесто на ДС...
- Мисля, че се договаряхме друго за предаването...

-Да, така е...

Не се бяхме договаряли за нищо. Този разговор беше абсолютно излишен, но жизнено необходим. Люба Кулезич се пържеше не на огън, а на истинска клада в ТВ 7. Беше рискувала прекалено много още като ме покани да говоря на живо. Обърка играта на своите шефове - тайни поддръжници на еврокомисарката, изприщи най-големия бос на ’’Дондуков 2“, изкара от кожата му онзи на ’’Дондуков 1“ и сложи прът в колелата на Проекта на Сергей Станишев, Първанов и ’’Позитано“, чиято истинска кандидатура за президент беше Кунева, а не Ивайло Калфин. Сигурно вече сочеха обвинително с пръст водещата - направи го нарочно, не можа да му отнемеш думата навреме и по-решително.

Дни по-късно се появи и интервюто ми в агенция ”Блиц“. Ето го - актуално и досега, пълно с неизвестни факти, макар и след толкова години:

’’Защото Кунева-Пръмова е във властта не от едно десетилетие, а от цели три. Не само заради това, че е ’’политбюровска снаха “, както я наричат някои медии. Нека да не бъркаме брака с властта! Все пак той те прави не толкова част от управлението, колкото един от ползващите неговите материални и битови привилегии и облаги. Затова ми се струва, че есенцията ”политбюровска снаха “ е поизветряла., ако няма и други факти...

Факти ли? Ето един от тях. При всички правителства на прехода - започвайки от онова на Андрей Луканов през 1990 г., та чак до царското тя е техен старши съветник. Кунева работи в юридическите им звена. Това е ключова длъжност - през нея минават абсолютно всички решения на Министерския съвет, всички международни договори - явни и тайни, всички заповеди и разпореждания. Старши съветникът в юридическото звено е нещо като дясна ръка на всеки премиер. От това по-пряко и непосредствено участие във властта - в изработването на нейните политики и решения няма. По-високото ниво е единствено публичното - на министрите и премиера. А фактът, че политбюровската снаха е била такава при всякакви антагонистични и разноцветни политически правителства, потвърждава казаното в книгата ''Тайните на големите играчи " - властта у нас е задкулисна, на кръгове и кланове, които дърпат конци във всички партии, обществени структури и звена. А накрая за благодарност и тя самата се превърна в явна властова фигура - като министър и еврокомисар при царя и Станишев.

Но какво се крие в тази кариера. Нека да вдигнем завесата! За напълно неизвестен в нейната кристално чиста като сълза и впечатляваща иначе биография.

По времената на комунизма тя се оказва водещият юрист на казионния Комитет по правата на човека. Тази структура е създадена в отговор на изискванията на Общоевропейското съвещание в Хелзинки и последвалите договорености за мир и разведряване в Европа и като кон- трапункт на започналата да се формира опозиция. Макар и второстепенно иначе звено в паяжината на управлението, то се счита като първостепенно в усилията за опазване на тоталитарния социализъм и противодействието му срещу гнилия Запад.

Затова началникът на Кунева-Пръмова е ключова фигура в БКП и много доверен, проверен, ''железен " човек. Казва се Константин Теллалов. Отбелязал е в биографията сиръководството на отдел ''Международни връзки " на ЦК на БКП, бил е много близко до Тодор Живков, а впоследствие и до

перестройчиците Петър Младенов и Андрей Дуканов. Назначаването му е консултирано с ’’другарите от Москва“. Има чудесни връзки в Западна Европа - в Италия и особено Португалия и Франция, както сочат докладите му до Политбюро. Ако се проследи подкрепата за Кунева в качеството й на преговарящ за присъединяване и еврокомисар, се забелязват точно същите взаимовръзки, създадени още по онова комунистическо време. Втората ключова фигура там е Велко Вълканов - не човек, а желязо, не желязо, а комунист, според известния стих.

Комитетът беше международното острие в борбата с дисидентите, осигуряваше пропагандно покритие на възродителния процес и пр. спецоперации от тъмно естество. Този комитет освен властови функции притежаваше и репресивни фукции, което е парадокс с наименованието му. Понеже ’’подпомага “ и ’’защищава “ оплакващите се от комунизма, е поставен под егидата на прочулото се с мракобесна слава Шесто управление - идеологическото на Държавна сигурност. Част от персонала са негови офицери под прикритие. Друга част - агенти. Трета част - освен това и командировани кадрови работници на Първо главно (разузнаването) и Второ главно - контраразузнаването.

Цялата структура се води под прикритие, но е към ДС. Юристът Пръмова-Кунева е онази, която трябва да ’’защищава“ човешките права, да ’’работи“ с оплакващите се граждани и да подготвя докладите за ’’свободата “ У нас. Всички архиви показват, че Комитета е бил под опеката на Секретариата на ЦК на БКП и непосредственото ръководство на вътрешния министър Димитър Стоянов и първия му заместник Григор Шопов - несменяем ръководител на ДС. При всички положения Кунева заради това назначение е станала номенклатура на Политбюро
- неговия Секретариат, който я одобрил за длъжността, на ръководството на МВР в лицето на Колегиума на Държавна сигурност и обект на съгласуване със съответните институции в Москва.

Констатациите на Комисията по досиетата са за чиста биография. Но естеството на работата е важно колкото длъжността. Съществуват такива парадокси
- може да си съветвал шефа на Държавна сигуронст по граждански договор и въобще да не си зачислен на щат в МВР. Т.е. ключов си в системата, ала де-юре нямаш нищо общо с репресивната машина. И обратното - да си бил журналист в седмичника ’’Антени ", който обаче си беше по щат в Шесто управление на МВР. На практика си извън ДС, но ”де-юре “ — и с двата крака в капана. Такива са ’’подробностите “ от пейзажа - според ситуацията, прочита и поръчалите го.

Последният лидер на прочутия Шести отдел на Шесто е бъдещият вицепрезидент на ’’Мултигруп “ - Димитър Иванов, наричан от враговете му Гестапото. Ето го първият детайл.

Вторият: съпругът на Кунева - Андрей Пръмов, е съдружник с Емил Хърсев в неговото дружество. То никога не криеше тесните си връки с ВИС и Мултигруп.

Самата дисконтова къща на Андрей Пръмов - ’’Адлон-Дисконт “ беше сред най-големите играчи на валутния и финансов пазар точно по време на управлението на сламения човек на мултаците - Любен Берое. Много от нейните операции са със структури на групировката. Самият Пръмов е в играта. Навремето неговият дилърски отдел в Стопанска банка беше посочен като отговорен за изчезването на милиони долари. Открих ги вложени по лични сметки в САЩ. След журналистическата ми публикация и моя натиск зад кулисите се наложи да ги върнат, колкото ида не е за вярване. В крайна сметка ЦСБОП публично си го отчете като своя заслуга. (??!) Това е трети детайл.

А четвъртият е в инициативният й комитет. Например бизнесменката Ирена Комитова - бивш отговорен фактор на ССИГ при Валентин Моллов е съпруга на тясно свързания с групировката бизнесмен и доскорошен шеф на фондовата борса Виктор Папазов. Да, едно съвпадение е случайност, две или три - рядка игра на съдбата, но повече на брой са закономерност, както считат учените.

Зад първия пласт от детайли е скрит втори - сензационен и скандален. Нарича се фирма "Булинвест Всъщност за империята може да се изпишат десетки страници със стотици фирми с подобни названия. Там може да се срещне всичко - от мислимо до немислимо. Такива структури са ’’светая светих “ на секретите, дейността им е истински трилър, като пирони са - заковали тайните на големите играчи. Истински жокери са в играта ’’Вземи власт, стани богат “!

До юли 1997 г. в ’’Булинвест груп “ са знакови фигури като банкера Стоян Александров заедно с Александър Томов, Красимир Георгиев и Иван Масларов. Томов е политикът Лупи - бивш съветник на последния комунистически премиер преди 10 ноември Георги Атанасов, шеф на евролявото движение в БСП, на партия ГОР, ДАР и др. и печално известен със скандалите около Кремиковци " ЦСКА. Наскоро комисията за отнемане на престъпни имущества (бивша Кушлев) му запорира акциите в дружеството ’’Булинвест “ във връзка с воденото разследване срещу него. Иван Масларов е виден бизнесмен и другар в

живота на известната социалистка и министър Емилия Масларова. Зад гърба им клановият знак е от кръга на левия ’’стратег “ Александър Лилов.

Красимир Георгиев е "Фронтиер “ - фирмата за енергийни интереси на Русия, за нефтопровода на руснаците "Бургас-Александруполис Той е от хората, монтирали Валъо Топлото на поста му като шеф на столичната топлофикация. Престарялата майка на Бальо Топлото (наскоро починала) се оказа негов авер по бизнес. Той е човекът на Румен Овчаров.

Банкерът Стоян Александров има топла бизнесвръзка с турчина Фуат Гювен - собственик на безмитните магазини за петролни горива и дружка с Ахмед Доган. Друг значим контакт е членката и секретар на инициативния комитет на Кунева - Ивелина Алексиева. Тя беше дясна ръка, директор на Емел Етем и шеф на протокола в министерството на извънредните ситуации. Зад тях освен Ахмед Доган е застанал и червеният

Румен Петков.

И пак банкерът Стоян Александров беше тясно свързан с политическата кукла Пламен Орешарски. Той беше заместник-министър в правителството на Иван Костов, син кандидат за кмет на столицата срещу добър ”съперник “ - червения Стоян Александров, с когото въртяха съвместни фирми и съдружия. Само западният протест развали далаверата и политическия комплот. Логично е, че Орешарски се превърна в червен министър на финансите.

В комитета на Пръмова-Кунева фигурира Борислав Цеков. Той е бил член на Клубовете за демокрация на либерала Петко Симеонов, на структурите на Емил Кошлуков от "Новото време", самоопределя се като либерал. Доган също е либерал, а точно либералите от перестройката и царското движение помогнаха на етническата партия да се намърда като член на съответните международни организации. Цеков като царист беше шеф на комисия в парламента, после се оказа в БНД на Свинаров и Шу- лева. Доскоро работеше като секретар на доскорошния обдусман Гиньо Ганев - много близък на Илия Павлов и ”Мултигруп “.

И още факти. Например най-близките роднини на шефа на кампанията на Кунева са съдружници със Светлана Шаренкова - върл проводник на руските интереси у нас и дясна ръка на същия Димитър Иванов - бившия шеф на Шесто. Синият демократ, царист, нововременец, отново царист Владимир Дончев, а в момента "куневист “ от инициативния й комитет навремето като шеф на парламентарната комисия по национална сигурност отърва Георги Първанов от явяване по аферата ’’Петролгейт “ в парламента. Той има и ’’заслуги “ за закона за досиетата, които го направиха не особено пълноценен.

А общото? Общото е Андрей Пръмов. Тази "Булинвест груп “ се преименува на ”Фул Макс “ ООД. Неин управител е съпругът на президентската претендентка. Забележете, че в Търговския регистър не може да се намери никаква информация. Електронният му вариант няма да ви даде нищо!

Явно нечия веща и могъща ръка дори сега го ’’почиства “ въпреки законите у нас. Става дума за кръг, подобен на "Орион “ при Жан Виденов или ’’Олимп “ при Иван Костов, или ”Сигма “ на Милен Велчев при царя, или ’’Хелиос“, ’’Глобална България“ и "Банкя" при Борисов. Навремето играта на цветове скриваше тази еднородност, електоратът се делеше и гласуваше като луд, но всъщност за кандидатури - кукли на един и същ кукловод, понеже не познаваше фактите. Днес играта е на безцветие, а зад гърба на сивотата се плетат същите комбинации.

Вярно е, че за Кунева могат да се кажат и добри неща. Тя е бюрократ в добрия смисъл на думата, най-добре подготвената е от всички потенциални кандидати. Такива като нея са подходящи за висши изпълнителски длъжности, но не и за премиер или президент. Тя не може да формулира и защищава политики, а единствено добре, дори образцово да изпълнява нареждания и взети другаде решения. Аз я оценявам много високо като превъзходен чиновник, ошлайфан в Еврокомисията и много лошо като решителен политик, от какъвто се нуждае България.

В драматични моменти, а времето е такова - на стопяване на нацията, на вилнеж на олигархията и обедняване, на тежка и продължителна икономическа криза, на финансови трудности и на фона на предстоящо с изборите в Турция открито ислямизиране в политиката на Анкара не може да има политика, както тя я формулира. Стъпчица по стъпчица, с обръщане към всички и търсене на приемливи за всички интереси решение. Подобен подход във времето, което живеем, вещае катастрофа.

Телевизионното интервю с Люба Кулезич в ранната неделна утрин и този анализ, изпратен до агенция ”Блиц“ разтърсиха политическият елит на България като ядрена бомба. Големият политически проект на родните кукловоди, на Гоце, на ’’Позитано“ и Сергей Станишев дори не поживя. Умря на 12 юни 2011 г., в неделя, в 9:26 часа сутринта, инфарктно

- само 6 дни след деня, в който официално го изродиха. И беше

погребан с анализа в ”Блиц“ след още 6 дни.

Шифрограмите от посолствата отлетяха на секундата. Запада никога нямаше да преглътне подобна кандидатура. Човек на разузнаването, на контразузнаването, на научно- техническото разузнаване, на оперативните и информационни звена - да, можеше да го смелят, както смелиха, макар и с неприязън агента ’’Гоце“, майора от ДС Бойко Борисов, главния инспектор и началник група в ДС Цветан Цветанов! Но лице от социалистическия аналог на Гестапо - не!

Нямаше да простят подвеждането им. Навремето посланик Байърли беше отбелязал в телеграмата си, че Кунева има дълбок афинитет към американците и САЩ. Говорейки за ’’фантастичните“ години на специализацията си в Джорджтаун, очите на Кунева се навлажнили, докладва дипломатът. Подчертавайки този тънък психологически момент, Байърли обобщава, че в нейно лице печелят съюзник у нас и в Европейската комисия.

Сбъркал е - видял е некоронована актриса, достойна за ’’Оскар“ вместо човека зад нея. Факт е, че е изкушена в тази област - освен в микрофонния се е пробвала и във визуалния жанр. Тя е съавторката на може би първия медиен протест срещу смъртното наказание у нас - филм от 1993 г. на Иглика Горанова. А когато си сценарист, задължението ти е да изваеш образите, които ще въплатят режисьорът и актьорите.

А нейният образ? Като снаха на висшата комунистическа номенклатура не е трябвало да вярва в Бога, след промените на 10 ноември вярва по православному, а в хода на стремителната ѝ кариера се превръща в католичка, какъвто е добрият ѝ приятел Барозу - шеф на Еврокомисията. Времето потвърди правотата на фактите в книгите ми (’’Тайните на големите играчи“- бел.ред.), появиха се и други документи от анализатори, които ги потвърждават.

’’Това е фамилията на съпруга ми (Пръмова), която аз не съм приела никога, просто защото така съм решила и защото в нашето семейство тоталитарни привички не съществуват“, 9 май 2012 г. Русе.

’’Това е въпрос с 27-годишна давност. Аз се възползвах от правото си в тогавашния Семеен кодекс и запазих фамилията на баща си“, 23 март 2011 г., ТВ7, ”На инат“.

’’Защо не приехте фамилията на съпруга си, както е направила Уляна Пръмова? - Заради баща ми, на първо място.“, сп. ”Eva“, юли 2011 г.

Но фамилията на Меглена Кунева, макар и с тире ”Пръ- мова“ е записана в тоталитарните времена - в брачното й свидетелство, в дисертацията й, в биографиите й, във ведомости за заплати.

Та дори и името й май е променено - на Меглена от Миг- лена и простонародното Милена. Другите имена фигурират в брачното свидетелство от 22 април 1984 г., в справки и хонорари, в звукозаписи от онова време. Запазени са в личните архиви, но в обществените вече са заличени. До 28 октомври 2012 г. на сайта на базата данни на Националния център по информация и документация все още стоеше старото й име, свидетелства изследователят Антон Тодоров.

Видимото и невидимото - много са неговите измерения. Облича се стилно елегантно, дори малко консервативно, но с голяма доза шик. Носи като украшение само два пръстена със скъпоценни камъни. Очилата й са от марката ”Гучи“. В служебния й кабинет на министър за разлика от всички останали вместо картини по стените висяха фотографии - на райски природни кътчета и живия живот.

”Как влизате в източноправославен храм - като посетител или като вярваща?“ - въпросът е зададен от сп. ”Ева“ - Като вярваща, разбира се. Но вярата не е нещо, което усещаш само в храм. Тя е много интимна територия, място, на което човек трябва да бъде оставен насаме с Бог, без светски шум.“.

Католицизмът на Кунева внезапно и публично нашумя, именно когато отиде в Еврокомисията - под крилото на шефа й Барозу, също католик. Връзките на семейството с Русия са повече от превъзходни, но окраската им е атлантическа - та дори и до роднинството й, защото неин братовчед е Соломон Паси. Периодът в биографията й от 1981 г. до есента на 1985г., когато започва аспирантурата си, е тъмен и неясен. В България за него не могат да се намерят документи, но може би извън страната нещо знаят. В европейските й биографии е посочена 1984 г. като време на дисертацията й, но всъщност **тя** е **защитена** две години по-късно - през 1986 г. Поредната грешка на някоя машинописка ли е или нещо друго?

Въобще тя като личност тя се асоциира с една фраза от **пиесите** на

знаменития британски писател Оскар Уайлд - **’’Извините,** че не ви познах, но аз съм се променил много!“

Днес оголеният скелет на този проект отново се реани**мира,** макар и без фанфари - облича се с плът в люпилнята на новосиния ’’Реформаторски блок“. Нищо, че пак днес **тогавашния** ръководител на предизборния щаб на Кунева - **Мария** Дивизиева, е шеф на кабинета на червения премиер Пламен Орешарски.

Това е червената нишка в биографията на двамата - сина на бившия секретар на ЦК на БКП и неговата снаха. Има я обаче и другата нишка - на репресираните от същата тази власт. Свекървата на Меглена и майка на Андрей е царска генералска щерка, родата й е пълна с ’’врагове на народа“, вкл. и висши полицаи. ’’Татко не е лежал в Белене. Завършил е Военното училище - последният випуск на Борис III и се е отървал само с профилактиране, както са му казвали. Пак лагер, ама по-лек. Чомаковци. Другият ми дядо - на мама баща й, е лежал в Белене.“ Какъв парадокс - ръководителите на класовата борба, апологетите на комунистическта чистота - не само Иван Пръмов, но и комунистически премиери, се оказаха женени за дъщерите на враговете от презряната буржоазия!

Но животът е по-пъстър и от мозайка и винаги непредвидим - не се побира в каноните.

Евродейносгга на Меглена Кунева също не се побра в каноните. То беше запомнено на финала - при съветническата и дейност с международен скандал за предполагаем конфликт на интереси при отиването й банка ’’Париба“. Този случай, както и подобните назначения в големи компании на бившите еврокомисари Бенита Фереро-Валднер, Гюнтер Ферхойген и Чарли Маккрийви, предизвика противоречиви обществени реакции и стана повод неправителствената организация ’’Прозрачност без граници“ да поиска по-строги мерки за предотвратяване на конфликт на интереси при членовете на Европейската комисия. У нас за конфликт на интереси думичка не се обели. Въпреки че именно банка ’’Париба“ е един от основните и най-големи кредитори на енергетиката ни и на АЕЦ ’’Белене“. Парадокс ли е или игра на ’’видимо и невидимо“ - членът на борда на тази финансова институция Меглене Кунева пред обществеността у нас е срещу проекта. А там, в Париж, когато са гласували заемите за него,

каква е била позицията й, репликите й, становището й?...

Пътят на Андрей Пръмов в живота нито е толкова шумен, нито е достигал такива публични висоти като тази на спътницата му в живота. Но дали - все пак първата борсова сделка на фондовата борса в България, още през 1992 г. е именно негова.

- Може би това е имал предвид г-н Плевнелиев: нашият олигархичен модел на икономическо замогване през политически канали, картелиране и монополизация на пазарите обрича държавата на гибел и е крайно време да се вземем в ръце, ако искаме България да оцелее! - подчертава в едно свое интервю Андрей Пръмов.

- Не мисля за друго. Моят избор е направен. Мен винаги ще ме е грижа как можем да вървим напред (България) и какво мога да направя лично аз за това - заявява половинката му в живота.

Днес тя е категорична - политиците у нас са компрометирани, политиките им - бракувани. Необходимо е ново начало. И нови лица. Като нейното, като създадения уж независим, но в нейно име и цел ''Реформаторски блок".

Какво противоречие - всъщност Меглена Кунева не е фен на реформите. Дори в личния си живот, в привичките си - **колкото** и променящи се, но винаги консервативни.

Пианото от дома им отдавна е изнесено. Вече е атрибут от миналото, от парвенющината, която отдавна са надмогнали със съпруга си. Не е белег на новото им самочувствие - на елит, схващан като висши професионалисти. Онези клавиши са станали непотребни - не са натискани така виртуозно, както сега се докосват клавишите на ПиАра и политическото двуличие.

Иначе тя не робува на модния полъх на времето. Предпочита да чете вместо да гледа телевизия. Това й е хобито. И класическата музика вместо рапа, рока, попа, индъстриала, не дай си боже фолка или дявол знае какво. Не е парадокс, а манталитет - дори не шофира.

Андрей Пръмов има възможностите, обаче избягва най- лъскавите лимузини. Неговото приключение, отпускане, разтоварване от напрегнатия ритъм на ежедневието е риболовът. Това също е нетипично занятие за парвенющината на типичния български мултимилионер.

Но бизнесът много прилича на риболов, нали? Както и

политическите заклинания! В мътните води на прехода са повече от сполучливи, сочи семейната биография.

СИМЕОН БОРИСОВ САКСКОБУРГГОТСКИ

ВИЗИТКА

16 юни 1937 г. - роден в София като първи син и престолонаследник на цар Борис III и царица Йоанна Савойска.

Притежател е на италиански дипломатически паспорт и български поданик.

Хоби - туризъм, риболов, лов.

Семейство

Произхожда по бащина линия от рода Сакс-Кобург-Гота (Сакс-Кобург-Гота-Кохари) и от рода на Орлеаните. Майката на цар Фердинанд - принцеса Клементина Бурбон-Орлеанска (1817-1907), е дъщеря на краля на Франция Луи-Филип.

По майчина линия Симеон II е свързан с италианската кралска династия на Савоите и с черногорската династия. Негов кръстник е генерал Данаил Николаев.

Маргарита - съпруга, родена на 6 януари 1935 г. Дъщеря е на Мануел Гомес-Асебо и Модет (Сехуела), втори син на Маркиз де Кортина, и на Мерседес Сехуела и Фернандес. Хоби - спорта: колоездене на първо място, туризъм, ски, плуване, бягане.

Баща й е държавен съветник и адвокат на търговски и банкови дружества. След началото на Гражданската война родителите й са арестувани от комунистите в градчето Виалба о Мадрид и след тримесечен престой в затвора са екзекутирани.

Известно време Маргарита и по-големият и брат Хосе- Луис живеят в бащиния си дом. След това - до май 1937 г за тях се грижи близкият приятел на баща им Маркиз де Каса Писаро. В края на лятото пристигат при баба си доня **Маргарита** Модет, където остават до 1940 г. След смъртта й заживяват при настойника си, чичо им Хуан Гомес-Асебо, Маркиз де Сурхена, а след неговата кончина отиват при другия си чичо Маркиз де Делейтоса. През есента на 1950 **г.** Маргарита постъпва в

Колежа-манастир ’’Свето божие сърце“.

Симеон и Маргарита се запознават в САЩ, годежът е обявен през май 1961 г., женят се в началото на 1962 г. ’’Никой не можа да разбере как булчинският ми букет, изчезнал тайнствено от Вевей, е бил занесен в България и оставен в Рилския манастир, където е погребан бащата на моя съпруг“, спомня си доня Маргарита

Имат 4 сина и дъщеря: Кардам, Кирил, Кубрат, Костадин- Асен, Калина

Кардам - роден на 2 декември 1962 г. в Мадрид, завършил филокофия и икономика в университета ’’Кларк“, САЩ. Специализирал агроиндустрия и хидромериорации в университе- те ”Пен“, щата Пенсилвания в САЩ. Работил в компании в Буенос Айрес, САЩ. На 11 юли 1996 година княз Кардам се жени за испанската благородничка Мириам Унгрия и Лопес. Имат двама сина - Борис и Белтрам. Търговски директор е на телекомуникационна компания ’’Телефония мовилес интер- континентал“, генерален директор на проекти UMTS. От 15 август 2008 г. в кома след тежка автомобилна катастрофа.

Кирил - роден на 11 юли 1964 г. в Мадрид. След местния Френски лицей завършва теоретична и квантова физика в университета в Принстън, САЩ. Специализира финанси, живее и работи в Лондон като банков експерт в ’’Лемън Брадърс“ в Ню Йорк и Лондон (1991-2001 г.). Икономист в лондонската фирма ”Джи Ел Джи партнърс“, начело на отдел за разпределение на инвестициите (от януари 2001 г.). Създава ’’Bulgarian City Club“. Съветник на Президента на Републиката Петър Стоянов в периода 1997-2001 г. През юли 1989 г. в Палма де Майорка се венчава за Росарио Надал и Фустер-Пуигдорфила, дъщеря на индустриалеца дон Мигел Надал от Балеарските острови. Разделени от 2010 г. Имат три деца: Мафалда-Сесилия, Олимпия и Тасило.

Кубрат - роден на 5 ноември 1965 г. в Мадрид. Завършва Френския лицей. Дипломира се като лекар в медицински факултет в град Памплона. Оженен от юли 1993 г. за Карла Ройо-Виянова и Урестарасу. Имат трима синове: Мирко, Лукас и Тирсо.

Константин-Асен - роден на 5 декември 1967 г. в Мадрид. След Френския лицей учи икономика в Мадрид и притежава магистърска

степен от Колумбийския университет в САЩ. Директор на Банка ''Ротшилд" за Испания. Женен за Мария Гарсия де ла Расиля и Гортасар. Имат две деца: Умберто и София.

Калина - родена на 19 януари 1972 г. в Мадрид. Завършва Френския лицей в испанската столица, след което постъпва в Английския колеж. Специализира история на изкуството. Калина е омъжена за испанския мореплавател Антонио Хосе Китин Муньос и Валкарсел (роден в Марово). Имат син Симеон-Хасан.

По династически съображения Кардам и Кирил са кръстени в православието, а останалите - Константин, Калина и Кубрат, са католици.

ОБРАЗОВАНИЕ

1946-1951 г. учи във ''Виктория колидж" в Александрия, Египет.

1951 -1957 г. следва във Френския лицей в Мадрид, Испания. Изучава самостоятелно право и политически науки.

1958- 1959 г. под името кадет Рилски учи във Военна академия ''Вали Фордж" в Уейн, Пенсилвания, САЩ. Завършва със звание младши лейтенант.

1959- 1962 г. посещава курсове по бизнесадминистрация и право.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

Няма данни

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Участвал е в бордовете на компании в Европа и Африка; президент на филиал на френския електронен консорциум ''Томсън" в Испания над десетилетие.

В борда е и на ''Омниум" - Северна Африка, най-големия холдинг в Мароко. Участва и в борда на ''Консумар" - компания с централа в Казабланка, производител на захар.

Известно време е консултант към хотелиерската верига ''Евробилдинг", в групата ”Томсън-Брант-Гран-Пюблик" в Испания.

Бил е консултант на дъщерна фирма на финландския концерн ''Тампела", в която един от президентите е българският бизнесмен Атанас Тилев.

При встъпването си във властта царят посочи в имотната си

декларация влогове с равностойността на 4.5 млн. лв. в испански банки, 172 000 долара и 65 150 лв. в ДСК, къща за 3.1 млн. лв. (равностойност) в Мадрид, 2700 квадратни метра разгърната застроена площ във Враня и половината от парка около двореца (20 дка). В следващите декларации тези данни Не са се променили.

Освен това са му реституирани двореца ’’Царска Бистрица“ край Боровец, чифлик в Баня, Пловдивско, две планински хижи, 16 000 дка девствени гори в национален парк Рила и земи в София в Ситняково, на които се построи луксозен жилищен квартал.

Оценката само на ’’Царска Бистрица“, терените около нея и ВЕЦ-а е за повече от 5 млн. евро. Дворецът ’’Враня“ заедно с парка около него струва около 10 млн. евро. Част от терените на двореца Симеон подари на Столичната община.

Симеон Сакскобурготски води дела за реституция на двореца ’’Кричим“, а държавата срещу него - за земите в Рила, дворците Враня, Ситняково и Царска Бистрица. ВКС отсъди, че двореца ’’Кричим“ не е собственост на фамилията, но в късното лято на 2013 г. делото беше рестартирано.

Бизнес-информационните системи са регистрирали негово акционерно участие от 5% от капитала в българското застрахователно дружество ’’Витоша“ на неговия приятел Атанас Тилев. Има данни за негова вила в прочутия планински курорт Кранс Монтана в Алпите.

Оценка на богатството - между 35 и 40 милиона евро основно за сметка на българските придобивки.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Почетен член на Атлантическия клуб у нас.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

28 август 1943 г. - провъзгласен за цар след смъртта на баща му. Поради непълнолетието му е сформиран 3-членен Регентски съвет.

5 септември 1946 г. - с референдум България е провъзгласена за Народна република и Симеон е детрониран. На 16 септември 1946 г. царското семейство е изгонено от страната и се установява в Александрия, Египет. На 16 юни 1955 г. в

деня на навършване на пълнолетието си отправя прокламация към българския народ, че влиза в правата си на суверен.

25 май 1996 г. - след 50-годишно изгнание за първи посещава България. През май 1996 г. получава ЕГН от Софийската община - издаден му е паспорт на български гражданин.

6 април 2001 г. - обръщение, в което обявява намерението си да основе национално движение на свое име и да участва в парламентарните избори. На 8 април 2001 г. е избран за лидер на Национално движение ’’Симеон Втори“ (НДСВ), учредено същия ден.

17 юни 2001 г. - НДСВ печели парламентарните избор и Симеон Сакскобурготски съставя кабинет, на който е премиер до 17 август 2005 г.

2005-2009 г. - председател на Коалиционния съвет по времето на правителството на Тройната коалиция на Сергей Станишев.

6 юли 2009 г. - след като НДСВ не успява да прескочи на парламентарните избори 4% бариера, подава оставка като лидер на партията.

ЩРИХИ

Абсолютно неизвестен у нас факт от биографията на Симеон е първият му годеж.

Той е с принцеса Ана Френска, която по-късно се омъжва за инфанта дон Карлос Бурбонски. Причина за раздялата им със Симеон станала католическата вяра на принцесата. Според публикации от онова време, излезли в тамошната жълта преса, повлиял начинът му на живот и най-вече безпаричието.

Например сп. ”Ел“ пише през 1958 г., че е имал задявка с Дезире - една от четирите дъщери на шведското кралско семейство. Но и там богинята Деметра не дала благословията си за съвместен живот. В тази сфера на обноски и традиции, на строго пазен като марково лого консерватизъм по онези времена, бракът със знатна и едновременно богата фамилия просто е

изглеждъл невъзможен.

Затова обричането във вярност между Симеон и Маргарита не е лесно. Аристократичното обкръжение на фамилията счита, че ''синята кръв" не заслужава простолюдието, колкото и богато да е, а капиталът от своя страна смята, че любовта е единствено прелюдията на посягането към парите му.

На 14 януари 1962 г. отец Албендеа, изповедник на белгийския крал, извършва първата от трите сватбени церемонии. Втората церемония е на 20 януари в Лозана, където пред кмета на града, сключват брака. Третата церемония е в красивата църква във Вевей. Благославянето на брака извършва митрополит Андрей в съслужение с руския архиепископ на Швейцария. Трите церемонии са заради гражданското изискване и различните вероизповедания на младоженците

- Маргарита е католичка, Симеон - православен.

''Много е сложно да разтрогнеш три брака - почти невъзможно", шегува се по този повод царица Маргарита.

Парадокс е обаче, че ''синята кръв", наследствената титла, макар и преминавала през поколенията и бранена свято, повяхва като неполивано мушкато пред превратностите на съдбата, сродявайки се с низините. Но участта на Симеон не е единствената - повечето от знатните му роднини вече не царуват, а онези, които властват, всъщност не управляват.

Въпреки мрачните прогнози, многото слухове и пиканте- рии около свободата на отношенията, които си е давал според жълтите медии Симеон и страстта му към хазарта тази връзка доказа, че може да устои на превратностите на времето.

В Мадрид царят изучава право няколко семестъра, за кратко се посвещава на политическите науки. Майката на Симеон - царица Йоана наема български частен учител, поли

тическият емигрант Стефан Попов да преподава на Симеон. Но ентусиазираният преподавател бързо се разочарова от престолонаследника и от самата царица майка Йоана и пише следното писмо:

’’Докато аз считах, че трябва да се стремя да създам в него (Симеон) съзнанието за трайни и дълбоки ценности в живота, да всадя у него сериозно отношение към хората и нещата и да му вдъхна чувството на абсолютна отговорност пред събития и бъдещи задължения, скоро трябваше да се убедя, че Вашите намерения са да се продължи по утъпкания път. Н.В. Симеон да бъде насочван към преходни и повърхностни ценности или даже само към забавления. В него да бъдат развивани наклонности към подигравка с хората и въобще вземане на живота от несериозната му страна. И че всичките илюзии, които му се създават за бъдещите му задължения като владетел, се състоят само в привилегиите и облагите, които това му качество носи... Фактите са на лице - бъдещият цар на една страна, в която хиляди изнемогват в непоносима трагедия, минава в чужбина дните си в кино, кориди, танцови забави, приеми и пр. Готов съм да понеса - казвайки истината, която Вие уж много обичате, съдбата на омразния Вам човек, както и презрението, което Вие изглежда, храните поначало към всеки българин“.

Политическата кариера на Симеон на родна почва май потвърди прозренията на учителя му.

’’Извикаха ме, вярваха в мен и ми се стори, че това е моментът и начинът да се върна“.

’’Сега отново съм старият полуоглупял цар“. Шегува се, разбира се.

’’Онова за 800-те дни беше един от моите най-големи грехове, my big mouth, и все още се питам защо го казах..
- неочаквано откровение. И светкавично следва контрапункта. ’’Сега като погледна нещата, виждам, че не за 800, а за
1000 дни изпълних обещанията си“, добавя накрая. И накрая слага две украшения на костюма си: ’’Успяхме да влезем в Европейския съюз (2007 г.) и в НАТО (2004 г.)“.

Естествено, това не е казано у нас. Споделено е пред журналисти

от испанското голямо списание ”Ел Паис“ в дома му в Мадрид.

Има интересен акцент в този репортаж-интервю. Репортерите са отбелязали ’’лаконичната“ обстановка в работния кабинет.

’’Монархът излезе и ни подаде ръка за поздрав; после любезно ни покани да влезем в един малък кабинет с два стола, който се намираше вляво от просторното преддверие. Портрети на неговите предци - баща му Борис Трети, дядо му Фердинанд Първи, прадядо му Луи Филип Първи - виждахме, докато вървяхме.

Председателското място в помещението беше отредено на картина със строго италианско излъчване на царица Йоанна Савойска, неговата майка. Имаше витрина с медальони в черно и бяло на близки и далечни роднини, снимки с приятели като Хуан Карлос Първи и Хасан Втори на бюрото...“

И нищо, нищичко българско като знак. Интервюто е взето през пролетта на 2013 г. Презрението към народа, на който е цар, забелязано още от Учителя, е налице. ”Цар Симеон Български не работи тук“ - справедливо отбелязват репортерите.

Няма и следа от онзи архив, от който ще излезе неговата автобиография, и в който са прибрани като съкровища документите от неговия 76-годишен живот. Писмото, с което папа Йоан Павел Втори му дава правата върху Светата плащеница през 1983 г., които до тогава пази старателно неговото италианско семейство, Савойците. Онази закачлива бележка, която Берлускони му предава на една от европейските срещи на върха: ’’Браво! Най-после да има един език, който да не говорите!“, пише бившият италиански министър-председател, когато го вижда, че си поставя слушалките при появата на министър-председателя на Полша.

Писмото от ’’четири листа“, в което Франко се обръща с ’’Ваше Величество“ и го съветва да запази неутралитет в отговор на неговите съмнения относно унгарските бунтове през 1956 г. срещу руснаците. Или онази снимка от плаката, почти предвещаваща бъдещето, която му изпраща крал Хуан Карлос Първи след посещението си в България през 1993 г., в който е отправена молитва (на испански език): ’’Хуан Карлос, помогнете ни да се върне Симеон Втори“.

Но цар ли е в юридическия смисъл на думата Симеон?

Според международните споразумение на победителите от Втората световна война - не!

Защото в специален ’’Меморандум към Протокол за споразумение относно правния статус на...“ (изброяват се членовете на царското семейство), договарящите се страни заявяват, че няма да им се признава или насърчава ’’какъвто и да е статус на коронованиособи на Република България“.

Историята обаче се е пошегувала - комунистите пропуснали юридически да оформят акта на абдикацията. Така че Симеон може би с основание заяви през 1975 г. пред Би-Би- Си ”де юре аз съм цар“.

Споразумението им разрешило да си изнесат някои ценности, а швейцарските влогове да не бъдат замразени и конфискувани, както е станало с тези на румънския крал Ми- хай. Втората му част била изпълнена, но първата - отчасти, понеже борците за всеобщо равенство вече били разграбили кой каквото свари.

Отговорността за репатрацията до Египет носела съветската страна. Това обяснява специалната делегация и охрана от КГБ, които са придружавали знатното семейство на кораба До пристанището в Александрия. По-нататък отговорността е поел Лондон.

Неофициално се твърди, че съществуват и други тайни клаузи. Според една от тях България поела ангажимента по искане на Запада да гарантира издръжката на детронирания цар до навършване на пълнолетие. В тоталитарните архиви дори фигурират платежни документи, според които е открит влог в швейцарската ’’Креди Сюис“ на името на някой си Симеон Борисов, захранван редовно с рента от 15 000 швейцарски франка. Дали сметката е била на нашия монарх, или спецорганите на българската ДС и съветското КГБ са подготвяли активно мероприятие за компрометирането му, само Господ знае. Сигурно е обаче, че и да е имало такава клауза, за изпълнението й няма да се намерят документи.

В спектакъла на историята, където Симеон е едно от лицата на мизансцената, по нейна прищявка той изведнъж се е оказал точно с четири различни - съвсем правови и легитимни самоличности плюс

пета за кратък период от живота му.

След напускането на България Англия преценила, че заради пресните спомени от войната и общественото мнение, което не знаело редица сензационни тайни около истинската роля на цар Борис, не било удобно на семейството му да се осигури пребиване в Лондон.

В Кайро малкият Симеон и сестра му ползвали първата си самоличност на принцове - нещо като нищото и същевременно все пак отличаващо ги от тълпата. За колониална държава като тази край Нил не се изисквало никакво гражданство или друго официализирано ’’положение“. Стигал един подпис на местния губернатор, както и се получило.

Обаче с разгара на студената война и ’’желязната завеса“, която Сталин издигнал в Европа, сценарият се променил. Вариантът за протекторат ’’България“ вече бил отхвърлен предвид започналото разпадане на Английската империя и далеч по-гъвкавия подход на САЩ за установяване на икономическо господство. Затова с магическата пръчица на ’’съдбата“ престолонаследникът и сестра му с подкрепата на Вашингтон и под неговия дипломатически натиск набързо били преместени в Испания. Това се случило през юли 1951 г.

В Мадрид семейството получило висок и премерен в далечното бъдеще статус на ’’политически изгнаници“ - втората им самоличност. Междувременно Симеон записал местния авторитетен Френски лицей, с което спечелил и благосклонността на заемащата винаги особена позиция Франция.

Поредното повишение в неговия статус съвпада с навършването на пълнолетие. Тогава той произнесъл своята прокламация, с която декларирал високата си мисия, с която го е удостоила историята - да освободи страната си от комунизма. Променили се за пореден път и документите му за самоличност - вместо анонимните ’’бегълци“ в тях вече фигурирало царското му звание, записано в издадените пасавани. На практика това означавало официалното дипломатическо признание на ранга му от една страна - членка на НАТО!

Така бил създаден прецедентът, който да послужи за по-

нататъшното му утвърждаване в международните среди. Почти непосредствено след тази стъпка в неговата кариера последвало обучението в американската военна академия ’’Вали фордж“ в Уейн, Пенсилвания. То го легитимирало не толкова като ’’граф Рилски“, както бил записан по документи, а като човек с американска зелена карта, т.е. полугражданин на САЩ. А може би и граждинин, ако е вярно записаното в биографията му, че е получил званието ’’младши лейтенант“.

Тук обаче трябва да се отвори една скоба.

’’Вали фордж“ има две образователни степени - академия и колеж. Академията е гимназия, в която се приемат ученици от 7-и до 12-и клас. В нея се набляга на физическото възпитание и дисциплината. Всъщност ’’Вали фордж“ е нещо като съветските суворовски училища.

От 1935 г. в академията в Пенсилвания е открит и двегодишен колеж. В него желаещите кадети могат да минат курс за запасни офицери и да излязат със звание младши (втори) лейтенант от резерва. Това им дава право да продължат да учат във висшите военни училища на Щатите безплатно. Тъй като курсът на колежа е двегодишен, ’’Вали фордж“ не дава степен бакалавър.

Какво е завършил царят - академията или колежа? Освен това има един едногодишен курс - подготвителен клас между академията и колежа. Офицер от коя армия е? Според сайта на академията в звание се произвеждат само американски граждани.

Не е ясно също кога е бил там Симеон. Ако се вярва на сайта му - през 1958-1959 г. В страницата на академията в интернет обаче е посочена като година на завършването на кадет Рилски 1960-а. Че това е истината, свидетелства и една публикация на 1 май 1960 г. във в. ’’Сънди стар“, излизащ във Вашингтон. В нея има снимки от ’’Вали фордж“, където според вестника на българския цар е разрешено да ползва услугите на адютант - полковник от царската армия.

В спомените на царица Йоанна Симеон представя различ- на версия: ”В академията като курсант никой не знаеше кой съм, пък и никой не ме забелязваше, тъй като бях младеж като всички

останали... Не след дълго и местните вестници разбраха, че съм пристигнал. Истинското публично съобщение обаче бе направено след 10 месеца, в края на курса...“

10 месеца сред края на курса подсказва, че всъщност Симеон не е завършил академията, нито двегодишния колеж, а само подготвителния едногодишен курс. Но обявяването му в списъка на випускниците подсказва за зелената карта - т.е. полуамериканския му юридически статус.

През 70-те години царското семейство получило неочаквана височайша протекция. Екстрата била в италиански дипломатически паспорти, с които се сдобили всички. Един- стаеното изключение е принц Кирил, който ползва английска тапия за самоличност.

И в двата случая замисълът на западната операция, стартирал още от онази далечна 1946 г., когато направили България комунистическа република, добил свой почти завършен вид. Италианските паспорти, при това от най-висок - дипломатически ранг, създали възможността царят да се представя в международните среди като сериозен, добре котиран в техните кръгове и перспективен лидер с европейска закваска.

Защото принцовете и царете по света, както и именитите изганници са повече от безброй - кажи-речи всяко африканско племе или регионална азиатска общност си имат такъв. С тези паспорти маркирали за първи път височайшата фамилия - като нещо повече от доскорошните политически емигранти.

Английският паспорт на принц Кирил елегантно намеквал за същото. Неочакваното включване на царя през 80-те години в проявите на височайшите аристократични кръгове и в международния бизнес всъщност подготвяло кариерата му на бъдещ държавник - емисар на цивилизована Европа в изостаналите Балкани.

Много е любопитен фактът, че до онзи момент английският двор не забелязвал бедните си роднини, които навремето запратил в своята си колония. Но от този момент ’’роднините“' не ги пропускали за каквато и да е сватба, тържество или друга проява.

От там до пристигането царя у нас останали само няколко

крачки.

За да се завърне в България и да се кандидатира първо за президент, а после като политически лидер и министър-председател, царят трябвало да получи наше поданство. Историческата задача е била задвижена далеч преди 1989 г. и идването на демократичните промени у нас.

Стартът за легитимацията на Симеон като български поданик изненадал Тодор Живков така, сякаш го заварили по бели гащи или въобще без тях, а отгоре на всичко - в неприлична поза.

Парадокс е, че непосредствено преди началото на офанзивата българската дипломация се е преборила с испанската, за да се забрани на Симеон да слага родно флагче на колата си и да вее българския трибагреник пред дома си. Но променената световна ситуация веднага променила и статуса на царското семейство. Като дипломатически лост за успеха на инициативата били използвани документите на Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа и неговата трета кошница за правата на човека. Те бяха приети на конференция във финландската столица Хелзинки през 1975 г.

Подготовката за посещението му започнала светкавично с началото на разведряването. То създало удобен повод - такъв, какъвто рядко може да се намери. Според ’’третата кошница“ от Хелзинки държавите били длъжни да осигурят ’’свободно придвижване на гражданите“. Естествено, подписът на комунизма тогава нищо не означавал, но Запада го приел заради пропагандната си кампания.

Замисълът за потрес на родните управляващи неочаквано се превърнал в пълноводен поток от неофициални и уж неан- гажиращи дипломатически депеши и срещи. От някакъв емигрантски прецедент изведнъж кълбото почнало да набъбва като снежна лавина до потенциално обвиняване в неспазване на договорености от международни срещи и документи.

Зад него стояли Велики сили, макар и от втори ранг. Посолството на САЩ само наблюдавало протоколната суетня, докато мисиите на Испания, Великобритания, Франция, Италия и тогавашната

Федерална република Германия ак- тивно участвали в суматохата. От онзи период - около 1975 г. мълчанието на западната преса за семейството му изведнъж спира и все по-често започват да се появяват различни публикации.

Затова веднага след съвещанието за мир и сигурност в Хелзинки Симеон Кобургготски се обърнал с просба към уважаваните власти да се сдобие с оживелия на сърцето му нашенски паспорт. Например секретен документ № 17130 разказва, че царят е просондирал официалните български власти за свое гостуване. Но кой знае защо, родните органи на МВР и българската юриспруденция намерили благовиден претекст да му откажат заветния документ.

Реакцията у нас се свърза със спиране на досегашните разработки срещу Симеон - първата ’’Барон“, делата ’’Паразити“ - № 6219 и 6219/2 и започване на нова. Центърът информира резидентурата, че е открила оперативна разработка на бившия цар Симеон под кодовото име ’’Крупие“, която по-късно прераства в разработка ’’Двора“.

Любопитен детайл - в парижката резидентура като отговорен за нея е посочен полковник Александър Кюлев. Той е бащата на убития банкер и олигарх Емил Кюлев. (виж ’’Тайните на големите играчи“ от същия автор)

Тя е предложена за откриване на 6 май 1974 г., а на 27 юли е регистрирана под № 3016. В архивите липсва вторият том от нея, в първия липсват страници, а останалите са поставени в нова папка. Друго странно явление, свързано със Симеон Сакскобургготски и ДС е констатация за изчезване на ’’ценен документ“, което е регистрирано в началото на юни 2003 г. В Министерство на външните работи не може да бъде открит Анекс от 1970 г. към дипломатическо споразумение между Испания и България. В анекса, според проф. Александър Янков, който е участвал в изготвянето му, е третиран статутът на Симеон II и неговото гражданство.

Професорите по демагогията и пропагандата в ЦК на БКП чертаели потресаващи сценарии за онова, което се очаквало и според техните представи надминавало както гръмкия отзвук от

забъркването ни с атентата срещу папата, така и многолюд- ното спонтанно шествие при погребението на знаменитите ни футболисти Аспарухов и Котков. Според тях например западнякът ”Х“ пристигал у нас и на следващия ден световната преса барабар с ’’враждебните гласове“ на Свободна Европа, Би Би Си - Лондон, ’’Дойче веле“ и пр. съобщавали кой гостува в България и къде се намира в момента. И, о, ужас
- на хоризонта се мерджелеели стохилядни неконтролирани демонстрации, събиране на любопитни тълпи с неизбежните им приветствени възгласи, всякакви други ’’щуротии“...

С една дума, провокацията срещу най-хуманния строй била в кърпа вързана и може би щяла да се превърне в някакъв род антисоциалистически събития от типа на унгарските през 1956 г. или чешките през 1968-а.

Като контрареакция на евентуално посещение на Симеон у нас кабинетът на Тодор Живков започва сложна операция по ’’неутрализирането“ на замисъла. От МВР в нея е посветен единствено сивият кардинал Григор Шопов. Освен двама от съветниците на генералния секретар, в нея участва и Първо главно управление на КГБ - Външното разузнаване.

В българските тайни служби се е обсъждал и още един вариант. Идеята е била това посещение да се използва за раздухване на враждебна кампания срещу царското семейство и разбиване на репутацията му сред емиграцията и политически кръгове в чужбина: ’’могат да се публикуват материали, подронващи престижа му.“.

Но неочаквано развитието на ситуацията около Симеон променя руслото си на 180 градуса. Този неочакван развой може да бъде маркиран и с едно негово, съвсем изненадващо гостуване. Бившият монарх посещава Съветския съюз - още през 1976 г., една година след Съвещанието в Хелзинки. Знае се за пребиваването му като турист в Ленинград (сега

Петербург). Твърде вероятно е да е разгледал и Москва. Естествено, съветското външно министерство и КГБ са го следили изкъсо, обаче не са го прогонили от страната.

Можем да се досетим защо. Ето какво казва например Христо Вълчев, отговорен сътрудник на съветското военно разузнаване:

"За Симеон Втори се интересуваха непрекъснато българските тайни служби - ДС и шефовете й както тук в Париж, така и в България. Голям интерес проявяваха и от Комитета за държавна сигурност на СССР - КГБ".

''Задграничните агенти на КГБ знаят за неудържимата му склонност към хазарта и за огромните суми, които харчи в казина. Като потомствен благородник е недопустимо да оставя неплатени дългове. Затова Симеон приема да бъде вербуван на материална основа срещу периодично погасяване на дълговете му от хазарт. Той става най-обикновен доносник на КГБ".

Текстът е от специална декларация. С нея разкрития от книга се превърнаха в обект на партийна интерпретация и бяха творчески ''дописани". Направена е от партийна централа в новите времена. Конкретно - сочи скриване на досието в архива на БЗНС и в системата ''Обмен между братски разузнавания", както и участието на агент ''Румянцев" - оли- гархът Атанас Тилев, бивш преводач на Живков. Дело е на Яне Янев, който заяви още, че под документи за покриване на дългове на Сакскобурготски стои подписа на ген. Васил Коцев. Той умира през 90-те години при неизяснени обстоятелства. Последният факт си е най-чистата истина.

''Симеон е станал доста реалист и не се занимава активно с политическа дейност сред емиграцията" - отбелязва една от секретните родни сводки за него. Друга говори, че честитките му за Коледа и Нова година вече не се подписват като "цар на България". Вероятно поведението му е било умишлено, за да улесни гостуването му в Родината.

Според сценария дори се предвиждало страната ни да бъде посетена от царя като обикновен и ''незабележим" турист. Тази част се готвела от ФРГ. Според секретни документи ставало дума за

някой си Мюлер. Но пък е факт, че в архивите няма нито един-единствен документ, че Симеон или членове на неговото семейство са били у нас преди идването на демокрацията. Възможно е да се били грижливо и внимателно прочистени.

Обаче в средите на бившата комунистическа номенклатура винаги се е коментирало, че Кобургготът е посетил България. Това се е случило по време на Световното ловно изложение в Пловдив през 1981 г. Самият Симеон малко се обърква на този въпрос в негово интервю пред английскатата Би-Би-Си:

- На няколко пъти, неведнъж, на няколко пъти, на някакви си изложби на ловни трофеи в Пловдив и след това на разни други,... за жалост не, не, не е имало такова нещо...

Факт е, че въпросът за идването на царя или неговите синове в България е поставян многократно и по различни начини. ’’Готов съм да се върна инкогнито или като турист, или все както и да е, но това зависи от властите“ - заявява самият той в онзи разговор за английските журналисти.

Във връзка с 1300-годишнината от българската държава въпросът също е бил просондиран. Естествено - неуспешно. През 1982 г. Запада усилва натиска. През октомври покрай учредяването на фондацията ’’Людмила Живкова“ швейцарски правист, упълномощен за целта - Ги Праплан живо се интересува. При това на място, идва тук, в София и пита: има ли закон, който да забранява завръщането или гостуването на Симеон у нас. С входящ № 9001 от 15 ноември и под гриф ’’Строго секретно“ случаят веднага е докладван на шефа на ДС Григор Шопов, а оттам на Тодор Живков. По указание на Генералния секретар с него бил запознат и външният министър и член на Политбюро Петър Младенов. Останалите партийни другари си останали в неведение.

Но срещи в Мадрид е имало - и при комунизма, и при демокрацията.

Един от специалните пратеници в навечерието на идването на демокрацията е полк. Момчев от Първо главно управление. През 1989 г. Симеон е посетен тайно и от началника на Шесто управление

на Шести отдел на Държавна сигурност Димитър Иванов. Иванов го заяви и открито в интервю през м. април 2003 г. Срещата е била посветена на евентуално бъдещо участие на Симеон в политическия живот на страната. Според твърдението на Иванов докладът му за тази среща е бил много интересен, но е бил унищожен.

През 1996 г. Симеон дава знак за евентуално бъдещо участие в политическия живот на страната и посредством снимка с неколцина изявени български ''политици" - всъщност агенти на ДС, сред тях на първо място Ахмед Доган. Като част от готвената инициатива е осъществена среща със Симеон и от страна на генерал-полковник Любен Гоцев през 1996 г. И тя е посветена на политическите перспективи.

Естествено, за всяка конспирация има поне по две вза- имно отричащи се теории. Освен московската съществува и вашингтонска. Тя е дело на Яков Джераси - племенник на биохика Карл Джераси, който откри съставката, която се влага в хапчетата ''антибебе".

Според тази конспиративна теория операция „Шипка" е замислена през 1992 г. и целяла властова позиция у нас за Симеон. Операцията е наречена на старопланинския връх заради къщата на улица „Шипка" 38, някога обитавана от професионалния превратаджия Кимон Георгиев (установил еДноличната власт на цар Борис с деветнадесетомайския преврат през 1934 г. и комунистическата с преврата на 9 септември 1944 г.). В квартирата на тази столична улица се събрали съзаклятниците.

Според Джераси първоначално в кръга на посветените в мисията по завръщането на царя са били: ''Линдел Грей, зам.-ректор на Американския университет, тогавашният посланик на САЩ в България Уилям Монтгомъри и Боб Нортън - човекът, който помогна на Бил Клинтън да стане президент на САЩ". За монархическия план са вербувани още конституционните съдии и бивши депутати от СДС Георги Марков и Васил Гоцев, юристът Асен Ошанов, както и заместник-директорът на Първо главно управление на Държавна сигурност о.з. ген. Любен Гоцев. Участва и левият депутат и висш масон Гиньо Ганев, който по това време е председател на Агенцията за българите в чужбина и чийто тъст е

бил превратаджията Кимон Георгиев. Както се вижда
- все отбор юнаци, свързани с тайните служби на комунизма, на Англия и кой ли не.

Най-невероятното обаче е най-възможно - руската и англосаксонската конспирации, заченати още с кръга ”Зве- но“ през трийсетте години, прегърнали се заради Хитлер, продължени през 40-те и по времето на студената война, накрая да се сляли в една заради новите обстоятелства на разведряването.

На този фон не е е невероятно да е имало и посещение, пък дори и ’’здрависване“ с Тодор Живков още по времето на тоталитаризма. И надали трябва да се визира само споменатото вече Световно ловно изложение в Пловдив.

”Ние имаме, казва, и друг национален резерв, който аз винаги старателно съм пазил, но Луканов е на път и него да пропилее безотговорно!“ Заинтригувах се: ”Кой е този национален резерв?“ Той се учуди възмутено: ”Как кой? Симеон, от Мадрид! Аз съм човекът, който толкова години, въпреки сложната ситуация, не даде косъм да падне от главата му...“

фразата за ’’националния резерв“ е на Тодор Живков. Събеседникът му е Петър Бояджиев - емигрант в Париж и **човек,** който е подготвял неговите мемоари за евентуално **издаване на** Запад (историята около мемоарите и убийствата, свързани с тях е в ’’Тайният проект Бойко Борисов“от същия автор, бел.ред.).

Всъщност Живков е поредният в списъка, който се е грижил косъм да не падне от главата на ’’резерва“. Например за това е настоявал още Георги Димитров. На 18 декември 1944 г. от Москва той е изпратил до председателя на Българската работническа партия (БРП) комунисти Трайчо Костов писмо, съдържащо следния текст: ’’Династията трябва политически да се дискредитира чрез Народния съд в лицето на цар Фердинанд и цар Борис и дворцовата камарила, а към царицата и нейния малчик необходимо е да се съхрани напълно лоялно отношение“ (Централен държавен архив. Ф. 1Б, оп. 7.а.е. 164, л.6.) Има и запазена кореспонденция на героя от Лайпциг със Сталин, в която указанието на вожда на световната революция е било ”да пазят мальчика! (на български - момче, бел.ред.). Може да потрябва срещу Лондон“.

Всъщност логично поръчение. Евентуално връщане на царя като монарх или премиер в колонията България заедно с възстановяване на неговите имоти, вкл и държавни чрез управляваните от Интендантството, би могло да осигури неговата лоялност към каквото и да е власт.

По-късно идеята е проиграна и по друг начин - чрез Царския син Константин-Асен. Претекст щяло да бъде карането на ски. Отрочето на Симеон щял да влезе и пребива в България с истинското си име. Отбелязвам това, понеже и за баща му, и за него са проигравани различни варианти - вкл. и такива с фалшива самоличност. Дипломатическото покритие На тази инициатива осигурила Испания. п Любопитни са резолюциите в досието на Симеон. Ето ги: съвместно с VI управление - съгласувани мероприятия.
Като дойде - нищо не губим... Може след време там да изведем жена - но трябва много добра подготовка. Една задачка за младите комунистки!“.

Години по-късно, в навечерието на срутването на социализма, когато сценарият се възпроизвежда, резолюцията вече е по-различна: ’’според мен най-добре е да дойде, да му намерим една хубава българка, че да възроди престола, но българката да е проверен СС (секретен сътрудник, б.а.).“

За съжаление, в архива на ЦК на БКП, където може да се проследи пълната истина по случая, такива документи напълно липсват.

Но от онзи момент - моментът на съвещанието в Хелзинки, са установени и първите неофициални контакти със Симеон. Редица документи сочат, че първите контакти - лични, и делови, са били създадени още през 1976 г. - непосредствено след страта на разведряването. В една от справките № 9105 се сочат срещи в Женева с българи от външнотърговски предприятия. По-нататък тези сгледи зачестяват. Зачестяват и исканията на бившия монарх за завръщане у нас.

Симеон е привлечен на работа в дъщерно дружество на концерна ’’Тампела“ - голяма финландска фирма за земе- копни машини. Тя обслужва започналото строителство на газопроводите от СССР към

Западна Европа - част от последствията след форума в Хелзинки. Шеф на тази фирма се оказва Атанас Тилев - бивш личен преводач на Тодор Живков и съпруг на дъщерята на финландския външен министър д-р Кариялайнен.

’’През 1981 г. в Швейцария имах удоволствието да се запозная с Негово величество цар Симеон II. С Негово величество имах няколко интересни преживявания през периода 1984-1985 г. Тогава го поканихме на гости в концерна ТАМПЕЛА и му оказахме подобаващ прием на най-високо държавническо и фирмено ниво. Президентът на ТАМПЕЛА го помоли да оказва съдействие на нашите дъщерни фирми и предприятия в редица страни. Царят се съгласи и с гордост мога да потвърдя, че и до ден днешен редица от бившите ми колеги си спомнят за помощта и за мъдрите съвети на Негово величество.“, написа самият Тилев в книгата си ’’Опит за завръщане“.

Но ето какво ми разказа от спомените си българският емигрант и милионер Койчо Белчев (починал през май 2011 г.)

’’През 1981 г. за Св. Валентин наех луксозен хотел в Швейцарските Алпи. Празникът беше в чест на моя приятел Кариялайнен, който дойде с дъщеря си и зет си. Оказа се, че дъщеря му Кукка Мария е женена за българина Атанас Тилев. На празника беше и Симеон с Маргарита. Бях останал с впечатление, че аз съм запознал Симеон с Атанас Тилев, но после видях, че те през цялото време си говорят в едно кюше. И си викам, откъде накъде Атанас Тилев - човекът на КГБ и ДС да си говори така потайно със Царя?“

Кариерата на самия Тилев започва да гори през 1981 г.

Тогава авторитетното немско издание ”Велт ам зонтаг“ го нарече ’’живият микрофон на КГБ“, а след избухналия обществен скандал тъстът му си подаде оставката си от министерското кресло. Западната документация е по-не- достъпна от нашата, но може да се предполага, че Симеон е съгласувал ’’поканата“, отправена към него за ’’консултант“ в дъщерното дружество на ’’Тампела“, в което другият основен контрагент е бил ’’Газпром“. Задължително това са били съответните специални служби - английската SIS (МИ-6) и ’’Форийн офис“ - външното им министерство, както може би и ЦРУ

и Държавния департамент на САЩ. Единствеото, което открих в досието му са два документа. В тях агентурата Докладва за негова среща с ’’втория човек в ЦРУ“.

Такива са някои останали и досега в тайна щрихи в мъглата около житие-битието на Симеон. Вероятно за други детайли от живота му ”още не му е дошло времето“ според крилатата негова фраза. Но някои факти вече се знаят.

Симптоматично е едно интервю на Симеон, дадено непосредствено преди триумфалното му завръщане като политик в България. То е в руския вестник ’’Известия“. Заглавието и съдържанието гласят ’’Повече не мога да чакам“. Подобен изказ не е свойствен за монарха ни, толкова обичащ преме- реността.

Тази възможност - да се спре с ’’очакването“, много сериозно беше разиграна в смутното време от края на 1996 г. и началото на 1997 година. Меродавни източници на Запад, с които говорих, твърдят, че въвеждането на валутния борд у нас, срещнало пълната съпротива на целия ни политически елит, се е осигурило и с още един мотив. Той гласял, че ако България го приеме, няма да има нужда от друга, още по- брутална външна намеса като политически Борд. Естествено, единствената подходяща кандидатура за него бил Симеон.

Факт е, че по онова време - през май 1996 г., когато банките вече бяха затворени и доларът летеше към небето, е първото му посещение у нас. Още на 20 ноември 1995 г. 101 интелектуалци се подписват под писмо до Симеон II, с което го канят да участва в дискусия по проблемите на страната в периода на криза и за излизането от нея. Посланието завършва с думите: ’’Считайте го като призив и покана за ваше посещение в страната в удобно за Вас време.“

Истинският инициатор обаче е фондация „България“, която е създадена през лятото на 1995 г. в Лос Анжелис по време на тържествата в чест на цар Борис III, организирани от Еврейския национален фонд. Учредителката е американка

- Линди Грей.

Малко по-късно излиза негово интервю в ’’Аксион франсез ебдо“,

което предизвиква бурни реакции. Пред испанския в. ”АБС“ Сиемон заявява на 08.02.1996 г.:

’’Извънредно много съжалявам, че някои не са разбрали посланието, което изпратих до българските средства за информация, тъй като днес ставаме свидетели как се превръща в сензация един мой коментар, тотално изваден от контекста. Заглавия като ’’Симеон II Втори кандидат за президент“ са безотговорни“, заявява емигрантът. Според него единственото вярно нещо било, че не се отнася за него текстът от конституцията, който изисква да си живял пет години в България, за да се кандидатираш за президент, защото отсъствието му от страната не е било доброволно, а насилствено.

Тогавашният премиер Жан Виденов категорично отказа да се срещне с аристократичната ’’издънка“. А заместник-председателя на Висшия съвет на БСП Янаки Стоилов коментира, че Симеон няма право да бъде президент, понеже не е живял 5 години у нас.

Вариантът е бил изненадващ, но само за българския елит. Известно е, че още през 60-те години царят е развил в частен разговор тезата, че не се бори за престол, а е готов да стане министър-председател. Това щяло да се реши по-късно, когато България се освободи. Шифрограмата е получена у нас на 13 март 1960 г. по информация на агент на ДС, чието име не успях да науча.

Накрая се счело, че слагането на юздичка на развихрилата се политико-финансова престъпност в страната чрез обвързването на лева с марката е достатъчна гаранция и за обществената стабилност на България.

Царят получи своя шанс едва в края на мандата на СДС. За Запада било ясно, че синьото управление се е провалило с реформите, понеже ги имитирало и забавило, а за сметка на тях корупцията си останала същата, както при Виденов. От двете възможности за ”зло“ - непроменилите се дотогава социалисти и оялите се от властта сини велможи, те избрали третата - представяна от самия цар. За да не се налага външ- на сила за въдворяването му в страната, на групировките и досегашните политици предоставили ’’гратис“ - да редят листите му, като по този начин се ангажират с подкрепата му. Договорката отново била между Изтока и Запада,

което обяснява и приемането на България като член на НАТО по това време, както и като член на ЕС по време на Тройната коалиция, в която участваше и НДСВ.

Бъдещите резултати бяха прогнозирани спорно - Запада разчиташе много на пионката си. Аз ги прогнозирах като гибелен експеримент и получих отговора: ”Но знаеш, Симеон ми е приятел“. Днес неуспехът е ясен, изпушените заедно пури не помогнаха. Вместо западният коз да изцака източ- ната карта, май източното вале-коз изплющя хвърлено върху западното асо. А народът ни за пореден път допусна да се превърна в поредното разиграване на залози върху масата на геополитическия покер.

... Никой засега не е виждал онези негови дневници, в които систематизирано от десетилетия записва своите съвещания и срещи - първо като цар, а после и като министър- председател - с политици и личности от цял свят...

Може би някога потомците ни някога ще ги прочетат. За да разберат, че фигурата на Симеон ще остане като символен знак на историческите бури, помитали не само България, но и света много десетилетия наред. И като образ на същата история, която според философа Хегел се повтаря: първия път като голяма трагедия (баща му Борис III) и втория път

- като жалък фарс (Симеон II).

САША КОНСТАНТИНОВА БЕЗУХАНОВА-ЙОРДАНОВА

ВИЗИТКА

27 септември 1962 г. - родена в Перник.
Хоби - пейнтбол

Семейство

Майка - фармацевт. Баща - инженер с ръководни позиции в тогавашното управление и с редица рационализации и изобретения.

Съпруг Юлий Любенов Йорданов - предприемач. Омъжена, с

дъщеря Любомила - сега студентка в авторитетния Лондонски институт за икономика

Брат - Станислав Безуханов. Бивш офицер от Научно-техническото направление на Държавна сигурност, основател на Ортодоксална банка и член на нейния борд. Предприемач в следните фирми според регистъра:

Управители	”НЮ ПРОПЪРТИ ВИЖЪН“ ООД
Управители	”ЕС И ЕФ РИАЛТИ ГРУП“ ООД
Управители	’’ПРОПЪРТИ ВИЖЪН“ ЕООД
Управители	’’Консулта С и С“ ЕООД
Съдружници	”НЮ ПРОПЪРТИ ВИЖЪН“ ООД
Съдружници	”ЕС И ЕФ РИАЛТИ ГРУП“ ООД
Ликвидатори	”ДЖЕЙ ЕМ АСОСИЕЙТС“ АД

ОБРАЗОВАНИЕ

Немска гимназия с отличен успех.

Диплома по електронна техника в тогавашното ВМЕИ ”В. Ленин“ (сега Технически университет - София).

Образователна програма за ирландския икономически модел и структурирането на IT сектора в Калифорния, САЩ чрез US AID - Американската агенция за международно развитие (2001, 2002 г.).

Обучение в Европейския Софтуерен Институт в Билбао, Испания (декември 2003 г.)

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

До демокрацията - в развойни научни звена. Впоследствие - в частния бизнес: предимно компютърни и информационни технологии

Централен институт за изчислителна техника към стопанско обединение ’’Изот“

Сътрудник в Института за микропроцесорна техника. Заместник-управител на представителтото на ’’HELLImed“ - фирма за медицинска апаратура, дистрибутор на изделията на ’’HELLIGE“ и ’’ALOKA“. (1990-1994 г.)

Генерален директор на дружество ’’S&T България“ (до 1998 г.)

От 1998 г. до пролетта на 2013 - в ’’Хюлет-Пакард“. Генерален

директор на ''Хюлет-Пакард" - България, директор направление ''Публична администрация" за Източна Европа, директор направление ''Публична администрация" за Централна и Източна Европа (27 държави).

<u>БИЗНЕС УЧА</u>СТИЯ

Саша:

Сдружение ''Българска международна стопанска асоциация".
Управител на "И Де ЕС България" - първоначално регистрирания на собственика във Великобритания - рег. № 1791299, а впоследствие в Нидерландия - рег. № 34316182., у нас вече заличено от Търговския регистър.

Търговският регистър сочи участие в ръководните тела на следните дружества у нас:

' 'ХЮЛЕТ-ПАКАРД ХАГА"-ХОЛАНДИЯ ООД" ,
''ХЮЛЕТ-ПАКАРД ХАГА ООД",
''Хюлет-Пакард Хага Би Ви" ООД",
''Хюлет-Пакард Централна и Източна Европа Холдинг ООД",
''Хюлет - Пакард Роум Б. В.",
''ХЮЛЕТ-ПАКАРД РОУМ Б . В " ,
''Хюлет-Пакард Хага Би.Ви."
''Хюлет-Пакард Сентрьл Ийстърн Юропиън Холдинг ГмбХ"

Юлий:

Основател през 1993 г. и собственик на "Ти-Ен-Си" ЕООД
- една от най-големите у нас фирми за консумативи и резерви части за принтери, компютри и т.н. и основен дистрибутор на ''Хюлет-Пакард". Капитал 1 038 880 лв.

Семейството е сред богатите хора у нас. Състоянието и получаваните доходи са еквивалентни на поне 5-6 милиона евро.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Член и/или ръководител на:
Председател на борда на ''Джуниър Ачивмънт България".

Председател на настоятелството на Технически университет - София.

Председател на Управителния съвет на ''Българско училище за политика Джон Паница".

Консултативен съвет към Министъра на науката и образованието.

Фондация ''Помощ за благотворителността в България" (ФПББ).

Вицепрезидент на БИБА (Българска индустриална бизнес асоциация).

Съпредседател на КРИБ (Конфедерация на работодателите и индустриалците в България).

Член на борда на Европейския център за жените и технологиите към ЕС.

Основател и председател на Български център на жените в технологиите (BCWT).

Почетен консул на Великото Херцогство Люксембург в България.

Член на настоятелството на институт ''Отворено общество" на милиардера Джордж Сорос.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

След напускането на ''Хюлет-Пакард" - от юни 2013 г. създател и ръководител на интернет-платформата ''България може" www.movebg.com. Разчетена като ядро на нова политическа формация.

Други участници в проекта: Кирил Петков, един от инициаторите на т.нар. ''Харвардски курсове" в СУ, преподавателят по право в СУ Христо Христев, Асен Асенов - създател на платформата за съвременна култура и изкуство ''Едно", професорът по химия Николай Денков от СУ, Евгения Пеева от организацията „Заедно в час" и юристът Стефан Кючуков.

ЩРИХИ

- Обичам планината, плуването, фитнес от време на време. Карам колело през лятото. Музиката... В колата слушам **Chill-out,** Jazz и хубави стари парчета.

Пътуването... най-много обичам Лондон заради срещата на космополитността и традицията на един терен. Чувствам се добре

навсякъде в стара Европа.

На първи поглед Саша Безуханова е космополитична личност. Забележителната й кариера в световния компютърен гигант ’’Хюлет-Пакард“ не оставя и капка съмнение за това. Видяла е не свят, както се казва по нашите земи, а цялата планета. Контактувала е с всякакви хора - от европейци до американци, от азиатци до африканци, от обикновени рабо- тяги до висши световни мениджъри.

Но родният корен няма как да се изсуши и изтръгне. Самата тя признава, че никога не е помисляла за емиграция
- дори и за секунда.

”... бяхме за седмица в Боженци. Обиколихме над 50 манастира. Хубаво е да усещаш корените си, да черпиш енергия от тях в един новосформирал се свят.“

Останала си е българка. Намигване на съдбата ли е, че гражданката на света е отрасла в Монте Карло? Не, не става дума за прочутият курорт на френската Ривиера, а за едноименния квартал в Перник. И досега е неизвестно кой и как го е нарекъл официално така. Каква ирония - детство в ожмуления работнически град някъде там - на Балканите и зрелост в офисите на глобалния бизнес.

Нищо в детските й години не показва тази перспектива.

Семейството й е строго и консервативно.

Идвам от класическо патриархално семейство, в което бащата сяда на късата страна на масата. С брат ми имахме късмета да растем край родители, които много се обичаха.
Това създава стабилност и възпитава ценности - координатна система за цял живот“ - твърди самата тя.

Върхът на желанията в приказното детство на работническия Перник и на фамилната вила в с. Дивотино е сладкото от вишни. Онова, което е приготвяла за зимнина заедно с баба си. Мечтата на живота й е да бъде балерина. Дори четири години учи в балетни курсове, но така й не й поверяват главните роли. Най-често е в миманса - там, сред масовката.

Но как човек предварително да знае какво печели когато губи и

какво губи, когато печели? Защото ще минат години и името й ще изгрее сред ръководителите на бизнеспроектите, ще се чете в бизнес проспектите.

А навремето е коментирана само в квартала. Лентата на преживяното връща спомените за ’’мъжкото момиче“. Онова, което е пушило тайно зад ъгъла на гаражите с местните побойници и хулиганчета. И не е подбирало изразите, някои от които помни и досега.

”... Бях груба. Преди седмица. Карайки колата си, едва избягнах катастрофа заради шофьор, който правеше тройно изпреварване насреща. Спрях на педя от бронята му, свалих стъклото и дадох свобода на емоциите си. Ставам доста речовита в такива моменти“ - разказва Саша Безуханова пред ’’Тема“.

Беспорно е, че кръвта вода не става, колкото и време да минава.

Вероятно закваската от онези години на детството - на игрите на апаши и милиционери, на стражари и партизани, неизличимият вирус на улицата е зародила в днешни дни любовта й към пейнтбола. Тя е дълбоко укрита и никога не споделяна публично. Макар и на уж войната, отстрелът в играта е манталитет. Затова някои считат, че тя е ловецът в бизнеса, а конкурентите й - просто дивеча.

’’Буренът“ от Перник и с. Дивотино изненадващо за мнозина се превръща в цвете.

Саша Безуханова завършва с отличие немската гимназия и кандидатства ’’Външна търговия“. Не е приета там и записва в специалността ’’Електронна техника“ на ВМЕИ ’’В.Ленин“
- сега Техническия университет в София.

Това е първият спорен момент в иначе безукорната й биография, защото фактите се разминават с оповестеното. Сведенията за онзи период от живота й са публични, понеже тя е избрана за председател на Настоятелството на университета. Според документацията на сайта бъдещото компютърно, информационно и бизнес чудо е завършило прозаичната и делнична на този фон специалност ’’Електротехника“.

Назначена е в Централния институт за изчислителна техника в

столицата. По онова време развойният център на тогавашното ДСО ’’Изот“ се радва на завиден престиж като Меккаta на родната електроника. Но...

- Беше съвсем ясно, че не ставам за програмист - е лич- ното й откровение. - Скоро разбрах, че тази професия не е мое призвание, и взех решението да поема риска за ново начало.

Новото начало е женитбата от една страна, а от друга - новата кариера.

За мъжко момиче като нея, макар и отрасло в патриархално семейство, не е изненадващ начина, по който се е запознала със съпруга си - от случайна среща на улицата. Бъдещият висщ мениджър в най-високите етажи на световния бизнес още тогава е показала хъс и характер, без които онези висоти са недостижими - само след пет месеца сватбата е факт.

Факт е и новата й работа.

Случайно научила, че немската компания Hellige (водещ производител на медицинска апаратура) търси асистент на своя търговски представител в България.

- Всъщност във външната търговия влязох през ’’задния вход“. Бях съвсем млада, без търговски опит и дори без икономическо образование, когато тогавашният регионален търговски директор на Hellige Льобел Пешек ми предложи да оглавя дейността на фирмата в България. Г-н Пешек беше твърде опитен търговец и мениджър и изигра много важна роля в професионално отношение за мен. Не само заради това, че ме мотивира с вярата си в моите способности, но и съумя да ми предаде много от личната си практика и стил. Считам го за своя пръв учител в бизнеса. Когато започнах първата си работа като мениджър, не знаех какво означава да отговаряш за работата на други хора, нито имах самочувствие, че знам много за търговията. Но явно съм имала потенциал, защото резултатите бяха бързи и много добри. (’’Manager.bg“)

- Хората се раждат със заряда да бъдат лидери и победители, но е важно тази ’’програма“ да бъде вярно и навреме декодирана - твърди успялата лидерка. В тази фирма тя работи до 1994 г.

’’Декодирането“ има и още едно ново начало - съвсем

неочаквано. То стартира с пребиване в палатките на ''Града на истината" в зората на демокрацията - юли 1990 г., който протестира срещу фалшификацията на първите свободно проведени избори. Саша Безуханова се появява в лагера върху жълтите павета с детска количка - дъщеричката й е едва на 10 месеца.

- Мисля, че добрият родител трябва да направи **няколко** важни неща за детето си - с личния си пример да **изгради** моралната канава на личността му, да покаже какви са възможностите по пътя му и след това да го благослови за щастлив живот. Тогава беше много важно да заемеш **позиция,** да защитиш каузата на прехода, да допринесеш за **промяната** на статуквото.

Очевидци, ровещи позаличените си спомени, говорят, че е **била** сама - без съпруга си. Възниква въпросът дали **соченият** от някои като бивш комсомолски секретар на **''Кинтекс"** неин мъж не е одобрил инициативата й, или не е **счел** за необходимо да демонстрира публично подкрепата си за каузата. Истината и за него, и за позицията му в онези дни и досега не се знае. Според самата Саша в интервю за **''EuroActiv.com"** са били заедно - ей до това дърво. Заедно са **били и** на протестите срещу правителството на Пламен Орешарски - заедно с дъщеря им, пристигнала в София за лятната ваканция.

- Късмет е, че имам до себе си мъж, който не само не изпада в депресии, но през целия ни общ път е бил важна опора и конструктивен опонент за мен. Имаме хубав брак. Мисля си, че това е защото през годините сме били толерантни към личния избор на другия. В брака е важно всеки да има свой терен за изява и свобода да твори на него. Съпругът ми има успешен бизнес. Може би това, което аз правя, е по- публично. Това е моят различен избор и път, и той искрено се радва, когато успявам. Щастлива съм, че през тези много години заедно сме запазили хубаво приятелство и дълбоко уважение един към друг.

Какво си мислите за жените, които посвещават живота си на това да изглеждат добре, за да ''вържат" подходящия мъж, я запита навремето сп. ''Тема":

- Нямам нищо против тях. Ако се вгледате в природата, 1Ще

видите, че всички варианти за оцеляване са позволени.

Безуханова въобще не влага ирония в отговора си. Тя например споделя толкова еретичния у нас възглед, че редовната консултация с психоаналитик е необходима. ''Макар Че за сега ходя ежеседмично само на фризьор, убедена съм, Че °питният психолог може да бъде твой навигатор по пътя На преодоляване на страховете и съмненията, по пътя на успеха", казва тя. Няма съмнение, че вероятно американският модел на отношение към живота трайно е преоформил манталитета й.

Личи си се дъхът на една свободолюбива жена, не робуваща на масовите идеологеми, на предрасъдъците, на клишетата, които прилагаме към други, но никога - към себе си. Такъв смел отговор наистина изисква смелост да отхвърляш табутата в общественото мнение, да се възправиш срещу тях, срещу толкова лъжовните понякога етикети, които лепят - на ''добър" и на "лош". Може би затова Саша има толкова много приятели интелектуалци, артисти и както тя самата споделя - "те нямат много общо с прагматичния живот, който водя професионално. Общуването с тях ме зарежда и обогатява."

Истинската разшифровка на способностите й обаче е написана чрез завръщането й към бизнеса в областта на компютърните и информационни технологии.

През 1995 г. тя става генерален директор на дружество ''S&T България". Родното поделение също не е българско като предишната й месторабота - то е филиал на регистрираната във Виена "S&T System Integration & Technology Distribution AG". Фирмата-майка е създадена след падането на Стената - през 1993 г. Тази фирма е основен дистрибутор на изделията на американския концерн у нас.

Другата й връзка с голямата американска компания е чрез фирмата "И Де ЕС България". Тази структура не фигурира в биографичните й данни и публикациите за Безуханова в медиите. Тя е с първоначална регистрация във Великобритания: рег. № 1791299, а впоследствия с такава в Нидерландия - с рег. №34316182.

Заради прехвърлянето на дялове, извършвано във времето през няколко дружество и особеностите на тяхното законодателство

трудно могат да се идентифицират убеди**телно** истинските му собственици и взаимоотношенията им с ’’Хюлет Пакард“.

Най-любопитното обстоятелство е необяснимата на първи поглед регистрация на адреса на дружеството, специализирано в компютърния бранш и информационните технологии. То е на площадката на захарния завод ’’Крафт фуудс“ (бивша ’’Република“) в забравеното и от бога Своге, където надали претенциозните специалисти с мозъци като чипове биха стъпили срещу каквото и да е заплащане.

Предполага се, че чрез ’’S&T България“ и ”И Де ЕС България“ Саша Безуханова е установила добри контакти с компютърния гигант. След серия от прехвърляне на дялове от капитала на втората фирма към ’’Хюлет-пакард“ тя е закрита през 1998 година, а предприемачката става генерален директор на ’’Hewlett Packard Bulgaria“.

Компанията й осигурява новият образователен ценз със семинари и обучения в чужбина, след което кариерата й тръгва стремително нагоре.

Бързо създава сплотен екип, който атакува ниша, незаета до онзи момент на родния пазар - комплексни решения под ключ.

Специфичните познания са важни, но колкото и да е квалифициран съответният човек, показател № 1 е дали може да се впише в изградения екип, сочи визията си видната биз- несменка. Затова Саша Безуханова разговаря лично с всички хора, селектирани след първоначалните интервюта.

- Практиката ни е няколко човека от фирмата да се срещнем с вече близкия до одобряване потенциален колега. След това обсъждаме впечатленията си. В категориите на Hewlett- Packard България това означава да бъде комуникативен, интелигентен, приятен за общуване, да не е тежък интроверт, с който не може да се общува.

България се оказва тясна за способностите й. Не минава много време и перничанката започва да отговаря за бизнеса с публичния сектор в страните от бившия Източен блок, а от 2012 г. е назначена за директор направление ’’Публична администрация“ в ’’Хюлет-Пакард“ за Развиващи се пазари.

Мениджърът на такова високо равнище в една от най-големите компании по света не забравя родната България. По нейна инициатива и с нейните усилия е създаден кол-център на ’’Хюлет Пакард“ у нас, в който са заети над 3000 души висококвалифициран персонал.

Всъщност самият Център не е толкова пряко свързан с американския концерн. Той е рожба на ’’Хюлет-Пакард Сентръл Ийстърн Юропиън Холдинг ГмбХ“. Търговският регистър сочи, че дружеството е чуждестранно юридическо лице от Виена, Австрия. У нас не е посочен кодът му, но там е с идентификация 225574b.

Анализите сочат, че виенската фирма при раждането на своето родно отроче се е представлявало от адвокат - Йордан Найденов Найденов.

Друг адвокат - Григор Янков Миланов, също е сред ключовите фигури у нас, които представляват интересите на собствениците на различните ’’хюлет-пакардови“ дружества и е член на бордовете им заедно със Саша Безуханова. Присъствието на адвокатите като представители укрива действителните собственици, считат експертите.

Но дори и да има мъгла около собствеността, бизнеспостижението не е малко. Парадокс на родната действителност е ситуацията около него. Макар че то насочи голяма инвестиция у нас в сектор с много висока принадена стойност, то се превърна в основа на публични конспиративни тези. Например тази, че предприемачката е част от бизнесгрупировката ’’Капитал“ и човек от обкръжението на еврокомисарката Кристалина Георгиева и президента Росен Плевнелиев.

Един от възможните мотиви е обстоятелството, че ”хю- лет-пакардовата“ Колструктура е основният наемател на бизнес-център ’’Камбаните“ (срещу бизнес-парка ’’Линднер“, построен от Росен Плевнелиев). Днес този бизнес комплекс е в ръцете на гръцкия Zeus Capital, но му беше продаден от ’’Фонд за недвижими имоти България“, към който има отношение и бизнеса на олигарха Иво Прокопиев.

Фондът, основан през 2004 г., е една от най-големите структури

за инвестиции в тази област у нас. Например той държи магазините, познати като ’’Бриколаж“ в България.

Съществува обаче и контратеза на връзката ’’Капитал“ - също толкова конспиративна. Тодор Брешков е шеф на Борда на фонда, в чиито помещения се е разположил колцентъра, създаден от Саша Безуханова. Брешков е известен в бизнес- средите като лице, тясно свързано с Първа инвестиционна банка на олигарсите Цеко Минев и Ивайло Мутафчиев. С тези и други сложни взаимоотношения някои си обясняват публичните престрелки между Иво Прокопиев и двамата банкери от ПИБ.

Другият факт за съпричастност на Саша Безуханова към един от капиталово-политическите кръгове се откроява в съпредседателското й място, което тя зае навремето в КРИБ - Конфедерация на работодателите и индустриалците в България. Тази структура се роди от прегръдката между нейната асоциация БИБА (Българска индустриална бизнес асоциация) и Съюза на работодателите с ръководител олигарха Иво Прокопиев.

Всъщност политическа конспирация може и да има, защото птицата от световния бизнеселит, излетяла от България и родното гнездо Перник, се завърна у нас през пролетта на
2013 г.

Някои свързаха неочакваното й решение да напусне ”Хю- Лет Пакард“ със започналите мащабни структурни и кадрови промени в американския компютърен гигант. Други - с динамиката на общественото напрежение у нас.

Според трети неочакваната крачка е продиктувана от личните амбиции на Саша Безуханова, която се визира като българския Бил Гейтс у нас. Факт е, че милиардерът е един от кумирите й. Факт е, че тя многократно е заявявала възхищението си от решението му да напусне управлението на ”Май- корсофт“ и да се посвети на общочовешките проблеми като борбата със СПИН, достъпното и качествено образование за всички, климатичните проблеми, глада в Африка и др.

- Идва един момент, в който човек избира да работи за развитие на обществото, да служи на хората. Това е друга потребност и друг

личен избор. Далеч съм от това да се сравнявам с Бил Гейтс, но принципите на алтруизма са едни и същи навсякъде по света. Това е служене на обществена кауза, не служба. - казва самата Безуханова

След пристигането си у нас тя създаде интернет-платфор- мата ’’България може“

Мотото на форума - ’’България може“ е съзнателно според мен ехо на мотото на президента Барак Обама в предизборната му кампания ”Да, ние можем“. Независимо от декларирания й категоричен отказ за навлизане в политиката, мероприятието с амбиции да начертае новата социална и икономическа визия на страната е повече от сериозна заявка за политическо инженерство.

Според медийни публикации и коментари то е свързана с кръга около президента, едрокомисарката ни Кристалина Георгиева и Иво Прокопиев и неолибералната икономическа школа у нас. Някои информационни агенции и сайтове се опитаха да причислят към ’’България може“ и олигарси - Валентин Златев, Гриша Генчев и др., обаче не дадоха нито един факт в подкрепа на твърдението си.

- MoveBG е фабрика за идеи, която произвежда решения за развитието на България. Създаваме общност, основана на споделени ценности, отвъд партийна, професионална й социална принадлежност. MoveBG е инструмент, който позволява на всеки да се включи в изработването на идеите за бъдещето на България. Политиките са интелектуален продукт, който изразява обществения интерес за развитие на средата. Големият дефицит тук и сега е на дългосрочни политики. България не страда от дефицит на политици и на партии, страда обаче от дефицит на качествени политики. - твърди глобалната мениджърка.

Председателят на БСП Сергей Станишев адресира инициативата директно към Росен Плевнелиев.

”Не е тайна, че президентът подкрепя Реформаторския блок и редица нови проекти, в това число проектът на Саша Безуханова, говори се за партия ’’Република“, но това е все един и същи политико-медийно-икономически кръг. Същият този кръг назначи Дянков и Трайков в правителството на Бойко Борисов. Очакваме ако Плевнелиев държи да запази авторитета на институцията, да

изпълнява ролята му по Конституция, а не ролята на брокер за формиране на една или друга коалиция“ - заяви социалистът на 10 септември 2012 г.

Според друга конспиративна версия тя се очертава като кандидатурата за нов ръководител на ГЕРБ на мястото на... Бойко Борисов. ’’Трябва да свалим изцапаните дрехи, да се преоблечем и да влезем чисти в новата политика. Това очаква от нас Европа!“ - думите се приписват на Томислав Дончев, най-немногословния министър от правителството и единствения, който не е винен за корупция.

От платформата на Саша Безуханова предпочетоха да запазят мълчание към политическите институции у нас и пренебрегнаха нападките на червената партия.

Ще се превърне ли тази платформа в поредното ’’декодиране“ - онова, за което споделяше Безуханова? Например Като премиер, както подозират много анализатори...

РУМЕН СТОЯНОВ ОВЧАРОВ

ВИЗИТКА

5 юли 1952 г. - роден. В различни източници, сайтове и медии фигурира и 1953 г., в справка на ГС на БСП преди 11 г. - 1955 г., но ЕГН-то му е с посочената първа дата. Родно място - Бургас.

Според някои източници е роден в с. Воден, община Болярово, Ямболско, на границата с Турция. Хоби - лов.

Семейство

Медиите сочат бащата и дядото като активни борци. До началото на 60-те години Стоян Овчаров е бил по границата, после става секретар на околийския комитет на БКП в Елхово, където Румен Овчаров и до днес има най-близки роднини. Впоследствие семейството се премества в Бургас, където бащата продължава кариерата си. За майката няма данни.

Румен Овчаров има две сестри.

Съпруга - Иванка. Родена на 22.08.1956 г.

Имат три деца и внуче.

Дъщеря - Яна, родена през 1980 г. в Москва. Завършила ’’Международни икономически отношения“ и **’’Европейски** отношения“. Собственичка на фирмата ’’Грийн хоум“ ЕООД - за търговия с имоти, сега в ликвидация.

Син - Андриан, роден през 2008 г.

Син - Слав, роден през 1988 г. в София. Възпитаник на Националната природонаучна гимназия, следвал молекулярна биология във Виена, докторант по тази специалност в Оксфорд.

Внучка - Теодора (Теди), родена през 1991 г. в София. Възпитаничка на немската гимназия, студентка в Саутхемп- тън, Англия.

ОБРАЗОВАНИЕ

Няма данни за основното и средното му образование.

1979-1984 г. - учи в Московския институт по енергетика, специалност ’’Атомни електроцентрали и установки“ и се дипломира като инженер-физик.

След първия си министерски мандат в правителството на Виденов задочно завършва УНСС, специалност ’’Макрои- кономика“.

Владее английски и руски език.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

След завършването през 1984 г. на московския ВУЗ е разпределен в АЕЦ ’’Козлодуй“.

1984-1986 г. - секретар на организацията на БКП в ”Енер- гопроект“ и завеждащ отдел в районния комитет на БКП в Благоевски район на София.

1986-1990 г. - заместник главен директор на ’’Енергопро- ект“.

1990-1995 г. - работи в Комитета по използване на атомна енергия за мирни цели, като главен експерт по ядрена безопасност и началник управление в ’’Ядрени инсталации“.

1995-1996 г. - заместник председател на Комитета по енергетика.
1997 г. - директор в НЕК, докато е избран за депутат.
Специализира в САЩ, Канада, Франция и Финландия.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Румен Овчаров:

От 14.10.2013 член на Надзорния съвет на ’’Лукойл Нефтохим“ Бургас

Съпругата Иванка Райкова:

Съдружник в във фирма ’’Енерго трейд консулт“, която вече не съществува. Предмет на дейност - консултации,,] търговия.

Собственик на ”Про енерджи БГ“ ЕООД с предмет на дейност консултантска дейност.

Формално погледнато, Румен Овчаров и семейството му не попадат в списъка на милионерите у нас. Той обаче е сред типичните казуси за политиците - реалните им интереси и активи няма как да се оценяват пряко.

Причината е, че развитата у нас сенчеста икономика, институцията на подставените бизнеслица и комисионите, превеждани по сметки в офшорни банки, могат да подлежат на догадки, ала не и на достоверни оценки.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Няма

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Бил е член на Висшия съвет на БСП, зам.председател на БСП, депутат в парламентите до 2013 г.

Председател на Градския съвет на БСП (2000-2012 г.) ^

Със създаването на Министерство на енергетиката и енергийните ресурси от юни 1996 г. до 1997 г. е министър в правителството на Жан Виденов.

Кандидат за кмет на София през 1999 г.

От 17 август 2005 г. до 18 юли 2007 г. е министър на икономиката и енергетиката в правителството на **Сергей** Станишев.

ЩРИХИ

Румен Овчаров е сред най-демонизираните политици у нас и почти конкурент на Ахмед Доган като обект на обществена ненавист.

Сочат го със стотици милиони богатство. Както се казва, не опровергавам никога, да си приказват хората, отвръща фи**лософски** той. Но признава ”Не съм беден. Ще бъде грехота да кажа, че съм беден. Все пак депутат. Може ли депутат да бъде беден? Просто е несъвместимо това съчетание.“

Прав е. И много, много далеч от популизма на другите политици, а и неговите партийни другари. Факт е, че според декларациите му нито е беден, нито ошемлително богат. В тях фигурира един апартамент - вярно, голям, от 381 кв. метра в столичния район ’’Гоце Делчев“, луксозна вила в Саранци и наследствен имот от почти 10 дка в с. Воден.

Залепиха му прякора ’’Дългия инкасатор“. Вероятно негови врагове се опитаха да му пришият дори любовници - като бившата му служителка в енергийното министерство Милена Маркова или общинската съветничка в столицата Гергана Алексова.

Овчаров е обвиняван във всички смъртни грехове. Не пропуснаха дори и децата му.

Жълти издания обявиха като негова репликата ’’По-добре на хората в устата, отколкото в краката“. Май била произнесена през 2010 г., когато според някои репортери квесторка изловила дъщеря му Теодора в преписване на матурата. Истината обаче така и не се разбра.

Истински скандал предизвика решението му тя да открие еДин от тунелите на яз. ’’Цанков камък“ и да му даде името си. Министърът си изми ръцете с някаква австрийска традиция, но не каза защо е такова името на тунела. ’’Тогава Сближаваше Тодоровден и се опитах да й обясня, че ще го свържем с това. Детето беше болно с 39 градуса температура, но въпреки нежеланието си дойде на церемонията. Два часа стоя и още повече се разболя после“, разказва Овчаров.

’’Това са грешките на растежа, преживях го, преживя го и тя.

Направи го от добро чувство да помогне, обясних й, че е стъпка към ЕС, но остана разочарована после», казва многодетният татко“ - резюмира огорчението му в. ”24 часа“. Сега тунелът вече не носи името на дъщеря му.

Но случката е показателна за манталитет, имидж и злоупотреба с властта.

Факт е обаче, че засега никой не е дал никакви факти освен голословните обвинения.

Всъщност за него не се знае достатъчно, макар че е сред най-известните фигури у нас. Публикуваните му биографии се преписват една друга - нерядко и с грешки.

Съществува истинска мъгла около определени периоди в живота му. Неизвестно е с какво се е занимавал във времето от завършване на средното му образование до започването на висшето му в Москва. А това са цели девет години! Сякаш нещо се крие грижливо и достатъчно потайно - но защо?

Същото отбелязват не само журналисти и анализатори, но и несравнимо по-могъщи институции - разполагащи с далеч по-големи възможности, date: 2/26/2007 15:12 refid: 07SOFIA252 origin: Embassy Sofia classification: SECRET

S E C R E T SECTION 01 OF 02 SOFIA 000252

1. ”...Овчаров е загадъчна и противоречива фигура - свързана с корупцията и руските енергийни интереси, но също е и за по-либерална икономическа политика, за разлика от много от неговите колеги социалисти. Той има политическите и умствени способности да се сравнява най-добрите играчи на масата, но е предпазлив и потаен. В лични срещи, лице в лице, той може да бъде едновременно и очарователен и отблъскващ.“

Това се казва в американска секретна телеграма, подписана от тогавашния посланик у нас Джон Байърли. По-нататък той продължава с анализа си:

2. (S) Притесненията ни за тъмната страна на Овчаров са достатъчно основателни, за да сме против провеждането на срещи с неговите колеги на същото ниво в кабинета. ’’Конфликт на интереси“ ще бъде най-мекия начин да се опишат отношенията му с

частния сектор - и руския и българския. Въпреки това, за разлика от някои други министри в това правителство, ние нямаме доклади за участието на Овчаров в корупция, пряко засягаща американски компании. В определена степен той е облагодетелстван лично от позицията си в правителството и изглежда, че това е най-вече заради топлите му отношения с различни руски енергийни интереси и български посредници, участващи заедно в сключването на големи сделки.

3. (С) Парадоксално, като личност, отговорна за привличането на външните инвестиции, Овчаров разбира ясно, че корупцията, както и схващането, че тя е широко разпространена, вреди на икономиката на страната....“

Странно наблюдение - за противоречието между тъмната и светлата страна на социалиста, за уж левия социалист, но достатъчно ’’либерален“ според оценките, които са му дадени в този секретен документ. Очарователен и отблъскващ, а понякога и просто нагъл, както се вижда от едно от неговите интервюта:

- За теб се говори като за олигарха в БСП, енергийния олигарх в БСП... - е репликата на водещия.
- Е, защо само в БСП?
- Да разширим ли?
- Ами да, не ме подценявайте така. Не знам, честно казано даже не го и разбирам. Кой защо си втълпи, че в енергетиката в България нищо не се случва, така да се каже без моето мнение и моята благословия?!

Но май наистина е така, ала не само там - в енергетиката.

”По Ваша преценка имате ли възможност днес по-късно да ги разгоните оттам и площадът да се разчисти. Имате ли сили за това? Трябва да обмислим най-късно до утре сутринта имаме ли сили да овладеем положението. Ясно е, че тази вечер митингуващите могат да бъдат изгонени от площада.

От тук следва вторият въпрос: какво ще стане след като ги разгоним?! Имаме ли действително куража от тук нататък да изпълняваме тези непопулярни мерки и имаме ли хора, които могат да го направят? Трябва да си призная, че не съм сигурен. ... Задавам

си риторичен въпрос. Ако не можем да го направим, дайте да си мислим, че това е един тактически ход, да се отказваме от това правителство и да ги пускаме да правят нови избори, да ги спечелят, пък после те да въвеждат тези мерки...“

Това са цитати. На Румен Овчаров. Текстът е от секретната стенограма на закритото заседание на правителството на Жан Виденов. В преломен за страната момент: привечер, на 10 януари 1997 г., когато пред парламента вреше и кипише. Действително, през нощта протестиращите бяха пребити и разгонени, както предлагаше тогавашният енергиен министър. Сбъдна се и второто му предложение - да ги пускаме да спечелят извънредните избори и да въвеждат тези мерки. Мерките като непочтената приватизация обогатиха неимоверно именно онази висша номенклатурна прослойка, чийто член, изразител и неофициален говорител е именно Румен Овчаров.

Тъмната и светлата му страна. Величаят го като професионалист и специалист. Сигурно е така - елитен навремето ВУЗ,

елитна проектантска организация... Но професионализмът не кореспондира задължително с морала, нали?

- Грешали сме, разбира се. Кой е бил безгрешен. Жена ми знае много добре, че когато пускахме трети блок, аз съм бълнувал - дай напрежение на еди кой си... Насън, да. Ти се вживяваш. Да, да, така е. Това не са неща, които се случват всеки ден. - споделя той в ''Тази неделя" на Кеворк Кеворкян, където гостуват със съпругата си.

Става дума за трети блок на АЕЦ ''Козлодуй". Той е пуснат в експлоатация през 1980 г. Но по онова време Румен Овчаров е в Москва. Публикуваните биографии сочат, че тогава е бил студент. И друга биография сочи това - същата година в руската столица му се ражда първата щерка - Яна. Няма как професионалистът да е бил хем експерт по АЕЦ, но същевременно - студент, няма как да е хем в Козлодуй, хем в студенската аудитория на 2500 км оттук, няма как да ''изгражда" трети енергиен блок, а вместо това да му се роди дете.

Възможностите за такова противоречие са само три - или цялата публична информация за Румен Овчаров е лъжовна, или той самият нагло лъже, или истината и неистините за него са плод на други, тъмни обстоятелства - извън волята му.

Затова е спорно да се твърди, че е доказан професионалист. Факт е, че името му се споменава в общественото пространство в друг контекст: като забъркано в ред афери

- от енергетиката до тютюна.

В скандала за софийските топлофикации през 2006 г. около Валентин Димитров - Вальо Топлото изплува едно сензационно писмо с изречението ''какво става с помощта на Р Овч. Досега съм му помагал". В крайна сметка писмата се оказаха две - оригиналното и едно дописвано и подправяно. Ето какви обяснения даде тогава в интервю за агенция "Блиц" тогавашният собственик на в. ''Република" Димитър Иванов

- също виден деец на перестройката, бивш отговорен кадър на ДС и настоящ милионер.

- И тогава извадихте писмото?

- Не. Пуснахме в „Република“ две статии, без да споменаваме изобщо за писмото. Вместо да отговори, Овчаров започна атака срещу нас в градската партийна организация, чийто председател е и където членуваме аз и моят репортер и негов съученик. Междувременно изпрати при мен двама парламентьори, наши общи познати, за да ме убедят, че съм на грешен път и да ми отправят конкретни заплахи, разбира се.

- Стреснаха ли ви заплахите?

- Не обърнах никакво внимание на приказките и заплахите му и пуснахме една поредица от пет статии под общото заглавие „История на консумираната власт“. В тях разгледахме как Румен Овчаров консумира властта в различните направления - като партиен деец, като заместник-председател на БСП, като министър на икономиката и енергетиката и като председател на градската партийна организация.

- Кога извадихте най-после „скрития си коз“ срещу Овчаров?

- Той продължи инсинуациите си срещу „Земя“ и в едно интервю по телевизията дори ме нарече Митко Гестапото, че това са ченгеджийски истории, а „Земя“ използва полицейски методи и т.н. Тогава с второ писмо официално му изпратихме ксерокопие на писмото, с което разполагахме.

- Това автентичното или дописаното писмо беше?

- Автентичното. В него имаше на няколко места бели полета, в смисъл, че отделни изрази бяха забелени, вероятно с коректор, и не се четяха.

Скандалът сигурно е бил голям, понеже подопечните на министър Овчаров ’’Булгаргаз“ и ’’Булгартабак“ прекратяват договорите си за реклама с в. ’’Земя“.

- Значи така и не чухте от устата на самия Овчаров, че това е наказателна акция срещу вас?

- Не, чух. Записах се за приемния му ден и нямаше как да не ме приеме. Влизам, както си му е редът. Казвам, г-н министър,

много ми е драго, че ме приехте, с колко време разполагам. Той каза със седем минути. Тогава аз застанах до него и викам, абе Румене, някакъв проблем има май. А той вика - да, има. Ти като ми биеш шутове, аз ще ти отговарям с шамари. Ами тогава, казвам, да си ходя, да не ти губя времето. Не, чакай, бе, седни, така и така си дошъл, ако искаш да говорим. Накрая разговорът завърши общо взето миролюбиво. Той каза, виж какво, бе, нищо не е станало, в края на краищата, както съм го прекратил, така ще го възстановя. Даже добави, аз знам ти какво си направил за левия печат и ще измислим нещо друго.

Прокуратурата потвърди за писмото, Румен Овчаров заяви, че е наклеветен и в крайна сметка историята отшумя.

Вторият скандал вече костваше поста на тогавашния енергиен министър. В началото на май 2007 г. директорът на Националната следствена служба Ангел Александров обяви пред медиите, че Овчаров го заплашва чрез посредници заради разследване на опит за скрита приватизация на Булгартабак холдинг. От своя страна Александров беше обвинен, че е лобирал за частни интереси в ’’Булгартабак“, Държавния резерв и хазарта. Впоследствие министър-председателят Сергей Станишев уволни двамата заместник-министри, замесени в скандала - на икономиката Корнелия Нинова и на бедствията и авариите Делян Пеевски (впоследствие възстанови Пеевски) и подписа оставката на Румен Овчаров.

Обаче този огромен вътрешен скандал прикри успешно Другият - международния с далеч по-големи измерения и последици, илюстриран дори и с кръв. Според анализатори заради него изгоряха преждевременно, незавършвайки ман-

дата си, двамата министри от кабинета - двамата Руменовци - Овчаров и Петков (цялата история е в ’’Тайните на големите играчи“ - т.2).

Защото от началото на 2007 г. - с приемането ни като член на ЕС властово-паричният покер наистина загрубя. Все пак ставаше дума за много европейски милиарди като субсидии. Ставаше дума и за други милиарди - проекти като АЕЦ, „Южен поток“ и „Набуко“.

Клановете в БСП и подопечните им групи в другите партии наистина започнаха да се карат на живот и смърт. За своето лично спокойствие все пак се разбраха - от 16 февруари онази година освен президента и премиера Националната служба за сигурност започна да охранява и Ахмед Доган, Бойко Борисов, цар Симеон и Петър Стоянов заради „повишената им опасност за живота“. Румен Петков си имаше МВР, а чадър над Румен Овчаров спусна друга служба - НСС.

Историята се обвърза с името на Франко Фратини - по онова време еврокомисар. От него зависеше както оценката за напредъка на България, така и предложението за налагане на санкции и дори предпазни клаузи за членството в ЕС. Докладът се очакваше в началото на юни 2007 г. В зависимост от него кланът на Сергей Станишев в БСП щеше да да получи мощна подкрепа от Брюксел. Или пък щеше да инкасира смъртоносна инжекция. Отваряща пътя към властта на претендента. Пътя към европейските пари. Магистралата към енергийните проекти.

Гостуването на висшия европейски чиновник у нас се превърна в нещо повече от делова командировка. Надмина рамките на приятна почивка. Нашумя по света. Разтресе световните столици. Предизвика нескривания гняв на Брюксел и Вашингтон и неизразено, но осезаемо задоволство в Москва.

Какво се случи?

Италианецът, отговарящ за правосъдието и сигурността в ЕС, беше у нас между 16 и 19 февруари 2007 г. Компания като официален домакин му правеше вътрешният министър Румен Петков. Част от времето прекараха на Боровец. Фратини е запален скиор, бил е ски-учител и дори е обучавал големия син на Силвио Берлускони. Еврокомисарят славомираше с Румен Петков. С тях в един ден се спускаше и Румен Овчаров.

Компания по снежните склонове им направи и Сергей Станишев. Този ден се премълча у нас, но нашумя по света.

В прав текст два месеца по-късно го описа авторитетният световен вестник ’’Файненшъл таймс“ - контролът върху съдебната система в България и Румъния е прекалено разхлабен, защото Фратини допуска да бъде ухажван.

Какво е ставало зад кулисите, и Господ не знае, но на 21 април неочаквано и едновременно се случиха още няколко събития.

В ранната утрин (около 11 часа българско време) посланиците в Брюксел на Англия, Швеция и Холандия, подкрепени от Франция, се обърнаха към Еврокомисията с настояване за санкции заради организираната престъпност и мафията у нас. Те изискаха среща с генералния секретар на Еврокомисията Катрин Дей, настояха да се вземат мерки и да се гарантира, че докладът за България през юни ще бъде строг.

А в следобяда на същия ден - на 21 април, шефът на националното следствие Ангел Александров стартира вътрешният скандал около софийските топлофикации и предложи за най-строги наказания следователката по делото на Вальо Топлото. Изнасяла информация към разследваните, поддържала връзка с Валентин Димитров и с Красимир Георгиев - бос на фирмата „Фронтиер“. Тя е известна като руски троянски кон у нас и близка до Румен Овчаров. Името му изгря като вечерница на медийния хоризонт - за първи път в такъв Драматичен аспект.

Сутринта се появиха световните публикации, към обяд последва дипломатическият натиск за санкции на България от Брюксел, в ранния следобяд се роди корупционният скандал в следствието за топлофикацията, „Булгартабак“ и връзки с Русия.

А вечерта, на 21 април, умря Явор Аврамов. МВР задържа съобщението и го пусна чак на 3 май, когато повече не можеше да се мълчи. Юристът Явор Георгиев Аврамов си замина от белия свят съвсем неочаквано. На 36 години и половина.

Негови колеги го изпратили до колата му „BMW“ пред столичния хотел „Хемус“, където часове по-късно е намерен мъртъв от близките си. Моторът още работел. Явор стоял с клюмнала неестествено глава и изглеждал като заспал. При отварянето на вратата се килнал настрана. Сащисани, очевидците

се опитали да напипат пулс, но не го усетили. Екипът на „Бърза помощ“, който повикали веднага, само констатирал непоправимото.

По тялото не бяха открити следи от насилие. Но дрехите се оказаха омачкани и изцапани. Обяснение не беше дадено. Причината е „остра сърдечна слабост“, съобщиха съдебните медици. Експертизата им беше направена светкавично - още през нощта.

Освен държавен синдик Явор Аврамов е собственикът на 70 на сто от агенцията за манекенки „Евромоделс“. Именно нейните моделки обслужиха видния брюкселски скиор на Боровец и височайшата му компания от родни политици.

Агенцията стартира стремително една година преди скандала. Нейно откритие е плейтменката Златка Райкова, за нея работят брадърката Зара, сървайвърката Цвети Разложка, Дарина Палачалова, ред известни имена от светския и моден подиум. Моделките са подпомагали инициативи и на бившия ТВ водещ Николай Бареков. Например през март 2010 г. - тази за най-красив БГ политик.

Но освен корифей в областта на женската красота загиналият юрист и основен собственик е обслужвал с правни съвети сикаджията Венцислав Стефанов и е личен адвокат на Маджо. Подобен публичен скандал щеше да разтресе от- край-докрай Европа, за да погребе и този пореден състав на Еврокомисията. Едно е да караш ски, влизайки в конфликт на интереси. По различно е да подслаждаш покрай това живота си със забранен плод, даден ти от проверяваните от теб. А трето и четвърто е в аферата да се пръкне труп и покрай него мафиот - истински „Капо ди тути капо“. Интересна „врът- ка“ се получи според терминологията на родните ДС и КГБ служби. От славоми по пистите на Боровец на еврокомисар до края на веригата - октоподът СИК.

Прокурорската проверка по вътрешния скандал (прикриващ международния) стартира от едни снимки. Неизвестна ръка ги подхвърли на съпругата на Румен Овчаров.

- Тя понесе неща, които не на много жени в тази страна са се случвали...
- А какво толкова страшно преживя вашата съпруга?
- Ами, някакви любовници, снимки... Постараха се да

публикуват едно писмо, което беше абсолютно измислено, с манипулации върху него - на Валентин Димитров от затвора...

”Ние сме колеги - завършили сме една и съща специалност, тя е една година след мен. Водих я в Пушкинския музей...“ - така разравя спомените Румен Овчаров заедно с жена си. ”И ме баламосваше точно за Саранци, обещаваше ми какво ще ви направиш“ - репликира го тя. ’’Каква къща ще ми построи, с каква веранда. Да виждаш веранда? Не виждаш. И аз не виждам.“ - ’’Следващата, в следващия живот. Беше, как да кажа, скромна и добра (Овчаров за жена си) ... ама нали знаеш, че една ти влиза така някак в очите повече от другите. Така стана с нея. Между другото, ние сме от малкото български семейства в Москва. Общо взето там...

Иванка Овчарова: Имаше много рускини, конкуренцията беше много тежка.

Румен Овчаров:... имаше много рускини и не са много тези, които се връщаха с българки от там, така че... Майка ми беше много против, тя като чуеше за рускиня... и беше много доволна, когато разбра, че все пак е българка.

В разменените реплики между дясната ръка на Овчаров

- зам.-министър Корнелия Нинова и шефа на НСлС, Ангел Александров имаше един твърде любопитен момент. Александров обяви, че Нинова е настоявала той да й предаде снимки на ’’някакви хора на Боровец“.

Шефът на следствието отказа да съобщи кои са тези хора, като заяви: ’’Няма да ги показвам, дори да стрелят по мен. Нека да бъдат спокойни.“ Не защищаваше самоотвержено Овчаров - беше сред най-яростните му противници. Но пък правеше метани пред еврокомисаря Фратини, от когото зависеше кариерата му, както и пред премиера, също карал ските с тях във фаталния ден.

А на 5 май за първи път се промъкна полушепнешком, полулегално името на Франко Фратини, скиорите с него и подвизите у нас на ценителите на женската хубост.

... Красотата е стока. Има цена. Дори и между двама души. Ниска или висока. А когато е без цена, я наричат любов.

Красотата е масова стока. Евтина в долнопробните бардаци. Скъпа в луксозните. Не само оценена, но и подготвяна в секретните служби. И високо заплатена в бизнес- и поли-

тическите върхове.

Толкова високо, че и там, макар и рядко, макар и по изключение, струва живот.

И се плати - в същия ден, когато вече се заговори, макар и под сурдинка, макар и в най-висшите среди тук и на Запад за активното мероприятие, спретнато от нашите родни служби на един еврокомисар, при това с участието на родни министри. В нощта между 5 и 6 май 2007 г. 30 минути след полунощ, аферата взе нова - третата поред своя жертва. Заради красотата й.

Криминалната хроника е лаконична:

”Лек автомобил ”Сеат“ блъсна ’’Фолсфаген Голф“ на столичния бул. ’’България“. В района на сп. ’’Мотописта“ водачът объркал платната и навлязъл в насрещното движение. Ударил се челно в идващия насреща ’’Фолсваген“, управляван от 30-годишен. От удара на място загинала пътуващата във фолксвагена 28-годишна жена, а шофьорът е с контузии и откаран във ВМА. Виновният водач е задържан в Шесто РПУ. В кръвта му са открити 2.33 промила алкохол. По случая е образувано дознание.“

Това е съобщението. Разминава се с истината.

Бул. ’’България“ е с две ленти, разделени от трамвайно платно. Няма как да прескочиш от едната в другата и да се втурнеш в насрещното. Фолсфагенът се е движил в посока към ’’Бояна“. В отсечката между булевардите ’’Гоце Делчев“ и ’’Тодор Каблешков“ има улица, която излиза от ЖК „Борово“ на булеварда - в дясното му платно, където е колата. От пресечката излита автомобилът-убиец, вместо надясно завива наляво - срещу насрещно прииждащите автомобили. Избягва ударът с едно ’’Ауди“ и се нацелва в челната дясна врата на ’’Сеата“. Там е седяла загиналата пътничка.

Според свидетели мъртвата не е била дама на 28 години, както съобщи МВР. А момиче. Поразително красиво. Непълнолетно. На 17 години.

Петя. Манекенка от скандалната агенция ’’Евромоделс“, свързана с Маджо.

Смъртта й беше укрита. Няколко месеца по-късно фирмата организира четвъртия национален конкурс ’’Плеймейт“, който спечели Златка Райкова. Ето го и самото информационно

съобщение:

”... Преобразените като арабски шейхове Димитър Рачков и Руслан Мъйнов бяха водещи на шоуто сред декорите на киноцентъра в Бояна. Има три думи, които могат да омагьосат всеки - бюст, бедра и дупе, обяви Рачков. И думите му бяха доказани от дефилетата на 11 момичета. Само една от тях не участва на живо, защото е претърпяла автомобилна катастрофа и все още лежи в болница с две счупени ребра.“

Така съобщиха от агенцията. Но тази ’’една“, не участвала на живо, беше в гроба. След като украси компанията на еврокомисаря, Руменовците и Станишев.

На 9 май вътрешният министър обяви името на Франко Фратини. Категорично се закле, че снимки няма. Рекетът умря. Скандалът не се състоя. Западните издания премълчаха за фотографиите.

Потенциални свидетели - манекенки вече също нямаше. А и да имаше, щяха да мълчат до гроб - уплашени от смъртта и нещото, което може да се случи на близките им.

- Това за снимките е много куха материя. Такива снимки в МВР няма... За мен е много непочтено да се правят импровизации на гърба на г-н Франко Фратини, на гърба на български политици - каза Румен Петков.

На 30 май злочастният брюкселски еврокомисар - скиор от планинския ни курорт заяви в интервю, че ако България не се поправи, той ще има ’’смелостта да задейства предпазните клаузи.“. Ключ към изявлението беше думичката ’’смелостта“.

В България го разбраха от ясно по-ясно. Интервюто се появи в края на седмицата, а в почивния ден - събота, Сергей Станишев обяви оставките на компаньоните на Фратини - Румен Овчаров и Георги Петканов от състава на правителството и като министри. Малко по-късно изгоря и Румен Петков. Самият Фратини също изгоря в Брюксел, но го приюти

Берлускони, взимайки го за министър (цялото сензационно разследване на аферата с още по-скандални факти и детайли е във втория том на ’’Тайните на големите играчи“, б.а.)

- Аз не съм от тези, които много обясняват вкъщи - признава самият Овчаров.

Яна Овчарова: Да. Честно казано, те са наистина доста затворени и сдържани хора. Но ние помежду си сме се научили да си казваме това, което ни тревожи и да си бъдем близки с тях понякога, когато те...

Теодора Овчарова: Подпийнат.

Яна Овчарова: Да.

Теодора Овчарова: Моля?

Яна Овчарова: Да, наистина тогава те се отпускат, стават по-мили, любвеобилни.

Водещ: В смисъл - напивате ги, за да си споделяте? Тоест такива отношения: родители - деца, не приятелство?

Теодора Овчарова: Да, не приятелство.

Яна Овчарова: Обяснение не можем да му искаме, но много пъти сме се интересували какво точно се случва. Но пък от друга страна той не иска да ни натоварва.

Водещ: Бихте ли се занимавали с политика?

Теодора Овчарова: Не. Бих искала да променя някакви неща, които може би... В крайна сметка всичко се свежда до политика малко или много, много е трудно да избягаш от това, но само да се насоча към това не мисля, особено след всички тия неща.

Яна Овчарова: Не ме влече. В смисъл, това не е за всеки. Според мен много мръсна игра.

Да, наистина политиката се оказа мръсна игра у нас. Заедно с бизнеса. Навремето заради такава мръсна игра, в която го забъркаха, Румен Овчаров плати с оставката си. Макар че скиорът по пистите на Боровец в онзи ден Сергей Станишев за разлика от него не беше далеч, а много по-близко, почти любовно до СИК, изпратил там моделките си от агенцията Но друго е да си премиер - в ролята на арбитър мръсотията най-трудно ще те изцапа. Макар че вероятностите говорят друго - колкото по-нависоко, толкова по-навътре в ’’играта“.

’’Казвал съм го и преди - има три неща, от които няма да се откажа: отбора, партията и жена си.“ Думите са на Румен Овчаров. Като ирония звучи, че са част от изказване в защита на политика, футболния деятел и бивш бос на фалиралото ’’Кремиковци“ Александър Томов.

Обаче дългият инкасатор, както го назовават хората, забрави четвъртото, от което няма отказ - бизнеса.

Пътеводната звезда е ’’Фронтиер“. Фирмата, която щеше да строи нефтопроводът ’’Бургас-Александропулис“ и в чиито дъщерни филизи се подвизаваше като съдружник баба Цецка - майката на Вальо Топлото. Другият фактор там е Красимир Георгиев. Той е сред най-богатите хора в Европа и обикновено пребивава в Швейцария.

”Той и сегашният енергиен министър Румен Овчаров заедно са завършили Московския институт по енергетика и отново са се запознали, когато Георгиев е работел за партийния комитет в Енергопроект, където Овчаров е работел. ... Главната фирма на Георгиев, ’’Frontier“, присъства там, където са парите - енергетика, недвижими имоти, нефтопроводи, магистрали, военни офсети и т.н.... Георгиев е главният юридически консултант зад ползващата се с лоша корупци- онна слава сделка за автомагистрала ’’Тракия“...

Тези редове са от секретната грама на шарже д‘афер Алекс Караянис за ’’българската енергийна мафия“. Вярно е, че в нея фигурират твърдения. Но тя на практика е резюме. Допустима е хипотезата в отделни приложения да са посочени данни, на които се е опряла.

Но факти-доказателства наистина има. Повече от скандални. Те са кориците на следствено дело №245 от 2006 г. на

Националната следствена служба. То съдържа близо хиляда записани със спецсредства мобилни разговори.

В тях става дума за всичко - от магистрали до централи. Става дума за политика, политици, лобиране, услуги, отплата за тях... Става дума за залога България в играта на големите пари.

В това строго секретно чак до 4 май 2022 г. дело се срещат и други прелюбопитни моменти. Например още на 26 октомри 2006 г. олигархът Красимир Георгиев съобщава на партньорите по телефона, че на 31 октомври премиерът на България ще обяви победителят в търга за строителството на АЕЦ ''Белене" и посочва кой е. Или това:

''Строителството на АЕЦ ''Белене" присъства като тема на разговорите му с първия посочен телефон. Става ясно, че ГЕОРГЕВ, по поръчение на РУМЕН ОВЧАРОВ, участва в схема за разпределението на дейностите между АРЕВА и АТОМЕКСПОРТСТРОЙ. В контекста на фактическото разпределение на дейностите по реализация на проекта ... се обмисля възможния политическия ефект и начините за намаляване на отрицателната политическа оценка."

И това, записано на страниците на делото покрай разговор № 21 - конспиративно разменят и други реплики за "... обещания трийсет процента най-напред".

''Когато те лаят помияри, не заставай на четири лапи". Така червеният депутат Румен Овчаров коментира пред bTV обвиненията, че е замесен в корупционни схеми около ядрената енергетика. "За да бъде корупционен един проект, той трябва да бъде с определена цена, откъдето да се плащат съответните комисионни. Проектът ''Белене" е с най-ниската цена от всички ядрени проекти", несръчно маневрираше Овчаров.

През 2007 г. Румен Овчаров заведе дело за клевета срещу политика Илия Божинов заради твърденията му, че бившият енергиен министър е лобирал за фирма ''Фронтиер". Но загуби делото и беше осъден да заплати на ответника, вече покойник, 3000 лв. за разноски.

Наистина ''совите не са това, което са", ако използваме една от крилатите фрази на Румен Овчаров.

ИВАН ЙОРДАНОВ КОСТОВ И ЕЛЕНА ГРИГОРОВА КОСТОВА

ВИЗИТКА

23 декември 1949 г. - роден в София. Хоби - тенис. Фен на шахмата.

16 юли 1949 г. - родена в София. Хоби - градинарство.

Семейство

Иван Костов:

Родителите на майка му са от Дупница. Преди да се преселят в столицата, са имали малък дюкян в града.

Коренът на бащиния род не е известен.

Баща - Йордан Генков

Майка - Поликсена Димитрова

Във въпросника за приемане в БСП професиите на родителите му са посочени така: преди Девети септември баща - ратай, майка - слугиня. При социализма баща му е бил закупчик, майка му е била работничка в печатница.

Елена Костова:

Няма достатъчно данни. Родителите й са били относително богати хора за времето й.

Двамата създават семейство през 1974 г.

Имат две дъщери: Мина и Яна, 2-ма внука - Иван и Виктор и 1 внучка - Емма.

Мина се омъжи през 1999 г. за Иван Христов и през 2010 г. се разведе с него.

Яна е омъжена за италианеца Александро Мерлини.

ОБРАЗОВАНИЕ

Иван Костов:

1967 г - в софийското 18 СПУ ’’Кирил и Методий“.

1970 г. - кандидатства и е одобрен за обучение за летец. Учи

няколко месеца в летателно училище в Кременчук (сега Украйна) за селскостопански пилот. Не са известни причините, поради които е напуснал.

1967 г. - приет от резервите във Висшия икономически институт ''Карл Маркс" (сега УНСС) в София. Войник две години. През 1969-1974 г. се дипломира с отличен успех (5.71 и 6.00 на държавен изпит) и е първенец на випуска в специалност ''Политическа икономия".

1981 г. - завършва и второ висше образование в Софийския университет "Св. Климент Охридски" - вечерни курсове, като специализира в ''Математическо моделиране на икономическите процеси" (общ успех 5.11, като най-ниски

- петици са оценките по идеологическите дисциплини)

1982-1984 г. - специализация в Москва в ''Института за повишаване на квалификацията", както е посочено в офици- озната му биография, излязла във в. ''Демокрация".

1984 г. - защищава като свободен аспирант във ВИИ "К.Маркс" (днес УНСС) дисертация на тема ''Икономически растеж, структура и фактори в производствената сфера" и получава званието кандидат на науките (сега доктор).

Елена Костова:

Средно техническо образование. Няма данни къде го е завършила

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

Иван Костов:

След завършване на средното си образование започва работа в Слаботоковия завод ''Климент Ворошилов". Впоследствие е аеролог в Института по хидрология и метеорология. Не е ясно как данните от медиите за трудовия му стаж кореспондират с войнишката служба като радист в 87-и артилерийски гаубичен полк (от началото на октомври 1967 г. до 25 септември 1969 г.)

След дипломирането си през 1974 г. започва работа като началник ''Планов отдел" в завод за преработка на хартия, Гара Искър, а след това е началник ''Планов отдел" на ДСО ''Вторични суровини".

Пак според биографията му от същата 1974 г. е асистент по политическа икономия на социализма в икономическия ВУЗ до 1982

г., а паралелно (от 1979 г.) - старши асистент по същата дисциплина в Центъра по идеологически дисциплини във ВМЕИ ''Ленин" (сегашния Технически университет), където се премества изцяло през 1984 г.

От 1985 г. е в специална група, обслужваща с научни разработки за управлението висшите държавни и партийни органи в България - Държавната планова комисия, Министерския съвет, Валутната комисия на Политбюро.

През 1992 г., когато е министър на финансите, Иван Костов е избран за доцент в катедра ''Теория на пазарното стопанство" на Стопанския факултет на Техническия университет.

Ръководител на лаборатория за изследване на риска в НБУ (от октомври 2013 г.)

Елена Костова:

Дългогодишен служител и ръководител на служба в Института по комплексна автоматизация (ЦНИКА). Член на

партийното бюро (според редица данни и нейно собствено признание в интервю - изборен партиен секретар).

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Регистрите и правно-информационните системи сочат следните минали и настоящи участия във фирми:

Иван Костов:

Дружествена фирма на граждани ''Макрос" за анализи и консултации. Създадена 1990 г. Съдружници са му бъдещият премиер Любен Беров, бъдещия подуправител на БНБ Емил Хърсев, бъдещият финансов министър Стоян Александров, бъдещият председател на Агенцията за икономическо програмиране и развитие Венцислав Антонов и др.

Елена Костова:

Участие в дружество "Булс" с фирмено дело № 3772/1990 година. То е създадено на 10 юли 1990 г. в Пловдив като българско-югославско дружество с директор съвсем младата Соня Иванова Пионова, която по-късно се омъжва за Зоран Ристич. Той е основен съдужник във фирмата, където главен счетоводител е Елена Костова. Името на Елена Костова се появява като съдружник във фирма "Булс" ООД на същия Зоран Ристич, регистрирана обаче с друго фирмено дело № 32037/1992 г.

Тя е обявена в ликвидация от Софийски градски съд през 1997 г. Регистрите освен това посочват още няколко фирми "Булс" ООД, предимно в Петрич и Благоевград.

Зоран Ристич и фирмата бяха заподозряни в износ на петролни продукти, нарушили ембаргото на ООН за Югославия. Името му изплува във връзка със скандал около регистрираната на Бахамските острови офшорка ''IMS", разследвана в края на 2000-та година за контрабанда на нефтопродукти.

Елена Костова е била съдружник и в дружество "Акар 5" ООД, регистрирано през 1995 г., което е напуснала в края на 1997 г.

Тя е сред едрите реститутки в София (Лозенец, Студентски град), Драгалевци и село Бистрица. Семейството притежава близо 50

декара имоти в различни краища на столицата и в землището на витошкото село, както сочат имотните декларации.

Дъщерята Мина Костова е била в ”М. Л. Текс“ заедно с Людмила Чаушева, която заедно с мъжа си Сергей държат доспатското акционерно дружество ’’Нитекс“ АД, в което сериозно участие има ’’Мултигруп“ чрез свои лица и ”Си-
ела“.

Мина Костова е в Съвета на директорите на ’’Интрейди- нгс“. Главен акционер е фирмата ’’Анторна“ АД, управлявана от бившия шеф на кабинета на Костов - Николай Вълчев, заедно с брат му Христо. Когато Мина Костова става член на Борда на директорите, собствениците се сменят с бившите подчинени на експремиера, а капиталът от 50 000 лева се вдига на 1 013 700 лв. Сред собственостите на фирмата е луксозен бизнес център на софийския бул. ”Цар Борис III“
- 9 - етажна модерна офис сграда, клас А с подземен гараж на две нива.

Името на бившия й съпруг по време на брака се срещаше в ’’Булойл трейдинг“ съвместно с бившия ресторантьор, ексбанкер и мултимилионер Славчо Христов. След развода Георги Христов е изваден от фирмата. Фигурира в ’’Медикус КЛМ“
Георги Христов е работил 10 месеца в ’’Хрисома“ - от август 1998 г. до юни 1999 г. Фирмата е собственост на семейство Георги и Мая Кирчеви. Съпругата е във фондацията Бъдеще за България“ на Елена Костова. През 2000 г. дру

жеството попадна в скандал с палта, внесени от безмитната зона в Ниш. Те са обмитени по 9 лв., а са продадени по 300 долара, но агенция ’’Митници“ опроверга всички съмнения за префактуриране. Същата година ’’Хрисома“ печели обществена поръчка за изработката на облекла за 26 000 служители на все още държавния телеком.

През 1998 г. Столичният съвет, под председателството на Антоан Николов, приема решение, с което разрешава учредяването на дружество между общинското предприятие ’’НАРМАГ“ и частната компания ’’Хрисома“. Общинската компания притежава 4 магазина на топ места в столицата, а тъй като София е принципал на компанията, те са собственост на общината. Една година след като новото дружество е учредено, общината прави следващ ход - продава (приватизира) 75% от ’’НАРМАГ“, като в общинската фирма има още 12 магазина, пак общинска собственост.

Името на ’’Хрисома“ нашумя в публичното пространство с трагедията на софийската ул. ’’Алабин“ 3, когато през 2004 г. се срути тяхна сграда и уби две жени.

Георги Кирчев е сред собствениците на 20 фирми и в управата на 15 дружества, сочи информационната система ’’Дакси“.

Името на Яна Костова изплува при покупката на акциите на дружество ’’Астор БГ“, занимаващо се с търговско посредничество и консултантски услуги. Фирмата е в нейния бизнес център.

Като неин съдружник в тази сделка се появи и съпругът й Алесандро Мерлини. Той е финансов директор на MediaPro Entertainment - продуцентска къща, която работи предимно с bTV. Някои от най-известните проекти, които MediaPro Entertainment е реализирала, са Survivor, Music Idol, Dancing Stars, ’’Размяна на съпруги“, сериалът ”Тя и той“, нашумелите праймтаймови формати Lord of the Chefs, както и на други актуални предавания като ”bTV Новините“, , ’’Комиците“, ’’Нека говорят с Росен Петров“, ’’Модерно“, ”Код: Криминал- но“, ’’Хрътките“ и последното - ”24/7“ на Димитър Цонев и Цветанка Ризова. ’’Шоуто на Слави“ също е в портфолиото на продуцентската къща.

Оценка на активите:

Коректната стойност на активите на семейство Костови трудно може да се прецени. В медиите съществуват съмнения за скрито участие в редица фирми и институции, вкл. и една от банките у нас.

Възможни са единствено експертни становища.

При оценка на евентуалните активи по-скоро би трябвало да се говори за кръга ’’Олимп“ на бившия ресторантьор Славчо Христов, който набра завидна икономическа мощ по време на управлението на премиера Иван Костов. Медиите многократно свързваха възхода на групировката с протекцията на правителството. Освен това съществува и неформален приятелски кръг, тясно свързан с Христо Михайловски, Краус и други висши държавни чиновници от времето на управлението на СДС.

Посочените активи като земи, имоти, участия във фирми на семайството са на скромна стойност - около 3.5-4 милиона евро.

Ако обаче кръгът ’’Олимп“, новият - новият ’’Юпитер“ и неформалния бизнес кръг около Иван Костов са свързани лица, катто се подозира, то тогава оценката ще доближи милиард.

Затова богатството на бившия премиер и неговите роднини може да се визира само като вероятностни величини в твърде широки граници.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Иван Костов - няма

Елена Костова е съосновател на фондация ’’Бъдеще за България“

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Иван Костов:

1990 г. - експерт на КНСБ на ’’Кръглата маса“.

1990 г. - народен представител във Великото народно събрание от листата на СДС. Председател на икономическата комисия.

1993- 1997 г. и 2011-2013 г. - депутат.

1991-1992 г. - министър на финансите в правителствата на Димитър Попов и Филип Димитров.

29 декември 1994-май 2001 г. - председател на националния координационен съвет на СДС. Подава оставка след неуспех на изборите

1997-2001 г. - министър-председател.

2004 г. - напуска СДС, създава партията ’’Демократи за силна България“ и е неин ръководител до 13 май 2013 г., когато подава оставка след неуспеха на изборите.

2009-2013 г. - съпредседател на ’’Синята коалиция“

Популярен е и като Командира.

Елена Костова:
Няма

ЩРИХИ

- Това, което направи Берлускони в последните години, е, че промени правенето на политика не само в Италия, а и в Европа. Доближи политиката до хората и я направи да изглежда като спектакъл. Мисля, че това е правилно, защото политиката не бива да бъде елитарна!

Думите са на дъщерята на Иван Костов - Яна. Баща й обаче не ’’доближи“ политиката до хората, не я примитиви- зира като театър и забавление за масите. Но не я направи и истинска политика. Запази като спектакъл за отбрани. Елитарен.

- Баща ми търсеше труден университет за мен, който да ме фокусира върху учението. Изборът на специалността обаче беше мой - финансови институции и пазари.

Всъщност колебанието е между образование в миланския ’’Бокони“ и римския частен университет ’’Луис“, но чрез съветите си тогавашният български посланик в Рим Стефан Тафров накланя везната към ’’Бокони“.

’’Освен това таксите в ’’Бокони“ бяха по-изгодни. - обяснява Яна. - Докато в римския университет таксата е фиксирана, в миланския тя се определя според доходите на семейството, което е по-изгодно за българите. Моята такса заради декларацията на родителите ми беше 1 милион лири на година (над 500 евро). Това е причината и да има толкова много българи в ’’Бокони“ - изключително добро образование се предлага на много прилична за българите цена.“

Но маса публикации в медиите и изследвания на общественото

мнение сочат семейство Костови сред най-богатите в страната.

Имената на двете фондации - на съпруга и съпругата нашумяха скандално с дарения през 2000 г. ''Бъдеще за България“ с превод от швейцарската фирма ''Теленорд“ на Григорий Лучански - шеф на ''Нордекс“, визиран като човек на руските тайни служби, свързан и с руската мафия, и през 2003 година фондация ''Демокрация“ за превод от Майкъл Чорни - милиардер, подозиран в сенчест бизнес и контакти с престъпния свят.

Името му нашумя и покрай фондация ''Сапио“. На 24 март 1992 г. Костов в качеството си на министър на финансите подписва писмо в нарушение на съществуващите забрани, с което й разрешава една седмица да осъществява безмитен внос на стоки. Въпреки, че е парафирано като ''еднократно, по изключение“, то се използва многократно. Характерен е случаят, когато на митницата задържат два тира с уиски на "Сапио“, но последва телефонно обаждане от министерство на финансите и по ''нареждане на министъра“, уискито е освободено.

''Сапио“ е една от първите фондации. Тя е създадена през 1990 г., но е регистрирана от съда на 2 април 1991 г. Председател е Ясен Златков. Той бързо създава 11 клона в различни сфери - на забавленията, здравеопазването, училищата, магазини и др. Многостранна е дейността, бързо и с голям размах се включва в безмитния внос, особено в търговията с цигари, алкохол, скъпа техника, кафе и др.

Интересни са основателите на ''Сапио“ - освен председателят Ясен Златков, съоснователи са: Научно-координацион- ният съвет при БАН; СУ ''Климент Охридски“ и издателство ''Мисъл - 90“.

Биографията на Ясен Златков също е впечатляваща. Той е доктор на философските науки, бивш колега на Георги Първанов от Института на БКП при ЦК на БКП и виден фактор в АОНСУ Завършил е икономика, следвал е международни отношения в Москва. Връзките му в централата на ”Пози- тано“ и с върхушката на БСП са много тесни. Парадокс е, че синият депутат по същото време е член на ръководните органи на столетницата.

Прокуратурата, както винаги, си затваря очите за греховете на политиците и на 10 февруари 1993 г. се произнася, че няма данни за

престъпление от Иван Костов. През 1994 г. е съставена анкетна комисия към Народното събрание, която установява, че фондация ’’Сапио“ е нанесла щети на държавния бюджет от невнесени акцизи, мита и данъци в размер на 338 498 022 тогавашни лева, равностойни на 13 540 000 долара.

Но това са ’’дребни“ суми на фона на други, по-едри.

Едно съвпадение е случайност. В низ от съвпадения прозира закономерност.

През есента на 1990 година лицето Роберто Копола, представител на малтийски орден предлага изгоден заем за нашата страна. Без да назовава имена и да влиза в детайли, бившият премиер Димитър Попов говори за 20 милиарда долара. Отказахме ги, твърди той.

Подробностите на офератата: траншове по 1 милиард при 2% годишна лихва и 20% комисионна. На 15 октомври 1990 г. лицето става български консул със специални поръчения. Назначен е от тогавашния министър генерал-полковник Любен Гоцев. На 31 март 1991 г. финансовият министър Иван Костов и подуправителят на БНБ Емил Хърсев се срещат с него. Подписано е писмо със съгласие за операцията.

Като резултат на 22 май Виктор Вълков (днес говорител на кръга ’’Монтерей“) издава на Копола дипломатически паспорт по искане на МФ.

От тази връзка стартира мащабни предложения за инвестиции у нас. Първото е за пътните магистрали, които да строи италиански консорциум с обслужваща банка в Палермо
- Банко ди Сицилио.

На 4 март 1993 г. поредният кабинет - този на ’’сламения премиер“ Любен Беров я одобрява по предложение на транспортния министър. Както се вижда, независимо от партийните цветове и публичната говорилня с нападки на сцената за електората, в режисьорната цари мир, съгласие и сговор. После операция ’’Чйсти ръце“ в Италия ще стигне до част от тези фирми и ще прибере на топло някои от техните ръководители. Дипломатът ни Роберто Копола също е арестуван - малко по-рано. Обвинен е във финансови афери за стотици милиарди лири и пране на пари.

Името на Иван Костов като финансов министър беше сочено във

връзка с изчезването на 150-милионен заем от Световната банка за нефт като помощ покрай първата война в Залива. Парите се изгубиха през 1991 -1992 г. в ръководения от него ДФРР (Държавен фонд за реконструкция и развитие), а заради аферата у нас долетя Уилфрид Талвиц - първи вицепрезидент на световната финансова институция. В деня срещу идването му кабинетът демонстрира трескава активност - отрядът на баретите нахлу в ’’Химимпорт“, раздвайки ’’правосъдие“ и влачейки деловодителките за косите по коридори и стълбища. Но и това не помогна. След визитата правителството на СДС беше обречено. Западът оттегли подкрепата си, Парижкия клуб на държавите-кредитори и Лондонския на банките втвърдиха позициите си, траншовете от МВФ спряха. Номенклатурната каста остана без разчетените пари, Желю Желев свика ’’Боянските ливади“ и в крайна сметка Филип Димитров поиска вот на доверие, който загуби.

Но за Командира и Парите му истински се заговори едва при неговото управление като премиер. Медиите брояха едва ли не като негова империята ’’Олимп“ начело със СИбанк на бившия ресторантьор, екстелевизионен оператор в телевизията, преквалифициран в мастит финансист - Славчо Христов.

Но Иван Костов винаги е отричал някакви задкулисни икономически интереси на семейството му.

- Мога с пълна убеденост да Ви кажа, че дъщеря ми не е акционер, не е собственик на каквото и да било. Тези клевети по неин адрес са много стари. Ако нещо такова (за акционер, б.м.) е изнесено, това не е вярно. Тя е, вярно е, служител. Това е истинската й роля във фирма, където изпълнява задачите, които са й поставили.

- Не може да е ’’станало ясно“, че съпругата ми (Елена Костова, б.а.) не е била партиен секретар, защото беше партиен касиер“ (в. ’’Труд“, 22.02.1996 г.)

- Била съм и партиен секретар, но не платен, а изборен. Когато Лилов го издигнаха на конгреса, аз разбрах, че няма да се променят нещата, и разпуснах партийната организация. (Елена Костова, сп. ’’Сега“, 17-23 април 1997 г.)

- Аз се движа по улиците, пазарувам на пазарите, пазарувам в

магазини. - споделя тя. - Аз съм един обикновен човек! И аз не се страхувам да се движа по улиците. Аз ходя много по улиците, спирам се, имам хора, при които пазарувам - на пазара Ситняково, на Черни връх, в магазинчето до нас, това магазинче по-надолу, в по-големи магазини. Така че аз не знам защо винаги хората се опитват да направят една преграда между тези хора, които са в управлението, ние също сме обикновени хора, ние сме нормални хора.

Театър, образ, роля - според обстоятелствата и момента? На трудолюбивите хора, постигнали успеха в живота, на обикновените хора, които макар и във висините на властта, са останали обикновени, на вярващите християни (венчани в църква напук на социалистическите канони), на ходещите по улиците. Сякаш мултимилионерите и милиардерите никога не ходят по улиците.

Но истински християнин никога не би говорил за св. Мина (египетски отшелник) в женски род като Елена Костова, особено ако твърди, че това е ’’най-почитаната светица“ в дома й. Вярващият християнин никога не би заплашил като нея: ’’Който се докосне до нас, изгаря!“ .

- Откакто Умберто Еко написа ’’Махалото на Фуко“, все някой пише план-клин (у нас)... По-добре да навързваме очевидните неща - на тях да даваме отговор. Сценариите са за слаби хора, които не могат да решават проблеми...

Но сценариите освен за слаби хора, както твърди Иван Костов пред в. ’’Стандарт“, са написани и за представяните като ’’силни“ - онези, които всъщност се превръщат в проблема.

- Виновен съм политически, примерно за това, че съм по някакъв начин дал път покрай мен да минат хора, които сега са ренегати, които са част от българската управляваща мафия, за ето такива политически неща вероятно списъкът ще бъде много дълъг.

... ’’влязох в обективите на Държавна сигурност и се превърнах в човек, с когото се занимава Държавна сигурност.“

- споделя той в сайта му otgovori.eu. Просто не е за вярване как един донос (каквито при комунизма има практически за всеки човек у нас) и който е бил захвърлен в коша, те кара да се назоваваш репресиран, да твърдиш, че ’’тогава започнаха моите сблъсквания с режима.“

Наглост и безочие!

И това ли е сблъскване с режима, фиксирано в секретен навремето документ: ’’Понастоящем участвува в конкурс за млад лектор, организиран от ЦК на ДКМС с темата ’’Икономически аспекти на априлската стратегия на партията“.

Част ли е Иван Костов от социализма и от перестроечния му сценарий? От прехода, обагатил неимоверно червената номенклатура и оставил разорена България? Категоричният отговор е даден, но вярващите - в Него, отказват да го приемат.

МФ не направи пълна ревизия на Българската външнотърговска банка, през която се натрупа фиктивно външният дълг на социалистическа България и беше приватизиран валутният резерв на страната, (дал съм данни за операциите в мои публикации и книги).

Както посочват редица юристи, образуването на едно единствено дело за търсене на отговорност за икономическата катастрофа вместо дела по всеки конкретен случай беше добре пресметнат ход на БСП за размиване на обвинението, прикриване на конкретната отговорност зад колективната безотговорност. Правителсвени документи сочат, че по предложение на министър-председателя Филип Димитров и министъра на финансите Иван Костов техният кабинет приема решение за прекратяване дейността на двете комисии за разследване на икономическата катастрофа. Бяха прекратени и следствените дела, водени от Военна прокуратура по транзитната търговска дейност на фирми като ’’Комко“, ’’Инсист“ и др. Контролът върху ’’Кинтекс“ и другите фирми с особено предназначение бе съсредоточен в МФ, както и всичко свързано със задграничните фирми на прикритие и международните задължения на България. Иван Костов и Филип Димитров отказаха офертата на световно известната компания ”Кго111пс“ да разследва и осигури документите за изнесените от България милиарди, понеже офертата им била ’’скъпа“ - искали безбожните 10% от онова, което ще бъде конфискувано в наша полза. На този фон обогатяването на тоталитарната номенклатура при второто правителство на сините въобще не е изненада.

- Какво бихте казали на българите които очакват чудеса?
- На тези, които очакват чудеса и месия, ще кажа така: Библията

казва, че в трудни времена се проявяват много лъжепророци, на които не трябва да вярваме.

Той лъжепророк ли се оказа? Или го разпънаха на кръста, понеже вярващите не бяха готови за страданията и изпитанието...

На повърхността на явлението ’’Костов“ са скандалите с фондация ’’Демокрация“ и обвиненията за финансиране от руската мафия. А в дълбочината? Отговорен ли е за дивата приватизация, буквално подарила активите на страната на отбрани лица и довела до разрухата на България.

Немалка част от членовете на правителството му бяха най-близки роднини на най-висшата комунистическа номенклатура.

Дори пиарът му - шефът на правителствената информа- ционна дирекция Михаил Михайлов се оказа агент ’’Пешко“

на политическата милиция у нас (Шесто управление на ДС). Затова и стана първият шеф на ’’Нова телевизия“, когато я създаде сърбинът Дарко Тамиджич. А бизнесменът от съседната държава имаше повече от добри връзки именно с една знаменита червена рода. Фактът е повече от съществен, понеже и досега никой не научи, че племенник на червения до мозъка на костите си социалистически висш емисар Красимир Премянов работеше като говорител на ... убедения антикомунист Иван Костов.

Например при Командира диригент на приватизацията беше Мистър 10% - вицепремиерът и промишлен министър Александър Божков. Той е племенник на Станко Тодоров, който е най-дълго прослужилия министър-председател на Живков. Надзорът върху приватизацията пое като шеф на Агенцията Асен Дюлгеров. От роднините му единият Дюлге- ров беше първи секретар на ОК на БКП в Софийска област, другият - кандидат-член на Политбюро и шеф на комунистическите профсъюзи. Някак си не се връзваше имиджът на Иван Костов точно с лансирането на тези хора.

Къде е например в зората на демокрацията другият негов вицепремиер Евгени Бакърджиев? Той е в казионния БЗНС на Петър Танчев. Член е на Управителния съвет на партията

- дете на БКП.

Председателят на Костовия парламент Йордан Соколов е женен за Ева Таджер. Родът Таджер е известен с богатото си и славно комунистическо минало и още по-забележително номенклатурно в епохата на тоталитаризма. На бракът им, сключен в руската църква в Париж през 1972 г., кумуваше тогавашният ни консул Емил Александров. След като се завърна у нас, той стана дясна ръка на Людмила Живкова и шеф на 14-ти отдел на Първо главно управление на ДС. Самият Йордан Соколов е бил навремето инструктор в отдел на ЦК на ДКМС и завеждащ звеното за писмата. Друга синя легенда - Светослав Лучников, при комунизма се подвизаваше като юрист на особено важното стопанско обединение ’’Микропроцесорни системи“ в Правец, вкл. и на дружествата му (явни и под прикритие - ръководени от ДС) в чужбина.

Стефан Софиянски се оказа истинска мистерия, загадка. В

Министерството на съобщенията и информацията и в Центъра по строителство работилите по онова време не могат да се сетят за такъв човек. Присещат се обаче в структурите на тогавашния Комитет по планиране - светая светих на комунизма. Дядо му Стефан и майка му Елена са от Горна Оряховица. Обаче в тамошните хроники фамилията на дядото се води Бояджиев, а името Софиянски въобще не присъства в родата. Според някои данни политикът е носел фамилията Горнооряховски, но си я сменил, а според бележки в Интернет тя е сменяна три пъти. Жена му Алиса Балдева (Софиянска) е от известен род.

„В началото на 80-те години бяхме във вила на южния склон на Панчарево. Ние бяхме в едната компания, а тя беше в другата. Бяхме на купон...", навремето превъртя лентата на спомените ексметът. "Тя" е Евгения Живкова. „Да, едно мое гадже имаше вила там...", признава и внучката на Първия. По онова тоталитарно време да попаднеш в такива компании не беше въпрос на шанс, късмет или луда случайност. УБО-то проверяваше до пето коляно присъстващите до височайшата фамилия и не допускаше дори полъх от простосмъртни. Двамата не са били и съученици, за да могат все пак, макар и по изключение, да се окажат заедно.

Друг тъмносин политик Марио Тагарински е от подобна разноцветна боя. Той беше сред най-активните седесари и поддръжници на Иван Костов, ръководеше сините фондации ''Победа" и ''Втора победа", координираше националния им предизборен щаб. По време на кабинета на Командира стана министър на специално създаденото за него ключово Минис

терство на държавната администрация. Като прелетна птичка, преминала покрай СДС след мандата им посети като член още няколко партии - Нова СДП, Демократическата партия, РЗС, беше независим и накрая започна да гласува за ГЕРБ и се сдуши с тях. На 27 юни 2009 г. беше избран за заместник Велик масон в България. Ала не майсторите-зидари не са стояли зад него при тази разноцветна кариера.

Защото Марио Тагарински е бившият щатен комсомолски секретар на Техническия университет по времето на тоталитаризма, номенклатура на ЦК на ДКМС и брат на първия секретар на БКП в същия университет. Иван Костов не може да не е знаел това обстоятелство - все пак той преподаваше политикономия точно в това учебно заведение, водеше се там на щат и там е бил одобрен за кандидат-член на БКП.

ИванКостов министър на правосъдието стана Васил Гоцев. Той е бил съветник към Държавния съвет на Народна република България. Оглавяваше го Тодор Живков. Гоцев беше и личен съветник на първия му заместник в този орган

- Ярослав Радев.

И т.н., и т.н., и т.н. Ето я ’’червено-синята мъгла“, която коментирах още от най-първите години на прехода. Премиерът Орешарски е нейният апотеоз в новите времена.

Естествено, децата не отговарят за родителите, докато обратното е задължително. Естествено, хората трябва да се ценят по способностите им, а не по това кой къде е работил при тоталитаризма. Естествено, не е достойно да използваш роднинството и биографиите като аргумент. Но ако всички по един или друг начин са свързани с висшата номенкратула на социализма, това вече е закономерност. И този род аргументи се превръщат в символ - подобен на математическата формула - доказано. В колбата на правителството на Иван Костов, изпълнена с червена кръв, сякаш единственото изключение остана самият той.

Обаче изключенията потвърждават правилото, е казал великият римлянин Цицерон. Част от истината е най-добра- та лъжа! Това пък е цитат на идеолога на нацизма Гьоблес. По тази логика е удобно,

дори задължително да се пише непрекъснато за партийната секретарка Елена Костова - на някакви си стотина души, отколкото за истинската биография на мъжа ѝ.

Ето го ’’изключението“, което също доказва правилото.

Защото самият Иван Костов е специализирал в Москва. И то не къде и да е, а под звездата на Кремъл.

На 31 май 2001 г. Костов дава официално интервю за в-к ’’Демокрация“. Под интервюто е поместена официалната му биография, дадена на изданието от пресцентъра на премиера и с негово съгласие. В нея пише: ”1982-1984г. - слушател в Института за повишаване на квалификацията в Москва. Като свободен аспирант защитава дисертация на тема: ’’Икономически растеж: структура и фактори в производствената сфера“, кандидат на икономическите науки.“.

- Втория път имаше процедура, в която, и практика, в която преподаватели от висшите училища отиваха на специализация в Москва или Ленинград, където довършваха работата по своите дисертации, най-често. Когато бях на финала на моята дисертация, бях в Москва, на една специализация, срещнах се с хората, които бях цитирал в дисертацията... Това е истината за тези специализации - казва самият той.

Истината ли?! В Москва не съществува онзи митичен, несъществуващ и неназован конкретно институт за повишаване на квалификацията, отбелязан в биографията. Названието е евфемизъм. Иван Костов е бил във Висшата школа за повишаване на квалификацията на Централния комитет на Комунистическата партия на СССР!

Пребиването там не е компромат, както биха казали някои

- редица от възпитаниците на тази школа са ценени в Европа и САЩ. Костов също е оценен, но у нас и още при комунизма. Част е от екипа, който тогава ’’превежда“ балансът за икономиката на България от левове и рубли в долари. Задачата е поставена от Валутната комисия на Политбюро, което говори за свръхдоверие. Дори част от членовете на самото Политбюро не са запознати и информирани за ’’разработката“. Всъщност и това не е компромат - в последните си години тоталитарната система даде амнистия за

избягалите от България, обърна се към емигрантите в чужбина да помагат за българския износ на Запад, започна да забелязва кадърни хора - може би, защото болестта на социализма придоби остри форми и се търсеше начин за изход от нея.

По-съществен и интересен е въпросът защо са го оценили и изпратили в съветското ’’училище за премиери и министри“, както го наричаха. Може и да е било заради несъмнените му и високи способности...

Но е възможно на везните на решението освен това да е натежало родството му с ключови фигури на комунистическото движение у нас. Един от тях по майчина линия е сред комунистическите кметове на София, а неговия брат - ятак на партизанския командир Желю Демиревски и видната червена деятелка Роза Коритарова. Сред родата на Иван Костов е и Станке Димитров-Марек. Той е един от ръководителите на българската комунистическа партия в нелегалния й период, шеф на военното й крило, емигрант в сталинова Русия, важен фактор в Коминтерна и най-близък сратник на Георги Димитров, (детайли за кой какъв е в действителност от политическата каста у нас авторът е дал в ’’Операция Президент“ и ’’Тайните на големите играчи“, бел.ред.)

Лелята Гълъбинка Ръждева:

- Ние сме осем деца - сега сме четири живи. Аз не го крия. И баща ми не го крие. Некога, когато Станке Димитров е требало да замине за Съветския Съюз - гледай какво значи партия, преданост, комунист - истински! Тръгва за Съюза, баща ми продава 20 овце, зема парите и ги носи на Станке Димитров. После, по един генерал, нелегелно, та затова не си спомням името, му върна 5 000 лева. Ние сме били гладни, я сме яли бобена чорба, я - не. А той заколва телето, идат партизаните и им го дава. На баща ми брат - скрил петима партизани. Той беше още по-силен ятак от татко. И тръгва да им носи леб, макар че селото е блокирано. И им го занесъл - това беше Желю Демиревски, Роза Коритарова... се едрото. И им казва - това беше, това можах да донеса. След Девети чичо ми отива и те му казват - абе ти за един лук и хляб ли ще си пишеш заслуга... Та той викаше - защо ви не предадох, вашта майка да ....

Червен, червен, но пък Иван Костов го считат като човек, тясно

обвързван със Запада.

- Играете ли шах?

- Играя, но съм слаб. Признавам си. Признавам си, че не съм много добър, защото много малко го практикувам. Но съм голям шахматен запалянко...

На политическата дъска Командира се оказа повече от гросмайстор. Но публиката не го оцени - тя не харесва равните мачове Изток-Запад, а аплодира единствено победителите.

- Ваньо има страх - и от бога, и от хората, и от всичко. Ваньо не е така силен, мъжествен така. Сам е - у тех нема гости, нема това, нема онова. А там - че отидеме, че стоиме, че чекаме да ни разрешет, че да отворят и да влезем. Ваньо е страхлив.

Командира е страхлив според човека, която го познава толкова отблизо - сестра на майка му. Той издава заповеди, но самият е подчинен - на невидимата сила, която го ръководи.

Публикатата не усети ролята му. На човек, погребващ социализма, но възкресяващ в дивия капитализъм най-отбра- ните му ръководители като най-големите буржоа. Любопитна подробност от тогавашното министерстване на Иван Костов, че той не махна нито един заместник-министър, началник отдел, началник на териториална или регионална данъчна служба или служба за финансов контрол. По-късно заместникът му Стоян Александров ще стане министър на финансите в кабинета Беров, а другият му заместник Димитър Костов

- министър в кабинета Виденов.

- Има ли шанс, според Вас, български политик, който не залага на популизъм? - е един от въпросите към Костов. И отговорът:

- Да. Има ли шанс? Питам ви. Има ли шанс такъв политик?

Той не е популист - това е ясно. Но какъв е?

Сред предпочитаните му живописни платна са тези от Греди Асса и модерните багри на Иван Яхнаджиев. Клюката носи, че досега от двамата той е закупил поне няколко десетки картини. Странна комбинация - импресионизъм, символизъм, щипка абстракционизъм и комбинаториката на фигури и цветове. Пластове от настроения и внушения. И нещо дълбоко скрито под тях...

- Успехът ме прави тъжен. Разбирате ли: поставям си някаква

цел, постигам я трудно и това накрая ме прави тъжен. Отгук нататък предстои трудното. - изповядва се той. - Или имаш радостта, или властта, е казал Господ Бог. И двете не може.

А какво всъщност може?

’’Един ден идва един мургав мъж с черна къдрава коса и матов шлифер и ме пита аз ли съм еди-кой си. Представих се и го поканих да седне на масата. Той отказа да седне, но ми каза, че разполага с икономически екип с компютри и база данни, които биха могли да бъдат полезни на СДС, но, добави той, трябва добре да се плати, показвайки с пръстите на дясната ръка жеста на броенето на пари. Аз му отговорих: ’’Господине, много мило от ваша страна. Благодаря ви, че ни предлагате толкова важна услуга, но ние сме бедни като църковни мишки, нямаме пукнат грош... Дано да дойде времето, когато ще можем да плащаме, за да ползваме тази толкова важна за нас информация... Неговите заключителни думи бяха: Е, когато ще можете да плащате, тогава...“

Това е откъс от публикуваните спомени на експрезидента Желю Желев.

А това е от негово интервю във в. ’’Труд“ в разгара на тежката Виденова зима:

- Като лидер на най-голямата политическа сила опозиция вероятно събуждате и много надежди. Осъзнавате ли тежестта на отговорността си, г-н Костов?

- Какви надежди събуждам?

- За промяна... Вероятно за по-добро.

- Лично ли ме питате?

-Да.

- Ами няма да ви отговоря.

- Защо?

- Няма да отговарям на личен въпрос.

Но липсата на отговор също може да е отговор. Който задължително ще се даде - от други, от историята.

”Ще си призная, че пиша книга. Книга за моето участие в политиката. Опитал съм се да направя така, че да оправдая вулгарните представи за тази много важна обществена професия.“

Ала последната дума и оценка винаги принадлежи на историята -

от дистанцията на времето вместо изпълненото с емоции настояще.

Но какво ще каже историята? (за Него. И ще каже ли нещо въобще?)

- Историята както винаги ще излъже.“

Цитатът е от световно известния британски драматург Джорд Бърнард Шоу. Въпросът и отговорът са от пиесата му ’’Ученикът на дявола“.

НАДЕЖДА НИКОЛОВА НЕЙНСКИ

ВИЗИТКА

9 август 1962 г. - родена в София. Хоби - поезията. Сама пише стихове

Семейство

1983 г. - Надежда сключва брак с инж. Камен Михайлов. Днес той е предприемач. Имат две дъщери: Нина и Виолета.

2006 г. - двамата се развеждат.

3 октомври 2009 г. - Надежда Михайлова се омъжва за Светлин Нейнски. Евродепутатката и бизнесменът са сключили граждански брак в посолството на България в Мадрид.

Светлин Нейнски е актьор и мим, понастоящем бизнесмен.

ОБРАЗОВАНИЕ

1977 г. -основно образование в софийското 127 училище ’’Иван Денкоглу“.

1981 г. - средно в испанския профил на 9-та Френска езикова гимназия ’’Алфонс дьо Ламартин“.

1985 г. - висше българска филология в Софийския университет ”Св. Климент Охридски“.

1991 г. - сертификат, издаден от Конгреса на САЩ за участие в програма по външна политика и връзки с обществеността към кабинета на конгресмен David Drier (Републиканска партия).

1993 г. - курс по връзки с обществеността, BBC, Лондон.

2008 г. - курс по водене на преговори и постигане на устой-

чиви споразумения, John Kennedy School of Government, Харвардски университет.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪ Т

1985 -1989 г. - работи като журналист на свободна практика и преводач от испански. Превежда и публикува над 3000 стиха испанска поезия, както и английска литература.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Надежда Михайлова - няма.

Камен Михайлов:

Управители	’’СОЛЕЙ СТИЛ ГРУП“ ООД
Управители	’’ЕСТЕЛА“ ООД
Управители	’’СИТИ ТРАНС“ ЕООД
Представители	’’АВТОТРАНССЕРВИЗ“ АД
Представители	’’АВТОТРАНССЕРВИЗ“ АД
Съвет на директорите	’’АВТОТРАНССЕРВИЗ“ АД
Съвет на директорите	’’АВТОТРАНССЕРВИЗ“ АД
Съдружници	’’ЕСТЕЛА“ ООД
Едноличен собственик на капитала	’’СИТИ ТРАНС“ ЕООД

Светлин Нейнски:

Член на Съвета на директорите на ’’София ленд 2000“ АД.

Богатство - над 20 милиона на новото й семейство. При старото сумата е десетократно по-голяма.

От 2007 г. - председател на Съюза на малките и средни предприятия в България

От 2004 г. - председател на Института за демокрация и стабилност в Югоизточна Европа

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

От края на 1989 г. - член на Радикалнодемократическата партия и началник на отдела й за международни връзки.

1991 г. - говорител на СДС и шеф на пресцентъра му.

1991- 1992 г. - говорител на правителството на Филип Димитров и началник на пресцентъра на Министерския съвет.

1994- 1997 г. - заместник-председател на СДС.

1997-2001 г. - министър на външните работи в правителството на Иван Костов.

1995- 1997 г. и 2001-2009 г. - депутат. Заместник-председател на парламента (2008-2009г.)

1994-1997 г. - председател на комисията по парламентарни и обществени връзки към ПАСЕ - Парламентарна асамблея на Съвета на Европа.

1999-2006 г. - зам.-председател на Европейската народна партия.

2002 - 2005 г. - председател на СДС.

2005 г. - основател на съюз ’’Дясна алтернатива“

2007-2011 г. - заместник-председател на Съюза на малките и средни предприятия към Европейската народна партия.

От 2009 г. - член на Европейския парламент, група на Европейската народна партия.

Напуска СДС на 26.11.2012 г. На 8.12.2012 основава гражданско сдружение ’’Национален съюз Единство“ (’’Синьо единство“).

ЩРИХИ

’’Красавицата и звяра“...

Приказката на братя Грим. Тя е за надеждата, която никога не умира и създава чудеса, която опитомява звяра и разваля магията, за да го превърне в красив принц.

Красавицата Надежда обаче не успя да опитоми звяра - уродливото наследство на социализма. Или не пожела. А може би пък самата тя беше от орисниците на лошата магия.

Защото при нея приказката както започна, така и завърши: с екстрите на вълшебния замък - червената номенклатура, преродила се при демокрацията в синя. С родовия манталитет - да си с всяка власт.

Родовия ли? Факт е обаче, че за детството й никъде не може да прочете почти нищо. Никой не знае откъде води корените родът й.

Мястото е много неочаквано - Ардино, Кърджалийско. Баба й и дядо й по бащина линия са оттам. Откритието на видния местен краевед Георги Дамянов.

През 1937 г. Надежда Парунова е назначена за акушерка в тамошната здравна служба. Година по-рано съпругът й, Марин Парунов, пък станал шеф на новооткрития клон на Популярната банка.

По онова време Ардино (Егри дере) е мижаво селце, но се води като център на околия.

Родът Парунови е сред основателите на с. Петково (до 1935 г. Старо село). По времето на Османската империя местните са били знатни търговци—специален едикт на султана им е дал право да търгуват из Европата. Някои от роднините са захвърлили калпака и са сложили феса - станали са мохамедани. Други си останали българи, но още тогава позабогатяли и впоследствие се изселили в столицата. По-нататък следите на рода се губят през десетилетията на историята, но отново се забелязват в епохата на социализма.

Иначе собствената демократична биография на Надежда скромно е отбелязала - журналист на свободна практика и преводач в онези ’’мракобесни години“. И нищо повече. Сякаш не е раждана от баща и майка, сякаш не е имала влиятелна половинка в живота.

’’Намерих го на ски в Боровец. Бяхме една голяма тумба приятели - събирахме се на кино ’’Витоша“ и всяка събота и неделя ходихме да караме ски. После ядяхме картофки с черен пипер и пиехме бира“, описва тя най-сериозния си сърдечен трепет.

Ала никъде в биографията й няма да прочетете, че първият й съпруг - Камен Михайлов е близък роднина на заместник-генералния директор на ’’Заводи за металорежещи машини“
- една от най-големите стопански структури в страната. Никъде няма да срещнете факта, че Камен е партийния щатен секретар на огромно стопанско обединение. А този ранг е номенклатура на ЦК на БКП и Секретариата на Политбюро
- именно те го одобрили за поста му.

Няма как да видите документите, според които още в началото на 80-те години тя е била на нещо като специализация в САЩ, както твърди едни от изследователите на тоталитарното ни наследство. Дори представила реферат за политическите убийства. Още тогава са я ’’набелязали“ за бъдещата й кариера, счита той.

Никой няма да ви каже, че поетесата, преводачката и журналистката на свободна практика е била секретарка на Анна Лилова. Ще възкликнете - а коя е пък тя? Тя е съпругата на Александър Лилов - бившия член на Политбюро на ЦК на БКП, после отстранен от Живков като потенциален кандидат за поста му и станал председател на БСП в новите времена.

Иначе маса анализатори и ’’разследващи“ журналисти ще ви уведомят за далеч по-малко сензационното обстоятелство, че Камен е бил изпратен на работа в Египет като представител на външнотърговското обединение ’’Техноекспорт“ заедно с младата си жена. По онова време съпругът е номанклатура от високите рангове. При тези връзки и ’’положение“ на най-високо равнище не е за чудене обстоятелството, че при комунизма семейството пътува свободно по света.

Иначе фигурата на Надежда Михайлова е обвита с легенди, митове, измислици и клевети.

Обвързват я с тогавашни ръководители на Съюза на българските писатели, застанали много близо до Тодор Живков и съответно хора с възможности, които лансирали младата надежда - при социализма като културтрегер, при капитализма - като политик. Но бъркат - тя не е член на писателската организация, а на Съюза на преводачите, откъдето са връзките й с висшата червена номенклатура. Там, в този съюз е съпругата на Александър Лилов - Стратега, както го наричаха. Надежда Михайлова е секретарката й.

Вероятно заблудата се ражда от обстоятелството, че ’’хубавото Наде“, както я прекръстиха в новите времена, е изкушавана от писаната реч - и навремето, и сега.

”Да бъдеш различен е лукс. Голямо изпитание, което има своята цена. Човек или я приема и я плаща, или избира по- лесния и по-безопасен път, този на златната среда. Но той също има своята цена. Цената на това да приемаш съдбата, а не да я правиш.“

Това е част от нейно есе, което е положено на белия лист в не толкова далечната 2008 г. В младите й години тя сти- хоплетства. Казват, че го прави дори и сега, но май никога няма да публикува строфите, писани в мерена реч. ’’Десният проект в България в началото на XXI век“ е единствената нейна излязла книга.

Проблемът обаче е, че промяната не се осъществи. И нямаше как - все пак не е била замислена като истински проект, освен като илюзия за електората.

- Никога не съм предполагала, че развитието й може да тръгне точно в тази посока! - разказва учителката на Надежда Михайлова по испански Виктория Атанасова. - Наскоро, докато се ровех из домашния си архив, попаднах на един списък на учениците от моя клас за някаква предстояща бригада, където срещу името на Надето е записано: ще работи в редакцията на сп. ’’Родна реч“. По онова време тя пишеше стихове и бе един от най-активните сътрудници на това списание... - разравя спомените си тя като класен ръководител на Михайлова в испанската паралелка на Френската гимназия между 1978-1982 г.

Била е от най-силните ученици в класа, но освен в часовете по литература не изпъквала кой знае колко много. ’’Разбира се, тя се справяше добре и по испански. След началото на промените започнахме да се срещаме все по-епизодично. Веднъж се засякохме на една конференция на испанистите, когато тя беше станала говорител на СДС. Тогава я попитах как е влязла в политиката, а тя ми отговори, че се е свързала с литераторите Михаил Неделчев, Александър Йорданов и Елка Константинова, които я поканили да влезе в тяхната партия“ (Радикалдемократическата - б.а.).

Със сигурност обстоятелството е вярно. Проблемът обаче е, че самите ’’партии“ бяха замислени още преди отстраняването от властта на Тодор Живков, в колбите на ЦК на БКП и ДС. Поне това сочи свръхсекретната докладна записка от 23 януари 1989 г. до Политбюро. Тя е озаглавена ”За ролята на новата ръководна класа ...“ и е дело на ген. Велинов - един от ръководителите на прочулото се с мрачна слава Шесто на ДС.(за самата докладна и ’’who is who“ - кой какъв е в действителност виж ’’Тайните на големите играчи“ - том 2 от автора, бел.ред.)

Документите от ново време вече сочат, че знамето на антикомунизма, което развя СДС и Надежда-та й, развихри пушилката, в която се покри другарството със същия този комунизъм. За електората оставиха приказката - митологията на титаничната битка между синьото добро и червенето зло, между

красавицата и звяра. ”Аз не работя ’’красива“, аз работя войник!“ - е собствената и контрареплика срещу оспорването на поверената й роля.

Но фактите говорят друго. Защото в разгара на най-лю- тото политическо противопоставяне между сини и червени една от фирмите на съпруга й Камен Михайлов успешно приватизира части от същото онова ДСО ”ЗММ“, където навремето той и родата му са били фактор. Придобива собствеността в най-подходящото време - когато семейството е на върховете на властта.

Още през 1997 г. съпругът й създава ’’Ванити“ ООД заедно с брат си Румен. Заради обезценката на България и в подходящия момент тази фирма упешно закупува за дребни грошове научно-изследователския институт и огромното инструментално производство на ДСО ”ЗММ“. Според специалистите активите се измерват не с десетки милиони, а със стотици. През 2002-2003 г. те бяха продадени.

Но забележете същността на операцията, за която и до днес не се знае. А защо не се знае, ще разберете от следващите редове.

Тя е извършена в съдружие с Петър Манджуков. А кой е той? -- Бивш стопански ръководител при социализма, много едър бизнесмен при комунизма, един от големите оръжейни търговци на демократична България, чието име нашумя покрай скандала за нарушаване на ембаргото срещу Садцам Хюсеин. Като връх на черешката на тортата - по време на властово-опозиционното фирмено съдружие на семейството на Надежда Михайлова този Манджуков е издател на органа на БСП - в. ’’Дума“.

На този фон аферата с бившия автокомплекс на ЦК на БКП, която възмути обществото, не е кой знае колко сензационна - нито по придобиването, нито по стойността на взетите активи. Несъизмерима е с един от най-големите комбинати, който е гордост на социалистическата индустрия. Ала е добра пушилка около действително ставащото отзад

- зад кулисите.

Ала именно чрез гаража семейството нашумя като богато и заради гаража не се прочу като свръхбогато чрез приватизацията на комбината.

През 1998 г. фирмата на Камен Михайлов - ’’Сигмакар“ ООД закупи бившият автокомплекс на ЦК на БКП - фирма ’’Автотранссервиз“ в столицата за 840 000 долара, от които половината в платежни инструменти - хартишките компен- саторки и на разсрочено плащане. Не става дума само за гараж, а за сервиз, автомивка, част от парка лимузини на ЦК и др. екстри. Комплексът започна да обслужва маршрутните таксита на друга видна синя фамилия - тази на министъра Вилхелм Краус в правителството на Иван Костов. И неговото семейство не е било ’’никой“ преди 10 ноември, за да стане Някой след промяната.

Автоцентърът разполага с бензиностанция, автомивка, голям сервиз и паркинг. Факт е, че сумата за първоначалната му покупка набъбна и с едни 810 872 лв. предявени искове от Агенцията за следприватизационен контрол заради неизпълнени клаузи по договора за покупка, но и с нея сделката си беше жива далавера. Днес гаражът се оценява за десетки милиони заедно със земята под него.

Самото дружество ’’Сигмакар“ ООД е регистрирана през
1997 г. от Камен Михалов заедно със съдружника му Филип Цанов. Той е съпруг на известната ТВ-журналистка Катя Генова, преминала през пресата, националната телевизия, митниците, пак телевизията. През 2002 г. Филип е изключен

от дружеството, фирмата е пререгистрирана като ЕООД и изцяло става собственост на Камен Михайлов.

Първата му фирма е ’’Бакома“ ООД, създадена през 1991 г. В нея той е бил съдружник с Божидар Данев - шеф на Българската стопанска камара и Борис Пенев - едър милионер, държащ групировката ’’Пексим“ АД, която успешно приватизира най-големите обувни заводи и заводи за кожи. В тези активи е един огромен бизнесцентър, за който служителите шушукат на кого (коя) е действителната собственост.

През 1997 г. за няколко месеца Камен Михайлов е в борда на шуменското ’’Алумина“ АД. Надежда Михайлова е в управата на ’’Агенция Демокрация“ АД. Акциите на дружеството са на приносител, заради което не може да се посочи структурата на собствеността.

Самата Надежда Михайлова е богата наследничка на майка си. През 2003 г. заедно с още 4 наследници си реституира 3 обширни парцела в резервата ’’Антична и средновековна София“ на ул. ’’Екзарх Йосиф“. И за тази сделка нищичко не се дочу. Защо ли - по презумпция трябваше да включи и терена на минералните извори край Централна баня! По родната конституция терените около изворите са държавна собственост, но пък реституцията си е реституция - според законите и търкуването им. Евентуална замяна с други имоти или заплащане ще е на стойност поне 3-4 милиона долара, изчислиха навремето експертни оценки.

Години по-късно едно студио за красота на нея и новия й приятел Светлин Нейски измести парещата тема за милионите от гаража, за милионите от реституцията, за всякакви други милиони. Надълго и нашироко пресата и телевизиите разказаха в края на 2008 г. как синята политичка ще си изкарва прехраната чрез салон за красота. Ковеше се новият й имидж - вече ставаше неприемливо да си неприлично богат политик у нас - електоратът веднага те замразяваше във фри-

зера на отрицанието си. В новото си амплоа на относително дребна бизнесменка Надежда Михайлова обаче тръгна с фал- старт. Откриването на малкото хипокитерапевтично студио беше ознаменувано с пищен купон в хотел Cristal Palace и с участието на

певиците Белослава и Мария Илиева. В крайна сметка се разбра, че поредното съдружие отново опира до най-едрия бизнес - в начинанието участваше и Евелина Борисова - вече бивша съпруга на едрия бизнесмен Пламен Минчев (натурални сокове ВВВ) и екс-бизнеспартньор на евродепутата-таекуондист Слави Бинев.

’’Любовта може много, но парите могат всичко“ - казва японска поговорка. Голямата любов, скрепена и чрез деца, неочаквано завехна - само няколко години след стремителното забогатяване. Изглежда и най-хубавият плод не е застрахован от червеи, които да го ядат. Един от последните негови подаръци за половинката му беше лилав мерцедес С 250 Elegance с бял кожен салон, климатроник, бордови компютър и автопилот. Но и това не стопи ледът, настанил се между двете сърца.

Така и не стана ясна причината, заради която Надежда и Камен се разделиха.

Защото надали са истина слуховете, които в онези години медиите нашироко и надълго дъвчеха. Факт е, че през годините Надежда Михайлова бе ’’напъхвана“ от клюкари и медии в креватите на неколцина известни и влиятелни мъже.

Обаче още откак стъпи с дългите си крака в политиката, като аромата на любимия й парфюм „Интуишън“ я следваше и публичната мълва за проблеми със съпруга й. Тя беше ”най-развежданата“ от медиите публична фигура. Набедиха я като любовница на Александър Йорданов, на когото в началото на политическата си кариера е била секретарка, на Петър Стоянов, на Иван Костов, на лекоатлета Христо Марков, с когото заедно щурмуваха последните избори, на дясната й ръка - младокът Николай Младенов, на нейния верен привърженик - актьора Ники Сотиров... Когато спле- тниците ’’отметнаха“ почти целия политически, спортен и артистичен елит, набъркаха Хубавото Наде и в лавстори с бодигарда й Спас. Но не само жълтурковците по сергиите дъвчеха темата. Дори мастити журналисти като Тошо Тошев я изкоментираха:

”... но преди това в кабинета ми нахлува Светлана, хили се до уши и ’’Знаеш ли кой току-що се обади“, ми вика. ”Не знаеш,

разбира се“, сама се досеща и удря името в масата:

- Бойко Борисов!

- И какво искаше генералът? - учудвам се на ентусиазма й аз.

- Псува.

_ ?

- Списание ”Кой“ публикувало компромат за Надето Михайлова и за Венелина (Гочева, бел.ред.). Хубавото Наде се сваляло с някакъв млад свой сътрудник - Николай Младенов (по-късно външен министър на ГЕРБ, б.а.), даже снимка пуснали в мига преди ’’нежна целувка“, но генералът псувал, защото Гочева била представена като побъркана от любов по него. ”Кой му е издателят на този парцал?“, питал Бойко Борисов. ’’Петьо Блъсков му е издателят“, отвърнала Светлана.

В най-сериозния компромат обаче се превърна шепопът в кулоарите на властта, че хубавото Наде е имало здрава и тясна връзка с ’’Октопода“ - Алексей Петров.

- Обвиненията и слуховете, че съм имала интимни отношения със задържания при операция „Октопод“ Алексей Петров се превръщат в нещо като сериала „Листопад“! - на прав тигел премина самата Надежда Михайлова. - Някой с някого спи, ревнува, мъсти и т.н. Набутват ни в нещо като латиноамериканска сапунка, как да опровергавам такива слухове?! Шегувах се днес с приятели, че досега ме обвиняваха, че в битка за мен се разцепила десницата (президентът Петър Стоянов срещу премиера Иван Костов, б.а.), а сега излиза, че в битка за мен се е разцепила и мафията!

- Някои влизат в публични домове с моите дадености, аз влязох в историята! - резюмира ситуацията красавицата.

Ала българската политика не е нещо кой знае колко по-различно от къщите с червен фенер. Цялата нова история сочи, че партиите - независимо от цвета си, са готови да лягат, да спят и да стават с всеки, който щедро изсипва пари в касичките на политиците им.

Защото опасните връзки са факт, независимо от естеството им и клюките около тях.

- Наистина се познавам с него! Алексей Петров беше най-

добрият каратист и затова тренирах таекуон-до при него!

Откровението е на същата Надежда Михайлова (Нейнска). Хваната е на ’’тясно“. Невъзможно е повече да се отрича.

Времето на тези ’’тренировки“ е в самата зора на демокрацията. Как са се осъществявали по онова време, остана неясно. Все пак до пролетта на 1992 г. Трактора е бил командир на група за специални операции в отряда на баретите. С една дума - служител на особен режим и тренировки вместо прозорлив частник, организирал бизнес за бойни спортове.

Не е ясно кой ги е запознал и представил един на друг. Треньор не се хваща от улицата, нито пък всеки твой познат е в системата на МВР, за да препоръча подходящ човек. Неясни, мътни са тези връзки. Както при онези букети от червени рози и визитки с надпис ’’чаша шампанско?“, изпращани й от лидера на ВИС Георги Илиев... (’’Тайните на големите играчи“, бел. ред.)

Факт е, че веднага след атентата срещу Трактора председателят на СДС Надежда Михайлова свика специален и нарочен Национален съвет. Тук може да дадем думата на Едвин Сугарев: ’’Извикаха ме спешно от морето. Такова заседание не е имало и по повод убийството на Луканов. Ген. Атанасов характеризира Петров като изключително отмъстителен гангстер и лидерката Михайлова го отби (за Атанасов става дума, б .а.) от всякакви възможни кандидатури“ (в. ”24 часа“, 26.10.2010 г.).

Но ”Се ла ви“ - това е животът, казват французите. Той ще те срещне с всякакви, с каквито не е желателно да се срещаш. Но ще те прегърне изненадващо с онзи, който, както се казва, до вчера е бил съдружник и най-добър приятел на съпруга й Камен.

Точно от ’’онзи“ тя получи на рождения си ден - 9 август, годежен пръстен от скъпарската марка ’’Van Cleef & Arples“. Дари й го Светлин Нейнски. Разводите станаха почти едновременно - бившият актьор и мим, настоящ бизнесмен, се раздели със съпругата си Мира - днес една от близките приятелки на президентсктата съпруга Юлиана Плевнелиева, а Надежда скъса най-сетне и решително с Камен. Типична сапунка - сякаш взета от ТВ сериали, но написана от живия живот.

„В първия момент, честно казано, доста се стъписах... Дадох си

сметка, че ми предстоят решения, за които е необходим доста кураж. Казах си, че след като обичам толкова много, не може да не ми стигнат силите... И първия, и втория път се ожених по голяма любов“ - коментира политичката култовата фраза на Джаки, съпругата на убития президент Джон Кенеди, че първия път човек се жени по любов, втория

- за пари, а третия - за компания.

Но и в този брак парите също играят - далече преди сключването му.

”В бизнеса влязох случайно, когато с Ники Сотиров направихме частен театър. Разбрахме, че не може да сме само актьори. Разбрах, че за разлика от театъра, където се играе сценична смърт, в бизнеса това наистина се случва“ - разказва самият Светлин. Първите стъпки на актьора в бизнеса са осеяни със счупени чаши, защото той започва търговия с чаши. За да стигне днес до мащабите на ’’Софияленд“.

И тук се случва магия - почти като онази от приказката. Бившият мим - в новите времена от най-долните стъпалца на социалната стълбица изведнъж се оказва на най-горните ѝ - вече като едър бизнесмен, забравил отдавна амбулантната търговийка.

Защото навремето - с решение от 1999 г. и договор от март 2001 г. сините политици - кметът Стефан Софиянски и Антоан Николов като председател на общинарите дадоха евтино терен по схемата на заменките. Оказа се, че фирма ”Пио Технолоджи“ е предпочетена да вземе 35 декара терен в софийската местност ’’Погребите“, оценени по жалките 15 долара на квадрат. Т.е. срещу равностойността на десетина панелки, дадени срещу земята. Върху нея беше построен увеселителният ’’София ленд“ - от едноименното дружество, в чийто борд се оказа бившият актьор Нейнски.

Но така и не се разбра коя е една от фирмите в далаверата. Обяснението за нея преминава през любопитните бизнес и роднински връзки на изпълнителния директор на ”Пио Технолоджи“ Валентин Попов.

Той е син на Димитър Попов - бивш финансов министър при Живков. ”Аз съм създателят на СИК“ (заедно с Иван Славков и др.,

б.а.), е неговото откровение, цитирано във втория том на книгата ми ’’Тайните на големите играчи“. Синът се оказа и съдружник и във фирма ’’Валена Фрии Трейдинг“ заедно с Георги Траянов Лялев, Кенан Халед и Назем Кхалед. Компанията работи в свободните безмитни зони. За чужденците се знае, че имат фабрика за цигари в Русенската безмитна зона.

Георги Лялев пък е син на бившия декан на юридическия факултет на Благоевградския университет, от който имат

дипломи почти всички босове на подземния свят. Диплома на юрист от този ВУЗ притежава и Младен Михалев, един от шефовете на СИК. Георги Лялев и Младен Михалев са в управата на футболния клуб ’’Славия“, покровителстван от същия Маджо.

Валентин Попов има брат Десислав. Освен другите фирми той има обща фирма и с Мариела Радионова-Ковачева, която също е в управата на ”Пио технолоджи“. Компанията ”Пио Комерс“ е с широк спектър на дейност. В ’’Делгадо“ г-жа Ковачева е съдружник и с една от най-скандалните фирми на ’’Мултигруп“ - ’’Бартекс“.

Та този Валентин Попов - тясно свързан със СИК и тази Мариела Радионова - Ковачева - отроче на ’’Мултигруп“ са съдружниците на съпруга на хубавото Наде - Светлин. Името му и досега е в борда на ’’Софияленд“. Нека напомним също, че бившата съпруга на актьора беше официален говорител на фондацията ’’Бъдеще за България“ на съпругата на Командира - на Елена Костова...

Ето го звярът зад сцената. А на самата сцена е изтъпанчена красавицата! Хубава като икона и представяна като една от новите икони на новата демократична България. Посветена на Родината до такава степен, че дори семейството й страда.

„Аз имах едно много щастливо детство - имах баби, които се грижеха много за мен, а също и баща ми. Сестра ми също винаги е била до мен, може да се каже, че ми е била като втора майка. Аз никога не съм обвинявала майка си заради това, че е отсъствала, защото знам, че тя много се е борила за държава ни, за нас. Разбирала съм я за това, което прави. Никога не ми се е карала. Единственият път, когато ме накара да се почувствам зле беше тогава, когато ме хвана да пуша и каза: „Ти много ме разочароваш“. Може би бях 9-ти клас...“, изповяда Нина, една от щерките й.

Медиите набързо я сгодиха за италианския й приятел - Девиде Понтони. ”Не ми беше трудно да харесам гаджето на Нина в Италия. Дъщеря ми избира обкръжението си по същите критерии, по които и аз моето“ - заяви самата Надежда Михайлова. Но всъщност се оказа, че ”лъв сторито“ е завършило със ”сори“ и

двамата са се разделили. Нина получи средно образование у нас, а сега е на Ботуша, където учи архитектура в миланския университет.

За разлика от нея голямата дъщеря Виолета учеше за средното си образование в ошемлително скъпия колеж ”Льо Розе“ в Швейцария. Починалият вече наш емигрант и милионер Койчо Белчев е връзката към колежа. Навремето той заяви в свое интервю ’’дъщерята на Надежда Михайлова също беше в това училище, но ние я върнахме, защото не беше успешна. Тя не учеше, а аз я вкарах там на стипендия. И като не прояви качества, трябваше да я върнем...“

Разноските за ”Льо Розе“ са около 150 000 евро на година. То е най-скъпото частно училище в света. В крайна сметка Виолета завърши - макар не и този колеж, но висше - психология и гради кариерата си тук, в България.

- Нахранете ги - журналистите!

Именно с тази реплика за два-три залъка, подхвърлени за благосклонност на медиите, се прочу Надежда Михайлова по време на една от предизборните кампании.

Но самата тя се оказа сред най-нахранените от прехода.

Красавицата не превърна звяра на тоталитаризма в принц на демокрацията, ако си послужим с алегория от приказката на братя Грим. Защото Надежда Михайлова се оказа една от магьосниците на лошото проклятие върху приказно ’’вълшебния замък“ на прехода и чудовищата, които го обитават в тъмнините му.

РОСЕН АСЕНОВ И ЮЛИАНА ЮРИЕВА ПЛЕВНЕЛИЕВИ

ВИЗИТКА

Росен

14 май 1964 г. - роден в Гоце Делчев. Когато става на 10 години, семейството се премества в Благоевград.

Хоби - подводно гмуркане.

Юлиана

28 януари 1975 г. - родена в София.
Хоби - пътешествия.

Семейства

Росен

Баща - Асен. Преподавател по литература, директор на 1-во ОУ ’’Кирил и Методий“, преквалифицирал се впоследствие като партиен работник. Партиен секретар на Не- врокопска околия (сега Гоце Делчев). От 1974 г. кадър на Окръжния комитет на БКП в Благоевград. Завеждащ сектор ’’образование“ в него. Шеф на комисията по първичните партийни организации в училищата.

Майка - Славка. Учител по литература, шеф на местната организация на Съюза на учителите, партиен секретар на училището, в което учи Плевнелиев.

Съпруга - Плевнелиев е с един развод и два брака. Първата спътница в живота му е Вероника Любенова Кавръкова.

Брат - Румен. Роден 1958 г. Учил в Русия и живял там - в Рябинкс. Първи брак с рускиня. Втори - с 37-годишната Петя Василева. От браковете си има 5 деца. Топлоенергетик и компютърен специалист. Предприемач. Започва с автосервиз в кв. ’’Запад“ в Благоевград, по-късно се премества в София. Според Търговския регистър притежава сам и със съпругата си следните фирми:

’’ЕКЛИСИАСТ 2010“ ООД

’’ЕКЛИСИАСТ - 46“ ООД

ЕТ ’’РУМЕН ПЛЕВНЕЛИЕВ“

Има двама сина и живее в последните години в Австрия, където развива и бизнес.

На Юлиана

Няма абсолютно никакви публични данни за семейството на президеншата, липсват достатъчно писмени свидетелства или факти в подкрепа на версията за родителите й.

Росен и Юлиана имат три деца. Ученици в частното школо ’’Света София“ са Филип и Асен, Павел е в детска градина.

ОБРАЗОВАНИЕ

Росен:

До 4-и клас учи в Гоце Делчев, после в 3-то основно училище ’’Димитър Талев“ и местната математическа гимназия ”Акад. С. Корольов“. В периода 1984-1989 г. завършва ВМЕИ ”В. И. Ленин“ (сега ТУ) в София, със специалност ’’Изчислителна техника“.

Юлиана:

Завършва Втора английска гимназия в София през 1994 г. и право в НБУ през 2004 г., сочат публикации. Но гимназията е създадена под името 154-а гимназия през есента на 1991 г., когато Юлиана е била вече в 10 клас.

Завършени курсове в ’’Сити Юнивърсити Сиатъл“

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪ Т

Росен:

Според медиите е бил научен сътрудник в Института по микропроцесорна техника в София, но данни няма. Веднага с идването на демократичните промени се захваща с частен бизнес.

Юлиана:

От август 2003 до септември 2004 е координатор на българската правна ИДЛО Алумни Асоциация. През 2004 г. започва работа в интернет изданията на в. ’’Икономедиа“

- ’’Капитал“ и ’’Дневник“. Три години е била продуктов мениджър на притурката им karieri.bg

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Според декларациите за конфликт на интереси Росен Плевнелиев вече не притежава дялове или акции в търговски дружества.

Според Търговския регистър е напуснал следните дружества:

Управители ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ“ ЕООД

Управители ’’БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ 2“ ЕООД

Управители ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК ЛОЗЕН“ ЕООД

Управители ’’ЛИНДНЕР ИМОБИЛИЕН МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД

Представители ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ ФАСИЛИТИ МЕНИДЖМЪНТ“ АД

Управителен съвет ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ ФАСИЛИТИ МЕНИДЖМЪНТ“ АД Съдружници ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ“ ЕООД

Съдружници ’’ИРИС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД

Съдружници ’’РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК ЛОЗЕН“ ЕООД

Юлиана:

Според Търговския регистър има следните участия:

Управители ”МЕЙЗ ЛАБС“” ООД

Управители ’’АТЕЛАДИА КОНСУЛТ“ ЕООД

Управители ”СИ Ю ПРОПЪРТИ“ ЕООД

Управители ’’БЪЛГЕРИЪН РЕЗИДЕНШЪЛ ПРОПЪРТИС“ ЕООД Управители ’’БЪЛГЕРИЪН РЕЗИДЕНШЪЛ ПРОПЪРТИС“ ЕООД Управители ”СИ Ю ПРОПЪРТИ“ ЕООД

Едноличен собственик на капитала

''АТЕЛАДИА КОНСУЛТ" ЕООД

В "Мейз Лабс" Юлиана участва чрез собствената си фирма ''Ателадиа консулт". В другите е отписана като съдружник, имало е прехвърляния на собственост - някои са собственост на офшорки.

По един или друг начин двамата са участвали/имали дялове или собственост в следните дружества:

131184453 АТЕЛАДИА (активна)

175200375 СИ Ю ПРОПЪРТИ (активна)

201861313 МЕЙЗ ЛАБС (активна)

130289768 РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ (активна)

175201623 РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК СОФИЯ ФАСИЛИТИ МЕНИДЖМЪНТ (активна)

175145573 РЕЗИДЕНШЪЛ ПАРК ЛОЗЕН (активна)
811166967 ЛИНБУЛГАРИА ООД (прекратила дейността си)
175100649 БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ 2 (активна) 175083000 АЛФА ЦЕНТЪР (активна)
175224127 АНДАНТЕ РИЪЛ ИСТЕЙТ БЪЛГЕРИЯ (активна)
131421557 СОФИЯ ШЕЛТЪР ПРОПЪРТИЗ (активна)
175355285 БПС 14 (активна)
175108254 АЛФА ПРОПЪРТИ 1 Ликвидация 175329402 БРЕЙК ПОЙНТ (активна)
175200375 СИ Ю ПРОПЪРТИ (активна)
175240206 АРКО ТАУЪРС (активна)
121891804 БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ (активна)
121572016 ЮЛИЯНА ЮРИЕВА ПЛЕВНЕЛИЕВА (активна)
131575345 ЛИНДНЕР ИМОБИЛИЕН МЕНИДЖМЪНТ (активна)
175174708 НАКАП Заличаване на търговеца 200946472 АРКО РИЪЛ ЕСТЕЙТ МЕНИДЖМЪНТ 131421557 СОФИЯ ШЕЛТЪР ПРОПЪРТИЗ (активна) 102893722 ИММО ИНВЕСТ ГРУП (активна)
175155371 АКЛАДИ ИМОБИЛИЕН (активна) 175092985 ДАНИ КОНСУЛТ (активна)
175176604 НАКАС Заличаване на търговеца
175172997 НАКАВ Заличаване на търговеца
175367837 БРЕЙКАУТ (активна)

Състоянието на семейство Плевнелиеви е трудно да се определи. Само имотите и спестяванията, посочени в декларациите им, са на пазарни стойности от десетина милиона евро. Активите на фирмите вероятно се измерват със стотици милиони, но не е ясно точко каква част са техни и на другите им партньори.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Росен:

Секретар на Комсомола в Благоевград до 1990 г.

От 2007 г. до избирането му за министър - член на управителния съвет на ''Конфедерация на работодателите и индустриалците в България". През същата година става член на борда на директорите на ''Американска търговска камара" и член на настоятелството на

фондация ”За нашите деца“

Юлиана:
няма

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Росен:

2009-2011 г. - министър на регионалното развитие и благоустройството в кабинета на ГЕРБ

22 януари 2012 г. - президент

ЩРИХИ

Плевнелиеви са богати. Обществото съди за тях по декларациите им пред Сметната палата.

Според тях са притежавали пет къщи - две в София, в местността Малинова долина - в ’’Резиденшъл Парк София“, една в село Баня, община Разлог, една в село Черноморец на брега на морето и една в Гърция на полуостров Халкидики, които са на обща стойност 3 403 144 лв. според цената им на придобиване. И петте имота са придобити в периода 2007-
2009 г. Само къщата в Халкидики струва 1 368 081 лв.

Президентът е имал на влог около 840 хиляди евро и малко над 100 хиляди лв. Над 712 хиляди евро от парите на държавния глава са на влог в чужбина. Имали са вложение в защитена инвестиция в евро на левова стойност 295 583 във фонд на ’’Райфайзен България“ и ценни книжа за левова равностойност от 313 815 лв. в ’’Дойче банк“.

Миналото свършено време в горния текст не е случайно. Защото според последната му декларация с вх. № Г201/18 март 2013 г. семейството вече няма имоти, няма ниви, няма влогове, няма кредити, няма вземания, няма вложения в ценни книги, а съпругата му дори няма фирми или дялове в дружества.

Имат обаче два автомобила. Плевнелиев шофира собствено Ауди Q7, което е купил през 2009 г. за 39 117 лв. Притежават и още една кола - ’’Сузуки“, придобита през
2012 г. срещу 31 294 лв.

Всъщност закононарушение няма. Вероятно депозитите са

разчистени, имотите и фирмите - прехвърлени, ценните книги - продадени или джиросани. Но разликата в двете декларации: при встъпването в длъжност и след само една година подсказват за образа на властта - толкова изменчив и променлив, че никога не може да се опознае истински. Един многолик Янус, за който се пише много, но така и не виждаме действителната му физиономия.

Родът на президента произхожда от с. Плевня, Драмско (сега Петруса, Гърция). Според исторически източници населението е било българско. Семейството се е преселило в България през 1913 г. след Междусъюзническата война.

- Дядо ми Спас е разказвал как тръгват. Успяват, за разлика от други да продадат къщата. Жълтичките прадядо ми ги е скрил в гащите на дядо ми Спас. Така са минали през границата и купили къща в Гоце Делчев. А на нашата граница ги попитали: ”Ти откъде идваш? - От Плевня“. И ги записали Плевнелиеви - споделя за родовите си корени самият президент.

Иначе в България по данни на ЕСГРАОН 36 човека носят тази фамилия. Това са два клона от рода - едните през 1914 г. се насочват към Неврокоп (днес Гоце Делчев), а другите към Първомай.

Макар и роден в Гоце Делчев, президентът по-скоро е благоевградчанин. От 4 клас живее в областния град.

После следва студенството в София и логичната крачка след него - брак. Ученическата любов на Плевнелиев - Вероника, с 3 години по-малка, е избраницата, с която се взимат през 1990 г. Тя е завършила Английска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ и е родом от Благоевград. Дъщеря е на светилото в неврохирургията д-р Любен Кавраков - шеф на отделение в Благоевградската болница и известен като перфектен хирург.

Жълтите медии у нас го представиха за първи женкар. Забележително е докъде може да стигне в мръсните политически поръчки родната журналистика - според публикации съпругата му Милена Кавракова - бивша красавица и учителка по руски език, се докарала до психиатрията и превъртяла окончателно след безспирните му женски завоевания.

Ученическата любов на Росен Плевнелиев сякаш следва

орисията на тъста - не се оказва нито вечна, нито здрава. По някои данни Вероника тръгнала с новоизлюпения бизнесмен за Германия, според други - останала тук. Властовата битка по върховете извади и произведе поредната кал около семейните саги. Първата съпруга страдала от токофобия - нежелание да има деца поради ужас от раждането, написаха някои издания.

След развода Плевнелиев и Вероника продават мезонета си в кв. Лозенец. На бившата съпруга съдът оставя ателието от 94 кв. м. на столичната улица ''Лайош Кошут". Тя набързо намира купувачи за него - явно спомените й са тежали. Вече над 12 години Вероника работи в ''Емпорики Банк" като шеф на отдел ''Човешки ресурси" и живее в друго свое жилище - на крачка от хедофиса на финансовата институция. Преди да се установи в столицата е била сътрудник на президента на Американския университет в Благоевград, допълват отлично запознати с живота й източници.

Щрих към тази история прибавя и задържането от спецорганите на бащата на Вероника - д-р Кавраков, на 24 ноември 2010 г. Той е обвинен, че е поставил ''грешна" диагноза на пациент, оплакал се от полицейско насилие. Арестът е брутален и унизителен. Три дни д-р Любен Кавраков лежи зад решетките. Няколко месеца по-късно обвиненията срещу неврохирурга отпадат, но негови близки твърдят, че още не може да се възстанови от травмата. Заедно с неврохирурга в ареста е пратен и шефът на ортопедията в местната болница д-р Александър Сивиков. Той също е оневинен половин година по-късно.

Най-вероятната хипотеза за този арест е политическата ''целесъобразност" - същата, която произведе и отровните публикации за хората около Плевнелиев. Твърде възможно е тя да е била свързана с разгорелите се борби зад кулисите вътре в ГЕРБ между Борисов, Цветанов и Плевнелиев кой да бъде бъдещият президент (вж. ''Операция Президент" от автора, бел.ред).

Странно е как след случилото се бившата съпруга пази гробно мълчание - сякаш под клетва, за действителните си отношения с Плевнелиев.

- Защо запазихте фамилното му име след развода?
- Не разбирам защо има интерес към мен, след като се за-

нимавам с други неща. Но специално за името ще ви обясня, разбирам, че това ви се струва странно. Запазих го по сантиментални причини. От друга страна, не ми се занимаваше с разни административни процедури. Реших да го запазя, защото в противен случай трябваше да извадя всичките си документи отново, да губя време и нерви.

- Поддържате ли връзка с бившия си съпруг?

- От години нямаме никаква връзка. Наистина нищо интересно не мога да ви кажа, а и по никакъв начин не желая да давам интервюта.

- Вие също сте от Благоевград, нали, не се ли срещате дори случайно понякога?

- Не, не съм го виждала от години.

- Какъв човек е бившият ви съпруг? Виждате ли го като президент?

- Наистина ви казвам - аз не съм част от неговото развитие през последните години, затова не мога да коментирам. Във всеки случай му желая успех. Харесвам хората, които искат да направят нещо за страната си.

- Вие интересувате ли се от политика?

- Далеч съм от политиката и не ме интересува. Развивам се като професионалист в съвсем друга сфера.

Не се виждат, не се срещат, но до 2009 г. тя запазва участието си във фирма ’’Певеда“ ООД. В компанията, основана през 1998 г. в Благоевград тя е съдружничка с Петя, съпругата на съдружник на Плевнелиев - Иван Тодоров.

Освен това името на Вероника Плевнелиева изгря и като пътеводна бизнесзвезда в една офшорка. От онези, в които държавният глава е налял близо 1 000 000 долара от българските си фирми. Оказа се, че от дружествата си у нас той е прехвърлил чрез консултантски договори около 1 млн. долара в две свързани с него офшорки - ’’Инокс мениджмънт лими- тид“ и ’’Белингам дивелъпмънтс лимитид“. И двете офшорки са на един и същи адрес в Никозия, с един и същ управител
- Джордж Киру. Поверителната кореспонденция между Росен Плевнелиев и Евгени Добрев - шеф на българския клон на една от

най-големите компании за създаване на офшорки OCRA, показа, че в действителност ''Инокс мениджмънт лимитид" се е въртяла от Плевнелиев. Според документите той е имал правата да отваря сметки на името на фирмата, по които са влезли 570 000 долара от три от консултантските договори, а също да сключва и подписва контракти. За тази цел през 1999 г. той предоставя своите данни, както и тези на Вероника, която тогава все още му е съпруга, на Добрев.

Като собственици на фирмата тогава пък официално са били вписани други две офшорки - Mediterranean Link (Nominees) Limited и Mediterranean Link (Trustees) Limited. Те от своя страна също са собственост на офшорки, като абсолютно цялата верига се намира на един и същи адрес, съвпадащ с този на ''Инокс".

Самата офшорка излиза на светло през юни 2011 г., когато е прекратен мандатът на Киру като управител на дружеството и такъв става именно Вероника Плевнелиева. На същата дата е вписана и промяна в собствеността на самата фирма
- офшорките се оттеглят и на тяхно място като собственици са вписани Плевнелиева и Евгени Добрев - същият човек, който е бил натоварен с оправянето на документацията за пълномощното на Росен Плевнелиев. Вероника държи 990 от всички 1000 дяла, а Добрев - едва 10.

Такива са дребните детайли - малки, но достатъчно значими. И открояващи релефа на бизнес ''местността" и съответно образа на държавника. Най-любопитното обстотелство е, че офшорките не нашумяха сега. Кипърските инвестиции на президента посочих в книгата си ''Операция Президент", излязла в дните на коронясването му, преди близо две години. Посочих и загиналия му съдружник. И различаващите се по номера дублирани паспорти на представения у нас като Линднер - Ми- хаел Улмар. И пълномощните на Юлиана, с които прехвърля собствеността в адвокатските ръце - без ограничения. Сякаш е перач на мръсни капитали. И скандала в Германия. И, и, и... Цареше гробна тишина. Част от разкритията и документите поместих на стената си във ''Фейсбук". Тишината стана още- дълбока. А днес се разшумя около онези разкрития. Но това е политиката у нас - властовата

поръчка решава за истината и лъжата, тя дирижира кога да излезе едното от тях.

Страст, любов, бизнес, омраза, политика - историята на президента и неговите семейства е достойна за истинска сага за Плевнелиеви, стига да се намери автор като Джон Голзуърти.

От многото интервюта на бъдещия държавен глава научаваме, че обича да чисти, да пазарува, да подрежда бельото в пералнята, да се радва на амулета, подарен му от синовете: ’’Значката на джедаите ми помогна много. Тя носи както човешкото доверие, така и усещането за смисъл, което оттук нататък ще ме мотивира много да работя.“. Разбираме, че е диалогичен човек, че цени домашния уют и оставя мислите за работата си пред прага на къщата, преди да пристъпи вътре, че без децата си вдига високо кръвно, но като се прибере, то веднага пада...

Информира ни, че е като новобранец е имал тежък вой- никлък в школата в Плевен, но на втората година му олекнало на служба в Генщаба. Хвали се, че спал по паркингите в Германия, когато започвал бизнеса си там, но с цената на тежки лишения преуспял. Шегува се, че навремето стартирал предприемачеството с продажба на хороскопи. Умее да се иронизира - компютърът, който ги съставял, извадил за него листче, че в миналия си живот е бил жена - ирландска пастирка. Но така работела програмата, за която той самият бил написал кода за съставяне на предсказанията, за прочит на миналото и вглеждане в бъдещето. Гордее се, че родната му къща по времето на възродителния процес е била убежище на преследвани от властта помаци...

Един образ - колкото реален, толкова и измислен, колкото неподправен, толкова и фризиран. Къде е истината в него - има ли я или въобще я няма? За разлика от него втората му съпруга - Юлиана, въобще не е многословна. Досега прези- деншата не е дала нито едно интервю и страни от медиите.

Тя не ползва прислужници въпреки богатството си, готви сама и не допуска служителите на НСО в кухнята. Сама всяка сутрин води децата на училище и отказва да приеме изискванията на държавния протокол.

Със сигурност знаем, че в работата й я наричат Ю и я определят като ”пич“. Според клюката тя живее в жилището им в ’’Резиденшъл парк“, като отказва да се пренесе при съпруга си в държавната вила ”Калина“в Бояна, която беше ремонтирана срещу 300 000 лв.

Детайлите от семейния живот са потънали в мъгла - толкова непрогледна, че от нея може да изскочи всичко - колкото обичайно, толкова и скандално. Един блог подсказва какво се крие в медийната говорилня, но всъщност мълчание:

’’Моето име е Филип. Започвам този блог на осем години. Имам двама братя. Правя си блог, защото искам да си имам дневник, който и другите да гледат“.

Така първородният син на новоизбрания президент се представя пред потребителите в интернет. Относно публичния дневник уточнява - имам си и таен, на хартия. Обичам да чета и да спортувам, казва за себе си Филип Плевнелиев.

На публикуваните снимки се вижда пиано. Децата понякога свирят на него. Но правят и пакости. Филип е запален фен на ’’Манчестер Юнайтед“ и въобще на спорта - в блога си е отделил специална рубрика за него. По-малките му братя също са изкушени от кожената топка, пък и не само от нея.

’’Всеки вторник играя от 7:00-8:00 ч. в тенис клуб ’’Малееви“ заедно с Асен. Учител ни е Бранко и е от Македония“, споделя Филип. Уикендите са запазена територия за ”Цар Футбол“ в Борисовата градина в София, обяснява най-го- лемият син.

За хъскито Алегра почти не става дума. Цялото му име по паспорт е Алегра Уолф ЧармДЩом кучилото е първо, задължително имената на кутретата започват с А. Като фамилия следва името на развъдника.) Явно то е поверено на майката.

Сред героите е костенурката Кости, която вече е порасла.

’’Купи се един специален буркан, в който се ловят комари, защото комарите са нейните кебапчета. Купи се една специална лампа, за да може да й е топло. Купи се един термометър, защото тя трябва между 26 и 29 градуса да живее. Следи се слънцето, и когато усетят, че слънцето наближава, дребосъците хващат костенурката и я слагат там, където грее. Защото прочетоха, че тя трябва да седи на

топло. Така подаръкът стана истински домашен любимец", споделя Росен Плевнелиев.

Но ''дребосъците" не споделят нищо нито за подаръка, нито за приносителя му.

Странно, но никъде в този блок няма и думичка за бащата. Абсолютно никъде въпреки голямата му обич към децата. Таткото сякаш не присъства в къщата, сякаш не контактува със синовете си, сякаш не играят с него, не споделят, дори не го виждат:

''Играхме футбол. Счупихме аплика (има снимка на счупения аплик на стълбите към хола)... Мама се ядоса и ни забрани да ритаме в хола. С нея вече играме футбол на двора." ''Пазарувахме с мама за Коледа. Купихме...", ''Мама ни раздаде подаръците за Коледа...". Следва разказ кой какво е получил от Юлиана. Росен е като отсъстващ на празника, който по традиция събира у дома и на една маса семействата в тази вечер. Не знаем защо. Вероятно е да е вдигнал кръвното

- нищо, че го сваля след прибиране при децата. Възможно е обаче и друго..., но дребосъците четат, как да спомена.

Нещичко повече за президеншата все пак научаваме от статусите й в социалната мрежа. Те са с тънко чувство за хумор, не цепят басма никому, обществено съпричастни към редица каузи и недолюбващи властта:

"Не ни трябва бойкометър, трябва ни бойкомет", ''Добро утро. Имате четири пропуснати подслушвания", "...и да са на всеки километър (комунистите)... на магистралата", .
''Гърция за Хелоуин се била маскирала на действаща икономика"...

Юлиана беше активен участник в протестите срещу кабинета Орешарски през лятото на 2013 г., има десетки публикации в ''Капитал" и ''Дневник" - главно по проблемите на подбора на кадри.

Писала е за преживяванията си от екскурзия в Камбоджа с неподправена тъга за бедността и нищатата там. Била е заедно с Галя - съпругата на Иво Прокопиев. Обикновено двете много близки приятелки почиват заедно с децата си или обикалят света, оставили мъжете си да редат бизнеса и политиката у нас. Авторството под този репортаж в ''Капитал" е съвместно, а

съдържанието - с претенции за сър- цераздирателност по повод просещите дечица в Плаващото село. Докато се разхождали с лодка по реката, отвсякъде ги атакували малчугани в легени с питони около вратовете. Факт е, че албумът със снимки във flickr.com показва, че двете доста са се забавлявали и по женски.

’’Затова говоря, изслушвам, опитвам се да обясня как малката едва посята омраза, защото среща по пътя си други омрази, израства и става чудовището, в което онзи човек с автомата се е превърнал. В микроплан целта ще е постигната, ако страхът от омраза ни спира да живеем. Това е, което се опитах да обясня на едно дете, което е само на път. Не знам дали ми се получи.“

Думите са на президеншата - от авторов текст, публикуван в изданията на Иво Прокопиев. Написани са по повод трагедията, предизвикана от масовия норвежки убиец Андеш Брайвик на 22 юли 2011 г. ’’Очевидно няма вариант, в който всички са лоши; няма вариант, в който всички са добри. Има различни степени сиво, в които попадаме, и крайности, които се надяваме да не срещнем. После всеки според характера, социума, темперамента си израства отворен и позитивен, предпазлив и свит или в някаква комбинация от тези.“

Различни степени ’’сиво“ е есенцията на есето й. Юлиана не храни илюзии - нито за обществото, нито за хората, нито дори за близките, дори за себе си, както се вижда.

А ние продължаваме да храним - за управниците ни. И се надяваме те да не са от ’’крайностите“, а сред ’’сивите“. Може би точно такива са семейство Плевнелиеви - тя напълно непозната, но представяна като много цветна, той - много познат, но схващан за контрапункт като сив. А дали е така?

Уж знаем много, то е е много малко и неточно за хората, които ни управляват. Странна смес е от истини, полуистини и неистини, от митове и легенди.

Спестена е дейността му като комсомолски секретар на региона в Благовеград - щатна, високоплатена, номенклатурна. Спорна е например истината за войниклъка на президента.

Показаните по телевизиите и в пресата снимки от личния му архив май са от задължителното обучение при социализма по

гражданска отбрана след десети клас в гимназиите. Самата униформа заедно с дългата коса, наболата брада - непозволени в казармата, го подсказват. Спомените му не отговарят на фактите - спалните помещения в новия район на школата в Плевен не са с по 20 легла, както сочи той - бъдещите офицери спят по 5-6 души в стая.

"В периода от 1989 г. до 1990 г. работи като научен сътрудник към Института по микропроцесорна техника" - е записано в официалната биография на президента на сайта на институцията в Интернет. Също спорен факт. Ето какво разказва в медиите приятелят му Илиян Попов, шеф на ''София Ауто".

"По онова време четяхме за реформите в бившия СССР, инициирани от Горбачов, основно от руски издания в оригинал, които не се намираха лесно. За един от първите митинги, посветен на промените в България в края на 1989 г., решихме да подготвим плакати в подкрепа на демокрацията и да се включим неорганизирано. Имахме останали тапети от ремонта на стаите в общежитията в Студентски град и ги ползвахме за надписи. Плакатите бяха доста големи и всеки от тях трябваше да се носи от двама. За да ползваме и трите подготвени лозунга, беше необходимо да се осигурят още четирима съмишленици. Решихме, че ще намерим лесно помощници сред митингуващите в центъра на София. Оказа се обаче, че сме се излъгали.

Никой не пожела да се присъедини и ние последователно ги сменяхме. Явно беше, че или всичко на този митинг е било ''много добре организирано", или хората нямаха смелост и не вярваха, че промените ще бъдат реални."

Такъв е споменът на приятеля - за София, за студенството и обществените промени. Ретроспекцията на президента е друга - за Института по микропроцесорна техника в София. Един от двамата със сигурност лъже - или Плевнелиев, или Попов. Не може едновременно да си научен сътрудник и с това - още завършващ студент. Проверката показа, че в съответния институт името на Плевнелиев не фигурира - нито евентуалните му колеги могат да си спомнят за него, нито пък фамилията му среща по документацията.

Как да не се сетим за знаменитата фраза на писателя Оруел:

’’Който контролира миналото, контролира бъдещето; който контролира настоящето, контролира минатото“. Или казано чрез каноните на ПиАра ’’Образът, който създадем, е Той“.

В началото на политическата му кариера изборът на новия президент беше схванато без собствено лице - като подобие: Бойко Борисов си назначи човек, който да му пази поста, докато сам се кандидатира. Сега понякога ги броят за противници.

Затова е актуален въпроса - какъв е новият ни президент? Кукла ли е или не? Кой е истинският му образ? Подобие ли е?

Официалните биографии мълчат. Всички те пропускат редица съществени детайли от житие-битието му. Например брат му, който е живял дълги години в Русия и е бил женен за рускиня. Може би логично - все пак българите все още са поляризирани в разбиранията си. Все още за част от тях всичко руско е лошо, а всичко от Запад - добро (има го и обратното).

- Кажете ни какво имахте предвид, когато преди няколко месеца тук, в студиото ни, казахте едно изречение, което звучеше като ’’Всякакви компромати и опити да бъда злепоставен няма да проработят, защото няма с какво да ме ударят, защото съм чист пред съвестта си“. Правилно ли цитирам смисъла на това, което казахте?

- Абсолютно правилно.

Но именно Росен Плевнелиев повери магистралното строителство на Васил Божков - Черепа. Знаеше се още тогава, че част от фирмите са във фалит. Именно заради това до края на мандата му в министерството не дойде европейското финансиране - Черепа се слави с ’’прекрасен“ имидж в Еврокомисията и ОЛАФ.

Именно Росен Плевнелиев инцицира като министър проверката за незаконното строителство. Общественият резонанс беше огромен. А след това събориха едно барбекю и няколко рибарски къщички. Големите незаконни имоти никой не ги пипна дори с пръстче. Именно Росен Плевнелиев даде разрешението на ТИМ за алея ’’Варна“, предизвикало немалко протести сред обществеността. Даде по принцип, но в принципа - и конкретно.

Неговото министерство е причината да се загубят две от трите дела за къмпинг ’’Корал“, стана ясно от съдебните заседания,

посветени на случая. Двете загубени дела са за строителните разрешителни, издадени от община Царево на испанската фирма ’’Ибердрола инмобилиария“ за застроява

нето на земята край плажовете. От протоколите се вижда, че представителите на Министерството не са се явявали на съдебните заседания по делата, иначе заведени лично от Росен Плевнелиев и обявени от него като защита на държавния интерес. Делата по жалбите си държавното ведомство губи през август 2011 г.

Знаете ли защо? Освен неявяването не е внесена дължимата такса от 20 лева, въпреки че съдът е чакал над 2 месеца! 20 лева такса срещу държавен интерес от над 30 млн. лева! Знаела ли лявата му ръка какво прави дясната? Или не?

Дори и казусът с отказания подкуп за софийски общинари не е чист. Понеже от общината Плевнелиев е поискал терени, като срещу тях е предложил други с изградена инфраструктура. Законно - да, но инфраструктурата не е е платена от неговия Бизнеспарк, а от държавата по закона за насърчаване на инвеститорите! Оказва се, че той и неговата ’’Линднер“ са съсобственици на 37 маломерни парчета в София, върху които не може да се строи нищо нормално по големина. Освен това по новия план на София почти всички от тези парцели са преотредени за улици, зелени площи и метро-станции. Съществува вече Решение на СОС те да се вземат и да се плати някакво парично обезщетение на собственика. Именно за да предотврати това, Плевнелиев предлага замяна тип ”кон за кокошка“, тоест да получи срещу 37 парченца земя цял блок от парцели около 24 декара. Който да съедини с предварително закупените терени в този район. ’’Брокерите“ в Столичния съвет започват да го притискат, за да получат част от плячката, но накрая бизнесменът се оправя без подкуп. Подозират, че съдействие е получил от най-големия шеф - Андрей Иванов, председател на СОС.

Публично изнесените факти по сделката сочат, че ’’Бизнес парк София“ и ’’Линднер“ са получили 13.6 млн. лв. от държавата за изграждането на техническата инфраструктура като инвеститор първи клас, каквото право имат по закон. Съгласно подписания договор между тях и Министерството на икономиката от юли 2005 г. инвеститорите нямат право да претендират за друго обезщетение за изградената от тях инфраструктура, дори тя да струва повече. Въпреки това обаче през 2008 г. Столичната община довършва

сделката за размяна на имоти с ’’Бизнес парк София“, започната през
2002 г. Съгласно решението на СОС от ноември 2008 г. бизнеспаркът получава 15 дка общински имот, като срещу това дава 24 дка улици, мостово съоръжение и ВиК мрежа, тоест изградената от държавата инфраструктура. Това твърди Орлин Иванов, тогава зам.-председател на СОС. Освен това ’’Бизнес парк София“ и ’’Линдер“ трябва да изградят и общински парк върху 5.2 дка, е посочено още в решението на СОС от 2008 г. Това обаче не се е случило и до днес, защото се обжалва подробния устройствен план. Интересен факт е, че няколко месеца след решението за размяната на имотите между общината и фирмите на Плевнелиев, той и инвеститорите продават получените 15 дка общински парцел заедно с още 3.5 дка (общо 18.5 дка) на търговската верига ”Лидл“ за 4.6 млн. евро (около 9 млн. лв.).

Но тези факти не се научиха. Единодушно едни политически сили обявиха бъдещият президент за герой, понеже отказал да даде подкуп, а противниците му - за ’’негерой“. Никой не разчепка десйтвителната история. Хвърлиха се фрази и публиката им реагира първосигнално - виновен, невинен. Нито едните, нито другите споменаха за истинската паяжина от интереси, която облагодетелствала частни фирми и така на практика и приятели, и ’’противници“ заедно играха за висок имидж на новия държавен глава. ”В крайна сметка този случай ще доведе до обратно на търсения ефект - лимонът ще стане лимонада, а аз много обичам лимонада!“ Така самият герой на сагата с подкупа коментира скандала. Но фактите са налице - операциите са ощетили сериозно държавата.

Също толкова неточни са собствените твърдения на президента за бизнескариерата му:

- Бях един от първите българи, които заминаха в чужбина, както и много други, тогава когато спах по паркинзите през зимата в Германия, не очаквах, че седем години по-късно ще участвам в строителството на Райхстага, в строителството на сградата на канцлера Меркел. Но българите могат - те могат да успяват в чужбина...

До момента на публикуването на книгата ми ’’Операция Президент“ можеше да се изровят много ’’същности“ за можането и успяването в предприемачеството - независимо че в търговския регистър преди появата й съществуваше хаос, по-тъмен и от най-дълбоката пещера на света. Сега витае бяла пустота, по-голяма и от онази в ледените пустини на Арктика.

Беше направено всичко възможно, за да не се разбере нищо! Не, това не са технически грешки и пропуски във фирмените регистрации. Не може да са случайност. Новият ни президент крие нещо! Всъщност не е той. Не е в неговите възможности да манипулира нито сайта на Сметната палата, нито сайта на парламента, нито сайта на Търговския регистър, камо ли пък чуждестранните регистри, които проверих. Опитите да се укрие истината за бизнеса му с кукловодите. Те са всесилните в тази държава.

В зората на демокрацията Росен Плевнелиев е създал фирма ’’Ирис“ заедно с приятеля си - музикант Иван Тодоров. И двамата смятали, че хората трябва да се гледат в очите, като се прави бизнес и така избрали името. Ала не са били само те - точно по онова време едновременно в страната са регистрирани общо 26 фирми ’’Ирис“ - от Благоевград през Дупница до София, от Русе до Димитровград. Още две съществуват като смесени българо-съветски дружества и преди 10 ноември, от времената на социализма - едно у нас, в Димитровград, друго - в западната чужбина на прикритие. Почти зад всички тях освен българските съдружници са застанали и предприятия на военната индустрия от руски режимни градове като например Светловодск. Накратко - възможно е, допустимо е онзи комунистически ’’Ирис“ се е разроил и си е народил дечица. Поне така изглежда.

В Търговския регистър в данните за фирмите на Росен Плевнелиев се намериха документите на русенския събрат ’’Ирис“. Тази фирма е част от печално прочулата се ”Мул- тигруп“. Тя нашумя с редица далавери, с неплатени огромни данъци и акциз към държавата, прочу се с нарушения на югоембаргото. И един стряскащ детайл от нейната история
- в първите години на прехода, през 1993-1994 г. в тяхната вила

откриха ’’калкулаторите на бизнеса“ по онова време - пластичен взрив, детонатори, лазерни мерници и прибори за нощно виждане, оптически снайперски карабини и пр. полезни ’’артикули“.

Никой не даде отговор на разкритията ми като журналист в книгата: какво търсеха документите на тази фирма във фирменото досие на семейство Плевнелиеви. В официалния държавен Търговски регистър?! Масивът данни от Русе, качен на диск, няма как да прехвръкне в диска на компютъра с масива от София. Освен ако родословието и собствеността
- истинската, не е една и съща.

Друга фирма на Росен Плевнелиев и приятеля му Иван Тодоров - ’’Ирис инженеринг“ ООД (впоследствие ЕООД) също се оказа сред орисаните. Със смърта на третия й съдружник - Кирил Димитров Апостолов. Смъртният му акт № 622 е издаден в Дупница на 18 декември 2005 година - ден след гибелта му. Като причина е записано ’’Травматичен шок. Множествена травма с разкъсвания и контузия на вътрешни органи“.

Иначе първият бизнес на Плевнелиев по собствените му думи са хороскопите. Със съдружника си Иван Тодоров - музикант по професия, наели 3 квадрата в местния ЦУМ и започнали на един компютър да вадят хороскопи. Хората се редили на опашка. Но парите не били кой знае какво. И последвала втората крачка.

- Те имаха парите, ние - професионализмът.

”Те“ са Росен Плевнелиев и съдружникът му Иван Тодоров - музикант по професия. ”Ние“ са журналисти. Според колегите се разбрали да делят поравно - собствеността на вестника, който екипът издавал срещу разходите за отпечатването и издръжката му, за което нямали средства. И досега свиват рамене за произхода на онези немалко за времето си средства.

- Какво се случи с вестника? Колко време го правихте?

- ’’Югозападни вести“ излизаше почти две години. Беше седмичник и издадохме 86 броя - от ноември 1991 -ва до юли 1993-та.

- Значи съществуването на вестника съвпада с натрупването на митичния първоначален капитал на президента?

- Доста по-късно разбрах второстепенната си роля в машината за пране на пари, създадена от милиционерите на ДС. Иначе всичко започна така. През септември 1991 г. ме намери лицето Христо Парасков, съгражданин и състудент на Плевнелиев, зет на подполковника от ДС Горица Митова. Изсипа една кошница комплименти колко съм бил добър в професията и каза, че на ТЯХ (!) им трябвал точно такъв човек, ”с десни убеждения“, за да направят прагматичен капиталистически вестник. Спазарихме заплатата, отговаряше на сегашни 400 лева. После направихме срещата...

- На която присъствахте ти, Плевнелиев, Парасков и Тодоров?

- Да, четиримата бяхме в офиса на ’’Ирис Интернешънъл“ в Благоевград - на ул. ’’Шишманц“ №20, на последния, 12-и етаж. На вратата нямаше табелка. Уточнявахме подробностите. ’’Млади господа - казвам им аз. - Искате вестник, който да печели? Да е регионален, да излиза веднъж седмично, да е в ограничен тираж, да е 24 страници, таблоид. Такъв вестник няма да печели!“

Просто перяха пари. В ония години нямаше ясен регламент за хонорари и допълнителни възнаграждения. Един текст във вестника можеше да струва 30 лева, можеше да струва и 200 лева. Виждал съм брой, където аз хонорувам качествен текст за скромните 50 лева, директорът Парасков ги поправя на 200, а после при среща с автора разбирам, че е получил... 50 лева.

Месец и половина преди да закрият вестника, съгласно кодекса на труда, тандемът Плевнелиев-Тодоров ме привика в анонимния си офис на 12-ия етаж. Бъдещият президент на България, свенливо свел глава, полуизвърнат към мене, плахо рече: ”Ами ние... такова... май ще трябва... да закрием вестника“. Аз: ”Ама как така? Та тъкмо сега вече излязохме ”на кантар“ - почнахме да се издържаме от реклами. А и разходите не са толкова големи. Трима журналисти, двама

- технически персонал, и един директор. Кажете какво не ви харесва?“. Следва тъпо мълчание. Аз пак: ’’Какво не ви харесва?“. Тогава Плевнелиев за първи път ме погледна мимолетно и раздразнено измрънка: ”Абе ти не разбра ли, че тоя вестник си

свърши работата!“. И за да илюстрира мисълта си, направи специфичното движение с пръстите на ръцете. ’’Добре де - не се предавам аз, дайте ми поне авторските права, искам да го запазя, мамка му, мое дете е този вестник все пак!“ Отговорът и на двамата беше твърдо ”не“.

Интервюто е на Тодор Карастоянови. Но това е само спомен - няма документи, с които да докаже правотата си, както сам признава. Навремето го цитирах в книгата си - останах

напълно самотен, а сега вече го цитират всички медии. Но това е политическата целесъобразност - според нуждите и момента се обръща като палачинка, а псевдожурналистиката следва посоката на вятъра.

Вторият бизнес на Плевнелиев е шестицата в живота.

- Аз тръгнах. Така започна цялата моя професионална история, това стана точно - 1991 г. Пристигнах в Германия с една ’’Лада“. Взех един кредит, който буквално го похарчих първата нощ. Никога не бях виждал толкова пари накуп - 12 хиляди марки тогава. Работех в Германия с 24 работника. Трябваше да платя квартирите на работниците, трябваше да им купя инструментите, трябваше да платя т.нар. гаранция за квартирите. И толкова много пари накуп, невидени през живота си, в моята лада се изпариха за една нощ. Така че оттам нататък упражнението беше да дадем всичко от себе си, да работим, да изкараме някой лев.

Заради нередовното плащане строителите искали да ги бият, но осъзнали, че това нямало да им помогне, а и виждали, че и шефовете не са на по-добър хал.

”Аз първо плащах заплатите на работниците, разбира се. Каквото остане - за мен, спях по паркингите, цяла зима изкарах в Хамбург по едни паркинги. В цялото това спане в паркингите цяла година аз не се предадох. Бях решил, че ще успея в Германия, и успях като българин в Германия. Седем години след като спах по тия паркинги, аз строих сградата на канцлера Меркел, участвахме в строителството на Райхстага в Берлин...“

Ударали са джакпота там, в Германия, на 12 март 1991 г. В бялата държава Росен Плевнелиев станал милионер. Бял, не като червените и сенчестите у нас.

Но дали?! Защото джакпотът е бил ударен у нас, в същата 1991 година, по същото време и дни, когато той тръгна за Германия с една потрошена ’’Лада“. Ето го:

”С П О Г О Д Б А

МЕЖДУ ПРАВИТЕЛСТВОТО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ И ПРАВИТЕЛСТВОТО НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ ОТНОСНО ЗАЕТОСТ НА РАБОТНИЦИ ОТ БЪЛГАРСКИ ПРЕДПРИЯТИЯ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ДОГОВОРИ ЗА РАБОТА

...

... Подписана в гр. Бон на 12 март 1991 г., в два оригинала по един на български и немски език, като всеки един от тях има еднаква сила.“

Българският подпис е на тогавашната социална министър- ка - социалистката Емилия Масларова в правителството на Димитър Попов. Лиценз № 1 е издаден на фирмата на Росен Плевнелиев. В същия ден ладата е запърпорила по пътя към Германия, както споделя. Една година по-късно лиценз № 1 е номер единствен в списъка на разрешенията, издадени на наши фирми да внасят работници там. Накратко - джакпотът е представлявал светкавично осигурен и държавно поддържан от министърката монопол.

Сигурно съвпаденията са случайност. Сигурно са стигали 12 000 марки, след като по текстовете на спогодбата се вижда, че сумите са далеч-далеч повече, след като е необходимо да се внесат и гаранции за изпълнение на строителството и т.н. Сигурно не го е имало нормативното изискване тогава за кредит на частни лица гаранция да се издава от държавно предприятие.

Сигурно е случайна и неверна и скандалната ситуация, която въпреки разкритията ми навремето беше поголовно премълчана, а две години и половина по-късно (лятото на 201 3г.) изгря като плод на поръчковата кампания от новините:

”Как се получаваше квота по това време от Министерството на труда и социалните грижи и нейния министър г-жа Масларова (да, същата Масларова, която бе отново социален министър и е подсъдима за злоупотреби) без да си строител, без да си направил и 1 лев строителна дейност в България, без да си поставил 1 тухла дори и кои хора получаваха тогава квота ???

Криеха се истинските трудови доходи, данъци.За проверяващите органи се правеха официални трудови ведомости с невярно съдържание. Парите, които изкарваха работниците се деляха на 3 - 33% за заплати на работниците, 33% за двамата собственици на ’’Ирис интернешънъл“ ООД и 34% за комисионна на другарите от Министерството на труда и социалните грижи, подсигуряващи ги с квоти.

Още на втората година работа в Германия фирмата ’’Ирис

интернешънъл“ООД бе разследвана от тайните служби на ФРГ, митницата и трудовата полиция. Обискирани бяха офисът им в Ruesselsheim, квартирите на работниците,обектите...“

Претоплена новина. Стара почти колкото света. Факт е обаче, че в няколко български вестника от онова забравено време в 90-те години са публикувани материали за историята с ’’Ирис“ в Германия. Единият от тях е претендиращият навремето за тежест в. ’’Демокрация“, а другите - изданията на пресгрупата, в която работех. В синьото издание - тогава нещо като официоз, се говореше дори за намеса на спецслуж- бите от Пулах (немското контраразузнаване) заради мътни пари. Спорно е доколко можем да се доверим на нашенските медии в онова изострено време на противопоставяне, а и липсват източниците им. Но съществуваше меродавен задграничен извор - немското радио ’’Дойче веле“, което също беше обявило вестта. Факт е обаче, че в репортажа му не се говореше за контраразведката, а за нарушения на социалното и финансовото право.

Всъщност това е истинският въпрос - чии са парите? Чии са стотиците милиони, с които бяха захранени инвестиционните проекти на фамилията Плевнелиев?

За плетеницата от фирми, за адвокатските пълномощия, с които правистите получават права от собствениците Плевне- лилеви да се ’’разпореждат както намерят за добре“ с тяхната собственост, могат да се изпишат стотици страници. Паяжината от дружества е достатъчно разклонена, за да залови и умъртви всеки външен интерес. Но...

Как ви звучи този текст: ’’Упълномощавам адвокат .... да се разпорежда с дяловете във фирмата, да продава, купува, инвестира на каквато цена намери и при каквито условия счете за необходими.“. ” В пълномощното има още една забележка ”в случай на необходимост тези правомощия да се тълкуват в разширителен смисъл.“ В случая упълномощи- телят е Първата дама - Юлиана Плевнелиева. Всеки юрист, дори студент, ще ви каже, че такова пълномощно на практика изцяло я лишава от каквито и да са права върху водещата се иначе на нейно име фирма, водила се навремето и на името на съпруга й.

Чия е тогава цялата българска империя, свързана с новия ни президент?

Не е негова, както се твърди. Интересни са книгите на акционерите. Например какво четем в една от тях : ''Линднер Проектенвинклунгс" - Австрия (а не Германия) има 5 000 акции от дружеството, а останалите съдружници, вкл. семейството на държавния глава - скромните 115 броя. В тази благодатна за червения капитал страна съществуват и други ''Линднери", които се оказват основните играчи у нас вместо немските им едноименни събратя.

В германските търговски регистри може да се открои дори повече от необходимото.

Защото тези ''Линднер", с които новият ни президент се гордее, че е строил за тях, не са онези ''Линднер" - от Австрия, за които най-много е работил. Например съдружникът на Росен Плевнелиев - Михаел Линднер според заверките на немските нотариуси (изрично са го посочили) се оказа ''родом Михаел Улмар". От друга провинция на Германия вместо от семейното гнездо в Бавария. Двамата Линднер имат и различни рождени дати - оригиналният на 22.07.1941, а ''дубликатът" му - на 28.09.1975. ''Дубликатът" е с два различни паспорта според регистрации на различните му фирми у нас, при това в една година, по едно и също време - 8536119298D/17.04.2008 г. и съответно 9514146246/14.10.2003 г.

Новият български президент най-нагло ни излъга. Очи в очи! С ръка на сърцето!

Фигурата му се оказа двулична - на честен предприемач, печелещ милиони и фасада - за други много и много, почти неизброими, но обичащи анонимността милиони.

Но какви? И на кои?

В крайна сметка нишката от преплетени съдружия, лица и фирми у нас и в няколко държави ни отвеждат на три адреса - офшорки и едно име. От адресите два са в Кипър - "Стал- берг инвестмънт лимитед" и ''Уиклеф Холдинг лимитед", а третият - ''Лендмарк" в Люксембург.

Тези офшорки, разгледани и проучени надълго и нашироко в книгата ми ''Операция Президент" и в две мои ТВ предавания днес

са са сред най-шумните, най-скандалните ’’пирони“
- водещите заглавия и сензации на медиите на Делян Пеев- ски и Николай Бареков. Те са като печат, който надлежно да удостовери съвестта и алибито за смелост и почтеност на журналиста, който се устреми към политиката. Но хората на Бареков направиха грандиозни ’’разкрития“ за онези факти от книгата (само част от тях) чак години по-късно - в ком- проматното време на развихрили се политически поръчки и остро стълкновение между президента и БСП, между него и правителството на Орешарски през лятото на 201-3 г.

Но дори в пресния скандал няма да чуете или да прочетете за онова, което написах времето.

Защото тези фирми заедно с ’’Бриджкорп“ опряха до имената на най-големите български олигарси, до бойковата приятелка Цветелина Бориславова, до нейния съдружник
- скандалния исландски милиардер Тор Бьорголсфон (вече бивш), натрупал състоянието си в Русия от лиценз за водка, даден му от Путин. Опряха до зетьове и съдружници на висшата комунистическа номенклатура като Георг Цветански (зет е на Петър Дюлгеров - бивш кандидат-член на Политбюро). И се сляха в бизнесмагистрала с ’’Алфа дивелопмънт“, която е от империята на Иво Прокопиев. Този кръг от хора, свързани чрез ’’Глобална България“ монтираха навремето един премиер (вж. книгата ’’Тайният проект Бойко Борисов“, бел.ред.), сетне монтираха нов президент, а днес искат да монтират нова перестройка.

Росен Плевнелиев се оказа бурмичка в империя за милиарди. Сякаш беше дал лицето си назаем - за подобие на скрит образ. Но ще го отдаде ли и като президент?

Политиката е изкуство на възможното, лидерството - и на невъзможното.

Проектът Росен Плевнелиев се оказа същото подобие, каквото е и Проектът Бойко Борисов. Те са фасадата на една и съща люпилня, чийто собственик е най-големия кукловод в Русия. В тази люпилня се програмират и излюпват единствено бройлери. Но кудкудякането - убедително или, не ги прави петли!

Политиката в България се оказа изкуството на повторението.

Ужасът на матрицата. Миналото, настоящето и бъдещето на едни и същи Проекти.

”Е,бати цирка, казал си княз Дондуков“

Това е съобщение в социалната мрежа ’’Туитър“. Поместено е след приключването на президентските избори. Стана център на обществено внимание. Но никой не би му обърнал внимание, ако не беше пуснато от Юлиана Плевнелиева.

Какво си избрахме? Дявол, президент?

Ще затвори ли кутията на Пандора? Да или не?

В какво наистина се кълне?

Репликите на кукла ли са?

Или откровението на Президент?

Това е финалът на ’’Операция Президент“. Актуален и сега - през есента на 2013 г., почти две години след излизането на книгата на пазара.

ИРЕНА АНГЕЛОВА КРЪСТЕВА И ДЕЛЯН СЛАВЧОВ ПЕЕВСКИ

ВИЗИТКА

Ирена:

Родена на 22 юли 1955 г. в София

Делян:

Роден на 27 юли 1980 г. в София

Семейство

Ирена:

Баща - полк. Ангел Кръстев. Близък на Живко Живков - отговорен комунистически и държавен деец на социалистическа България. Ангел Кръстев израства в кариерата до секретар на Окръжния народен съвет, после прави кариера в органите на Държавна сигурност. Назначен за зам.шеф на ДС и зам.-шеф на ОУ на МВР във Враца.

Майка - учителка по математика

Делян:

Баща - Славчо Кънчев Пеевски. Потомствен журналист, председател на УС на Асоциацията за борба с корупцията в България. Физик по образование, собственик на издателско-рекламната компания ’’Кемилис - Ко“ ЕООД. Работил за БСФС и Българския олимпийски комитет, подготвял анализи за МВР.

Славчо и Ирена се бракосъчетават през 1979 г., развеждат се през 1985 г.

Делян Пеевски има:

Сестра - родена от друга връзка на баща му след развода, с 7 години по-малка от Делян.

Дъщеря - Ирен-София от Зара Василева Петрова, с която 9 години е живял в съжителство без брак.

В момента жената край него е известната чалгапевица Цветелина Янева.

ОБРАЗОВАНИЕ

Ирена Кръстева завършва английската езикова гимназия, записва икономика, но математиката я отказва и се прехвърля в специалността класическа филология в СУ ’’Климент Охридски“. Знае 5 езика.

Делян:

1998 г. - средно образование в 119 СОУ в София.

2003 г. - завършва право в Югозападния университет в Благоевград. Според медийни публикации е докторант, но такива данни не се откриват.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

Ирена:

Липсват сведения. Медиите сочат, че е била е сред шефовете на коректорското звено на издателството на БАН и е работила в издателството на БКП ’’Партиздат“.

Делян:

Юли 2003 - януари 2004 г. - юрисконсулт на ”Ти Ви Глобус“ ЕООД

Януари 2004 - януари 2005 г. - адвокат при Благоевградска адвокатска колегия

Януари 2005 - април 2005 г. - адвокат при Софийска адвокатска колегия,

13 април 2005 г. - ноември 2005 г. - Столична Следствена Служба - Стопански отдел. През април същата година във Висшия съдебен съвет е внесено предложение Пеевски да стане следовател в Столичната следствена служба, в стопански отдел. Според закона за съдебната власт за това е нужен задължителен стаж, който Пеевски не притежава, но предложението е формулирано ”по изключение“. 25 най-висши магистрати на Темида гласуват той да стане следовател, като се възползват от правовата пролука. Работи по-малко от 7 месеца поради назначаването му за зам.министър.

Пролетта на 2007 г. - след обществен скандал около ’’Булгартабак“ освободен като зам.-министър и разследван за изнудване, като Висшият съдебен съвет отхвърля молбата му за възстановяване на работа като следовател.

Октомври 2007 г. - след обжалване от Делян Пеевски ВАС възстановява правата му на следовател.

Ноември 2007 г. - възстановен като следовател и след 3 седмици освободен заради възстановяването му на работа като зам.министър.

7 дни през юли 2009 г. - следовател след края на мандата на Тройната коалиция, преди да се закълне като депутат от ДПС.

14 март 2013 г. - възстановен като следовател до 23 май 2013 г., когато се заклева като депутат.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Делян е бил:

ноември 2001 - февруари 2003 г. - председател на Упра-

вителния съвет на ’’Пристанище Варна“ ЕАД.

Собственик и управител на ’’Българска консултанска компания“ ЕООД

Управител - ’’Коттагон“

Ирена участва или е участвала според регистъра и правно-информационните системи в:

Съдружник ’’Орловец БГ“ ООД

Управители	’’ПРЕСМАРКЕТ 1 “ ЕООД
Управители	’’КОМПАКТ - МЕРИДИАН“ ЕООД
Управители	”ДАМ“ ЕООД
Управители	’’МОНИТОР“ ЕООД
Управители	’’ПРЕСМАРКЕТ“ ЕООД
Управители	’’ПРЕСТРАФИК“ ЕООД
Управители	’’ТЕЛЕГРАФ“ ЕООД
Управители	’’НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ 1“ ЕООД
Управители	’’ПОЛИТИКА ДНЕС“ ЕООД
Представители	’’ЕКСПРЕС БГ“ ЕАД
Представители	’’ОБЕДИНЕНИ БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИЦИ“АД Представители ’’ЕКСПРЕС БГ“ ЕАД
Представители	”ТВ СЕДЕМ“ ЕАД
Представители	’’ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БОРБА“ АД Представители ’’НОВА БЪЛГАРСКА МЕДИЙНА ГРУПА ХОЛДИНГ“ ЕАД
Представители	’’КРАУН МЕДИА“ ЕАД
Представители	’’БАЛКАНСКА МЕДИЙНА КОМПАНИЯ“ ЕАД
Представители	’’БАЛКАН БЪЛГАРСКА ТЕЛЕВИЗИЯ“ЕАД
Представители	”БМ СИСТЕМС“ АД
Представители	’’СПОРТ СЕДЕМ“ АД

Представители ’’ИЗДАТЕЛСКО-ПОЛИГРАФИЧЕСКИ КОМПЛЕКС РОДИНА“ АД

Представители ”ИПК РОДИНА 1“ ЕАД

Представители ’’НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ“ ЕАД

Представители ”СИ ДИ ДИВЕЛОПМЪНТС 1“ АД

Съвет на директорите ’’КРАУН МЕДИА“ ЕАД, до 27.11.2011

Съвет на директорите ’’ИЗДАТЕЛСКО-ПОЛИГРАФИЧЕСКИ КОМПЛЕКС РОДИНА“ АД, до 19.12.2013

Съвет на директорите ’’БАЛКАН БЪЛГАРСКА ТЕЛЕВИЗИЯ“ ЕАД, до 26.04.2012

Съвет на директорите ’’ЕКСПРЕС БГ“ ЕАД, до 27.11.2011

Съвет на директорите ’’БАЛКАНСКА МЕДИЙНА КОМПАНИЯ“ ЕАД, до 18.09.2013

Съвет на директорите ”СИ ДИ ДИВЕЛОПМЪНТС 1“ АД

Съвет на директорите ’’НОВИНАР МЕДИА ПРОДЖЕКТС“ ЕАД, до 20.10.2008

Съвет на директорите ’’НОВА БЪЛГАРСКА МЕДИЙНА ГРУПА ХОЛДИНГ“ ЕАД, до 24.08.2010

Съвет на директорите ”ИПК РОДИНА 1“ ЕАД Съвет на директорите ’’ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БОРБА“ АД

Съвет на директорите ’’ЕКСПРЕС БГ“ ЕАД, до 27.11.2011

Съвет на директорите ’’ОБЕДИНЕНИ БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИЦИ“ АД, до 25.11.2013

Съвет на директорите ’’НОВА БЪЛГАРСКА МЕДИЙНА ГРУПА ХОЛДИНГ“ ЕАД, до 25.08.2013

Съвет на директорите ”СИ ДИ ДИВЕЛОПМЪНТС“ АД

Съвет на директорите ’’ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БОРБА“ АД

Съвет на директорите ”ИПК РОДИНА 1“ ЕАД Съвет на директорите ”СИ ДИ ДИВЕЛОПМЪНТС 1“ АД

Съвет на директорите ’’СПОРТ СЕДЕМ“ АД, до 14.09.2011

Съвет на директорите ’’ОБЕДИНЕНИ БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИЦИ“ АД, до 11.12.2007

Съвет на директорите ’’НОВА БЪЛГАРСКА МЕДИЙНА ГРУПА ХОЛДИНГ“ ЕАД, до 24.08.2010

Съвет на директорите ’’ИЗДАТЕЛСКО-ПОЛИГРАФИ- ЧЕСКИ КОМПЛЕКС РОДИНА“ АД, до 19.12.2013

Съвет на директорите ”ТВ СЕДЕМ“ ЕАД, до 27.11.2011

Съвет на директорите ’’НОВА БЪЛГАРСКА МЕДИЙНА ГРУПА ХОЛДИНГ“ ЕАД, до 24.08.2010

Съвет на директорите ’’СПОРТ СЕДЕМ“ АД, до 14.09.2011

Съвет на директорите ’’ОБЕДИНЕНИ БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИЦИ“ АД, до 25.11.2013

Съвет на директорите ’’НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ“ ЕАД, до 28.11.2013

Съвет на директорите ”БМ СИСТЕМС“ АД, до 24.06.2013

Съвет на директорите ’’БАЛКАНСКА МЕДИЙНА КОМПАНИЯ“ ЕАД, до 17.09.2010

Надзорен съвет ’’ИЗДАТЕЛСКО-ПОЛИГРАФИ- ЧЕСКИ КОМПЛЕКС РОДИНА“ АД

Едноличен собственик на капитала ’’БАЛКАНСКА МЕДИЙНА КОМПАНИЯ“ ЕАД

Собственик ЕТ „Бонус-Евентус Ирена Кръсте ва“

Над 80% от националното разпространение на печатните издания, основните издания в страната, водещи телевизии и сайтове, едни от най-големите печатарски мощности у нас се контролират пряко или косвено.

Публикации, постове в Интернет и интернеткоментатори причисляват към империята следните медии, макар че редица позиции са спорни или изцяло неверни:

САЙТОВЕ:

* blitz.bg
* vsekiden.com
* bnews.bg
* monitor.bg
* inews
* econ.bg
* sporta.bg
* get.bg
* livenews.bg

ВЕСТНИЦИ:

* ’’Уикенд“
* ”Шоу“
* ’’Всеки ден“
* ’’Телеграф“
* ’’Монитор“
* ’’Политика“
* ’’Новинар“
* ’’Борба“ - Велико Търново
* ’’Марица“ - Пловдив
* ’’Струма“ - Благоевград
* „Черноморски фар“ - Бургас
* „Конкурент“ - Враца
* „Седмица“ - Горна Оряховица
* „Утро“ - Русе
* ”24 часа“ - много сериозен дял
* ’’Труд“ - тук също има сериозен дял, както и във всички издания на медийната групировка.
* ”168 часа“
* ’’Всичко за жената“
* ”19 минути“
* ’’Супер 19“
* ’’Стандарт“
* ’’Галерия“

* ’’Euposport“

ТЕЛЕВИЗИИ:

* ТВ7
* Нюз7
* The Voice - музикална телевизия
* 6ТВ

РАДИОСТАНЦИИ:

* Magic
* The Voice
* „Витоша“
* „Веселина“

СПИСАНИЯ:

* ”Топ Гиър“
* ’’Аутобидц“
* ’’Хелоу“
* ’’Уикенд за жената“
* ’’Биограф“
* ’’Love Story“
* ’’Тема“
* MODA
* Glamour

За някои съществуват многобройни срещания в коментари и анализатори (най-фрапиращи от ’’Труд“ през ”24 часа“ до ” 168 часа“ и BTV например), обаче в регистрите не могат да се намерят данни, които да потвърждават такива обстоятелства.

Независимо от това значима част от медиите в този списък са директна собственост, друга част - косвена чрез свързани лица. Може да се види кои са чрез справката от Търговския регистър на посочените по-горе фирми. Редица медии се водят като собственост на офшорки, което затруднява анализите за юридическия им статус и стоящите зад тях капитали.

Но и така - само с изяснените активи от мен оценката им надминава 200 милиона лева.

Подадените официални декларации за финансово и имотно състояние от Делян Пеевски като висш администратор и като депутат не са коректен източник на информация. Например през 2007 г. той не декларира имоти, макар че две години по-късно посочва два апартамента и къща с двор, закупени между 2002-2004 г. - т.е. още преди първата му декларация. След това имотите изчезват от декларацията му и отново се появяват чак през юни 2013 г.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Ирена:

Председател на фондация ’’Балкани“

Член на УС на сдружение ’’Комитет по кандидатурите на 22-рите олимпийски зимни игри София 2014“

Делян:

Участвал в ръководството на Съюза на вестникарите и разпространителите на печатни издания,

Участвал в ръководството на Българския медиен съюз,

Участва в ръководството на спортен клуб ’’Левски“.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Ирена:

Няма

Делян:

2001 г. - член на НДСВ и председател на ’’Либерална младежка асамблея“ (младежко крило на НДСВ). В правно-информационната система ’’Дакси“ е посочен като бивш зам. председател на ’’Либерални инициативи за демократично развитие“ (в други системи фигурира като председател).

Юли 2001-юли 2003 г. - парламентарен секретар на Ми-

нистерство на транспорта и съобщенията, макар че още е студент.

16 ноември 2005 - като представител на НДСВ, макар и по квотата на ДПС е назначен като зам.-министър по европейските въпроси на Емел Етем в Министерството на държавната политика при бедствия и аварии (министерство на извънредните ситуации). Отговаря за Държавния резерв и наблюдава Комисията за лицензи за търговия с оръжие. Освободен през 2007 г. заради съмнения в корупция покрай скандала с ''Булгартабак" и възстановен от премиера Ста- нишев като зам.министър.

От юли 2009 - депутат от ДПС.

14 юни 2013 г. - избран от парламента за председател на ДАНС. След обществени и улични протести освободен на 19 юни.

С неопределен статус като депутат/следовател до решението на Върховния конституционен съд, който на 8 октомври 2013 г. го възстановява в парламента с 6 гласа от 12, въпреки че според Конституцията, Закона за Конституционния съд и Правилника за дейността му решение може да се вземе само с мнозинство от над половината от гласовете (поне 7, б.а.).

ЩРИХИ

Историята на този внезапен олигархичен възход трудно може да се обясни без разследваща сонда в миналото. Или както пише Джордж Оруел ''който контролира миналото, контролира бъдещето, който контролира настоящето, контролира миналото."

В страна като нашата, където мултимилионерите практически без изключения са били обвързани с Държавна сигурност, където значима част от новия ''демократичен" политически и държавен апарат е с родилна пъпна връв със службите, най-главното условие за успех в пазарния преход се оказаха именно тези взаимоотношения.

Обикновено са опазени в най-дълбока тайна и досега. Като тази!

Защото бащата на Ирена Кръстева е полк. Ангел Кръстев. Почти две петилетки - до 1979 г. той работи във Враца като шеф на Държавна сигурност - заместник началник на съответното

управление и на Областното управление на МВР.

Кариерата му стремглаво излита нагоре непосредствено след опита за преврат срещу Тодор Живков, оглавен от Го- руня. В онези години Кръстев е ръководил и отговарял и за ДС делата във Видинско, Михайловградско и Плевенско, понеже Враца е била определена за техен регионален център по отношение на сигурността. Макар и с полковнишки пагон, длъжността му е била генералска, и то от най-високите. Подобен пост, получен непосредствено след опит за преврат, говори за огромно доверие, и то дадено му лично от Тодор Живков.

Друга съкровена тайна от онези години е кой точно е началникът на отговорния началник Кръстев. Той също е полковник - Мургин! Съвпадението във фамилиите на полк. Мургин и бившата шефка на НАП по времето на премиер-стването на Сергей Станишев - Мария Мургина изобщо не е случайно. Тя му е била снаха. В същия кръг е и днешния премиер Орешарски - по онова време финансов министър, който със зъби и нокти защищаваше подопечната си, обвинена в данъчни афери. Изглежда, че връзките от далечното минало при комунизма и близкото при демокрацията обясняват охотата, с която сегашният министър-председател предложи Делян Пеевски за шеф на ДАНС, рискувайки и предизвиквайки огромен обществен скандал.

Възможно е дъщерята Ирена Кръстева също да не е останала без съответното внимание от службите. Би представлявала интерес за тях поне с 5-те си езика, които знае...

’’Контрол на чужденците в Република България, осъществяван от НМ (народната милиция)“ е едно от секретните издания на школата на ДС в Симеоново. Излязло е през 1987 г. и е било предназначено единствено за бъдещите офицери от ДС. Дори и сега, в демократичните времена е засекретено неофициално като съдържание и автори. Не може да се открие в нито една публична библиотека или дори в нейния каталог, пък бил той и на националната ’’Кирил и Методий“.

Четивото може да се намери единствено там - в Школата на

ДС, преименувана на Академия на МВР. На титулната му страница онази тайна авторка ’’Кръстева“ е анонимна до днес. ”Е ли е“ или ”не е“ сегашната нашумяла ’’Кръстева“, както клюкарстват представящи се като компетентни лица? Но пък дори и те не коментират евентуалните факти за сътрудничество - или защото не знаят за такива. А може би предпочитат да замълчат пред стража-закона? Рано или късно официален отговор ще трябва да се даде.

Какво се оказа -’’Гугъл“ изважда 1 230 000 (15 ноември) срещания на името на медийния бос и депутат в мрежата, уж за Ирена Кръстева резултатите са 133 000 бр., медийните публикации вероятно също наближават стотина хиляди, а въпреки изобилието от информация за тях не се знае много.

- Имате ли идея как навремето Ирена Кръстева стана шеф на тотото?

- Интересувайте се за лицето Сократис Кокалис. Той беше един от водещите, успели мъже на Гърция. Той има една фирма, която се нарича ’’Интраком“. Тя купи голяма част от собствеността на Васил Божков в ’’Еврофутбол“. Ирена Кръстева пък е близка с Кокалис. - разказва бившият й съпруг.

Неочаквана е връзката между двамата за широката аудитория, макар и известна на анализаторите.

А кой е самият Кокалис? Милиардер. Освен това - и агент. Той е бил завербуван с псевдоним ”Роко“ от страховитата източногерманска тайна служба ЩАЗИ. Според документите от личното му дело, съобщени от немската правителствена радиостанция ’’Дойче веле“ самата фирма ’’Интраком“ е принадлежала първоначално на ГДР и е била изцяло контролирана от тайните служби на комунистическия режим в Берлин.

Въобще не е изненада, че у нас се тиражира съвсем друга, съзлива историйка за пътя на Ирена Кръстева към големите връзки, големия бизнес и съответно големите пари.

Според легендата тя осигурявала рекламата на справочници за

България, давани на чуждустраните търговско-промишлени палати. И така се родил първия й шанс - среща с Константинос Ливадас, бивш дългогодишен управител на областта Северна Гърция и близък приятел на гръцките милиардери (днес починал). Човекът имал голямо премеждие в живота си - синът му, още малък, починал от рак. Малкият Делян, с когото се запознал, удивително приличал на детето, което загубил. Нещастието на съдбата за един се обърнало в щастие за Ирена и Делян - висшият администратор започнал да ги протежира, организирал срещи на бъдещата шефка на тотализатора със собствениците на милиарди долари и

евро, а те чрез политическите си контакти и връзки у нас я протежирали пред БСП и родните партии.

Каква мелодрама, достойна за турска сапунка! Изглежда най-добрите възможни сценаристи на ’’сериали“ са в секретните служби, а не сред авторите на телевизионните сценарии.

Кокалис се познаваше и със Симеон Сакскобурготски, като зад кулисите се говореше, че част от финансирането на предизборната му кампания през 2001 г. е от него. По едно време Кокалис искаше да купува българското тото и естествено се стремеше да постави свой човек начело на ръководството му.

В такъв човек се превърна Ирена Кръстева.

Съществува още един шифър за нейния програмиран възход. Макар и популярен, той на практика е толкова неизвестен в съдържанието си, колкото и гръцката й връзка.

Факт е, че синът й Делян е бил съученик със сина на Галя Дичева. Известна е като личния пресссекретар на семейство Сакскобурготски. Самата Галя Дичева е вряла и кипяла, повече от опитна в този занаят. И именно то е неизвестното

- тя е била една от секретарките на Иван Славков - зетя на Тодор Живков.

Известно е, че Дичева е първа радетелка за завръщането на царя у нас - още от 1990 г. чрез създаването на първото промонархическо дружество у нас ’’Просветление“. Не е

известно как е гледал на идейните й убеждения и новото й амплоа нейният дядо и баща й като видни комунисти и бивш партизанин.

Тази семейно-професионална връзка с управлението на Генсека е ярко отчетлива и при двете близки семейства - на медийната императрица и царската довереница. Но тя е и лична. Защото Делян Пеевски и Росен Дичев - сина на Галя, също правят съвместно стъпките си в живота като вързани

на една връвчица. Те са съученици, връстници и най-важното - много добри приятели още от годините, прекарани заедно в класните стаи. Като зрели мъже вече са съмишленици, съпартийци и съдружници.

Двамата се превръщат в инициатори на младежкото НДСВ у нас и на електронни му сайт ''Новото време“. Впоследствие Пеевски става един от шефовете на Либералната младежка асамблея, свързана с царската партия. Нейният първи председател Светослав Спасов се оказа един от най- доверените хора на Бойко Борисов. И много близък до Ахмед Доган.

Бившият депутат беше известен с поливалентните си политически убеждения. Първо беше в НДСВ, сетне се прехвърли при отцепниците в БНД (Свинаров и Шулева), но не хареса и тях, сетне прехвръкна при независимите, а най-сетне го приласка ГЕРБ. Заобича го и сегашната коалиция, понеже го оставиха като дипломат в Брюксел.

Като съветник на премиера Борисов той се подвизаваше по въпросите на кадрите, администрацията и отбраната. И не само в тези области - изяви се като истинско негово гуру. Дори нареди мебелите в кабинета му в Министерския съвет, съобразявайки местата им с изкуството за хармония фън-шуй. Спасов беше почитател на Доган и Делян и е въз- можно да е осъществил контакта, който направи толкова могъщ Пеевски именно във времената на управлението на ГЕРБ. ''Познавам Доган от 1995 г., той е далновиден човек, който вярва в младите хора. В неговата група има много млади, завършили образование в Европа. Видял е в Пеевски потенциал, който ще се развива“, коментираше навремето съветникът, правейки двоен реверанс - към Сокола и към доскорошния си заместник.

- Как се свързаха след това Пеевски и Кръстева с Ахмед Доган?

- Това си е една стандартна процедура. Хора, които са се проявили като добри менажери, могат да прекрачват от партия в партия. Делян не е идеолог нито на НДСВ, нито на ДПС. Той е един мениджър на финансови операции и може да е навсякъде.

Събеседникът е прав. Мениджър, ала не на финансови операции, а на финансови имитации.

Защото баща му разказва свой спомен за практичността на сина си. Едва 14-годишен той го запитал защо не мами клиентите си за доставката на справочниците, които вече са му платили . ''Никой няма да те заподозре, ако спреш да им ги плащаш. Ти имаш голям авторитет. По-добре да спестиш тези 4000 долара за пощенски разходи и да си купим една кола. Най-важното е, че Делян се оказа прав - никой не ми поиска документ, че съм пратил брошурите." - припомня миналото Славчо Пеевски.

Този манталитет, формиран здраво още в ученика, ще намери своята пълна и безпардонна реализация години по- късно. В най-грубия му вид - като опит за измама при сделка с апартамент. В края на 2000 г. Ирена Кръстева продава свой имот в столичния комплекс ''Изток", бл. 51, ет. 7, ап. 28. Макар че сумата е изплатена от купувачката, бъдещата милионерка не се явява, за да подпише нотариалния акт, а скорострелно дарява жилището на сина си Делян. Естествено е, че измамената купувачка започва да се жали по институциите и завежда съдебни дела. Пред опасността от скандал и вероятно на фона на очакваната буквално след месеци бизнес- и политическа кариера разправията е потушена и купувачката си получава апартамента. Вероятно досието по този случай е дала още един тласък в кариерите на Ирена и Делян. Защото у нас задължително трябва да си изцапан с какво ли не, за да те държат здраво с компромати чрез Темида и на тази основа да те направят висш администратор или политик.

Пеевски припомня и клетвата на сина си ''Татко, аз на 25 години ще съм милионер!". Сега, на трийсетина и отгоре, амбицията е същата, обаче размерът й е сменен - от мулти- милионерство към милиардерство.

Скорострелно - макар и само на 21 години, втора година студент, той е назначен за парламентарен секретар на транспортния министър Пламен Петров. Името на Пламен Петров също нашумя в огромен скандал - той се оказа на яхта в Монако заедно с видния европейски контрабандист и наркотрафикант, взривявания и най-сетне убит Иван

То- доров-Доктора.

Потокът от парични средства бързо се обръща в пълно- водна река. Промяната в материалния статус на Пеевски се вижда с просто око, написа още навремето в. ’’Капитал“. Дори само от имотната му декларация става ясно, че за три години (2002-2004г.) той е придобил три луксозни имота в столицата, сред които мезонет в кв. ’’Павлово“, друг апартамент в центъра на София и къща с двор в Бояна. Въпреки че вписаните в нотариалните актове цени се разминават в пъти с пазарните стойности на подобни имоти, изчисленията показват, че те не могат да бъдат купени със заплата от държавна служба. Според декларацията му Пеевски е платил за трите имота общо 152 263 лева, което означава, че само за финансирането на покупките той трябва да е получавал минимум 4300 лева на месец, изчислява вестникът. И запита как държавен служител и на какво основание е ’’взимал“ тези невъзможни по размера си заплати. Естествено, никой не отговори на журналистите.

И при Ирена Кръстева манталитетът е същият - пътят към парите не е застлан с труд, какъвто и да е той.

’’Възприела, докато е следвала класическа филология, идеята за свободата на духа в хедонистичния вариант, тя ненавижда до смърт трудовата дейност като форма на най- отвратителната принуда над личността. И често, разположила се удобно с цигара в ръка пред поредната чаша алкохол, обича да повтаря любимите си максими: Слабите загиват; Всички хора са курви; Справедливост има, само ако сам си я осигуриш!“

Абзацът е откровение на бившия съпруг на Ирена Кръстева и баща на Делян. Можем да му се доверим - разказът за преживяното съвместно е логичен и личи си, че е изстрадан. Казваше ми, изяснява той: ”Все пак трудът е неприятно усилие. Няма нищо по-грозно от това да работиш, За да изкарваш пари, с които да Живееш. Като завършила класическа филология знаеше, че в античните гимназиуми преподавателите само са разсъждавали, без да работят. След това Делян изцяло възприе тази философия, както и другата: че всички - и мъжете, и жените, са продажни“ - припомня си Славчо Кънчев.

Той също е част от странната мозайка на фамилията - не- долюбва сина си, мрази бившата си спътница в живота. Дори е сигнализирал за техни афери и неплатени данъци - както в НАП, така и в прокуратурата. Живели са в столицата на номенклатурната ул. ’’Незабравка“ - в един от блоковете на Цекато (ЦК на БКП), но тази любов е продължила само 15 дни. Бракът удържал шест години като разкъсан и смачкан, но

неизхвърлен целофан. ’’Разделихме се на 15-ия ден - припомня си Славчо Кънчев. - Тя ми заяви: ’’Свободен човек съм и ще си правя каквото си искам!“

Голямото ’’правене“ от гледна точка на ограбването на обществения интерес стартира на 20 септември 2001 г. Тогава НДСВ я назначава за изпълнителен директор на ’’Олимпика“ ЕАД. Търговското дружество на Държавната агенция за младежта и спорта стопанисва доста апетитни имоти и поражда редица съмнителни схеми за обогатяване.

Криминалната приватизация на зала ’’Универсиада“ и хотела на тотализатора на ’’Златни пясъци“ е видимата част на айсберга. Овладяването на ценния имот в широкия център на София става чрез схема, в която главните действащи лица са бившият министър на спорта в правителството на Симеон Сакскобургготски Васил Иванов-Лучано, Ирена и Делян. ’’Олимпика“ сключва договори за нови дружества, в които апортира имоти. А от другата страна в тези дружества е ’’Проект строй груп“. Тя формално се води на Маргарита Донкова- секретарка на младежкото НДСВ и е регистрирана на адреса му, където се подвизава Делян Пеевски.

Това е първият от големите скандали около семейството. То се превръща и в обект на две разработки на службите, които ги започват под външен натиск на партньорите ни от Запад. Първата е ’’Лабиринт“ за незаконното финансиране на ДПС. В случая е по-интересна втората- ’’Другари“. Тя е № 56 от 15 януари 2009 г. В нея освен Делян Пеевски е и Николай Боршуков, бивш директор на Държавна агенция ’’Държавен резерв и военновременни запаси“. Разработката на ДАНС е за неизгодни сделки, ощетяващи държавния резерв в особено големи размери. Вече години наред по нея липсва резултат и е архивирана. Междувременно Боршуков стана началник на кабинета на министърката на спорта Мариана Георгиева в правителството на Орешарски.

Порасна и следователят, който разследваше Делян за битието му като заместник-министър. Делото безславно беше прекратено.

- Единственият независим свидетел не е потвърдил казаното от Лачев!- обясни тогавашният главен прокурор Борис Велчев. Оказа се, че ’’независимият свидетел“ бил вездесъщият следовател Петьо Петров, когото Лачев посочил като очевидец на натиска, упражнен от Пеевски.

Един поглед в биографията на работника на Темида показа, че той е роден на 7 ноември 1969 г. във Враца, където се подвизаваше като шеф на ДС полк. Ангел Кръстев - бащата на медийната императорка. Втори поглед открива различни ЕГН-та. Петьо Велков ПетРов е същевременно

Петьо Велков ПетКов, а двете ЕГН-та си приличат удивително по почти всичките им цифри.

Оказа се, че от раздвоението на личността на Петров излизат още разклонения. Следователят се среща в съдебни книжа и с трето име: Петьо Велков Тодоров (Петров). Така са записани имената му в прокурорско постановление за прекратяване на дело срещу него, възмути се навремето адвокат Константин Симонов. Излезе, че отговорният служител на Темида е бил осъден на две инстанции за кражба на лично имущество заедно с двама апаши. Някъде в онези бандитски времена разбили един павилион. Но после делото било върнато от Върховния касационен съд за преразглеждане, а прокуратурата го спряла. Само за неизгрялата още следователска звезда, но не и за другарчетата по обир.

И макар че Пеевски не можа да стане шеф на ДАНС, човекът, който помогна да бъде оправдан за злоупотреби

- Петър Петров (още Петков, още Тодоров), вече е шеф на Столичното следствие. Това е огромен и невероятен скандал! И съм сигурен, че въпреки че го изнесох, последствия няма да има.

Кариера прави и майката на Делян. След дружество ’’Олимпика“ тя е издигната - отива в Спортния тотализатор. Възторжени дитирамби изпълват страниците на тогава все още независимите от нея вестници. Представете си - Ирена Кръстева също редовно пускала фишове. Дори съобщи пуб- лично числата си: 8, 13, 28, 33, 35 и 45. Играела за късмет, но искрено се надявала някой роден предприемач да спечели милиони и да ги вложи в собствен бизнес.

Нямаше кой да обясни на наивната публика, че реалните джакпоти не се теглят чрез фишовете, а чрез заеманите длъжности в държавната администрация. И са много по-големи.

Защото в ’’Олимпика“ АД разполагаемият държавен ресурс за разпределяне е бил около 40 млн. годишно, докато във фабриката за мечти - два пъти и половина повече, около 100 милиона. Неизвестен факт за първото й действие като директор: на мястото на предишната охрана и СОТ-а тя наема за пазач на тотализатора фирма... ”Ипон“ на Бойко Борисов срещу щедро, щедро заплащане. Явно той е от щастливците с джакпот.

И второ, най-важното - предстои евентуална приватизация. А ако не се случи, то от работата на тотализатора - добра или за предпочитане може би лоша, ще зависи доколко ще преуспяват конкурентите в тази област. Всъщност той е един - Васил Божков-Черепа.

Но и тук, в централата на джакпотите - законната фабрика за продукта илюзии избухна поредния скандал след писмо с обвинения за далавери и източване от именитата треньорка Нешка Робева. Весела Лечева като тогавашен министър на спорта поиска да отстрани Ирена Кръстева.

Прочулата се вече бизнесдама яростно контратакува, обвинявайки съпруга й - Манол Велев в тесни връзки със знаменития олигарх. От ”Нове холдинг“ светкавично опровергаха, пренебрегвайки фактите за свързани лица и намеквайки за личния образ на шефката на тотализатора.

’’Нейните твърдения се дължат или на неточни информатори и нетрезва преценка, или на стремежа й да разконцен- трира общественото внимание от своите проблеми за сметка на популярни личности“ - заяви говорителят на холдинга на олигарха Ирина Сарачинова. Тя е настоящата половинка на телевизионера Иван Христов, по-известен като един от ’’опосумите“ и бивша съпруга на Георги Сарачинов. (Сара- чинови са оръжейни търговци, бащата е бивш директор на ’’Арсенал“, а майката висша банкова служителка в банковия холдинг, а сега в ’’Експресбанк“)

Истински скандалното обаче остана зад кулисите на вниманието - самата Ирена Кръстева имаше тясна връзка с Черепа. Тя преминаваше през Светослав Кантарджиев. Бизнесменът и досега е в ръководното тяло на една от основните й фирми - ”Ню медия груп“. Преди години е бил спряган като много близък до ВИС и боса му Георги Илиев, засичани са заедно многократно, присъстваше и в най-близкия кръг на опечалените след убийството на мафиота.

Преди да се впусне в медийния бизнес, самият той е управлявал подобна агенция - вече несъществуващата „Джей моделс“, нашумяла с манекенките си за Вальо Топлото, боса на софийските топлофикации . Там Кантарджиев е бил собственик на 30% от капитала, а останалата част е била на фирмата „Нове-Ф“ - част от „Нове Холдинг“ на Васил Божков. Самата „Нове-Ф“ пък притежава част от „Глория-Н“, която е била управлявана от Мая Божкова, съпругата на олигарха.

Какво се оказа? Независимо от битката и кой ще стои начело на тотализатора, Васил Божков печелеше - подредил и от едната страна на барикадата свои хора чрез връзката Стойне Манолов- Манол Велев - Весела Лечева, сложил ги и от другата чрез Кантърджиев - Ирена Кръстева. Следователно скандалът не касаеше конкретна бизнесафера, а по-скоро беше бледо отражение на войната кой ще управлява столицата (в същия месец Бойко Борисов спечели кметските избори) и съответно след време страната. Историята го реши, като го подпечата и с кръв - изстрелите срещу Манол Велев.

Митове и реалност, легенди и истини са вплетени в биографията на династията Кръстева-Пеевски. Колкото и шумни да се сензациите и скандалите около тях, те някак си винаги се плъзгат като по повърхността на огледална сфера

- отразявайки онова известно, което е допуснато да са каже

- неизвестно от кого, но явно някъде от най-отгоре. И скривайки онова неизвестно, заради което понякога пропищяват зловещо куршумите.

Трудно е да се прецени на кого от двамата имиджът е по-скандален, кой е с по-лъщящият сензационо-гнуслив ореол.

В крайна сметка и Ирена, и синът й сменят държавната работа - едната с бизнеспредприемачество, другият - с политическата кариера като депутат. Сменят и покровителите си от много на един - Корпоративна банка. И излитат с ракетно ускорение в бизнескосмоса на България

- След като са свързани с толкова партии и групи, на кого всъщност

са лоялни Делян Пеевски и Ирена Кръстева?

- Верни са на себе си. Това е много важно - човек да знае каква цел има и да я следва.

- Вече е мултимилионер и ръководи медийна империя, как стана така?

- Не разполага с никаква империя от медии, той просто е менажер. Напротив, всичко е твърде режисирано там и ако реши да прави нещо непозволено, той ще бъде махнат оттам. Той е в един механизъм. Тук по-скоро чрез правенето на медии той доказва, че заслужава да му се предоставят и някакви други възможности. Това е всъщност дългът, който той изпълнява, за да получи наградата някъде другаде. Не се търси печалба, от медии няма как той да си прави парите.

- Прокарва ли Делян Пеевски интересите на премиера чрез Корпоративна търговска банка?

- По-скоро Делян Пеевски и Бойко Борисов прокарват нечии други интереси. Те нямат напълно независими собствени интереси. В зависимост от това колко успешно обслужват чуждите интереси получават дължимото. Те не са самостоятелни играчи.

- Но играят заедно.

- Не точно, защото те в определен момент изпълняват сервизни услуги.

Актив за над 200 милиона на майка и син и ’’сервизни услуги“. Нищо чудно да е именно така. Все пак парите не са техни - идваха от банковия бос Цветан Василев.

- Защо Делян Пеевски се скара с вас, а запази добри отношения с майка си? - въпросът е към бившия съпруг и май отказалия се неофициално от бащинство Славчо Кръстев (предпочита да не използва вече фамилията си Пеевски, понеже са я компрометирали).

- Делян Пеевски има една майка - Ирена Кръстева, и доста бащи, като негов много важен баща е Ирена Кръстева. Един от неговите бащи е и Цветан Василев. При тях разликата в годините е достатъчно голяма, че да има заменяемост и бащата да получи един дивидент, след като се оттегли.

Намек за приемственост. И за нещо като получаване на наследство. Какво прозира зад думите на бившия и озлобен съпруг? Май наистина Делян Пеевски ще се окаже не подставено лице, а истински мултимилионер. И както твърди водещият се по документи за негов баща, може и да наследи банкера. Да наследи управлението на арабските пари в нея, на руските пари, на нефтените пари (течното злато още

дълго ще го има).

Решението, с което Конситуционният съд го възстанови като депутат, е поредното изключение от законите, направено за него. То беше взето само с 6 гласа от 12-членния му състав при условие, че правилата повеляват ’’мнозинство от над половината“ за решение (т.е. 7 гласа).

При толкова изключения той наистина управлява страната
ни.

Защото въпросът кой и най-вече защо протежира така семейството, защо го направи сред ”най-равните“ от всички в България, защо за тях важат само изключенията и никога не се прилагат правилата, засяга именно управлението на страната ни. Незримото, зад кулисите. И скандалният му манталитет. И наглостта:

’’Въпросът, на който и аз имам право, е кой (кои) и защо не позволиха да стана Председател на ДАНС. Мое е правото преди всички да дам ясния и неудобен отговор на този въпрос. Това е ’’здравият“ и инкриминиран съюз между контрабандата, корупцията и властта на политици, които, вместо да се борят срещу криминалните схеми в икономиката, решиха да ги подчинят на себе си и партийния си интерес. Т.е. да се сраснат с престъпността и корупцията органически и навеки... И вендетата с мен започна. Логиката ми е необорима и про- верима. Коя е моята вина? Аз съм на 33 години и съм успял. Това престъпление ли е? ... Къде е моето задкулисие? Кои са неговите измерения? Настоявам за уточнение с конкретика. Нали задкулисието е порокът на властта? Кои бяха мъжете на и във властта довчера, защото няма как задкулисието да се е пръкнало ведно с предложението да бъда избран за председател на ДАНС?“ (из изявление на Делян Пеевски).

Странни въпроси. Би трябвало да са риторични. Та той самият знае най-добре отговорите им. И цената им. Успял човек е - във всичко. И с всички.

- Делян Пеевски водеше Моника Йосифова (съпругата на Станишев) при Бойко Борисов, докато той беше министър- председател. - това каза Яне Янев в интервю за агенция ПИК в отговор на въпроса каква е връзката между съпругата на лидера на БСП и бившия премиер. - Казвам го директно. Те имат бизнес връзка и то отдавна.

Пеески се оказа навсякъде успял - дори при Мониката. Успял е най-сетне и в любовта.

’’Луда съм по сладката му муцунка. Обожавам да щипя бузките му и да целувам плътните му устни. Този мъж има най-сексапилната уста на

света. Умирам за него и доказателство за това е фактът, че след една година сексът с него ме възбужда повече от всякога. Двамата живеем заедно и тичам към къщи след всеки концерт, но сексът с Делян винаги ми е малко. Той е невероятен любовник и 4-5 пъти седмично са крайно недостатъчни.“

Наистина съм ”без думи!“.

Така се нарича последният сингъл на фолкгърлата Цветелина Янева, излязъл в началото на октомври 2013 г. Тя е последната приятелка на Пеевски. С ”без думи“ се ориентира към по-сериозния жанр - попа. Във видеклипа звездата на родната чалга сменя 4 тоалета - на дизайнерката Мари Кан- тразоу, на Версаче, на Джи спот Галена, на Долче и Габана - все 24-каратови величини в света на модата.

За нея той е ’’злато“, а за него тя е ’’жирафче“ заради очебийната разлика в ръстовете им. Откровението е направено пред в. ’’Марица“.

С новото си съжителство с фолкфурията и Делян Пеевски вплете своите щрихи като част от типичния образ на родния мултимилионер. Старата тръпка Зара е в немилост. Може би баща й вече не е необходим на новия властелин на медийната сцена. Той, Васил Петров е бивш шеф на адвокатската колегия в Благоевград, където Делян е карал стаж, а днес е член на Висшия съдебен съвет от квотата на ДПС. От същата квота като депутат е и скандалният син на Ирена Кръстева.

Случва се ’’вечната“ любов да е мимолетна, понякога - невярна, често пъти - парадоксална. Но любовта към парите е гранит - ледена като него и неподвластна на времето, на промените. Единствената разлика е, че природният гранит не се износва, докато човешкият, дори и с марката ’’Ирена- Делян“ е менте. И винаги се превръща в тленна прах.

ГЕОРГИ СЕДЕФЧОВ ПЪРВАНОВ

ВИЗИТКА

28 юни 1957 г. - роден в с. Сирищник, община Ковачевци, област Перник. Израства в съседното село Косача. Хоби - лов, баскетбол, футбол.

Семейство

Баща - Седефчо Първанов Величков. Роден в с. Косача. Стругар.

Майка - Мария Методиева Величкова. Родена в с. Косача. Кранистка.

Съпруга - Зорка Първанова, родена на 4 май 1958 г. в Разлог. Историк в Института по балканистика при БАН. Имат двама сина:

Владимир - роден на 6 април 1980 г.

Ивайло - роден на 10 май 1988 г.

Синовете са съдружници във фирма ’ Айви-СМ“ ООД заедно с Марияна Николаева Добрева (дъщеря на покойния виден социалист и ексвътрешен министър Николай Добрев).

ОБРАЗОВАНИЕ

1975 г. - завършва математическа гимназия в Перник.

1981 г. - дипломира се през 1981 г. в СУ ”Кл. Охридски“, специалност ’’история“.

1987 г. - кандидат на науките (сега доктор). Дисертация ’’Димитър Благоев и българският национален проблем 1879- 1917 г.“

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

1981 г. - научен сътрудник в Института по история на БКП.

1989 г. - старши научен сътрудник.

1992- 1996 г. - директор на Центъра за исторически и политологически изследвания към ВС на БСП.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Няма

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Като президент Георги Първанов създаде и пое патронажа над благотворителната инициатива ’’Българска Коледа“. Със средствата от нея се поема лечението на тежко болни деца, и се закупува оборудване за болниците.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

1989 г. - учредител на националистичната организация ’’Общонароден комитет за защита на националните интереси“.

1991-1994 г. - член на Изпълнителното бюро на ВС на БСП.

1994-1996 г. - заместник-председател на ВС на БСП.

1996- 1998 г. - председател на ВС на БСП.

1998 г. и 2000 г. - преизбран за председател на ВС на БСП.

1994-2001 г. - депутат.

1997- 2001 г. - депутат, председател на парламентарната група на Демократичната левица и Коалиция за България в Народното събрание.

2001-2012 г. - президент.

ЩРИХИ

’’Мария беше най-добрата кранистка в Перник. Работеше наравно с мъжете в завод ’’Струма!“ - разказват съседите на президентската майка.

В това машиностроително предприятия се запознава със Седефчо. Ходят заедно на работа, а петък вечер отиват на дансинга в местния ресторант ’’Перун“. Бащата на президента и тогава, пък и в пенсионната си възраст се е славил като превъзходен танцьор.

По това време родителите му живеят в село Косача, а по-късно се преселват да живеят в квартал ’’Рудничар“ в Перник.

Като родно място в досието на експрезидента е посочено друго село - Шиликош, Пернишко. Бъдещият президент на България обаче се ражда в акушерския пукт в село Сирищ- ник е обяснението за записаното родно място. Там е роден и военният министър Георги Ананиев в правителството на Иван Костов). Около селото има конгломерат от махали, разпръснати по баири и долини. Махалите са Тютюнджийска, Поляна, Домишлярска - там е къщата на майката на Георги Първанов, Еврейска, Величкова - там е къщата на баща му **и** др., но сред тях не фигурира Шиликош. Някаква непрозрачна паяжина с тези родни места се стеле и тук.

Оказва се, че Георги Първанов, който иначе е изявен русофил, е бил фен като младеж на ’’Бийтълс“ и ’’Ролинг стоунс“. На снимките от онова време е с дълга коса въпреки училищните забрани и проверките на милицията.

И е заобиколен винаги от своите съученички - като хубаво момче. Явно още тогава не му е липсвала нежна компания. ’’Много се разбираше с момичетата от махалата. Девойките го харесваха заради стройната му фигура и гъстата черна коса“, спомня си с умиление една от най-важните жени в детството на Георги Първанов - леля Стефка, която е помагала на родителите в отглеждането му.

Бъдещият главнокомандващ на Българската армия влиза като новобранец в казармата през 1976 г. във Военновъздушното поделение ’’Ломски форт“. То е на крачка от Перник - в покрайнините на София. Звеното, в което служи, е командно

- щаба на Първа зенитно-ракетна бригада. Най-вероятно

математическата подготовка от гимназията му е осигурила служба, толкова близо до родното му място.

По-нататък в биографията му е пак неизвестността, появила се още при родното му място. Дори отличният успех от университетската скамейка не е достатъчно условие направо от аудиторията да попаднеш в Института по история на БКП. Необходимо е много повече. Какво е било точно то и как са се стекли обстоятелствата, а може би и шансът, не е известно.

Две години по-късно, с Решение А № 29 от 11 януари 1983 г. на Секретариата на комунистическата партия Георги Първанов е одобрен окончателно за това работно място и се превръща в номенклатура на ЦК на БКП. Кариерата му излита в небето. Става член на партийното бюро в Института и заместник-комсомолски секретар на Научно-учебния комплекс на ЦК на БКП (структурата на АОНСУ и висшите партийни школи). По същото време той защищава и дисертацията си на тема ’’Димитър Благоев и българският национален проблем 1879- 1917 г“.

Накратко - историкът вече не е само работлива пчеличка в партийния кошер. Не е и от цариците, но годините и амбицията са пред него. Само крахът на системата сякаш слага спирачки пред него. Но именно рухването на социализма и подмяната на ешелоните кадри прави възможно стремглавото му израстване в практически запазената структура на БКП/ БСП.

Но всъщност изборът му е погрешен. При капитализма, в най-дивата му форма, установена у нас, властта не е онова, което е при тоталитарната държава. Властта е изпълнител, господарят са парите. Комуникацията е едностранна - от капитала към публичните фигури, надарени с държавни правомощия. Но в колбата на червената пребоядисала се партия - под зоркото око на явните и неявни богатства, в здравата хватка на колектвното опекунство е невъзможно ти самият като политик да се превърнеш в олигарх - така, както успешно се превъплатиха редица от лидерите на демокрацията у нас.

Затова може би с основание общественото мнение не причислява Георги Първанов към мултимилионерите у нас, не го счита и за особено богат.

Неизвестното за Зорка е, че е богата реститутка. В началото на новия век тя реституира и после продаде земя, стопански сгради и други имоти - всички до Пловдив. Парите от сделката президеншата поделила с братовчед си, майка си и сестра си, които също били наследници заедно с нея. Оказа се, че бащата на Зорка навремето бил предприемач и имал

тухларна, която била национализирана.

Факт е обаче, че когато Първанов е бил вербуван от ДС, е направена проверка за родата му, класовия състав и вражеските прояви в нея. Такава проверка е правена и когато е започнал работа в Института по история на БКП. Надали една национализация, и то свързана с най-близък човек, би могла да мине през пръстите и да не се забележи. Ала в документите няма такива бележки.

В декларациите си семейството е посочило апартамент от 61 кв. м. в София, две къщи - в Перник и в с. Косача, вила в Маниловдол край столицата, 3 дка земя в Иваняне - квартал на Банкя и 14 дка в Якоруда. По влогове и в наличност имат 30 000 лева, както и кредит от 22 000 лева към датата на напускане на президенския пост.

Показателна е цената за имота в Иваняне, Банкя. По документи той е напазаруван за жалките 45 000 лева - или по 3 и нещо евро на квадрат при десетократно по-високи цени. През 2011 г. теренът влиза в регулация и съответно още повече поскъпва. Според някои брокери цените са около стотина евро за квадрат. ''Нивичката" първоначално е 8.5 дка. Продавачите - семейство лекари изкупуват, както се казва, с много тичане, зор и преговори земите на 23 собственика, окрупняват ги и без да мине и година - месеци след това се разбързват и продават терена. Такава е едната версия. Другата е, че част от имота е купен през 2007 г. от Зорка Първанова. Тя го придобива от своите роднини Васил и Галина Савови. Година по-рано самите Савови купуват целия парцел заедно с банкерката Пенка Кратунова.

После следват продажби - парчето земя се смалява до 5.610 дка, а според последната имотна декларация е 3 дка. Съседката на президентската двойка - Пенка Кратунова, беше назначена в УС на БНБ от квотата на Първанов.

Друг факт - синовете притежават луксозни имоти от стотици квадратни метра площ в елитни квартали на столицата. В активите си фирмата им е отбелязала също така земя и сграда. За 2012 г. нетните приходи са 96 000 лв, от подобен порядък са и приходите в предишните години.

На първи поглед Първанови не са бедни, а са в горния сегмент на средната класа.

Обаче в края на 2009 г. 28-годишният тогава Владимир си взима мезонет за 213.410 кв.м и гараж към него от 34.050 кв.м в елитния квартал ''Манастирски ливади". Оказва се, че е теглил кредит от банка ДСК в размер на 160 380 лв. на 5.10.2009 г. и още в същия ден е закупил

и огромния мезонет. Предполага се, че разликата от около 90 000 лв. до истинската пазрана цена са спестявания на младия човек. Вероятно те са значителни по размер, защото няколко месеца по-рано той и Ивайло закупуват за фирмата нещо като магазин за 122 080 лв. Със сигурност и тук става дума за лични средства, понеже към онова време дружеството не отчита печалба според финансовите му отчети.

- Финансово самостоятелни ли са децата ви?
- Големият ми син работи като софтуерен специалист, има си добри доходи. Коментираше се, че са си купили офис с кредит, който не е малък и ще трябва да го изплащаме дълго.
- Вие ли ще го изплащате?
- И ние ще помагаме.

Фирмата-продавач на мезонета се казва ’’Крит“. Всеки, който мине по столичния булевард ’’България“, може да види част от построените от нея модерни сгради. Тя е сред най- големите в бранша у нас. Неин собственик е Румен Иванов. Той има общо дружество - ’’Крит дизайн“ с Васил Калинов. Ще запитате: този пък кой е - видна социалистическа номенклатура, ексдепутат, назначен от президента за посланик в чужбина.

Продавачът на другия имот - магазина, е фирма ’’Сити Резидънс“ на известният бизнесмен Георги Харачерев. Той нашумя с големите поръчки за окабеляване с турски кабели на БТК, НЕК, Телекомплект, Кабелремонтстрой на стойност десетки милиони. Харачерев е намесен и в столичното сметосъбиране с фирмата си ’’Астон сервиз“.

На тези верижки и с аргументи за някакви май свързани лица противниците на Първанов градяха хипотези за истинското богатство на фамилията. Но те не получиха публичен отзвук, а и политическите му съперници се пазеха като от огън от тази тема.

Обаче най-истинския досег с големите пари може да се потърси закодирано в доскорошната съдружничка на синовете - Марияна Добрева. Дъщерята на починалия виден деятел на ’’Позитано“ Николай Добрев се оказа достатъчно богата дори и за нашите високи олигархични стандарти. Тя и свързаните с нея лица притежават хиляди квадратни метри магазини и площи в столицата.

Например тя освен в съвместната фирма заедно с пиар- ката на президентската институция Бойка Башлиева са във фондация ’’Институт Николай Добрев“. Фондацията от своя страна имаше един и същ телефонен номер за комуникация с едноименна фирма за ПР и комуникации: ”АйВи Комюни- кейшън“ с управител Елена Иванова

Харизанова. Госпожа с абсолютно същите 3 имена се водеше активен спонсор - дарител на БСП, както и активен участник в интернет подписката на младежкото БСП ''ГЕРБ - вън от властта". Случайно или не финансовите отчети на фирмата на Първанови синове "АйВи СМ" и споменатата ПР фирма „АйВи Комюникей- шънс" са съставени от един и същ счетоводител - Мариана Манолова. Самата Харизанова е относително неизвестна, но в определени среди се сочи за ключов фактор в държавната администрация като началник на политическия кабинет в Министерството на икономиката и енергетиката.

Според журналиста Иво Инджев делата на Първанов се въртят от хора като митничарят от Перник Венци Деянов и бизнесменът от Перник Владимир Лазов. Той се позова и на разкритията на сайта ''Всеки ден". „Зорка Първанова е горда собственичка на луксозен хотел в курорта Белчин баня до София" - написаха журналистите. Според тях бившата първа дама е вдигнала тузарски комплекс ''Белчин гардън" за милиони левове:

"По документи хотелът не се води на нейно име, но репортер на ''Всеки ден" разузна на място ситуацията около собствеността. Всички до един жители на Белчин баня свидетелстват, че комплексът чудо е именно на Зорка Първанова: Ааа, на Зорка хотелът е ей натам към горичката". Местните нямат съмнение кой е собственик на ''Белчин гардън" и обясняват, че супер луксозната спа почивна база е построена преди около година. Местните разказват, че хотелът се върти от червения депутат Кирил Добрев и от големия син на Георги и Зорка Първанови - Владимир. Всичко в хотела е супер луксозно, има външен и вътрешен басейн".

По документи базата се стопанисва от "Тера Инвестмънт" ООД. Според справка в информационните масиви тя се управлява от 30-годишния Петър Иванов и 56-годишния Владимир Лазов.

Именно Лазов е лицето, на което се водят два мезонета на бул. ''Г.Делчев" 53Е, вх. Б. Сделката е сключена от Ивайло Манджуков, сина на бизнесмена. Един от тях се оказа онзи скандален имот, който според Иво Инджев бил дарен на президента от оръжейния търговец и олигарх Петър Манджуков. "В тази сграда са закупили апартаменти дъщерята на покойния Николай Добрев, апартамент има и бившият вицепремиер Костадин Паскалев" - признава самият Манджуков, но категорично отрича за Първанов и роднините му.

Едната страна на уравнението е безспорна - това са безспорни и проверими факти и в крайна сметка журналистът изхвръкна от bTV

заради недоказани твърдения. Но той продължи проверката си и разкри нови факти. Лазов е пер- ничанин, шеф е на строителна фирма, която е ремонтирала срещу 800 хил. лв. родилен дом в селото на президента Първанов, за да стане старчески дом. Домът е на 2 етажа и е малко по-голям от апартамент, цената излиза 3000 лв. на кв. метър и предизвиква публикации в някои вестници. Фирмата на Лазов е ремонтирала и много други сгради, включително административни в София, като само за 5 години - до 2009 г. печели обществени поръчки за общо 28 милиона лева.

Лазов също е дарител на Българската Коледа под егидата на президента. Лазов е толкова неустоимо близък на Първанов, че президентът идва на крака на сватбата на сина му на 9 май 2010 г. - буквално от летището, завръщайки се от парада на Победата в Москва, твърди Иво Инджев. Засичани са заедно и на други публични места, едно от които е в студиото на ’’Шоуто на Слави“, когато седи до Георги Първанов в публиката, а съпругата на президента Зорка е гост на шоуто, продължава той разкритята си.

Но колкото и да са им или да не са им техни имотите, те не са олигархичния капитал!

Въпреки това президентът винаги е бил обявяван като негласен негов изразител - не без основание. Опасни връзки
- само така могат да бъдат характеризирани отношенията с някои от най-близките му приятели и съветници. Сред тях е Емил Кюлев - един от мултимилионерите на България, визиран в секретни телеграми на западните посланици у нас във връзки с мафията и застрелян публично на правителството трасе по бул. ’’България“. Сред най-близките ’’контакти“ е видният ’’бизнесмен“ Манол Велев - също прострелян. Сред тях е един от най-богатите хора у нас - пловдивския предприемач Георги Гергов.

В този списък е и скандално прочулият се олигарх Людмил Стойков от сагата по източването на европейската програма САПАРД. Той и досега не е осъден от родната Темида, въпреки че замесените в аферата в Германия вече излежаха срока на наказанията си. Стойков нашумя като голям спонсор на предизборните кампании на президента - беше президент на сдружението ’’Съюз за Перник“, в което близо стотина бизнесмени застанаха зад първата предизборна кампания на Първанов. Перничанинът е завършил ВИФ, бивш барман е при социализма и търговец на сирене, по-късно на пилешки кълки в зората на демокрацията. Големият старт в трупането на милионите му дава

трибуквието ВИС, в което израства до представител за региона и отговорник за металургичния комбинат.

Опасни са и някои от международните връзки на Георги Първанов. Навремето той е горещ противник на Атлантическия пакт и пламенен подръжник на сръбския диктатор

Свободан Милошевич. В тамошната преса се появи писмо до него, в което се обяснява, че БСП е за неучастие на България във войната, а приобщаването към НАТО е ''авантюристично решение, което създава трайни предпоставки за застрашаване на националната сигурност на страната".

- Раздухването от страна на управляващите на моето писмо до югопрезидента Милошевич е активно мероприятие, което има за цел да отклони общественото мнение от проблема Косово! - неубедително даваше обяснения самият Първанов.

Но когато палачинката се обърна с успеха на операцията на НАТО и президентът набързо и дълготрайно смени позициите си. Фактът беше оповестен през 1999 г., като през 2000 г. лидерът на социалистите ''доизглади" позицията - радушно "да" на НАТО и ЕС, но с отчитане на позицията на Русия. Така стартира стратегията на ''руския троянски кон България" в тези организации, както ни определи през 2006 г. Владимир Чижов - посланикът на Москва при тях.

''Може би в този конспект една победа на социалистите няма да бъде трагедия за нас, но може да затрудни защитаването на широк кръг американски интереси" - отбелязва навремето посланик Байърли в свой доклад за Държавния департамент. Двамата държавници имат и среща, на която Първанов от своя страна подчертава заплахата от радикалния национализъм, който "не трябва да бъде подценяван", безпокои се от успеха на наскоро пуснатия вестник ''Атака" и си задава въпроси за ''финансовия гръб" на партията на Сидеров. Много риторика за едното нищо - със сигурност на ''Дондуков" 2 са знаели отговорите на въпросите си.

В края на дипломатическия балет на изразените притеснения и съгласия по различни теми идва и едно ''специално питане" на президента относно включването на БСП като незаконен бенефициент в програмата ''Петрол срещу храни", свързана с ембаргото срещу иракския диктатор Садам Хюсени.

Ето го скандалът, неизвестен и до днес. Първанов подчертава, че исканата информация не е за публична употреба, а единствено за партийните лидери: "за да знаем за нас си за какво става дума". Както отбелязва Байърли година по- късно, в грама от 30 март 2006 г. (06SOFIA465), американците са предоставили многобройни документи от доклада ''Дюлфер" на родната комисия ''Петролгейт". Имената на фирмите, цитирани тогава в медиите са "Джеф", ''Елмет" и "Сара-М",

както и ’’Машиноекспорт“ - свързана с оръжейния търговец Манджуков, който държи и в. ’’Дума“. Знаменателен е фактът, че олигархът беше награден от президента за заслугите му с орден ’’Стара планина“. Парадоксално е, че документацията по един международен скандал продължава да остава дълбоко засекретена у нас и досега. Дори ГЕРБ като БСП-противник не пожела да я отвори по времето на своето управление.

Затова Първанов е асоцииран с двуличният Янус.

Повторният му успех в борбата за втори мандат на практика е полууспех. Социологическите данни сочат, че за него масово са гласували турците и ромите. Те са му донесли към 40 на сто от гласовете. От останалите 60% процента две трети

- нови 40 на сто идват от гласовете на жените.

Профилът и анфасът му на държавен деец са повече от противоречиви - амбицията му е да се представи и запомни като ’’баща на нацията“, но политиката му е ’’майката“ на низ от задкулисни комбинации и интриги, обхванали в паяжината си всички партии и цветове.

Едно от обясненията дава неговото досие от Държавна сигурност.

’’Притежава добра обща култура. Енергичен и инициативен. Пуши много рядко. Алкохол употребява умерено и предимно в приятелски кръг, ...не е привърженик на грубото налагане, на авторитарните отношения, но обича да се утвърждава като неформален лидер в приятелските компании. Амбициозен е. Лесно печели приятели“ - е отбелязано в психологическия му профил. Утвърждаването чрез амбициите в българските условия обаче не може да е лична заслуга - те винаги произтичат от невидимите сили, които от промяната насам дирижират обществото. Освен това неформалното лидерство е качество, докато формалното - властта, бързо променя манталитетът: куклата, макар и оставайки кукла, се превръща и в кукловод.

Създаването на ’’куклата-кукловод“ Първанов е парафирано в самото навечерие на демократичните промени - през есента на 1989 г. Вербуван е на 4 октомври 1989 г. като агент ’’Гоце“ на Първо главно управление (разузнаването). Интересното е, че принадлежността на Георги Първанов не е огласена от двете предходни комисии по досиетата по време на управлението на СДС - тази, ръководена от министъра на вътрешните работи Богомил Бонев през 1997 г., както и от комисията с председател Методи Андреев (2001 г.).Кукловодството вероятно е ’’утвърдено“ по време на тъмносиньото управление на кабинета на Иван

Костов, което е осведомено за сътрудничеството му с тайните комунистически служби, но задържа разкриването на досието му.

Скандалът се пукна като гноен цирей на 15 ноември 2006 г. Тогава в кабинета му, с лапнат пистолет (не е личният, а чужд) и пръснат череп е намерен мъртъв Божидар Дойчев - началникът на отдел ''Архив" в Националната разузнавателна служба. Предсмъртно писмо липсва, няма лични мотиви за посягане на живота. Колеги го описват като затворен човек, който не се отпуска и при разговори извън службата. ''Беше свит по характер, ако трябваше да отстоява позиция, не влизаше в конфликт и отстъпваше", разказват колегите му-разузнавачи.

Сензационната смърт е покрита от родните власти над две денонощия. В чужбина първи я съобщава сайтът kafene.net на бивши журналисти от BBC. Трупът е открит към 20.30 ч., ген. Кирчо Киров, директор на НРС заяви, че самият той е бил информиран в 21.40 (час по-късно!), а прокурорът Илиев обяви, че след като е получен сигналът, следственият екип е пристигнал на мястото ''малко след 20 ч." - както се казва, аха да изпревари събитието (виж разследването на случилото се в ''Тайните на големите играчи" от Г. Лилов, бел. ред.).

Дойчев е самоубит само ден преди НРС да предприеме осветляване на архивите на комунистическото разузнаване според приетите закони.

- За края на миналата седмица се бяхме уговорили с ген. Киров да стане предаването на описи на техните документи, но това сигурно ще стане тази седмица - твърдеше навремето Боряна Бужашка, председател на Главно управление на архивите към Министерския съвет. Противно на мнението на министър Румен Петков, че ''този случай не вълнува широката общественост", редица западни медии, сред които Би Би Си, ''Дойче веле", "Ню Йорк таймс", ''Вашингтон пост" му отделиха специално внимание за разлика от нулевото у нас.

Дойчев е постъпил в секретната служба през 1985 г. Той е онзи човек, който е създавал информационния масив, наречен "Вега" 1. Той е парафирал разрешението за справка за лицето Георги Първанов по тази система (искане от 29.03.1989 г. за справка по инф. система на ПГУ Вега-1.) Той отговаря за архива на разузнаването от 1991 г. , в който през 1993 г. с изваждането от отчет попада делото на президента. После то е прехвърлено в личната каса на червения шеф на разузнаването Бриго Аспарухов, стои и в личната каса на тъмносиния шеф на разузнаването Димо Гяуров.

Самата папка вижда бял свят след обявяването на агент 'Гоце" с решение на комисията по досиетата от 19 юли 2007 г. Тя съдържа само

21 страници. Още на корицата й текстът ’’попълнил 155662“ (номер на съответния служител) е задраскан с черен фулмастер и на ръка е добавено 123774.

Ден след публичното изваждане на всички документи за секретен сътрудник Гоце лидерът на ДСБ Иван Костов заяви, че липсват 36 страници и това е видно от преномерирането на листовете в нея. По думите му прочистването е станало само преди четири месеца - на 27 март, за което удостоверяват печати, а последното пипане в папката е било съвсем наскоро. Тази информация бе потвърдена от члена на комисията по досиетата д-р Валери Кацунов (от квотата на ДСБ) и от Екатерина Бончева (излъчена от БНС). Оказа се, че комисията е изпратила официално питане по проблема до шефа на разузнаването Кирчо Киров. ’’Действително изпратихме подобно запитване, но не по конкретното дело“, потвърди шефът й Евтим Костадинов и продължи, че ”не отричам твърденията на г-н Костов, но не мога да разбера откъде той има такива сведения.“.

Е, то си е ясно откъде Командира знае за липсващи страници - все пак папката е била налице при управлението на тъмносиния кабинет и твърде вероятно е била и преснимана тогава. Не е ясно обаче защо пълното съдържание на тези ’’изпаднали“ някъде 36 листа не бяха обявени.

Можем да се досещаме защо Георги Първанов е бил за- вербуван толкова късно - непосредствено преди демократичните промени. Като номенклатурен кадър на ЦК на БКП службите имат забрана да го ангажират като свой агент или сътрудник. Това е невъзможно да стане освен с изричното съгласие, а може би и заповед на същия този ЦК - орготдела му и Секретариата.

Подобно досие е като преса с хилятонен натиск - винаги опасността от изваждането му на бял свят ще те държи под нечий друг, невидим и волеви властови похлупак. Компроматът е необходимо условие за новите времена - окован от него излизането извън контрол на практика се оказва невъзможна задача. Дори липсващите странички от досието ’’Гоце“ намекват за този продължаващ натиск.

’’същият има готовност и желание да работи с органите на МВР. Материалите прилагам с мнение копие от тях да се предадат на управление 06-ДС...“ - сочи справка за среща с обекта на 06.09.1989. Тя е подписана от водещия му офицер Цвятко Цветков. Парафирано е от някой голям началник с ”Да“ на 18.09.1989 г.

’’06-ДС“ означава Шесто управление - идеологическата полиция.

Най-вероятно се е имало предвид звено в нейния състав - специалния Шести отдел. Той е онзи, който фор- мално се води в състава на МВР, но дефакто е подчинен на самото Политбюро и лично на Генералния секретар, понеже се занимава с контролът върху висшите партийни кадри. В един от случайно запазените листове е уточнен адресът на Първанов - живее в ’’Младост 3 - бл. 353, вх. 1“ Това подсказва за възможно прилагане на мероприятия ’’Пирин“ и ’’Родопи“ - подслушване на телефони, жилището и непосредствено следене, но коректни данни заради прочистената папка няма. Но и самото споменаване на Шесто би трябвало да заостри вниманието върху публично тиражираната версия за сътрудничество на Георги Първанов с ДС само по линия на външното разузнаване и единствено по македонския въпрос.

Ето какво казва създателят на проекта ’’Габеро“ (за Ванче Михайлов) подп. Пламен Атанасов:

- И накрая той пише: ’’Материалите прилагам с мнение копие от тях да се предадат на управление Шесто“. Защо на Шесто управление?

- Това малко ме изненадва, защото в Шесто управление също имаше отдел по националистическите организации - борба с македонизма, защото македонизмът имаше дълбоки корени в България, последатели на тезите, че има македонска нация и така нататък. Вероятно заради това, за тяхна информация, иначе няма за какво да ги предава там.

- И друго много интересно изречение има в тази справка: ’’Първанов по мое искане ми предостави кратка информация в писмен вид относно работата на секцията“... става въпрос за института, където работи... ”за своето участие“. Това вече излиза извън работата по историческата книга.

- Да, това е възможно да е станало. Значи, ето това подсказва, че той вече постепенно е искал да го привлича към истинско сътрудничество. Да му се обяви, че е служител, че ще работят не само по книгата, ами и по други задачи. Вероятно заради това.

- Какъв е механизмът тази кратка писмена информация да стигне до Шесто управление?

- Трябва да е имало желание от страна на самото Шесто управление, което да е знаело, че се поддържа контакт с Георги Първанов. И по тяхно желание да бъде изготвена такава справка и да им бъде изпратена. Иначе нямаше такова задължение справките да се пращат към Шесто управление.

Всъщност освен документите и компетентното становище на

специалиста около ’’Гоце“ има още един намек. Пак за мрачното Шесто на ДС и съответното най-височайше внимание - знак за очакващата го грандиозна кариера.

Например съществува искане от 29.03.1989 г. за проверка, вкл. и за вражески елементи в родата. Колкото и да чистено и прочиствано, колкото и листа да липсват - 36 или стотина, следите винаги остават, знаят криминалистите. И не могат да се скрият от разследване на опитен журналист.

Сензационното е кой я иска! ’’Проверката е необходима на др. 8892 от под. 72900 МВР с цел ’’оперативна“ - е записано на листа. Самата бланка е попълнена на 19.04.1989 г. суточ- нението ’’протича по дело 15397,06 отдел“. Поделение 72900 е също в състава на МВР, но няма нищо общо с външното разузнаване, контраразузнаването, родното Гестапо - Шесто, а бих казал дори и със самото МВР. То е подчинено на отдел ’’Деловодство“ на ЦК на БКП. Не се лъжете по наименованието - именно това звено контролираше от името на парията секретните служби. Самото поделение 72900 е софийския номер на УБО - Управлението за охрана и безопасност на Политбюро и Тодор Живков. А отдел 06, по който прочита ’’лицето“ най-вероятно е онзи - за номенклатурата в състава на Шесто, за който вече стана дума. Самото дело № 15937 е друго дело - различно от представеното ни публично

В резюме - Георги Първанов е подготвян още при комунизма за бъдещ партиен и държавен ръководител в условията на демокрацията. Проучван е грижливо, контролиран е, може би и подслушван и следен. Маса служби са се занимавали с това - вкл. и такива, които са под прякото ръководство на Политбюро и обслужващата го структура. На този фон вопълът на Иван Костов за изчезналите само 36 странички от досието ’’Гоце“ е чиста мимикрия. Той е нещо като резервният вариант, ако евентално нещо се разчуе, ако нещо се разбере, ако недай си боже, се появи уж унищожен, но спастрен по чудо неизвестен документ. Като някой от посочените тук. Защото е възможно да липсват не само страници, но цели томове...

Сетете се за задраскания на ръка номер на оперативника, попълнил досието и дописания на ръка (а кога?) друг номер на офицер! Сетете се за бъркането в папката, за опоскване- нето й! Сетете се за странната вербовка непосредствено преди промените, при това на номенклатура на Секретариата - иначе забранена за службите освен с разрешение и по повеля на същата тази Партия! Сетете се за онази фраза от онзи оцелял документ - ’’протича по дело 15397“. Сетете се, че публично

представеното ни дело на Георги Първанов е с друг номер - № 19183. Сетете се за записите ”06-ДС“ и ”06 отдел“ и интересът от поделението, което се оказа УБО-то на Политбюро. Сетете се дори за онази ’’самоубийствена“ смърт на шефа на архива.

И за финал - има още един знак за височайшето доверие. Още в самото начало на демокрацията, в пелените й, така да се каже,в навечерието на първите избори. Група от Института по история на БКП, ръководена от него, подготвя специален доклад за социалистическите лагери и каторги в България и цялата система на терор на диктатурата. Четивото е само за вътрешно ползване - предназначено е единствено за очите на Андрей Луканов (тогава премиер), Петър Младенов (президент-председател на републиката) и Александър Лилов (ръководител на БКП/БСП). Със специално тяхно нареждане на Първанов и групата му е осигурен неограничен и без изключения достъп до абсолютно всички архиви на партията, МВР, Държавна сигурност и сродните им структури. Такава работа се възлага само на много проверени другари, които умеят да си затварят устата, които са минали през проверки за лоялност, които са предани войници на Партията и не могат да бъдат изкушени.

Подготвен е анализ-резюме от близо 200 с граници, кореспондиращи с хиляди и хиляди архивни единици, изброени в томовете приложения. Този доклад е всеобземаща, пълна и най-важното - достоверна картина на тоталитарния модел. В таблици са изборени категориите, броят затвори, лагери и каторги, репресираните лица, живите и мъртвите, има сравнения (пак по таблици) с публикувани данни, вкл. и от вражеските радиостанции и бегълците от комунизма, по години, вкл. и за най-последните преди 1989 г....

Докладът и приложенията попаднаха в ръцете ми. Потвърдих идентичността му след сложно разследване. Опитът ми да разговарям с ръководителя на групата - Георги Първанов, беше неуспешен. Но реакцията след това на тримата големи от Партията - Луканов, Младенов, Лилов беше незабавна - спешно бях прибран от редакцията и откаран в тогавашната Комисия по деформациите. Последва безпардонен и груб разпит-натиск: кой ви го даде, как научихте, как се докопахте до имената от групата, предайте материалите, отговаряйте или иначе лошо ви се пише. Естествено, не ме хвърлиха в карцера въпреки заплахите - не им трябваше да създават герой извън редичките на онези, предварително определени и прошнуровани за целта.

Опитах се да публикувам доклада - категорично всички издания у

нас отказаха, вкл. и току-що появилият се в. ”Де- мокрация“ на възникналото СДС. Единствено младежкият седмичник ’’Диалог“ (тираж от около 200 000 бр.), в онзи момент останал без контрол (ЦК на ДКМС беше разпуснат) се ангажира и на две страници - така нар. фолио започна да помества четивото. Реакцията също беше незабавна - още след първите две публикации изданието беше спряно и никога повече не се появи на пазара.

Не мина много време и ’’ренегатът“ Първанов от Общонародния комитет за защита на националните интереси, който не прие промяната в Партията, съпроводена с връщането на имената на българските турци се оказа член на Изпълнителното бюро на столетната, но иначе подмладила се идейно БСП. Публичното признание за досието, скрило възможната и неизвестна и досега разработка от други секретни структури и един поверителен доклад относно комунистическия терор, подготвен за тримата ’’големи“ в партията свършиха работата си. Хем омазан като ’’Гоце“, хем прикрит чрез това заради нещо друго, хем заслужил и доверен другар, опазил съкровени тайни още в началото на най-смутното време на промените.

Такива са детайлите от пейзажа - уж дребни, уж незначителни, пренебрегвани и вече забравени, но всъщност исторически - за да разберем същността на контролираната ’’демокрация“, планираните ’’промени“ и предизвестените ’’сензационни“ разкрития. Онези, които изкарват фактите наяве, но по похвата на нацисткия идеолог Гьобелс: ’’най- добрата лъжа е част от истината“.

Разказът за ’’Гоце“, Първанов и експрезидента не би могъл обаче да завърши така. В летописа на управлението му има поразителни, наистина неизвестни свидетелства за системата, по която се управлява родината, за това ’’Who is who“ - кой какъв е, като казват американците.

’’Съпругата на президента има право на собствени политически убеждения. Но ако държавният глава не успее да убеди дори своята съпруга в правотата на политическите си позиции, какво остава за избирателите му...“.

Това е цитат. Автор е първата дама - президеншата Зорка Първанова. Тя остана в сянката на съпруга си. Но неволно изпуснатото откровение подсказва за нейната голяма роля в мандатите на Георги Първанов.

Дори един скандал, включващ и онзи около медицинските ни сестри, арестувани и съдени от Муамар Кадафи, и разследван от мен, представя съвсем друга картина на българската политика и онова, което е зад

сцената, в кулисите й и режисьорната (откъсът е от книгата ми ’’Либийска връзка“).

’’Тази история стартира по неочакван начин на 23- 25 април 2007 г. Тогава съпругата на президента Георги Първанов - Зорка, е на посещение в Доха - столицата на емирството. Претекстът е международна конференция за децата със специални нужди.

Но за разлика от друг път информацията за тази проява на първата дама на България е повече от лаконична в големите медии - въобще я няма. Посещението не е посочено на президентския сайт. Липсват и раболепните интервюта за значимостта на събитието, с които иначе изобилства родната журналистика.

Най-сетне самата Зорка Първанова е известна с ненатрапчивото си присъствие в обществения живот у нас...

Тогава какво е търсила в Доха? И защо се е срещнала с емира и неговата трета (втора според други източници) съпруга Моза бинт Насър ал Миснед?

Оказа се, че участието й е не е по инициатива на домакините от Катар, което е повече от странно явление в дипломатическата практика и традиция. То е по специална покана на съпругата на тогавашния британски премиер - Чери Блеър, която съпредседателстваше форума с Нейно височество арабската принцеса. Там присъстваше също Маргарида Барозу, съпруга на председателя на Европейската комисия.

Както Жозе Барозу, така и Тони Блеър са сред основните фигури на инициативата за приобщаване на Либия към цивилизования свят. Съпругата на нашия президент заедно с тези две съпруги беше приета от емира и принцеса Моза бинт Насър ал Миснед на лична среща. Не е известно за другите високопоставени делегатки да е направено такова изключение...

Освен за още една! Тя се казва Айша Кадафи!

Шейхата Моза бинт Насър ал Миснед е популярна не толкова като любимата жена на емира. Известна е и заради това, че почти единствена излиза извън рамките на семейството - под светлината на прожекторите. Нейно Височество е родила престолонаследника на емирството ~ шейх Ясин бин Хамад бин Халиф ал Тани. Освен това е дарила съпруга си с още четирима синове и две дъщери.

Раждането на толкова деца изобщо не се е отразило на стройната фигура на шейха Моза. Няма никакви данни кога е родена, но след като се види брюнетката, никой не си задава този въпрос. Много хубавите жени нямат години - те ги заместват с красотата си.

Моза е завършила социология през 1986 г. в университета на Катар. През 2002 г. тя скандализира арабската общественост, появявайки се публично с открито лице. Тя е и специален пратеник на ЮНЕСКО за образованието. Не е случайно, че съвсем наскоро красавицата получи престижната британска награда " Чатам хаус " за принос в международните отношения. В Катар амбициозната брюнетка ръководи образованието и се грижи за проекти в социалната сфера. Шейха Моза е президент на Висшия съвет за семейни дела и вицепрезидент на Висшия съвет по образование. Поне веднъж в месеца изнася лекция по наболели проблеми в обществото.

Шейха Моза определено е пример за еманципацията на жената в арабския свят, но скромно отбелязва в интервюта, че не е единствената.

Шейхата от Катар е реформатор като съпруга си и отдавна се е превърнала в неразделна част от външнополитическата дейност на страната. Сочат я като човека за специални мисии - например в края на 2007 г. разговаря с китайски министри, сондирайки почвата за доставка на катарски газ. Срещна се и с членове на японското императорско семейство по проблемите на здравеопазването, образованието и спорта, но основната тема беше за евентуалните съвместни инвестиции на двете държави в енергетиката.

Медиите обаче не успяха да научат за още една много важна нейна среща (освен тази със Зорка Първанова), засягаща България - непосредствено преди да замине за Дибия и да уговори освобождаването на българските сес-

три, съпругата на френския президент Сесилия Саркози се срещна на четири очи точно с шейха Моза!

В компанията от влиятелни дами на заден план остана друга съществена фигура - тази на първата съпруга на емира.

Шехкинята Ханади Насер бин Халид Ал Тани е основател и собственик на "Ladies Investment Company". Фирмата предлага на жените набор от инвестиционни инструменти и насочва парите им към местния пазар. Всъщност това е първата инвестиционна компания, която получи лиценз от централната банка на Катар за осъществяване на такива банкови услуги, управление на активи и финансово планиране.

Самата тя, която е управителен директор на финансовата институция, оглавява още три фирми. Дипломирала се като бако/Швър по икономика в университета в родината си. Обаче е английски възпитаник, понеже защити магистърска степен в едно от най-елитните бизнес училища по света - Лондон скул ъф икономикс. Когато компанията й набра скорост, инвестиционните й съвети по ирония на съдбата започват да търсят и мъжете — просто дамите водеха братята или бащите си.

В крайна сметка това наложи преобразуването на дейността й като пълноценна инвестиционна банка - днешната ''Amwal".

Именно през тази банка бяха трансферирани онези половин милиард долара, изплатени за сестрите ни в Либия!

Последен щрих към картината около онази визита в арабската държава на първата дама на републиката добави неочаквана информация от агенция "Ройтерс Тя се появи в началото на май 2007 г. - няма и две седмици след гостуването на Зорка Първанова по чужда покана в

’’приятелския “ Катар, с който иначе отношенията ни са почти равни на нулата (по онова време, сега са цъфтящи, б.а.)

Какво съобщи световната агенция? Тя се позова на достоверни, но неназовани източници. Според тях са започнали разговори и предстои скорошно освобождане на българските сестри срещу изплащане на компенсации на семействата на заразените със СПИН деца.

А когато преговорите за свободата на Нася, Валя, Кристияна, Снежа, Валентина иАшраф навлязоха в заключителната си фаза, се случи нещо, забелязано единствено от финансовия свят. Месец преди завръщането им в България - на 19 юни 2007 г., беше оповестено, че либийският премиер Ал Багдади Али ал Махмуди е подписал меморандум и три споразумения с шейх Хамад бен Ясим ал Тани, министър-председател на Катар и брат на емира Хамад бен Халифа ал Тани.

С тях се предвижда създаването на обща либийско-катарска банка. Освен нея е планиран съвместен инвестиционен фонд между Доха и Триполи с капитал от 2 милиарда долара и равно участие на страните. ”С подписването на меморандума и споразуменията отношенията между двете държави навлизат в нова ера на по-силно и по-близко сътрудничество ", обобщи резултатите чрез изказванията на членовете на делегациите местният вестник ”Ар раях

Представката "по “ говори, че ’’ерата “ надали е нова - по-скоро новото е публичността.

Оказа се, че оманският султан Кабус бин Саид е участник в проекта ’’Супер Боровец“. Става дума за това, че Държавният резервен фонд на арабската държава закупи 33,5% от дружеството ’’Рила Боровец 2004 ", което държи проекта. Почетният консул на Оман у нас - ректорът на училището по информационни технологии и едър бизнес-

мен Стоян Денчев повдигна още мъничко завесата:

- Представители на султан Кабус бин Саид идваха у нас преди около 6 месеца. Тогава започнаха разговорите първо с "Главболгарстрой“, който има основния дял в ’’Супер Боровец “…

Датата на тяхната визита непосредствено предхождаше посещението на Зорка Първанова в емиратството Катар. Банката на катарската шехкиня - ”Amwal", през която мина откупът от половин милиард (всъщност изпиране на пари, а не заплащане от България) е сред инвестиционните посредници, натоварени от султана на Оман да осъществява неговите капиталовложения. Георги Крумов - шеф на инвестиционния фонд ’’Екуест “ (наскоро прибрајі концесията за боклука в София), държащ другите ключови 33.5% от проекта,, Супер Боровец ", беше сред делегацията от бизнесмени, които съпровождаха държавниците ни по време на визитата им в столицата Доха. “

Това е откъсът от книгата, но разказът може да продължи и с други споменати в нея скрити инициативи на Зорка Първанова, които получиха далеч по-топъл прием от западни и арабски висши политически кръгове и дипломати, отколкото този, отдаден на съпруга й. Знаменателен е фактът, че практически тя договори схемата за освобождаването на медицинските ни сестри в Либия и условията за тази акция с международните държавници и в най-дълбока тайна. Но не е за чудене защо тя - като връщане на заден ход на родната политика, а не някой от официозните ни лидери, изреждащи се като премиери или президенти. Според разкритията в ’’Либийска връзка“ арестът и процесът срещу нашите граждани е съгласувана акция между Триполи и ... София при ред правителства!!! (обяснил съм, вкл. със секретни документи и дипломатически ноти защо е водена

тази ужасяваща политика, а има и далеч по-скандални разкрития.)

- Никак възторжено не приех неговото влизане в политиката, в БСП през 1991 г., още по-малко, когато стана председател на партията. Бях и против да се кандидатира за президент през 2001 г. Да напомня, че ситуацията тогава изглеждаше зле, беше тежко за БСП, такива бяха времената, но пък моя съпруг е амбициозен.

Предпазливост? Други политически възгледи? Или и двете заедно?... А може би притеснението на една жена, прекъснала блестящата си кариера в името на семейството и децата и познаваща добре силната си половинка - и със слабите й страни.

Жълтите медии многократно визираха Първанов във връзки с всякакви жени - започвайки от репортерки през Весела - бившата секретарка и вдовица на Емил Кюлев, та до Весела Лечева - половинката на Манол Велев и кой ли не. В деловите среди коментираха, че само някой много силен - например премиер, държавен глава, може да защити Весела Кюлева от мафията и да опази богатството й.

"От две години двамата (Първанови) не носят брачните си халки. Тази необяснима любов на президента към спорта, която демонстрира в последно време не е споделяна от съпругата му Зорка. Проверете и вижте кога г-жа Първанова е била до мъжа си на спортно състезание, на което е присъствала Весела Лечева. Сега Първанов и Лечева ще ходят заедно на олимпиадата в Пекин, включени са в офиицалната делегация. Мога да се обзаложа, че Зорка Първанова няма да пътува до Китай.

- Добре, но интимният живот на президента е неморален, но не и незаконен.

- Да, но Манол Велев, съпругът на Весела Лечева, ударно навлезе в сериозни бизнеси, след като Първанов стана президент и след като БСП дойде на власт. Това е класически сблъсък на интереси. Цинизъм е Манол Велев се разхожда с карта на личен съветник на Георги Първанов."[272]

Това е едно от интервютата на колега-разследващ журналист

от големия седмичник ’’Уикенд“. Естествено, доказателства не бяха дадени - халките си бяха на ръцете им. А и в спалнята както се казва, никой не свети, освен може би специалните служби, които в България не са много лоялни към охраняваните от тях.

- Често ме представят като принадлежност към БСП - няма такова нещо, аз харесвам личности. И личностите, които харесвам в българската политика, не се събират на пръстите на едната ми ръка. Меглена Кунева е една от тях.

- През 2006 г. бяхте в комитета, който издигна Георги Първанов за втори мандат...

- Точно така, винаги съм му симпатизирала. Това бе обмислено и твърдо решение, защото вече беше минал един мандат на г-н Първанов. Нещо много важно - той беше първият независим кандидат за президент. Всеки политик, който реши да се кандидатира като независим, вече е една крачка пред другите. Това говори за сипна и уверена личност, която ще даде същото и на хората след време. Той показа, че иска да е надпартиен. Кунева също.

- Но изневярата на Първанов, ако мога така да я нарека, ви направи в очите на хората новият Веселин Маринов, който от БСП мина към ГЕРБ. Вие от Първанов се прехвърляте към Кунева.

- Не, вижте. Първо, аз не мога да бъда сравнявана с Веско Маринов, защото той има много брада, а аз нямам. Чисто политически по никакъв начин не съм изневерила на Първанов. Защото той няма конкретна позиция или кандидатура, която аз да подкрепя. Неговият мандат приключва, политическият му проект няма да участва в изборите... така че, какво значи изневяра - идва следващ кандидат и аз трябва да си избера личност.

- Говорите ли си въобще с Първанов сега, след всичко изговорено и изписано по ваш адрес?

- Говорим си, когато се видим - един или два пъти в годината, на събитията, които съвпадат. И обикновено се шегуваме, приели сме всички тези неща с чувство за хумор. Но да си говорим всеки

ден: „Как си? Какво става“... нямам такова общуване въобще с президента. И няма и за какво да го търся.

- Слуховете за връзка между вас се засилиха след изявата ви на финала на „Великолепната шесторка“, когато вие очи в очи му казахте, че нещо трябва да се промени в България. Съжалявате ли за това? То отключи вълната от слухове по ваш адрес.

- Не, не съжалявам. Защото, първо, не са ме свързали с някой некачествен човек. Моята първа реакция беше с чисто чувство за хумор: „Ей, страхотно, набъркаха ме и мен, чак при президентаме закараха“. Което все пак е един вид комплимент от гледна точка на това, че едно момиче от клубовете стигна до любовница на президента. Страхотно, много добро като слух. Така че нямам проблеми с това. Обвиниха ме, че съм го гледала нежно. Истината е, че аз не можех да си стоя на краката от притеснение. Не знаех къде се намирам, защото да ти дойде президентът в студиото и да е твой гост... ще ви разкажа бекстейджа. Аз съм в гримьорната, те: Мариана, президентът те вика.

Всеки път, когато трябва да се изправя и да говоря пред президента, ми причернява, защото съм нормален човек и изпитвам респект от тези хора. А бях в тази ситуация. И той казва: Какво ще ме попиташ, Мариана. Аз отговарям: Не знам, каквото ми дойде първо.

- Но то отключи една вълна от слухове по ваш адрес...

- Да са живи и здрави. Нито ми попречи, нито ми помогна.

- Стигна се дотам, че едва ли не със Зорка Първанова сте се хванали за косите, сте се обяснявали...

- Абсурд. Това са глупости. И искала тестове за бебето и всички тези простотии! Как може!

- В клипа си „Все така“ вие бяхте включила личности, сред които и Първанов, което допълнително даде сила на слуховете за вас.

- Показахме успешни хора в този клип. А тези слухове си продължават. Нека да пишат, нека да се занимават хората. Щом

им харесва да са на такова ниво.

Отговорите в това интервю са на Мариана Попова. Тя се оказа жената, която публично се сочеше като най-близка до Георги Първанов.

- Вие сте от политиците, чийто личен живот е най-много атакуван, без самият да сте давали повод. Как се чувства семейството ви?

- Свикват. Така е, защото опонентите ми бягат от дебата за политиката и търсят каналите на жълтия печат, като се тиражират всевъзможни измислици. Видяха, че не могат да уязвят мен, и подхванаха съпругата ми, децата ми, майка ми, родителите на жена ми. Някакво безумие е това!

- Но българите вярват на слухове. Вие какви съвети давате на семейството си - да не четат вестници?

- Напротив - четем. Понякога дори много се забавляваме, защото някои от публикациите надминават и най-смелите ни представи за жълта журналистика.

А това са отговорите на Георги Първанов пред журналистката Марияна Литова.

В гостуването си в шоуто на Росен Петров един от патроните на българския преход довърши изречението: Нека говорят... с думите "...каквото си искат, ще стане каквото трябва."

Рефлекс. Почти като на генерален секретар - от онези, забравените уж вече недемократични времена.

КРИСТАЛИНА ИВАНОВА ГЕОРГИЕВА

ВИЗИТКА

13 август 1953 г. - родена в София. Хоби - пътувания, китарата, танци, готвене на екзотични ястия.

Семейство

Баща - Иван Стефанов Георгиев, строителен техник, ръководител на ’’Пътно строителство“ в строителни войски.

Майка - Маринка Георгиева, отговорник за магазин ’’Нармаг“ за сувенири до Софийските хали.

Брат - Стефан. Предприемач с фирма за офисконсума- тиви.

Съпруг - Кино (Кинчо) Дулев Кинов. Инженер промишлено и гражданско строителство, оценител на имоти. До 1997 г. е имал фирма за строителни материали, която е закрита.

Дъщеря - Десислава, 34-годишна. Мениджърка в туризма. Омъжена за Иван Табаков - мениджър в ’’Кауфланд“.

ОБРАЗОВАНИЕ

1971 г. - средно образование в 7-а гимназия в столицата.

1976 г. - дипломира се като висшист. Специалност политикономия с профил социология във ВИИ ’’Карл Маркс“ (сега УНСС).

1986 г. - кандидат на науките (днес доктор) с дисертация на тема ’’Екологични политики и икономически растеж в САЩ“

1987-1988 г. - специализация в ’’London school of economics“

1991-1992 г. - стипендиант със стипендия ’’Фурбрайт“ по специална програма в Градски изследвания в MTI (Масачузетски технологичен институт, САЩ)

1997 г. - сертификат по корпоративни финанси програма от ’’Harvard Business School“

Владее отлично английски и руски и се справя с френския

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

1977-1993 г. - асистент/доцент в УНСС

1987-1988 г. - научен сътрудник, Министерство на икономиката

1991 г. - гост-професор в Университета на Южния Паси- фик, Фиджи и Australian National University.

1992 г. - консултант по околната среда за Централна и Източна Европа в ’’Environomics and Merser Management Consulting“ Inc. Компанията има 20 500 служители по целия свят и е изцяло притежавано дъщерно дружество на Marsh & McLennan компании (NYSE: MMC) - специализирани в застраховането, инвестициите, здравни услуги и др.

1993- 1997 г. - икономист-еколог и страши икономист-еколог в Световната банка.

1997- 1998 г. - ръководител на сектора за охрана на околнота среда в Далечния Изток и типоокеанския регион в Световната банка.

1998- 1999 г. - директор за същия регион в департамента по екология

2000-2004 г. - директор на департамента по опазване на околната среда на Световната банка

2004-2007 г. - ръководител на представителството на Световната банка в Русия

2007- 2008 г. - директор по стратегиите и операциите в Световната банка

2008- 2010 г. - вицепрезидент и корпоративен секретар на Световната банка

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Родна декларация за конфликти и такава пред Сметната палата не се попълва от еврокомисарите. В европейската си декларация за интересите Кристалина е посочила следните свои активи и финансови интереси в различни компании:

Общо за текущата стойност USD
Към 10 август 2013: 142,646.54

Дружество	Акции	Стойност
Fidelity Emerging		
Markets Fund	444.67	9,982.89
General International,		
Vision Plan:	132,663.65	BAM Baring
Eastern European	58.59	5,552.78
- Baring Russia Fund	80.27	4,667.33
GI Global Bond Fund	1,298.30	4.608.09
- Investec		
GSF Gbl Srat Eq A	618.11	63,053.91
- JF India Trust	68.78	12,469.81
JPM Fleming		
JF Greater China	872.87	24,623.72
FrankTemp		
Global Bond A.	270.30	7,646.81
- HSBC GIF HS		
Dollar bond	219.87	2.267.83
- Invesco Bond Fund C	272.08	7,773.37

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

2003-2009 г. - член на Управителния съвет на Настоятелството на LEAD International

2003-2005 г. - член на Съвета на настоятелите на Института за устойчиви общности

2012 г. - лично почетно членство в CCICED (Китайският съвет за международно сътрудничество в областта на окол- ната среда и развитието)

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

От 9.02.20 Юг, - еврокомисар по хуманитарните въпроси и

кризи

ЩРИХИ

Кристалина Георгиева е сред богатите жени у нас.

Възнаграждението за пост като нейния в Световната банка се колебае около половин милион годишно. Заплащането й като еврокомисар е 20 278 евро месечно или близо четвърт милион годишно. За година комисарите имат право и на 35 837 евро за жилищни разходи и на 7 284 евро за ''разходи за забавления“. При напускане на поста им бившите евро- комисари никак не са за ожалване - всеки от тях ще получи над 1,2 млн. евро като ''преходни“ плащания, компенсации за ''преустройване“ и пенсия. Цифрите са от проучване на евроскептичната британска организация ''Open Europe“. Освен това, екскомисарите имат право на едномесечна заплата, за да се пригодят към ''живота след Брюксел“.

Тя е собственик на градска къща в Потомак, щата Мери- ленд и на два апартамента в София. Проверка в публичните регистри на щата Мериленд показа, че данъчната оценка на имота е 587 800 долара. Георгиева я притежава от 1999 г. Тази година за нея трябва да се плати налог от 6798 долара.

Тя е милионерка, но за разлика от много други у нас богаташи може да докаже честния и почтен начин на произхода на парите си. Те са заработени с къртовски труд и тежки отговорности в Световната банка за програми на стойност около 20 милиарда долара в помощ на държавите и народите по света. Тя е била най-високопоставения българин в структурата на световния финансов свят - в самия връх на неговите висоти.

- Какво е за вас провалът?
- Хм, приемам го като възможност за нещо ново и по- добро. Един-единствен път загубих на конкурс - връщайки се от Фиджи, кандидатствах за преподавателско място в австралийски университет и предпочетоха един поляк, чието предимство беше австралийското гражданство. На пръв поглед провал, нали? Не ми остана време обаче да съжалявам, след половин година заминах за Масачузетския технологичен университет, един от най-престижните в света.

Името й днес, след избирането й за еврокомисар е нашумяло, но преди повече от десетилетие, когато я включих в книгата си ''Най-богатите българи", беше абсолютно неизвестно на обществеността у нас. Тогава дори и като човек с големи за българската реалност доходи, Кристалина в никакъв случай не се нареждаше сред списъка на мултимилионерите у нас. Питаха ме - коя е тази и защо е в книгата? Нареди се в онези страници на енциклопедията заради прогнозата ми - като бъдеща фигура в политическия и обществен живот на България. Точно така, както включих и други имена - например на напълно непознатия тогава адвокат и преподавател Борис Велчев, станал години по-късно главен прокурор, а днес съдия в Конституционния съд...

Еврокомисарката ни обаче тепърва започва своята голяма обществена кариера на родна земя. С пълна доза увереност може да се твърди, че тя е бъдещ премиер още в близкото бъдеще на страната. И може би и някога и президентка на България.

Ето защо е толкова важно да знаем коя е тя в действителност.

Например останало е нещо в нея от младежките й години? Онова, за което прописва стихове още в девети клас. Като този куплет например от стихотворението й ’’Научи се“:

’’Научи се човешката болка да чувстваш
и да измисляш лек срещу нея.
Само тогава ти нещо ще струваш.
Само тогава ти ще живееш!“

Тези, които я позвават, твърдят, че не се големее, че си е останала обикновен човек. Такава е и дъщеря й. Фолкпеве- цът Константин е бил нейно гадже цели шест години. Когато се запознали, ВИП-гаджето на Константин пазела в тайна ’’знатния си произход“. „Деси имаше маратонки „Найк“ и с тях тичаше, за да си хване трамвая. После обаче баща ми ми подари жигула и с нея обикаляхме. Деси ми даваше 20-30 лв. и зареждахме колата. Това са приятни детски емоции. Помня, че като бях в казармата, тя ме чакаше да изляза. Говореше с лейтенанта да ме пусне за един час, за да се видим с нея.“

- Всичко звучи много добре. Защо тогава се разделихте?

- Ами все пак бяхме 6 г. заедно и ми се видяха много. Благодарение на майка й отидохме в САЩ, видяхме Ниагарския водопад и се разходихме из Ню Йорк и Манхатън. Иначе нямаше да ме пуснат - аз бях потенциален емигрант, човек без доходи, без нищо. Кристалина е страхотен човек, много темпераментна и 2 седмици обикаля с нас. Толкова е лъчезарна, че дори и да нямаш настроение, щом застанеш до нея, се усмихваш. Тя свиреше на китара и винаги беше весело.

- Ти разбираше ли се с нея? Появиха се информации, че не те искала за зет.

- Естествено, че се разбирахме. Другото е поредното безумие на жълтата преса. Това са глупости! Ние дори не сме говорили за сватба с Деси, просто се обичахме и ни беше много добре така.

С дъщерята на еврокомисарката се имат и до днес, споделя той пред ”Блиц“ и ”Шоу“: сега сме много близки, общуваме си, тя

има прекрасно момиченце, Ивана се казва. Жена ми Надя също я познава. Дори сега сме по-близки като приятели, защото като си гадже понякога гледаш да скриеш нещо, а сега всичко е чисто и възвишено!, казва с умиление фолк певецът.

’’Някои хора се гордеят с богатство и пари, а ние сме горди с родовете си“ - е откровението на майка й Маринка.

Кристалина Георгиева се пада правнучка на Иван Попхристов Кършовски - най-видния представител на възрожденска фамилия от гр. Елена. Някои чертаят пътека към далечното и непрогледно минало на България - чак до падането под турско робство, като свързат името му като потомък на Кършо войводата - бивш болярин, избягал по този край от турците.

Иван Кършовски е първородният син в многолюдното семейство на възрожденския учител и свещеник Христо Иванов Кършов и племенницата на Иларион Макариополски
- Юрдана Симидова. Петимата братя - Иван, Сава, Юрдан, Кръстьо, Антон, и една от двете дъщери - Андоничка, се посвещават на национално-освободителната борба. Те са четници, революционери, организатори на съпротивата срещу турското робство.

Революционната дейност на прадядото на финансистка- та започва след пристигането му в Букурещ от Одеса. Тя е свързана с участието му в четата и капитан дядо Никола, в легиите, с дружбата с Георги Раковски и Христо Ботев. Бил

е писар на четата на Панайот Хитов. Сподвижник е на Любен Каравелов покрай общата им работа в Българския революционен централен комитет и с Васил Левски. Нему Апостола е написал през 1871 г. знаменитите думи: „За отечеството работим, байо, кажи ми моите и аз твоите кривици, па да се поправиме и все едно да вървим, ако ще бъдем хора.“

Иван Попхристов Кършовски се нарежда сред най-изтък-

натите в интелектуално отношение български възрожденци и е сред учредителите на Българското книжовно дружество (днешната БАН). От 1881 г. Кършовски е със семейството си в София, където е адвокат, занимава се и с журналистическа дейност. По време на емиграцията му във Влашко се жени за румънката Мандика Димитреску. Тя му ражда шест деца - Борис, Крум, Боян, Александър, Райна и Анка.

Кристалина е потомък на Анка. Тя се омъжва за офицера Стефан Георгиев, стигнал до чин полковник в инженерните войски. Синът им Иван е бащата на еврокомисарката ни, а леля й Екатерина е майка на композитора проф. Стефан Драгостинов, дългогодишен диригент и ръководител на ансамбъл ’’Филип Кутев“.

След Освобождението е сред членовете на Учредителното събрание, народен представител в Първото Велико народно събрание, секретар на бюрото на Народното събрание. Славил се е като безукорно честен човек, заради което в онези мътни времена попада и в затвора. Търсейки причините, той пише в дневника си: ”За да не им мътиш водата, да не им пречиш в плановете, да не им придирваш сметките, да не им уловиш кражбите. Нечистата им съвест не им позволява да търпят край себе си ония, които не искат нищо за себе си. От такива те се боят като от чума. И имат право“.

Следващото поколение Кършовски също избират като своя кауза борбата - този път на пролетариата срещу комунизма. Биографиите им са вписани в аналите не само на родното, но и световно комунистическо движение. Синът на Иван Кършовски - Крум е депутат в Работническата партия (легалната организация на тогавашното БКП). Неговият син Боян е виден активист на Коминтерна и участва като интербригадист в Испанската гражданска война. След завръщането си България, през 40-те години е сред първите партизани в страната.

Внукът на Иван Кършовски, заслужилият художник Преслав Кършовски, е един от основателите на дружеството на художниците, създател на Софийската градска художествена галерия, както и на Националната художествена галерия, чийто пръв директор е в периода 1950-1957 г.

Майката на Кристалина е родена на 3 февруари 1921 г. в с. Любимец (днес град). ”На мен това не ми харесва - по-добре да си глава на котка, отколкото опашка на лъв“, казва тя. Кръщелното й име е Маринка, но всички й викали Минка.

От заможен род е - преди социалистическата революция баща й държал и хотел-ресторант ’’Родопи“ в центъра на Любимец, където Маринка-Минка шетала. На една вечеринка в семейния хотел през лятото на 1943 г. тя се запознала с бъдещия си съпруг. ”Той беше мобилизиран в Любимец, а аз - неговият трофей. Седеше на другия край на масата, но по едно време стана, измаршируваа до мен, козирува и каза: ’’Фелдфебел-школник Иван Стефанов Георгиев, кандидат за женитба.“ Веднага си казах наум: ’’Колко ли деца имаш, а се пишеш за ерген?“ Но пък отговорила: ’’Минка Петрова Михайлова Гачева - госпожица, кандидатка за женитба“.

След Втората световна война се установяват първо в Па- сарел, а после в София. Иван започва да строи пътя ’’София- Самоков“. Тогава се ражда Стефан, а чак 8 години по-късно на бял свят проплаква и Кристалина. ’’Мъжът ми не беше съгласен да имаме второ дете, тъй като имах болно сърце и беше опасно за живота ми. Аз плачех и му повтарях: ”Аз няма да умра, ще ти родя второ дете“, спомня си майката и го ражда в ’’Шейново“.

Животът й не е лесен. ’’Иван беше техник строител, но заемаше висока длъжност, защото много работеше и хората го ценяха“, разказва Минка. Веднъж Кристалина дори я попитала дали баща им живее с тях. След утвърдителния отговор на майка й тя се учудила защо тогава не го вижда. ”Той излизаше за работа преди детето да се събуди и се прибираше, след като си е легнало.“

Трудовият стаж на майката на Кристалина не е голям: ”Бях пазена жена - офицерска съпруга. Мъжът ми не ми даваше да работя!“. Клюката твърди, че щерката първоначално е била кръстена Сталинка - на името на съветския диктатор. Ако се доверим на родата обаче, Кристалина се е казвала Кръстина - по името на бабата, но сестрите на майката се намесили и го променили на сегашното.

Но дори и тези подробни родови и биографични детайли не са пълната истина за еврокомисарката ни. За нея е писано и говорено немалко - по медиите, пред микрофоните или телевизионните камери. На този фон е странна гробната тишина, която цари около мъжа й. Той

отказва интервютата, не се появява в общественото пространство, не се знае с какво се занимава и какво ги свързва двамата. Дори за брат й Стефан се знае повече - като първия фирмаджия у нас в далечните седемдесет години на миналия век, когато се пробваше поредния икономически механизъм на презрелия вече социализъм.

- Къде са се запознали с мъжа й?

- Кино е от Орешак и негов приятел живееше в нашия вход. В съседния имахме приятели с дъщеря. Покрай Кристалина момичето и нашият съсед се запознали и решиха да се женят. На тяхната сватба се харесаха Кристалина и Кино.

’’Най-много ми хареса, че не беше кресльо, а спокоен човек. Много приятен за компания, човек, на когото можеш

да се довериш да те заведе до дома ти в 5 сутринта. Дори и да няма пари за такси и да трябва да върви пеша, както често се случваше“, разказва Кристалина за първите им срещи. Съпругът й буди у нея възхищение в много отношения: ”Той също вади приятно чувство за хумор. Внимателен е. И такъв си остава до ден-днешен. Много свестен мъж!“

И само толкова. Не става дума нито за любов, нито за чувства - внимателен, грижовен... Изглежда, че една решителна жена, която се изявява наравно със силната половина от човечеството, има нужда от точно такъв спътник в живота. ”На този въпрос много преди мен са отговорили неможе- щите мъже и можещите жени“, репликира многозначително самата Кристалина темата за успелите жени в големия свят на финансите и политиката.

- Имам много добър съпруг, добър и скромен човек. За много неща той е правил възможни моите стъпки. Като се е грижил, да кажем, за нашата дъщеря. Без неговото чувство за солидарност на мен щеше да ми е много трудно да постигна това, което съм. За мен рецептата за успеха е всеки да поема тези отговорности, които най му прилягат. Това е формулата и за успешен брак. - споделя тя пред сп. ”Ева“.

Надали обаче съпругът е точно такъв, за какъвто го представят и то толкова немногословно. Практически за него нищо не се знае. Покрай пиар кампанията медиите надълго и нашироко го ’’обсъждаха“ - но само като като ’’онзи човек“, чийто брат е Васил Кинов. Васил, споминал се през 2010 г., е известен наш белетрист-писател. Автор е на 25 белетристични книги и десетки сценарии. Бил е редактор в БНТ, завеждал е отдел ’’Култура“ във в. ’’Земеделско знаме“, работил е в Българската кинематография. В средата на 90-те години го назначиха за аташе по културата в посолството ни във Варшава. Неизвестното е, че е бил много близък до масона Стоян Денчев - бивш главен секретар на кабинета по времето на премиера Любен Беров и като такъв - шеф на бившата еврокомисарка Меглена Кунева. Денчев е един от ключовите фактори навремето в ’’Мултигруп“ като неин вицепрезидент, бивш посланик и едър предприемач.

Но и тези неизвестни факти са само част от истината. Понеже и книжовникът Васил, и ’’онзи“ еврокомисарски съпруг - брат му Кино са от далеч по-звезден род от Крис- талининия. Ала колкото се говори за рода Кършовски по майчина линия, толкова не се говори, дори не се

шушука за рода по линия на мъжа на Кристалина. Мълчи се, сякаш е забранено от някаква негласна цензура, от някаква скрита, но прекалено могъща сила.

Кино (Кънчо) Дулев Кинов е от Орешака, на хвърлей от самия град Троян, непосредствено до портите на Троянския манастир. Семейството има наследствен имот на това място. Съпругът й си идвал по-честичко.

Местните твърдят, че се пада рода на починалия партри- арх Максим, който също е родом от Троян. Ала не е само това - висшият служител на Бога не е най-голямата ''звезда" в хрониките на потомците. Защото едно разгръщане на архиви с прашясали документи и на протоколи, справки и пр. бумащина в партийни и секретни регистри подсказва: и защо обикновеният свещеник Максим е станал патриарх, и защо родата преуспява винаги. Както в обществото, където според идеологията му всички са били ''равни", макар и някои по-равни от другите, така и в новото общество, където неравенството се представя за ''естествен продукт".

Родът Кинови е много известен комунистически род, с здрави и неизкореними червени корени и многобройни филизи на ръководни места и при социализма, и днес - при капитализма. И може би никога тези обстоятелства нямаше да се разберат, ако не беше моето разследване на атентата на летището в Бургас, което направих по горещите следи в ТВ предавания и в книгата ми ''Дуел". Ето какво написах в нея:

''Въобще не можеше да бъде случайност, че в деня на онзи трагичен взрив гръмна поредният шумен скандал около българските ''рицари на плаща и кинжала". Онзи вторник с нищо не подсказваше за кръвта, проляла се в сряда, на 18 юли 2012 г. Но намекна за нея.

Тогава задържаха Виктор Кинов, Борис Събев, Георги Су- чев, Георги Воденичаров. Първият и вторият са служители на отдел ''Контратерор" в тайната служба, третият - пенсионер, бивш неин служител, а четвъртият - криминално проявен.

Официалният повод беше обявен като изнудване на биз- несдамата Мариана Стойчева. Публичните версии посочиха, че предприемачката подала оплакване за шантаж - натискали я да прехвърли нейна сграда на друг човек, но по-скоро така притиснала контрагент. На него дължала пари, взети за незавършения й хотел ''Бумеранг" в Слънчев бряг. Задържаните останаха в килиите на националната следствена служба на

бул. ’’Г.М.Димитров“. Съдът засекрети слушанията, докато се решаваше въпроса за гаранциите и евентуалното освобождаване.

Арестът изглежда трябваше да повлияе на имиджовият проблем. Не пред нашите, а чуждите служби и посолства - как корумпирано звено ще разследва предстоящия на следващия ден най-тежък криминален акт на територията на страната. Операцията срещу корупцията се оказа наистина имиджива. Хотелът си е напълно завършен, работеше си без проблеми още от началото на лятото на 2012 г. и е собственост на едноименно дружество, в което никаква Мариана Стойчева не фигурира. Историята, поне в медиите, се оказа напълно измислена. Част от парите, които антимафиотите поискали (300 000 лв.), а като първо плащане - 50 000 лв., се намериха в посредника. Казват, че са само 15 000 лв. Пенсионерът от ГДБОП също се оказа непричастен - бил единствено куриер.

Г

Тогава какво се случи? И защо точно тогава? Съвпадение на случайностите ли беше? Надали!

Защото такива хора като Виктор Кинов никога не могат да бъдат арестувани и обвинени, поне у нас.

Защо ли ''такива"? 27-годишният младеж се оказа племенник на нашата еврокомисарка Кристалина Георгиева.

- Познавам Виктор от малък, защото с баща му бяхме приятели. Завърши ВИФ в Полша, където Васко беше на дипломатическа служба. Гъзарче е момчето. Кара чисто нов сребрист джип ''Мерцедес" - сподели един от познатите му.

- Виктор беше назначен в ГДБОП с протекциите на Виктор Вълков (и на кръга ''Монтерей"). Виктор Вълков е приятел и баджанак на баща му. Първата жена на Васил - Искра, е втора съпруга на Вълков. Беше стюардеса, но когато понате- жа, се отказа от професията. Не съм изненадан от случилото се! - разказва Николай Колев - Босия. За протекцията не знам и надали ще мога да я докажа, но проверих думите му за роднинските взаимоотношения. И те нашумяха.

Агенция "Блиц" и в. "Шоу" потърсиха за коментар по телефона Виктор Вълков. Той спомена, че не е в течение на случая. Сигурно. Но ето какво сподели накрая. Призна, че втората му (от "10 години бивша жена") наистина е била брачна половинка № 1 на Кинов-старши.

- Тя беше съпруга на Васил Кинов, но нямаха деца. Виктор не го познавам. Но Васил беше много щедър откъм деца - поне 2-3 са във всички случаи. Той имаше още два брака, ако не греша... - сподели доайенът на кръга ''Монтерей".

''Консумираше само екологично чисти храни от Троянския балкан. Защото с брат му - строителният инженер Кино Дулев Кинов, са от Орешака и даже се родеят с патриарх Максим", разказват хора от обкръжението на бащата-беле- трист, чийто син арестуваха.

Лелята Кристалина Георгиева беше категорична, че няма да използва

протекции за племенника си. Заяви, че каквито ги е надробил, ще ги сърба. За мен няма никакво съмнение, че българските тайни служби са дълбоко потопени, макар и обявени за легитимни спящи клетки на несигурността и мафиотщината в обществото ни.

Една секретна дирекция на МВР, една еврокомисарка, един властови бизнес кръг ’’Монтерей“ и дори патриарх се оказаха забъркани, при това охотно - с изявления в историята. В нашите медии по принцип никога не може да излезе нещо лошо за тези величини на невидимата власт, освен ако не е предварително съгласувано с тях. Колкото и скандален и какъвто и да е случаят или поводът! Защото въпреки всичките ”ах и ох“, въпреки всичките сериозни и жълти анализи на ареста никъде не се чу онова, което написах навремето в ’’Операция Президент“, „Дуел“ и разказах в ТВ предаване за атентата.

Задържаният Виктор Кинов, близките му, лелята-коми- сарка се падат рода на висшестоящия и сложен нависоко в
комунистическата йерархия ген.полковник Иван Кинов ....
Звездното комунистическо величие има роднинска връзка с ген. Иван Велинов. Той е шеф на Шесто управление на ДС и автор на докладната с приложения-имена до Политбюро от януари 1989 г. Тя е създадена 10 месеца преди историческите промени във властта и е озаглавена ”За ролята на новата политическа класа и управляващ елит в условията на демократичен преход...“

Арестът на Виктор Кинов измиваше очите на службата пред западните партньори. Демонстрираше, че тя вече не е под комунистическа опека и обективно ще разследва предстоящия атентат. Намекваше, че логистиката на терористичния акт, проведен под егидата на правителството, е подготвяна някъде другаде, а не, недай си боже, например в звеното ’’Контратерор“ на ГДБОП.

Задържането му освен това беше безукорно алиби - за червените велможи, за властовите кръгове като ’’Монтерей“, за всички онези - скритият елит, който реди властта и нарежда зад кулисите. Щракналите белезници в самото навечерие на атентата се превърнаха в доказателството, че те нямат и няма да имат никакъв пръст в операциите и действията на правителството! Та затова случаят беше толкова нашироко и публично разгласен, та затова се посипаха и отзиви от споменатите и засегнатите... ” (из ’’Дуел“)

Една книга и едно телевизионно предаване. И нито едно позоваване

на тях. Никъде нищо повече не се чу - в нито една медия, в нито един коментар, в нито един анализ на случило се и неслучило се въпреки привидната видимост на замесените в скандала. Но това е съвременната цензура - много информация, зад която се крият истинските и съкровенни неспоменати тайни.

Най-видната фигура на този втори, звезден род е генерал полковник проф. Иван Кинов. Съпругът на Кристалина е от него, най-близък роднина е и затова така здраво се мълчи.

Генералът е член на комунистическата партия от 1911 г. (тогава БРСДП). Активен участник е в Септемврийското въстание през 1923 г. Емигрира, после се завръща като нелегален деец на Коминтерна у нас. Впоследствие е в Москва и тясно работи тясно с Георги Димитров. Завършва тяхната военна академия ’’Михаил Фрунзе“ (1929 г.) и Висшата военна академия на Генералния щаб на Съветската армия (1938 г). Като генерал от Червената армия участва в отбраната на Москва и по многобройните фронтове на войната.

’’Българската армия е малка за такъв генерал като Иван Кинов“ - фразата се преписва на самия Сталин. Сигурно е прав - Кинов е най-известния ни теоретик на военното дело от нови времена, много свестен човек, както считат работилите с него, голям организатор и войн.

Той е бил началник на Генералния щаб на Българската народна армия, председател на организацията за съдействие на отбраната, началник на нашата военна академия ’’Георги Раковски“, първи зам.министър на отбраната, посланик.

Женен е за рускинята Ирина, която по всеобщи впечатления е била най-сексапилната красавица на тогавашния партиен хайлайф. Партиен, понеже ’’другарят Кинов“ е сред дългогодишните членове на ЦК на БКП и човекът на Москва в тогавашните ръководни органи на социализма. Интересната му биография сочи, че е имал очи за дефектите на системата и си е позволявал да ги споделя дори официално. Той е кавалер на много родни и съветски награди и ордени, вкл. и на Златна звезда на герой. Погребението му е белязано с присъствието на Тодор Живков. На негово име са кръщавани площади, улици и заводи.

Но се ла ви - това е животът, казват французите. Само тези обстоятелства могат да обяснят специализациите на Кристалина Георгиева в прогнилия Запад по онези тоталитарни времена, както и темата на кандидатската й работа, в която идеологията е малко,

критиките към ’’порочната американска икономика“ - единствено минимално задължителните и без капка плам, но е допусната за защита и успешно й е присъдена научната титла. На всеки друг това не би се простило, всеки друг незабавно би се сбогувал с последвалото веднага след това обучение в един от най-елитните ВУЗ по света - ’’London school of economics“.

”До ден днешен аз след работа не съм ходила. Работата е идвала при мен.“ - твърди самата Кристалина. Може би е права. ’’Едно е да искаш, друго е да можеш, а трето и четвърто - да го направиш!“, както пишеше Николай Хайтов. ’’Даденостите“ предполагат и дават, но само моженето и амбицията създават.

- Произходът има значение дотолкова, доколкото дава по-добър или по-лош старт. - е нейното обяснение. - Но

r

всеки сам си пише биографията. И в нея има и епизоди като на студентската бригада в консервната фабрика в Ловеч, където бяхме заедно с Ренета Инджова, да ни накажат и да изпуснем концерт на Лили Иванова. След тази бригада се записах в университетския отбор по хандбал, за да ходя на спортни лагери през лятото, вместо на бригади. Играех в турнирите с номер 8 на фланелката, скоро го казах на Христо Стоичков.

Лидерството! Изглежда това е алфата и омегата на живота й. Още от детските й години.

Защото еврокомисарката много четяла - още от малка. Баба й дори се притеснила, че може ''детето да чалдиса" от книгите. Обаче познаващите я твърдят, че Кристалина като ученичка не се вписва въобще в образа на наизустяващия зубър, а в този на палава девойка - душа на компаниите. Свирела на китара, организирала купоните. От онова време е първата й лобов - с лошото момче на класа. Той е Стефан - син на Стоян Орманджиев, легенда на футболния клуб ''Локомотив". Една пожълтяла от времето черно-бяла фотография ги показва прегърнати. Точно по онова време прописва поезия, но сърдечната трепет завършва с разлъка. Заради бягство на класа (в което активно участва и Кристалина) Стефан е мъмрен, порицан и преместен в друго училище.

Бъдещата световна финансистка избрала пътя си в живота сама. Изборът й не бил много одобряван от близките й. Ето какво разказва майка й:

- Веднъж в училище трябваше да декламира думите на Кочо от ''Защитата на Перущица" на Вазов. Като я чули, учителите й казали, че трябва да кандидатства във ВИТИЗ. Тогава ме попита: ''Какво ще кажеш, ако реша да уча за актриса? Татко дали ще се съгласи?". Отговорих й: "Щом искаш, кандидатствай. Той няма да има нищо против." По едно време каза: ''Няма да кандидатствам - харесвам театъра

като изкуство, не като професия." До 10-и клас всички мислехме, че ще кандидатства литература или журналистика. Тя изведнъж каза, че иска да учи политикономия. Баща й, учителите й не бяха съгласни. Там се искаше най-висок успех и тя го имаше, но изнесоха списъците и в тях бяха само деца с по-нисък успех, но с привилегии. И така три пъти. На четвъртия в списъка се появи момиче с по-нисък резултат от нейния и без привилегии. Кристалина беше болна и аз отидох да проверя. Беше в събота и в канцеларията едно момиче, като чу за кой кандидат питам, каза: "Тя е приета, запомних я, защото името ми направи впечатление." Била пропусната в списъка от машинопистката.

Каква игра на съдбата у нас - за малко да задраска от списъка на успелите в световен мащаб бъдещият глобален финансист.

- Постигнах целите си и ако се върне назад времето, пак бих избрала тази съдба, но не ми се обръща езикът да кажа, че си е струвало. Няма цена пропуснатото време с тези, които най-много обичаме.

Времето не е стигало, за да бъде край подрастващата си дъщеря, край съпруга си. Сватбата им е на неговия рожден ден. Умишлен избор като двоен празник. Сполучлив в годините на шеметната кариера - пестящ цъкането на часовника, отмерващ недостигащиге часове.

В Икономическия институт тя учи заедно в един випуск с бъдещия премиер Иван Костов, бъдещата служебна пре- миерка Ренета Инджова, бъдещия вицепремиер Димитър Луджев... Всички направиха голямата кариера у нас, но тя ги надскочи на световната сцена.

- С Кристалина бяхме женени за двама братя. Аз предпочетох да бъда майка на три деца. Криси избра пътя нагоре, кариерата... Децата ни си общуват. Нали са първи братовчеди. Дъщерята на Кристалина, Деси, ги покани на сватбата си в Арбанаси. Когато сме се събирали, е било винаги по повод семейни събития - рождени дни, раждания на деца, на маса, на гости. Общували сме си, смяли сме се, пяли сме... Тя свиреше на китара. Много е готина! Сърдечен и гостоприемен човек, умее да те посрещне, да те изпрати. Мъжът й Кинчо е качествен и почтен човек, инженер, но може да мине за темерут. Просто е мълчалив. Когато Кристалина беше студентка, играеше хандбал, обичаше купоните. После станахме майки. Винаги съм казвала, че тя е боец! Абсолютно сама се е издигнала. Не е парашутистка. Благодарение на качествата и потенциала й е всичко. Тя беше отдадена на това, което прави.

- Какъв тип жена е?

- Умница! Външно не беше от лъскавите, които се забелязват от пръв поглед. Но на втори план изпъкваше именно с това. Всяка дума й беше на място. От млада си инфилтрираше всичко не през емоциите и страстите, а през разума. От сержантите е, които носят в раницата си маршалски жезъл.

- Познавате ли Румяна Желева?

- Запознахме се много странно. На 3 януари т.г. бях на погребение на моя леля. На връщане братовчедка ми предложи да ме закара. Румяна Желева се возеше на задната седалка, аз бях отпред. Тя бързаше, защото трябвало да чете, да се подготви за Брюксел. Аз ни в клин, ни в ръкав я попитах: „Познавате ли Кристалина Георгиева?“. Отвътре ми дойде. Тя малко подозрително ме изгледа: „Лично - не. Вие по какъв повод питате?“. И аз й отговорих: „Защото виждам, че тя също като вас ще се готви за това място!“. Стана конфузно. На 15-16 януари вече бе съобщен ’’план Б“, че еврокомисар ще е Криси.

- Има една приказка, че когато си махате лепенка, пластир от рана, по-малко боли, когато я махате бързо. И в духа на тази приказка аз ще кажа - взех много бързо решение... В три през нощта във Вашингтон телефонът ми звънна и Бойко Борисов ми каза: положението е много сериозно, трябва да помагаш. За пет минути разговор ми се промени животът - от един континент на друг... В 8 часа на следващия ден казах на президента на Световната банка Роберт Зелик, че до дни трябва да напусна. Не му стана приятно. В 8:30 влязохме с Боб Зелик на среща с ръководството на банката и публично обявих решението си. И нито за момент не съм съжалила. Макар че там останаха приятелите ми, голяма част от живота ми... Но в оня момент ставаше въпрос за достойнството на България, не съм си и помисляла да откажа.

Но на тези високи международни равнища в Световната банка (а и в Еврокомисията) никога нещата не се правят експромт - ей, на реших, както ни го представя Кристалина. Обикновено всяко кадрово назначение или напускане е плод на продължителни консултации, анализи и обсъждания, на сложни съгласувания, на сондаж за международните реакции и този на борсовите и финансови пазари...

Къде е истината? В петте минути на разговора с лидера на ГЕРБ или в неочакваното откровение за диалога с Румяна Желева от горното интервю. Дадено е от Маг Вая. Маг Вая е артистичния псевдоним на

Жасмина Димитрова - екстра- сенска, врачка, ясновидка. Тя твърди, че имало още няколко свидетели на този изблик от чувства, довел до гафа.

Жасмина е много близка роднина на бившата вицепрези- дентка на Световната банка. Тя й е етърва - техните деца са първи братовчеди по бащина линия. Затова вижда - просто с очите си, а не чрез хипотетичната си дарба, как бъдещата еврокомисарка Кристалина се готви за поста си. Онзи, който е предназначен за външната министърка Румяна Желева, както съобщиха медиите веднага след парламентарните избори. И който пак според тях, съвсем, ама съвсем сигурно се пазеше за Меглена Кунева, но преди парламентарните избори.

Затова не мислете, че заслугата за познанието е плод на прорицателството й! Би било твърде наивен и смехотворен аргумент, щом става дума за Проектите. Въпреки това разказът й е повече от сериозно доказателство как се редят сценариите във властта.

Постъпването на Кристалина Георгиева в Световната банка също няма нищо общо с носещите се легенди.

”По това време време интересът към нашия регион в международните организации беше много голям. Поканиха ме да говоря в Световната банка за опазването на околната среда в България. Отидох, говорих час и половина, след което ми предложиха да остана за няколко месеца. Като отидох там, на третия-четвъртия ден ми предложиха и постоянна работа в банката. Оттам нататък е много просто - всичко е работа... Моето сравнително предимство в такава организация е, че познавам двата свята много добре и мога да разпозная това, което ще проработи, да кажем, не само в източноевропейските страни, а във всички държави, които са на по-ниско ниво на развитие“, разказва тя в интервю за в. ’’Капитал“ през 1999 г.

Всъщност България е член на международната организация, участва със свои пари в капитала й съответно има право на предложения за свои служители в тези структури. Голямата кариера в тях обаче не се решава по тези ’’канали“. Пример е роднината на Кристалина в МВФ - ексфинансовия министър Симеон Дянков. Той не дорастна до нито една от високите длъжности в структурата му.

Самата Кристалина разказва, че в Световната банка имали периодични оценки - наричали ги ”360 градуса“. При тях, всеки получавал четири вида мнения, които формират крайната оценка. Най-напред - той самият си дава бележка на себе си, после подчинените му за

него, след това - колегите, равни по ранг или йерархия в други звена и накрая началниците. ’’Редовно съм в Топ 10“, изнася една от фирмената тайна

лидерката. Но веднага добавя, че се старае не да се засяга от критични мнения, а да се фокусира върху това какво може да научи от чуждото мнение за себе си.

Обяснява, че обикновено ’’като преспи, приема обективната критика“. Необходимо уточнение - приятелите й у нас от млади години я знаят като непримирима в споровете.

Кариерата й тръгва стремглаво нагоре, но все пак тя е един чиновник. Вярно - сред високопоставените, но иначе обикновен служител. Преминаването на прага, през който се влиза във ’’върховете“ е с назначението й в руския офис на международната финансова институция. Годината е 2004-а. По онова време отношенията между Москва от една страна, и МФ и Световната банка не са от най-топлите.

’’Световната банка заговори на руски“ например е заглавието, с което я посреща влиятелния тамошен всекидневник ’’Время новостей“. Изданието посочва, че най-сериозната задача пред българката е да завърши процеса на възстановяване на отношенията между Русия и банката, след като миналата есен правителството ’’сензационно опитало да се откаже от поредица проекти“. През януари 2004 г. на среща между Владимир Путин и президента на международната институция Джеймз Улфенсон е взето решение да се уточнят стратегическите цели на сътрудничество и приоритетните проблеми и сътрудничеството да се ’’изглади“.

Кристалина е настанена в един от правителствените апартаменти - онзи, в който навремето е живял Георги Димитров. Този период от кариерата й я превръща в истински политик - тя е един от ’’контактите“ и съответно участник в сложната тъкан на сътрудничеството и противоборството между Москва и Вашингтон.

Две и половина години по-късно, на 22 октомври 2007 г. приносът й е оценен. Вицепремиерът на Русия, министърът на финансите Алексей Кудрин й връчи президенска награда заради развитието на сътрудничеството с международните финансови организации и провеждането на срещата на ’’Голямата осморка“ в Санкт-Петербург през 2006 г. Кристалина получи ордена ’’Дружба между народите“, а медали ”За заслуги пред Родината“ взеха изпълнителния директор на Световната банка от Русия Алексей Квасов, и заместник- изпълнителния директор от Русия в МВФ Андрей Лушин.

Българката заяви, че получената от нея награда е символ на

''промяната в Световната банка от работа с Русия като клиент в работа с Русия като акционер". От онази година тя е назначена като ключов директор по стратегиите и операциите, а през следващата - и за вицепрезидент на институцията.

Но къде е България в сложните схеми на международната политика и световни финанси.

''ГЕРБ вече лансира като възможен финансов министър директорът в Световната банка Кристалина Георгиева, а за външен министър - евродепутата си Румяна Желева." Това е текст от секретна шифрограма на американската посланичка Макълдауни от октомври 2008 г. Написан е близо година преди да дойде на власт Бойко Борисов и ГЕРБ. Не е ясно защо ''лансирането", опипапано и в разговор за бъдещето правителство с емисаря на САЩ, не се състоя.

Къде е тогава - тя, Кристалина, в погледа на глобалния ексфинансист, на настоящия еврокомисар, на човека, който утре може да бъде родния премиер?

Българка е, която обича и тачи страната си. Ето какво сподели навремето майка й:

- Както добре говори английски, така вероятно много е свикнала и с начина на живот в САЩ?

- Да, но не пропуска българските празници. С приятелката си празнуват два пъти Великден и Коледа - и американските, и българските.

- Може ли да меси питки, да свива сарми?

- Да, тя винаги държеше да си идва в България за празниците, но се е налагало да остава и там. И тогава за Коледа прави питка, баница, сарми. Знае как. Ние цялото семейство много държим на традициите. Здрава, болна на Бъдни вечер всичко трябва да е направено, както си е редът.

Патриотизъм? Да!

Но доколко?

Пред ''Дневник" - на 17 март 2008 г.:

''Спомням си, че отидох на един денонощен пазар (в Корея, бел.ред.) и с когото и да разговарях, всеки казваше:много ни е трудно, но най-важното е да вдигнем Корея на крака. Южна Корея е страната на мобилизирането на малкия човек за големи дела. Веднъж ме попитаха как да направим България като Корея? Казах - като изнесем 7 милиона българи и внесем 7 милиона корейци."

Страшно и нерадостно заключение. Но с премълчана, още по-грозна

истина. Защото не би ли трябвало обаче преди всичко да си внесем нови, кадърни и морални управители на страната, преди да се внася нов народ?!.

Тя може ли да е от тях?

- Има ли място, където не сте била, но ви се иска да отидете?

- Да, Бутан, страната, в която мярката за богатството на обществото е ’’брутното национално щастие“.

Това кралство в Тибет, асоциирано с Индия е най-щаст- ливото в света. И едно от най-бедните.

А за бъдещето, за вероятните виражи пред кариерата й - утре, другиден, някога, тя отговаря така:

- Айнщайн, мисля, беше казал: ”Аз за бъдещето не мисля, то и без това много бързо идва.“ Така че не умувам какво съм могла да направя вчера, не мисля какво ще направя утре, гледам си работата днес. Отговорно.

Това е като ходене по дълъг път. Но пътят е и посока. Не може да е път, без тя да се избере.

ВОЛЕН НИКОЛОВ СИДЕРОВ

ВИЗИТКА

19 април 1956 г. - роден в Ямбол. Хоби - букинист. Колекционира книги и различни видове карти на България.

Семейство

Майка - Стела Иванова Сидерова (по баща Гиргинова). Учителка по немски език и преводачка.

Баща - Николай Сидеров. Чиновник. Умира от инфаркт през 1972 г.

Брат - Пламен Сидеров, д-р на математическите науки, преподавател в СУ ''Климент Охридски". Женен, с деца Съпруга - Капка Георгиева, журналист. Живеят заедно от 1991 г., сключват брак на 11 ноември 2006 г., от есента на
2012 г. са в развод.

ОБРАЗОВАНИЕ

Учи в математическата гимназия в родния си град. През 1977 г. записва и през 1980 г. завършва Техникума за полиграфия и фотография в София.

1987 г. - студент по българска филогогия в СУ "Кл. Охридски". Прекъсва образованието си.

От 2002 г. - студент по теология в Шуменския университет. Отказва да се яви на изпит на 1 април 2007 г. поради големия журналистически интерес, въпреки че е платил таксата за възстановяване на студентските си права. Дипломира се през 2009 г.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

След техникума няма данни какво е работил.

От 1984 г. е назначен е като фотограф в националния музей на българската литература.

От 1990 г. е журналист във в. ''Демокрация". От 19 септември същата година до 12 февруари 1992 г. е главен редактор на партийния орган на СДС.

От 1993 г. - списание ''София".

1997-1998 г. - пресаташе на компанията ''Овъргаз"

1998 Г.-2003 г. - зам.-главен редактор на в. ''Монитор".

Писател - автор на редица книги.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

1994 г. - създава ЕТ ’’Агенция глобус - Волен Сидеров“ за търговия на дребно.

1994 г. - регистрира ’’Панорама прес“ ЕООД с издателски предмет на дейност, едноличното дружество с ограничена отговрност на Волен Сидеров е прекратено.

1994 г. - съдружник чрез горната фирма в ’’Куриер-север“ ООД, Монтана (в което е Степан Ерамян, бивш отговорен секретар на ’’Работническо дело“).

1996 г. - напуска ’’Куриер-север“

2001 г. - създава ’’Обектив БГ“ АД, където 30% са отредени на Капка Георгиева Стоянова (доскорошната му съпруга), а мажоритарният 70-процентен дял е негово притежание.

2002 г. - регистрира ”Бумеранг-БГ“ ООД с предмет на дейност ’’издаване на вестници“. И тук Волен Сидеров държи 70% от собствеността, като по 10% от капитала си поделят Капка Стоянова, синът й Димитър Кинов Стоянов и Георги Стефанов Ибришимов - бащата на Капка.

Според декларациите пред Сметната палата не владее нищо. Гол е като пушка. Но и при него е в сила правилото за политиците - парите никога не се знаят.

Член на дисидентски организации при социализма - Независимото дружество за правата на човека. Един от ръководителите на столичната му организация. Членува и в профсъюз ’’Подкрепа“.

Лауреат на награда на ВМРО за патриотична журналистика.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

2003 г. - кандидатира се за кмет на София. Кандидатурата му е издигната от името на Национално сдружение ’’Български земеделски народен съюз“ на Яне Янев. На изборите получава 1728 гласа.

2005 г. - създава предизборна коалиция ’’АТАКА“, в която влизат следните партии:

* Национално движение за спасение на Отечеството (НДСО), с лидер Илия Киров,

* Българска национално-патриотична партия (БНПП), с лидер Петър Манолов,

* Атака с лидер Волен Сидеров,

* Нова зора, с лидер Минчо Мънчев Минчев,

* Съюз на патриотичните сили ’’Защита“, с лидер Йордан Величков

Към момента на регистриране в ЦИК за участие в парламентарните избори през 2005 г. се оказва, че само първите 2 партии - НДСО и БНПП, са надлежно регистрирани и имат изрядна документация. Затова в ЦИК се регистрира коалиция Национално обединение ’’АТАКА“ (или съкратено коалиция ’’АТАКА„) само от тези 2 партии, с представляващ коалицията Волен Сидеров (макар и да не членува в никоя от тях). Съюзът взима 296 848 гласа (8.2% от гласувалите). Самата партия ’’Атака“ е регистрирана след изборите.

Народен представител във всички парламенти от онзи период насам.

2006 г. - кандидат за президент. Стига до балотаж с Георги Първанов. Макар че загубва надпреварата, получава на първия тур 597 175 гласа, а на втория - 649 387.

<u>ЩРИХИ</u>

Сред галерията на българските политици Сидеров е най-оспорваният. Ако обаче се съди по резултатите на партията му, той се ползва със стабилно електорално влияние. Естествено, ако приемем, че изборите са честни. Но същото обстоятелство е в сила и за останалите му конкуренти на обществената сцена.

Скандалният му облик, в който медиите го представят и публичното му поведение, са образ от имиджова стратегия. Сидеров е рушителят, ’’революционерът“, който всеки народ, изпаднал в криза, подсъзнателно търси и с това може да се обясни успехът му.

Но в действителост той е само маска от големия театър на статуквото, наречено от него промяна.

’’Желю Желев - достоен претендент (за президент, бел. ред.) след достойното отегляне на Виктор Вълков, Петър Дертлиев и Никодим Попов...“

’’Единствената полититическа сила, която може да увери светът, че в България нещо се променя, е президентът д-р Желев...“

’’Срам ме е, че нито един български войник не замина за

Кувейт. Срам ме е от тези, които нападнаха президентът Желю Желев, когато стана дума за българско военно присъствие в Залива...“

’’Ясно беше, че всички турци, арменци, евреи, цигани, албанци, гагаузи, асирийци и угрофини трябва да се изгонят от нашата страна, за да си останем само чисти аспарухови славяни и да си направим една райска Българийка само от партийни секретари - руси славяни...“

’’Никога няма да станем уважавана страна, ако провеждаме дискриминационна политика. Ако продължават експериментите от коминистическата практика. Защото днес може турците да са на прицел, утре - евреите, вдругиден - зеленооките. Важното е да има враг, важното е да се объркват хората. Защото така те лесно се манипулират....“

’’Алчни старци (пенсионерите, бел.ред.) изпълзяха на припек“

И т.н., и т.н., и т.н.

Това са цитати и откъси от статии, редакционното творчество на Волен Сидеров, когато ръководи органа на СДС - в. ’’Демокрация“. По-късно акцентът ще се смени на ’’Шайка евреи от Уолстрийт разкатаха майката на православието и ни доведоха до това дередже“, Желев ще се превърне в ’’подлога на комунистите“, ’’великата Америка“ - във враг, погребващ славянството, ’’имперската Москва“ - в надежда и опора за православието, ’’алчните старци“ - в онеправданите ни майки и бащи, а турците и евреите (все още без ’’зеленооките“) - в негоден човешки материал...

По същия начин царя и неговата НДСВ ще бъдат възхвалявани, после обругавани, РЗС - в началото излюбено, накрая - намразено, Борисов и ГЕРБ - хвалени и подкрепяни в парламента, а впоследствие - оплюти.

Факт е, че всички еволюират в разбиранията си. Човекът не е константна величина - възгледите ни не са заковани като с пирони на някоя идеологическа стена. Но когато си на попрището жизнено в средата и гониш 40-те, такъв драматичен обрат е необясним! И следващите след него. Освен с единственото обяснение - конюнктурата.

А Волен Сидеров е нейно излюбено дете. И той като Доган

създава партията си в деня на рождената си дата - сякаш да подчертаят значимостта си, която стои над всичко.

Убеденият демократ се превръща в нещо като неонацист, революционерът приляга в ложето на едрия олигархичен капитал у нас като говорител на ’’Овъргаз“, като човек, засичан в обкръжението на ’’Мултигруп“, спряган от недолюб- ващите го като неин ПР, засниман нееднократно до вожда й Илия Павлов. Ала и този епизод от живота му е приключва като предишните. Защото следва нов драматичен обрат - с влизането в политиката най-едрият у нас капитал е захвърлен в тъмния ъгъл с надеждата паяжините на забравата да скрият нелицеприятното сътрудничество. Обслужващият доскоро ’’Мултигруп“ персонаж се завръща към ’’низините“ с лозунгите за поредна война с олигархията и призив за национализация.

Ясно е, че става дума за роля. Поредната политическа роля на поредния обществен актьор в театъра на демокрацията.

Но защо именно той е сред избраните? Какво е скрила биографията му като атестат за лоялност към големите режисьори на статуквото и на неговите ’’промени“?

Както и при другите му съперници за сърцето на електората, животописът на годините крие ред неизвестни. ’’Срамувам се от майка си и баща ми - дребни чиновници

в редиците на Партията - голямата ядачка на души. Израснах
в малкия матриархален рай на тяхното страхопочитание -
в къси черни панталонки, бяла ризка и червена връзка, с
пречупена в лъкатя ръка:
РАПОРТ ДАДЕН...“

За разлика от това негово стихотворение в биографичните му данни е премълчано, че ’’чиновниците“ - родители са служители на Партията.

’’Рапортът“ за действителния му път през времето и хребетите му е спестен. В нея зее тъмна неизвестност, мъгла от 10 години. Ако си роден през 1956 г., през 1974 г. си навършил 18 години. Но първата работа, която е посочена, е 10 години по-късно - от 1984 г. в литературния музей.

Не е ясно как хем си учил в ямболската математическа гимназия, хем си завършил полиграфическия техникум. Обучението в него е три години по онова време и приемът е след

основното образование, а не след завършване на средното.

Въпроси има и около първото му незавършено студенство в Духовната академия, дори годината, в която е постъпил в нея, не се знае.

’’Религиозното образование беше отделено от държавата и се искаше смелост да учиш там. Ставаш веднага обект на ДС и МВР и много от духовниците също са били вербувани, както стана ясно после. За кандидатстване в Духовната академия се искаше препоръка от свещеник или епископ и аз отидох в Сливен при владиката да поискам такава без да го познавам. Това е сегашният владика Йоаникий и той много години след това си спомни случката - удиви ме с паметта си. Станах студент в академията, но не издържах дълго, защото тогава се учеше и живееше в сградата на академията на площад ’’Ленин“, сега ’’Света Неделя“ в София. Разбрах от колеги, че ректорът е хомосексуалист и няма начин да не прояви внимание към мен. При този режим на живот там, реших, че трябва да се изнеса и така напуснах.“

Смелост, смелост, негласна опозиция на режима, но провинциалното момче от Ямбол е ползвало такава екстра, с каквото не се е сдобил дори Владко - сина на Тодор Живков. Защото не е ходил войник въпреки задължителната служба тогава. Дребни партийни чиновници като родителите му не биха могли да осигурят такава екстра, каквато е ползвал Волен Сидеров. За освобождаване от казармата в онези години се искаха дебели, ама съвсем дебели връзки, и то нависоко
- в самите сияйни червени върхове.

Официалната причина е здравословна. Материалите се пазят във военния архив във Велико Търново, а съответната справка е заведена под № 883. Според документите политикът е имал „трайни рефракционни аномалии над 10 диоптъра и на двете очи“. С други думи - бил е полусляп. Но незря- щият успешно работи като фотограф, където се иска точен поглед, пък и преди, и сега не са го виждали да слага очила. А и в онези тоталитарни времена, когато дори въздишката се контролираше, никой не би рискувал да подпише подобно медицинско заключение, освен ако не му е наредено от най- високи възможни места.

Дреболии ли са? Надали! Защото в биографията на Волен Сидеров присъстват срамни факти, укрити и досега от неизвестна

и могъща ръка. Те могат да обяснят и тъмнината в ранната му биография, и мъглата на изгубилите се някъде години в онзи прошнурован и подреден в папки свят на действителността.

Един от жалоните е странен гриф ’’строго секретно“, вече поизлинял върху документи от житие-битието му при социализма.

- Получих това заключително постановление... Два-три месеца исках да проверя детайлно всички неща. Не е имало случай досега информация, която оповестявам, да е била оборена! - твърди Атанас Атанасов.

Става дума за протокол. От обвинителното заключение на Димитровско Районно управление в София. В него се твърди, че лидерът на ’’Атака“ през 1984 г. първоначално е признал, че е изнудвал частника-фотограф Димитър Казаков за 1000 лв. Твърди се, че Волен държи неправомерно негова фотографска техника и го заплашва с побой. Казаков се жали в тогавашната милиция. Разследващите го посъветвали да плати с белязани пари. И капанът щракнал.

Оперативният работник Миланов пише предложение до началника на Димитровско районно управление на МВР в столицата за ’’Завеждане на ДНИП (дело срещу неизвестен извършител). Делото е по повод сигнала на частника-фото- граф Димитър Казаков от 24 февруари 1984 г. Казаков съобщава за кражба на фотоапарат ”Ревю-флекс“ от дома му.

Следващият документ е ’’План относно провеждане на агентурно-оперативни мероприятия по ДНПИ ”Ревю-флекс“. Материалът е заведен на 14 март 1984 г. Обърнахте ли внимание на думичката ’’агентурно“. Може би затова и върху този план е лепнат печат ’’строго секретно“.

На 22 март 1984 г. оперативният работник отново пише

- този път докладна записка относно извършителят на кражбата.

”Др. началник,

Донасям ви, че от проведените мероприятия от оперативен работник Димов и оперативен работник Филипов при тт-ро кр. отделение се установи, че извършител на кражбата от улица (следва адресът на Казаков) на фотоапарат Ревю-флекс е лицето Волен Николов Сидеров - роден на 19 април 1956 г., има адресна регистрация (следва тогавашния адрес на Сидеров), не упражнява общественополезен труд. Установи се, че същият в продължение

на около месец след извършване на кражбата е изнудвал тъжителя по телефона с цел да му вземе 1000 лв. Материалите по преписката са предадени на отделение Следствено за образуване на предварително производство.“

Интересното е, че върху този материал липсва знака за класифицирана информация. С други думи - не е престъпление според закона, ако го разкриеш. Но разкриването на онези ’’агентурно-оперативни мероприятия“ дори и днес, след толкова години се води като престъпление според Наказателния кодекс. По всичко изглежда, че Волен Сидеров е изнудвал Казаков, за да му върне срещу 1000 лв. изключително скъпата техника, но и по същия начин тогавашното органи (а и днешните тайни служби) са си оставили вратичката, с която законно да притискат Сидеров със заплаха за публични разкрития , ако обърка или не спазва стъпките в намисленото танго.

В следващия документ отново се появява печатът ’’строго секретно“. Образувано е следствено дело номер 97/84, което на 17 май 1984 г. приключва с мнение за съд. Посочва се, че Сидеров е член на ДКМС.

Заключението е от 17 май 1984 г. Изготвено е от следователя Георги Тодоров. Документът сочи, че първоначално днешният политик си е признал всичко.

’’Разпитан по време на предварителното следствие обвиняемият Волен Николов Сидеров първоначално разказа за направеното от него изнудване и направи пълни самопризнания, като заяви, че направил това, защото изпитвал нужда от пари.“

Но бъдещият политически лидер още тогава е цар на острите и неоачаквани виражи. Следва самотричане от показанията. Същият номер ще бъде изигран след две десетилея при инцидент на магистрала ’’Тракия“.

В документите е отбелязано, че Волен е решил по личен път да оправи заплащането си. Допълнено е и, че той се обаждал на частника Казаков и отправял заплахи от типа на ”ще те унищожа като личност, ще ми пълзиш в краката“. Интересно с какви възможности е разполагал в онези години, когато само Властта можеше да унищожава и да тъпче. Все пак ако шанташираш, не го правиш с ептем голи ръце - все нещичко трябва да държиш като инструмент. Вижда се, че не става дума за евентуално стиснати и

размахани за побой юмруци, а за способността да причиниш неприятности и съсипеш ’’личността“. Анонимни зложелатели на Сидеров твърдят в Интернет, че той е бил сътрудник на Шесто на ДС в един от окръжните градове.

Следователят сочи като причини ’’липса на правосъзнание, това е нещо стандартно, стремеж към лек и бърз начин на облагодетелстване и слаби морално-волеви задръжки“.

Следва трансформация на следственото дело в съдебно. Случаят с изнудване е под номер 5152/84 и е образувано след досъдебно производство 1219/84 по описа на Прокуратурата.

И на следващия документ от 30 май 1984 г. се мъдри ’’строго секретно“. С него оперативният Миланов предлага ДНИП ”Ревю-флекс“ да ме се ’’отчете като реализирано“. Допълнено е, че Сидеров е искал тези 1000 лв. ”под предлог, че знае някои неща за него (за Димитър Казаков, б.а.) и щял да ги каже, където трябва, ако не получи парите.... След провеждане на съответните мероприятия Сидеров бе задържан в момента, в който е получил обработените от РУ на МВР пари от гражданина Казаков.“ - резюмира четивото.

На 30 май 1984 г. подполковник Павлов от Димитровско РУ на МВР внася записка с предложение на Волен Сидеров да бъде образувано криминално досие. Входящият номер на документа е 4535 от 1 юни 1984 г. И следите напълно се губят. Ясно е само, че Волен Сидеров не е бил съден и съответно осъден.

Щемпелите за класифицирана информация са напълно необясними. На практика това си е било кристално ясен битово-криминален инцидент. В него не са забъркани нито агенти, нито спецслужби, нито разузнавания, нито Шесто и др. управление на ДС, обвеяни с мрачна слава. Е, съществува една хипотеза, но законът за досиетата под страх от дългогодишен затвор забранява да се огласяват каквито и да е данни.

Нима това е обяснението за високия пост на главен редактор в Андрейлукановото СДС, за шефството на пресцентър в олигархичните газови структури, за потупването по рамото

с Илия Павлов?! За неочакванния вход на "Атака", буквално изгряла от нищото...

От нищото ли?

При организирането на новата формация дясната ръка на Волен Сидеров са крайнолевите - прогонени заради това от БСП. Сред тях са Румен Воденичаров, Минчо Минчев и Бончо Асенов. Минчо Минчев е първият националист - нещо като коалиционен партньор на БСП, а Бойчо Асенов го сочат като офицер от Държавна сигурност - прочутото й Шесто управление. Факт е обаче, че и двамата са произлезли от кръга ''Нова зора" - крайноляв, догматично комунистически, с ярка антизападна насоченост и върло националистичен. А както навремето пишеше Волен Сидеров в синия пресорган: ''национализмът е последното убежище на комунизма".

Зад ''Атака" стоят и няколко организации - партията на офицерите от запаса ''Защита" и по-незначителни формации. Сред нейните кадри е ген. Любен Петров - един от доскорошните ни върховни ръководители на армията, бивш шеф на Генщаба и консултант на двама експрезиденти.

Лявата му ръка са крайнодесните. Сред тях е д-р Петър Берон - първият ръководител на СДС, изхвърлен навън от Жельо Желев и обявен за доносник. Берон е единственият, който призова навремето за гражданско неподчинение, за забрана на БКП и др. по-крайни мерки.

Това обаче е фасадата. Зад нея са се скрили други механизми за въздействие.

Защото Волен Сидеров може да не е фюрер, но със сигурност познава засукани финансови схеми, с които да държи изкъсо хората си. Или пък корифеи във финансовото дело са го съветвали. Това твърдят отцепници от „Атака", които публично разкриха сложния начин за превръщане на депутати в заложници на класическа финансова пирамида. Първи новината изнесе Валентин Касабов, а към него се присъединиха Огнян Пейчев, Валентин Николов и Кирил Гумнеров.

Според тях 50 от най-високопоставените членове на партията са подписали договори за поръчителство на кредити. При всеки опит за несъгласие с вярната линия бунтарите са рискували да се окажат задължени с по 150 000 евро. Схемата е изпипана юридически и само решителна намеса на прокуратурата може да

избави „синджира роби“ на Сидеров от капана, в който жертвите сами са влезнали.

Според тях на 10 юни 2009 г. Сидеров привикал кандидат-депутатите си в централата на ’’Врабча“ 1. Връчили им по тесте документи за подписи, в които се мъдрели и съответните договори за поръчителство. Контрактите са надлежно заверени в кантората на нотариус Теодора Вуцова.

Капанът е задействан чак от островите Сейшели. Евентуалните борчове са към фирми от този офшорен и туристически рай. Шестте компании са ’’Сангрия“ Лтд., ’’Галатея Трейд Груп“ Лтд, ’’Фрийланд Холдинг“ ’’Компаунд мениджмънт“, ’’Аутсорсинг Фасилити“ и ’’Аполо бизнес солюшънс“, всичките регистрирани на остров Махе, най-големият от Сейшелските. Родолюбците от тези фирми са непознати за българските патриоти - Мери Джейн Мария, Алфред Виктор Брусър, Елисана Мари-Антоанет Лабонте. И шестте офшор- ки са регистрирани ден преди тегленето на кредитите - на 26 май 2009 г., имат един и същ адрес ”Шанг пен тон плаца“ и еднакъв капитал - по 100 000 във валута. За собственик на четири от дружествата е посочен Камен Тодоров Петров (може да е съвпадение, но има такъв портиер в ’’Атака“, беден човек, който хал хабер си няма от операцията), а на останалите две - Христо Косев Христов, изявен партиен активист, който вече не е между живите.

Ако влезлите в капана са 50 човека и всеки от тях е гарант за по 150 хиляди евро, може да се окаже, че мащабите на аферата са за 7.5 милиона евро.

’’Подозираме, че това са изцяло междуфирмени кредити без участие на банки. Всяка от шестте компании е давала заем на следващата, в някаква сложна комбинация. В пирамидата се въртят няколо милиона, на които ние сме заложници до гроб. Това е измамата на века, подобна шашма не е имало, откакто съществува българският парламент“, ожали се Гум- неров.

’’Предложихме му да сложи краен срок на договорите за поръчителство - до края на мандата на 40-ия парламент. Волен каза, че не може. Опасно е, че договорите са безсрочни - дори децата ни един ден могат да бъдат изненадани, че дължат например половин милион по някой непогасен заем на другия край на земята“, обяснява Пейчев.

Петдесетте атакисти са били накарани да подпишат и трети договор - за съпоръчителство с островните компании. ”В тези контракти депутатите от ’’Атака“ бяхме разделени в групи по 4-5 човека и взаимно си ставахме поръчители. Ако някой от петорката напусне ПГ на ’’Атака“, то само той остава като гарант за заема от 150 хиляди евро, дължи парите вместо всички и декларира, че няма претенции към никого от останалите. По този начин Волен ни върза по няколко на синджир“, допуска Огнян Пейчев. Той твърди, че паднал с двата крака в страшно коварна схема, измислена от чудовищен ум.

Всъщност никой от петдесетте атакисти не разполага с копие от фаталните документи, които са подписали, всички бумаги са в касата на вожда, обясняват те. Според Пейчев, Гумнеров и Николов са били препратени от Сидеров към адвокатската кантора ’’Тодоров, Георгиев и Ко“, която имала някакъв пръст в документацията. Юристите от нея са най-маститите в страната - участници си в най-големемите приватизационни процедури и финансови сделки у нас.

Напусналите ’’Атака“ смятат, че в дъното на машинацията стои адвокатът на Волен - Явор Нотев. Извършилата фамозните заверки нотариуска Теодора Вуцова работи врата до врата с него. Те смятат, че именно Нотев се е обърнал и към адвокатската кантора ’’Тодоров, Георгиев и Ко“, която е придвижила документите при шашмата. Нотев е депутат от ’’Атака“ и един от защитниците на Максим Стависки по делото за предизвиканата от него тежка катастрофа край Приморско. Бил е защитник и на Боян Георгиев, шофьорът, който уби шоумена Емил Трифонов-Кембъла. Нотев е бил адвокат на Илия Павлов и Емил Кюлев, той е един от юристите на Николай Маринов-Малкия Маргин, защитаваше в съда и полицаите, причинили смъртта на Ангел Димитров-Чората. ”Не съм предлагал договорите. Нямам общо с изготвянето на договорите за поръчителство за кредити. Не съм човекът, който ги е съставил и поднесъл на тези, които са ги подписали“ - така се закле навремето той пред 6ТВ. Може и да е прав - освен посочването му с пръст никакви доказателства не бяха представени.

Заключението на прокуратурата след този скандал гласи - няма достатъчно данни за образуване на досъдебно про-

изводство.

И една малка, отклоняваща се от вожда и партията му скоба, но абсолютно задължителна. Името на Мери Джейн изплува и покрай олигарха Христо Ковачки. Беше му разрешено негови топлофикации и мини да бъдат изкупени от компании на Сейшелите. Трите фирми са регистрирани на един адрес. За ’’Север“ е записано като представляващ именно Мери Джейн Мария. На ’’Корнворд“ също е същата ’’Аполо бизнес салюшънс (Пи Ти Уай) Лтд, която изплува и в договорите за поръчителство, подписвани от атакистите.

А какво мислят съюзниците на България за кандидата за фюрер и евентуалните му кокловоди?

’’Българските президентски избори: Първанов изглежда стабилно, но националистите може да осмърдят партито“. Този текст на шифрограмата е озаглавен от американския посланик Байърли (използван е изразът Skunk At The Party, означаващ буквално ’’скункс на партито“ - в преносен смисъл нежелан гост. Скунксът е известен с отвратителната миризма, която изпуска, б.а.)

В биографията на Сидеров новият брат отвъд океана посочва най-пикантните епизоди от житието на бившия прогресивен журналист, конвертирал се в антисемит и антиглобалист. Не са спестени и голите му снимки за мъжкото списание ’’Клуб - М“, книгите с антисемитско съдържание, както и политическите аспирации на Сидеров, който се е опитвал да влезе в политиката чрез НДСВ през 2001 г. ’’Хора, които го познават го описват като свръхчувствителен, с огромен мерак да стане част от политическия елит, който така перверзно атакува. Историците, работещи върху темите на национализма, не го приемат насериозно и мислят, че е станал националист като резултат от лични и професионални разочарования. Сидеров не е пътувал в САЩ и никога не е искал американска виза“, уточнява Байърли. ’’Най-лошият сценарий за България в тези избори изглежда възможността за силен протестен вот, който да изстреля ултра-национали- ста (Волен) Сидеров на балотажа (срещу Първанов, бел. ред.) по същия начин, по който това се случи с (Жан-Мари) Льо Пен срещу Ширак преди четири години. Ако традиционната десница не стигне до втори тур, кметът на София Бойко Борисов

ще е в идеална ситуация да се намеси и да събере парчетата“ (телеграма 05SOFIA1239).

’’Според някои източници, Овергаз с ръководител Сашо Дончев и Нове Холдинг със собственик Васил Божков, известен още като ’’Черепа“, финансират Атака, както и други страни, в заключителния етап на кампанията (за парламент, бел.ред.).“

Това пък е текст от шифрограма 2005-07-12 от 12:29 часа от американския посланик Пардю. Ала както не се знае как е натрупан първия милион, така и при родните политици не се знае кой и какво им е дало началото на обществената кариера. Дори всемогъщите служби на Америка не са в течение на някои от ’’детайлите“ - от Сейшели през едри адвокатски кантори до енергиен олигарх.

Факт е обаче, че заподозряните кукловоди на Сидеров са многобройни. Ето например един възможен отговор на въпроса защо например в днешните времена ’’Атака“ на Волен Сидеров се е прегърнала с ДПС в новата фактически Тройна коалиция на премиера Орешарски.

От досието на фирма „Панорама прес“ виждаме, че тя се управлява от Волен Николов Сидеров и от юридическото лице „Артстрой“.

Кой се крие зад фирмата ’’Артстрой“? Управителите на „Артстрой“ са по същата схема съюз между юридическо и физическо лице. Фирмата съсобственик е ФК-ИФФ-ЕООД, която е в съдружие с Красимир Павлов Илиев, един от най- богатите хора в България. Той е притежател на много фирми. Една от тях е ’’Холдинг пътища“, който получи при масовата приватизация и продаде на Васил Божков - Черепа. В Търговския регистър като собственик е записана и непопулярната иначе Нели Ганчева Колева. И тя е сред свързаните лица с много от мултимилионерите у нас.

Дори да се напишат стотици страници и те няма да стигнат, за да се посочат връзки, фирми, съдружия, съвместен бизнес и обществени поръчки. Но и един факт е достатъчен - партньорът на Волен Сидеров като свързано лице - Красимир Илиев, от своя страна чрез фирмата ’’Бромак“ е в съдружие с двама емблематични за годините на преход у нас олигарси
- Максим Жеков Димов и Цветан Радоев Василев.

Цветан Василев е отговорът на въпроса ”Кой назначи Пеевски“. Той е собственик и управител на ’’Корпоративна търговска банка“, в която се намира огромна част от държавните пари, в която има арабски капитали (чрез фонда на Оман) и руски - чрез ВТВбанк. Това е банката, тясно свързана с ДПС, понеже финасира медийния монопол на Ирена Кръстева и сина й Делян Пеевски като депутат на Доган.

Ето как едно опазено в тайна съдружие е напълно спо- собно да слепи иначе такива противоположни полюси като ’’Атака“ и ДПС. Но още от физиката се знае, че + и - се привличат.

Няма идеологии, няма партии, няма цветове, няма патриотизъм или националфашизъм. Съществуват само здрави финансови и икономически интереси, подплатени чрез фирми и общ бизнес. Какъв парадокс - да се етикираш като противник на ДПС и същевременно да въртиш алъш-вериша с нейния олигархичен кръг.

Другото споменато лице Максим Димов също е знаменателно. Той е бил сред ръководителите на фондация ’’Славяни“, заместник-председател на Федерацията за дружба с народите на ОНД (федерацията, която наследи СССР). Бил е депутат от Шумен в 37 Народно събрание (в състава на Парламентарна група на ДПС). По-късно стана член на ръководните органи на НДСВ и ковчежник на жълтата партия. Връзките и бизнесът му се простират от генералския червен кръг ’’Монтерей“ през Бойкоборисовия ’’Банкя“ до тъмносините редици. Например по времето на Иван Костов като финансов министър е сложен за ръководител на Държавния фонд за развитие и реконструкция, от който изчезват стотици милиони валута.

При такива контакти не е изненадвощо участието на мал-коизвестния тогава Волен Сидеров - практически г-н Никой, все още без партия и политически мераци в една странна кон-ференция. Тя се е състояла през далечната 2002 г. в Москва на тема ’’Глобалните проблеми в световната история“.

Сред организаторите е московската Хуманитарно-соци- production ална академия, както е преименувана бившата Централна школа на съветския комсомол. Тогава той се снима в компанията на участници-антисемити: Ръс Граната (САЩ), Юрген Граф (Швейцария и Белорусия), Фредрик Тобен (Австралия).

Знаменателното фото е щракнало сред тях и лидерът на Ку-Клукс-Клан Дейвид Дюк. На него е запечата и физиономията на мароканеца Ахмед Рами. За Ахмед Рами може да се прочетат много неща в интернет. Той е известен като открит ислямист, приписват му се и контакти с Ал-Кайда. Де го чукаш - на Запад (и арабския свят), де се пука - на Изток, е българската пословица за случая. Ала това е геополитиката, в която никога публично не е известно кой е в действителност приятеля и кой - врага.

Именно след тази конференция изгрява звездата на Сидеров и първото му скромно посягане към властта за кметските избори в столицата - няма и година по-късно, през 2003 г. Надали някога Яне Янев ще даде отговор защо и как си избраха за кандидат точно този човек. И защо го апробираха в голямата политика? И защо се разграничиха от него години по-късно...

Янев: Никаква връзка нямам с Алексей Петров. Връзка има обаче между Волен Сидеров и Алексей Петров и тя е документирана. Не аз, а той преди по-малко от 10 дни в отсрещния хотел е провеждал среща с въпросния господин Петров.

А моят отговор аз го дадох още през 2005 г. (вестник ’’Между редовете“):

’’Името на ’’Атака“ най-вероятно е откопирано от вестника, който идеологът на нацизма д-р Йозеф Гьобелс издава през 1926 г. Фашистко-националистичната организация, както я определиха медиите, всъщност изповядва съвсем друг, особен селективен патриотизъм.

Свойствено е за националиста да е против всеки ино- родец - пък бил той евреин, арменец, циганин, турчин или патагонец. Ала ’’Атака“ се обявява срещу евреите, турците и циганите, ала не и срещу руснаците и китайците, които се установиха и продължават да прииждат у нас.

Тя прилича на изхарчения навремето върл и позабравен вече националист отец Гелеменов. Той пръскаше огън и жупел срещу Запада, който ни третира като колония и противно на всеки западен националист - като като Льо Пен във Франция или Хайдер в Австрия, дума не обелваше срещу арабите. Напротив - бе сред защитниците на Саддам Хюсеин.

Тази аналогия подсказва едно - ’’Атака“ не е толкова на-

ционалистична, както се представя, колкото антиглобалистич- на организация. Ала независимо от това кой стои зад Волен Сидеров, тя се оказа изгодна за всички политически сили. Може би ако я нямаше, те щяха да я създадат. Защото ползите за тях от нейното съществуване надхвърлят вредите:

* С атаката на ’’Атака“ срещу ДПС Волен Сидеров спомогна да се консолидира вотът за Ахмед Доган - уплаши турците и отново ги закара до урните. И обратното - ДПС с реакцията си пък консолидара вота за националистите!

* За БСП ’’Атака“ отклони вниманието от нереформира- ната й партия както вътре в страната, така и навън пред света и обра гласовете на разочарованите от нея. Посланието е еднозначно: по-добре полуопитомени комунисти, отколкото диви и неовладяни националисти и фашисти.

* За СДС-ата появата на ’’Атака“ повдигна имиджа и це- ната им пред Запада въпреки грандиозния изборен неуспех, който преживяваха. Докато го има Волен Сидеров, те ще могат да се ползват с подкрепа отвън, включително и финансирането, което им бе отказано. На фона на антизападната му риторика корупционният манталитет на сините демократи може и да се позабрави.

* За НДСВ ’’Атака“ увеличи броят на гласувалите въобще, което пък спомогна за раздробеността на парламента и така ги направи привлекателен обект на ухажване за евентуална коалиция.

* За всички основни политически сили ’’Атака“ е плашилото, което ще размахват пред цивилизования свят. Не сме достойни, ала ако не ни приемете в Европа, фашизмът и национализмът се настаняват в България!“

Написаното тогава - преди 8 години, остава валидно и сега. И до днес, и утре това е и ще е истинската роля и същност на Волен Сидеров. На Плашилото!

С него плашат електората, с него привличат електорат, с него играят на международната сцена - точно както в наши дни с мораториума върху земята. Навремето на фона на атакиста фигурата на агента ’’Гоце“ като кандидат-президент за втори мандат се оказа повече от приемлива - и вътре в България, и навън. То и затова кукловодите така наредиха изборното тесте и

резултатите му, че на втория тур Първанов да се изправи именно срещу Сидеров - като гаранция за печалбата му.

Безкрайно удобен е сипещият жупел и огън национални- дер, забъркващ се непрекъснато (може би умишлено) във всякакви скандали и битови инциденти - дори и в чужбина. Пред този образ дори мафиотското, дори корумпираното до дъно управление на държавата ни и омазаните докрай нейни политически елити е по-малкото зло. Етикетът ''непрогно- зируем" и "луд" в международните дела е най-ужасяващата анализаторите и държавниците характеристика.

А иначе Волен си е нормален човек като всички останали. В частен разговор е немногословен, дори понякога изглежда леко притеснен. Личи си, че има широка обща култура и за разлика от много от родните политици е начетен. И продължава непреъснато да чете. Изказът му няма нищо общо с провокацията на уличните речи и яростните публични изяви.

- Аз съм доста авангардна личност. Хората, които ме познават отдавна, знаят че съм освободен и изцепен характер. Личи си и от творчеството ми, от стиховете, от прозата. Винаги съм търсел провокацията. А българинът има нужда от нея дори в момента, за да се събуди от сън. Снимките ми (еротичните, където е гол) бяха вид протест, не се срамувам от тях. Харесвам ги. Нормално е човек да си прави гола фо- тосесия, не е нормално да търпим хора като Ахмед Доган, които бавно и сигурно ни турцизират.

А ето го и образът пред електората - на Мачото, който е нещо като фюрер и същевременно нещо като тях:

- Какви жени харесваш? (въпросът е от интервю на сп. "Ева")
- Тип курви.
- А много ли си селективен?
- Не. Абсолютен помияр съм. Сериозно говоря.

За натура като него е странно как беше впримчен - две десетилетия успешно от доскорошната му половинка Капка Георгиева. Но тук е именно разликата между публичния образ, който е изграден и действителната му същност - на ''помияра", който страда от несподелената любов.

Защото преди да се роди обичта към Капка Волен изживява разтърсващ роман с колежка от ''Демокрация" - Милена Дакова. Тя е сред журналистите, които вестникът изпраща на 3-месечна

специализация в Ню Йорк. Изпада в тежко депресивно състояние. В ''Ябълката" Милена среща журналиста от радио ''Свободна Европа" и бъдещ съветник на премиера Филип Димитров - Константин Мишев, за когото по-късно се омъжва, а Волен е изхвърлен от в. ''Демокрация" още в началото на тъмносиния мандат. Но тук са Балканите и страстите им, които префасонират всякакво лустро - дори онова, подпечатано чрез Манхатън и Уолстрийт.

- Стиковали сме се перфектно - разказва Сидеров за дългогодишната си съжителство с Капка. - Не може да се каже, че у дома имаме командир, водач. Научили сме урока, че ако единят започне да се налага, ще успее, но само за известен период. Е, обсъждаме заедно проблемите, търсим тяхното решение. Разчитам на нейното женско интуитвно мислене. Помага ми в намирането на крайния извод. Любов, любов, любов и така. Връзката ни е силна и проверена от времето. А съм свидетел на бракове, в които няма духовна близост, макар че двамата живеят под един покрив. За мен това е лицемерие. И съм щастлив, че с Капка имам духовна връзка. Мен жена не ме е предавала, докато приятелите са ставали предатели. Е, като млад се подавах на изкушенията. Но вече съм на възраст, в която разбирам, че ако оскърбя Капка с изневяра, то ще нараня и себе си. Не си струва да се занимавам с жени. Искам просто уважението на Капка.

Тя е журналист от кариерата. Баща й също е в кариерата - партийната на БСП. При социализма е бил отговорен работник в районен комитет на партията, ръководител на образованието. В новите времена също е оценяван - като заместник-министър в правителството на Жан Виденов. И като главен координатор на ''Атака".

Дъщеря му в онези позабравени години работи в литературната притурка на тогавашната ''Демокрация", после мени медиите като носни кърпички, позадържа се в ''Труд" и накрая избира свободата на частния бизнес. Капка е осигурила и част от най-важните тогава контакти и приятелства на Волен. Например от таекундото датира връзката със Слави Бинев, понеже е тренирала това бойно изкуство.

- Аз не съм жена за печката. Не ми се отдава, и няма да го

крия. И Волен го знае...

Тогава тя е съпруга на Кин Стоянов, снаха на Радой Ралин и майка на 5-6-годишния Митко - бъдещ евродепутат. Кин и Капка също са част от ’’Кръг 39“ и групата около ”Сами- здат“, Капка също публикува стихове и разкази. Тримата плюс поредната приятелка, с която Сидеров теши мъката по

Милена Дакова, често са заедно. После приятелките зарязват Сидеров. Известно време тримата продължават да излизат заедно, до онази описана в медиите нощ, в която Капка позвънила на вратата на Волен и му пристанала. Тя и родата й бяха финансистите в семейството и партията - поне доскоро.

Капка влиза в живота на Сидеров като ураган и го обръща като ураган. Вечният ерген се задомява - взимат си жилище на ''Петте кьошета", в столицата. Капка докарва в апартамента дори любимият си котарак Атанас и почти вбесява Волен с навика си да пуши. Ала и ''фюрерите" коленичат, колкото и да не си признават.

- Танцувахте ли с Волен?

- Дори не помня... И не искам да си спомням. Спомените са хубави, ако нещо ти трепва в душата. Като цяло той е мрачен човек.

- В крайна сметка вие врагове ли оставате след раздялата?

- В личен план досега не съм била враг на Волен, но вече като политик ще има в мое лице най-големия си враг! Защото ти можеш да съсипеш едно семейство, но да съсипеш националната идея е престъпно! Ти ме питаш дали съм се развела с Волен, но факт е, че той ''пристана" на Доган! Замени ме с Доган, това е! Новата държанка на Доган се казва Сидеров!

За Деница Гаджева няма дори думичка - сякаш не съществува. Тя се появява в ''Атака" покрай доведения син на Волен - Димитър Стоянов, който й е гадже по това време.

''Понеже не можеше да прави нищо друго - разказват бивши партийни служители, - измислиха й работа в партийния вестник. Тя трябваше да преглежда пресата и да следи всеки ден какво е писано за ''Атака".

След известно време Деница се издига - възлагат й ''отговорната" задача да пише хороскопа във вестника и да преглежда редакционната поща. Вероятно поради този професионален опит в журналистиката сега тя е член на парламентарната комисия по гражданското общество и медии и зам.-председател на комисията по европейските въпроси.

Младата жена попада в парламента благодарение на ширещата се в ''Атака" шуробаджанащина и личното застъпничество на Капка. Това е парадоксът.

Но дали това ”лъв-стори-сори“ не е продукт, рожба на неизбежното - продиктувано и от острия конфликт между могъщите покровители на националпатриотичната партия? Защото тя започна да се цепи на групички и да се сипят разкрития около вожда й тамън през 2011 г., когато нещата в семейството заскръцаха. И накрая скандалът се оформи там, макар и личен, но където най-боли - във фамилното й ръководство?! С рязък замах Волен Сидеров изхвърли както Капка от сърцето си, така и отвсякъде заедно с родата й - от вестника, от партията, от финансите, от съвместните фирми.

Онези, които го създадоха зад кулисите, заложиха на него. Създалите го на сцената - от СДС до БЗНС на Яне Янев, се отрекоха от него.

Но той вече е вътре в играта - наравно с тях, повече от тях. В основната роля. Най-голямата. Превъзходен актьор е - достоен за върховете на Холивуд. Електоратът е ’’Оскар“
- наградата, която му връчват. Години наред.

’’Баща ми се увличаше от аритметика. Опита се да реши следната задача:

СРАВНИТЕЛНО СОБСТВЕНО МИСЛЕНЕ + СЛУЖБА НА ПАРТИЯТА = ИНФАРКТ.

И умря от отговора. Точно на 50 години. Достатъчно му е! Следващият! Има пластелин. Има властелин. Играта продължава. Играта на държава. Ринги, ринги, рае, играта кой не играе? Посочете ни го с пръст натикваме го в кучи гъз.“ - така пише Волен Сидеров в символната си ’’Автобиография“.

И продължава: ”Бях на шестнадесет години. Бях изпреварил своите другарчета. Те отдавна ме изпревариха. Вече не са другарчета, а другари. Сега за тях съм аутсайдер(ов).“ Някога, навремето... Днес той е лидерът, останалите са аутсайдерите. Той е във властта, опряна на кукловодите.

’’Дайте ми лост, тоест власт, и опорна точка, и ще превърна цялото човечество в лост дженерейшън, в ласт дженерейшън, власт дженерейшън...“ (лост е lost - загубен, дженерейшън е generation - поколение, генерация, ласт е last - последно).

ЯНЕ ГЕОРГИЕВ ЯНЕВ

ВИЗИТКА

22 април 1971 г. - роден в Сандански

Семейство

Баща - Георги, зам.-директор на горското стопанство

Майка - Любка Янева, земеделски работник Брат - Славчо,

роден 1974 г., завършил ВИФ.

Съпруга - Галя Янчева, от Червен бряг, на 28 години, завършила право в СУ ’’Кл.Охридски“. Сключват брак на 29 май 2011 г. в Роженския манастир.

ОБРАЗОВАНИЕ

Средно образование - природо-математическата гимназия в Сандански.

Висше - агроинженер от Аграрния университет в Пловдив.

Висше - магистър по икономика и мениджмънт.

Доктор хонорис кауза на Балканската академия за наука и култура.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

1997-2000 г. - директор на консервен комбинат ’’Кюстендилски плод“

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Няма

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

1990 г. - лидер на независимата студентска организация в Пловдив

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

От 1992 г. е член на УС на БЗНС ’’Никола Петков“.

От 1994 г. е избран за член на ПП на БЗНС и е председател на Експертния съвет на БЗНС и ПГ на Народен съюз в 37-то Народно събрание.

През 1997 г. се оттегля от политиката.

Декември 1998 г. основава партия ’’Българско земеделско национално сдружение“ (заедно с Валери Апостолов - настоящия зам.-шеф на Сметната палата и бивш зам.-социален министър от кабинета ’’Сакскобурготски“).

2000 г. - избран за лидер на Национално сдружение - БЗНС.

11 декември 2005 г. - става главен секретар, когато организацията се трансформира в партия ”Ред, законност и справедливост“ (РЗС) с председател бившия син депутат и ексконституционен съдия Георги Марков. След президентските избори, които губи, Марков подава оставка и лидер остава Яне Янев.

10 април 2009 г. - председател на РЗС.

2005-2013 г. - депутат, в първия мандат чрез коалицията ОДС, във втория - чрез РЗС.

ЩРИХИ

Парадокс е, че от родните медии научаваме всичко за западните държавници и партийни лидери, вкл. до някое напиване някъде в младежките им години, превишена скорост при кормуване или изпушената навремето от любопитство цигара марихуана. Обаче за българските жреци на властта в преливащата иначе от изобилие информация за тях зеят празни полета, а понякога и незнайни мътни пропасти в житейския им път, които са смущаващи.

Защото е факт, че както и при останалите наши политици, така и в биографията на Яне Янев се стеле пелена около някои детайли от нея.

Например природо-математическата гимназия ”Яне Сандански“, която той е завършил, по негово време - когато е бил ученик, си е най-обикновено средно училище с политехнически профил. Новата титла школото получава няколко години след идването на демокрацията, когато учебната програма е профилирана, за да отговаря на съдържанието, а випускът на политика отдавна, отдавна е приключил с класните стаи.

В биографиите на Яне Янев е записано ’’агроинженер“. Обаче такава специалност няма в бившия Висш селскостопански институт в Пловдив (днес Аграрен университет). Възможно е и да бъркам, макар че в сайта на учебното заведение, историята му и

списъка на курсовете подобна ’’спецификация“ не е била записвана. Най-добрият аргумент е да се види самата му диплома, защото десетилетията на времето вече са сложили непробиваема патина върху фактическата ситуация тогава.

В днешния Национален класификатор на професиите под точка 2212 е записано дословно ’’агрономи“ и в скоби е посочено следното: ”(напр.агроинженер, агроном, агроиконо- мист, помолог)“. Оказа се, че подобна образователна степен ’’агроинженер“ съществува в Русенския университет ’’Ангел Кънчев“. Но да припомним - той е наследник на техническо висше училище с профилиране за съответната техника и механизация в селското стопанство.

Прави впечатление обаче, че самият Янев повече цени другата си диплома - по икономика и мениджмънт и именно като икономист се е посочил на сайтовете на различните парламенти, в които е участвал като депутат. Зад титлата обаче е мъглата, за която стана дума. Колкото и да се рови човек, няма да открие онзи ВУЗ, в който политикът е получил магистърската си степен, с която толкова се гордее.

Най-странна е ситуацията с титлата му д-р хонорис кауза на ’’Балканската академия за наука и култура“. Възможно е да я има - някъде, вероятно в някой друг свят... Обаче тази цитадела на знанието я няма никъде в нашия - фиксирана в Интернет и мрежите му, в сайт или електронна поща, в адресните справочници, в жълтите страници, в класификаторите на Министерството на образованието и науката, в БАН, в сродните академии на съседните ни държави.

Тази мистерия с дипломи и тапии обаче може и да има обяснение - в публикация на сп. ’’Тема“, излязла преди години:

’’Будният младеж основава през 1994 г. компанията ”Интерколеж - С“ ООД, която се управлява от доц. д-р Димитър Димитров. Три години по-късно фирмата ще стане собственик на основания през 1992 г. Колеж по земеделие към Аграрния университет в Пловдив. Сегашният частен колеж, чийто ректор е Димитров, е едно от най-реномираните висши училища в града. Янев отдавна не участва в управлението му, но винаги е добре приет за изяви сред студентите, когато дойде време за

предизборни кампании.“

Сред фирмите в България има три ’’Интерколежа“ - с или без ”с“.

Първата е шуменска, днес събирателно дружество, появила се на бял свят като колективна фирма на граждани в забравената 1990 г. и с предмет образователни, педагогически курсове, подготовка за ВУЗ и т.н.

Втората и третата са свързани лица. Едната е пловдивско дружество с ограничена отговорност, създадено именно през 1994 г. от Милко Тилев и Антония Димитрова и с предмет на дейност, казано най-общо ’’образование и курсове“.

Другото също е пловдивско, но еднолично ООД, със ”с“ в заглавието и с предмет на дейност - въпросния колеж. Когато прегледах учредителния договор, установих, че колегите от ’’Тема“ са свършили работата си непрецизно. Фирмата не е от 1994 г.,ае създадена на 27 октомври 1997 г. от Димитър Кирилов Димитров, а не от Яне Янев, както те първоначално твърдят, макар че в края на цитата се коригират чрез уточнението за ръководството на колежа.

Но както се казва, това са скобки в прочита. Все пак не съдим за политиците само по биографиите им и въпросите, които възникват около образованието им, а главно по онова, което вършат и ще свършат за страната.

А Яне Янев е най-дейният сред тях. Най-срещащият се с хората. Най-изслушващият ги. Досега две коли са изне- мощяли из обиколките му по страната и първият тъносин ’’Опел“ май отдавна ръждясва на бунището. Феноменът има обяснение - селският здрав корен, който го приземява от надоблачните висоти на власта и демокрацията.

Родителите му са най-обикновени хора. Детото е кръстено на свекъра, казва майката. Кърмила го година и няколко месеца, та може би затова сега е толкова динамичен. На прощъпалника сграбчил здраво тетрадката и химикалката и не искал да ги пусне. Бил послушно хлапе - не тичал като брат си по махалата и с колелото напред-назад.

Когато е на 5-6 г., отишли с дядо си на панаира в съседно село. Взели си малко яре - дядото угодил на желанието му. Така година

след година дворът в Малък Цалим се напълнил с кози, овце и телета. Там Янето се научил да оре, да коси трева по ливадите, помагал при балиране на сеното, стригал овцете.

Детството му протича между училището, труда на полето, игрите...

Изненадващо - и плюшените играчки: зайчета, кучета... Не се учудвайте - като малък бъдещият Херкулес на родната политика, който се е заканил да почисти авгиевите й обори, се е радвал на тях вместо на камиончетата и кожените топки за футбол.

„Въобще животните са му слабост. Много е жалостив към тях. Знам, че човек, който не обича животните, не обича и хората. Яне не пропускаше свободен ден да не отиде при дядо си в Малък Цалим“, казва майка му.

Може би коренът на селото е в основата на тази привързаност към плюшената имитация. А дали не е онова, с което се опитаха да го компрометират години по-късно: хомосексуални наклонности. За това се шушукаше отдавна.

- Признай си, за да не ти дърпат конците!

Така се провикна Волен Сидеров преди Коледата на 2009 г.

- Съжалявам, че Волен е тожова долен. Винаги съм бил хетеросексуален. Волен, ако иска да провери, да изпрати Капка и да донесе фенер. Аз съжалявам този човек за неговото безплодие - политическо и друго! - не му остана длъжен набедeният.

”За пръв път за мнимата му хомосекуална ориентация заговори политик с прякор ’’Пудела“, за когото ми е известно, включително като негов бивш личен адвокат, че е в изключително лоши отношения с Янев, тъй като последният преди време е бил много близък със съпругата му“ - а това е още едно обяснение за онзи скандал. То не получи съответната гласност, но обяснява подмятаната като пощенска пратка в разменените реплики Капка Георгиева.

Кой го твърди ли? Емил Василев, дясна ръка на Янето, учредител на партията, ту влизащ, ту излизащ от конфликти с лидера си. Бивш контраразузнавач от соцминалото с дебели връзки в секретните служби. И достатъчно осведомен.

Точно в онези трудни за него времена Яне изненадващо се

сгоди за сегашната си булка Галя Янчева, но и тази оповестена публично и коментирана новина не спря нападките и клюките.

Тя е от Червен бряг, комшийка на ТВ водещ Ники Кънчев. Беше студентка по право и му пристана, като и досега не вдига шум в публичното пространство, както правят други жени на политиците ни. Наскоро - през бурното есен на 2013 г., средата на октомври, публиката я информираха, че е пометнала от стрес. Надали е от протестите, които почти опекоха падането на правителството и поредните предсрочни избори. Майка й е била дългогодишен шеф на местното ’’Бюро по труда“ и сродяването с известния политик моментално я изхвърли от работа. Баща й кара местната линейка на поликлиниката. Обричането във вярност беше в Роженския манастир, а тежката сватба - в Сандански с близо 350 гости, от които само двайсетина от родата на младоженката.

И любопитна и неизвестна подробност от нея. Политикът се охарчи немалко за ихтибара, който му направиха, но и прясно създаденото семейство спечели богато и пребогато от голямата празнична софра. Документ на Сметната палата е отбелязъл финансовия приход-дарени пари от сватбарите 25 000 лева за Галя и 30 000 лева за Яне.

Всъщност лидерът на РЗС не е сред най-богатите политици, ако се съди по официалните данни. И непрекъснато обеднява. Продава наследени имоти, обръща ги във влогове, взима доходи извън заеманата длъжност, но и те се топят. В последно време банковите влогове са били мъничко над 60 000 лева, двете кредитни карти - общо за 40 хилядарки. Има и още едни 60 480 лв. катагодишно за доходи от трудови правоотношения извън заеманата длъжност, а в предишни години са били повече.

Последната, 2013 г. спестяванията и дареното са ошуш- кани - нищо не останало от тях. Причината е в строежа на семейното гнездо в с. Малки Цалим, което се спряга като палат, но по записаното на хартията не личи да е такъв.

Но тези декларации не са достоверно четиво. Прочитът им показва, че при съпоставка година по година някои показатели се разминават, и второ - има ред законови пролуки. Първата е липсата на каквато и да е отговорност за верността на данните освен моралното порицание, а втората - методиката на контролния

орган. Например според нея не се декларират доходи на съпруг/съпруга от упражняване на свободна професия, някои видове хонорари и възнаграждения и др. А и всички знаем за офшорките, за юридическите ’’маневри“, с които се укриват нерегламентираните доходи, за родата, готова да се притече на помощ за скриване на имотите.

Но в канонадата от подобни скандали и разкрития никога не се е споменавало името на лидера на РЗС.

Все пак той единствен преди две години оповести официалните държавни суми като шумолящи банкноти в джоба си, които ползва най-редови народен представител:

- Един депутат получава на месец чисто около 5000 лева. Ако имаме правова държава, нито един лев от партийната субсидия не може да се пренасочва кеш към отделни депутати! - с което подсказа за скрития, но също официализиран доход, вече с мащаби от десетки хилядарки.

Но книгата е разследване и да оставим настрана дори полуизвестното, за да се спрем на неизвестното.

Някои от експертите откриват в диреното и ненамерено ключе за първите големи пари ’’Кюстендилски плод“. Яне Янев е директор на консервния комбинат точно по времето на голямата приватизация. В биографиите му никъде не е посочено предприятието. А всички знаем какво и как ставаше тогава. Заводът е взет от приватизационен фонд ’’Гарант инвест холдинг“, следват вртъкки и сделки с акциите, текат пари напред и назад и накрая като основен собственик се оказва един от много богатите хора у нас с разностранни бизнесинтереси - Светослав Иванов. Основен, а неосновните и онези зад кулисите?! При ации на приносител, при джиро на ценните книжа, при ’’пунктуалните“ книги за акционерите у нас и при всички наплодили се механизми за криене на богатства и пари няма начин да се докажат фактите като за пред съда. Като за пред неотмерващата с везни Българската Темида, която се кланя на политиците и големите пари. Иначе пред някоя чужбинска богиня на правосъдието в Европа това въобще нямаше да е проблем.

Освен това данните сочат, че в партията му има богати хора с неясни пари, фармацевтични олигарси като аптекар- ския бос

Веселин Марешки, който РЗС подкрепи на избори във Варна и както се изрази един наблюдател ”и всякаква измет, обаче с претенции“. И около РЗС избухна скандал, подобен на онзи с Волен Сидеров за формиране на борчове на кандидат-депутатите, за да останат верни на партийната ’’линия“. Срещу тези записи, които са гаранция, обикновено се взимат заеми. И чрез тях се препират парите.

А след толкова скандали - и с факти, и без тях вече никой не съмнява, че всичко е покупко-продажба - не само гласовете на електората, но и визитката ’’политик“, и на позициите му. За борбата срещу корупцията Янев години наред беше онзи символ, който е ”Пайнер“-а за чалгата. Забравеното обстоятелство е, че първите по-гръмки разкрития станаха по времето на скандалния главен прокурор Никола Филчев. Известният с лютия си нрав и особен, затворен характер висш магистрат винаги държеше широко отворена вратата на кабинета си за разкритията, които му носеше политикът. Според друго тълкуване - които взимаше от прокуратурата.

И Яне Янев се оказа като колегите си - Янус с двулико, трилико, н-лико лице.

Защото единственият перманентен скандал около него е политическата му всеядност.

Навремето той започна от БЗНС на Мозер, после го смени с БЗНС-о на Милан Дренчев, като се превърна в противник на видната дама-емигрантка. Неофициално се знае, че я бил победил на първичните избори, но не го включили в листата и затова се разделили. Организацията на Милан Дренчев не успя да попадне в парламента и Яне напусна и нея. Съюзи се със земеделеца Георги Пинчев и чрез него се оказа част от синята коалиция. Те се разсеяха, че навремето ги беше прогонил на чист въздух с димка от тяхна конференция в Пловдивския новотел. Това е официалната версия. Истинската - неговите земеделци са включени в последния момент заради нуждата от такъв сегмент по предложение на тогавашната лидерка Надежда Михайлова. Тя се познаваше с Алексей Петров, Янев - също. Първа конспиративна версия за публична консумация. Втората и

сериозната е да се види кой стои зад тях.

В духа на конспирацията червените от ’’Позитано“ също го поотнесоха от политика - на празника им на връх Бузлуджа от небето юнаците на Янев ги засипаха с позиви. В онези години политикът сякаш ваеше образа на още непознатия скандален Волен Сидеров и първи създаде своя партия като откровено лидерска. И първи използва свойствените за такива формации неочаквани пируети.

През 2001 г. тогавашната уж дясна партия на Яне Янев Б.З.Н.С. издигна като кандидат за вице-президент на Богомил Бонев зам.председателя на партията Атанас Железчев. Двамата с Бонев се проявиха като най-върлите противници на десния кандидат Петър Стоянов, а на балотажа цялата партия, начело с Яне Янев подкрепи Първанов.

Всъщност именно той даде пътя в живота и на атакиста. Сидеров е кандидатът на Яне на кметските избори в София през 2003 г., които обаче се оказваха пълен провал със спечелените гласове - под 2000.

На президентските избори през 2006 г. РЗС уж лансира сред синята кохорта Петър Стоянов, самият експрезидент си замълча, а в крайна сметка кандидат за вицепрезидент се оказа съвсем друг човек. Той беше първият председател на партията - агент ’’Николай“, а също така и ’’Стефан“ - известният със заплахите си за антикомунистически, седесарски шутове бивш тъмносин депутат, бивш член на 39-те ’’мравки“ на Филип Димитров (протестиращи срещу приетата Конституция), бивш конституционен съдия и убеден ’’монархист“ Георги Марков. Сред спонсорите на формацията личеше името на Никола Николов. Той е бивше пиколо в ”Ню-Ота- ни“, носело куфарите на атентатора срещу папата Али Агджа и световния терорист Карлос Рамирес - Чакала, когато са гостували у нас, бивш депутат от НДСВ, основател и лидер на партия ”Ние“, която се вля в РЗС, а после се разведе и направи собствена формация ”ВМРО-Ние“.

Но и самият Беронов - уж кандидат на сините за висшия държавен пост, беше регистриран като независим. С една дума - опозицията на БСП направи и възможното, и невъзможното, за да спечели Георги Първанов поста си. Синята, дясна БЗНС-РЗС му

оказа неоценима двойна услуга - и за победата в първия мандат, и при тази за втория.

’’Всеядността“, всъщност последователност в скритата, невидима политика на тайните интереси пролича и когато Янето уволняваше Бойко Борисов - в непрекъснати изяви и по билбордове, а накрая се прегърна с него. Но какво е ставало и не е ставало в тъмната стая на родната политика, никога няма да се потвърди официално.

- Може да задаваме въпроси за генното инженерство, което се опитахме да провеждаме. Политическото генно инженерство... Кой и кога измисли, че създаването на РЗС ще ни подпомогне? Или че ’’Лидер“ ще ни бъдат наши партньори?... И кой сега сърба попарата от това?...

Гласът е гневен, артикулацията - повече от нервна. Но така е - манипулацията с политическото ДНК вместо да отгледа нови, полезни управленчески сортове и хибриди обикновено се свежда до нездравословни обществени попари. (ДНК - молекулата на ДезоксирибоНуклеиновата Киселина е носител на записа за живота и информацията на всеки организъм, бел.ред.)

Думите отекнаха на 20 юли 2009 г. Попиталият съпартийците си е тогавашният лидер на градската организация на БСП - Румен Овчаров. И той е кукловод като генерал Любен Гоцев - дори по-влиятелен. Не беше сам - пригласяха му! Намеци, че партията ”Ред, законност и справедливост“ е проект на бившите и настоящите тайни служби, изказа по време на предизборната кампания и тогавашният министър на вътрешните работи Михаил Миков.

Превърнахме се в свидетели на нечуван парадокс - ключова фигура от ’’Позитано“ и втора от правителството, дирижирано от Георги Първанов и БСП, ръководител на МВР да не знаят какви са ги свършили, вършат и ще ги извършат подчинените им структури. Повече от явно е, кристално ясно е, че партийни другари на Овчаров и Миков - техни конкуренти, също могъщи кукловоди, са им минали като черна котка път. Вместо на симфонията-какафония ’’Тройна коалиция и Станишев“ са заложили върху соловата ария ’’Борисов“. И са готови с този втори Проект да погребат Първия...

- РЗС е извънсистемен играч - заяви в отговор и като опровержение Яне Янев.

Искаше да каже, че не участват в никакви управленчески комбинации. Прав е - поне за публичните.

Но в неявните властови игри изглеждат като системен въжеиграч. И май вместо в политическата координатна система е поставен в друга - с потайни, нелицеприятни параметри...

Вероятно е заченат като проект на едно крило в БСП, ако се доверим на Овчаров и Миков. Възможно е на този фон да е считан за настоящ ’’изменник“ - изгравитирал към друго крило с разкритията си за афери в кабинета ’’Станишев“.

А най-вероятното освен това е ’’един от младите и перспективни лидери на България“, както го определи преди десетина години, в зората на възхода му Георги Първанов.

Но няма какво да се чудим - България се превърна в страна на чудесата, политиката в нея е свят на немислимото, а властта - плод на изглеждащи фантастично комбинации.

Метаморфозите в облика на РЗС са поразителни - надминават онези на пеперудата. Тя се изплюпва като какавида от грозната обвивка, трансформира се и разперва сребърните си криле за полет. РЗС направи обратното - първо ги разтвори с основаването си, за да започне да ги свива. В началото новата партия стоеше някак си неутрално в политическия живот. После постепенно започна да се превръща в противник на БСП. В началото на 2009 г. се оформи в парламента като ’’дясна“. Но как?

През април 11 депутати, отцепници от досегашните десни формации, направиха нова група. Начело застана лидерът на РЗС Яне Янев, като групата прие името на неговата партия. Заместници на Янев станаха Иван Колчаков, преди в СДС, и Румен Ангелов от ССД. В новата група влязоха още независимият Димитър Абаджиев (бивш син), сините отцепници Димитър Йорданов, Димитър Димитров и Марио Тагарински, Нено Димов, напуснал ДСБ, земеделецът Георги Пинчев и Борислав Българинов от Съюза на свободните демократи.

Независим остана лидерът на ССД Стефан Софиянски. В изненада се превърна Татяна Калканова от БНД. ’’Новото начало, което планирахме с напускането на НДСВ, не се случи и за мен

този парламент отдавна е приключил“ - заяви навремето самата тя. Включила се в агитката на Яне Янев, понеже виждала в него ’’проект с далечно бъдеще и нова кауза в политиката“.

Далечното бъдеще се оказа твърде близко, а ’’новата кауза“ - познатото пребоядисване. Много бързо отрочето РЗС започна да обругава непризнатата майка БСП. За бащата Първанов си премълча. След изборите през 2009 г. се превърна в коалиционен партньор в парламента на правителството на ГЕРБ до скандала с Октопода, впоследствие изпълзя от подкрепата си като какавида - отявлен враг на Борисов, а отскоро отново се завърна в пашкула на ГЕРБ, радушно прието за първи и верен приятел. Най-вероятно какъвто си и беше през цялото време.

В кулоарите я нарекоха ’’групата на предателите“. По-правилно би било ’’петата колона“ на ’’Дондуков“ 2 при предишния обитател на този адрес на държавното ръководство.

Вижда се, че в наръчника на гениите инженери на държавата и властовите готвачи не фигурират използваните от света политически рецепти, които правят яденетата вкусни. Там са записани единствено попари - повече от престояли! И всеки пореден път обещавани и поднасяни ни наново като специалитети-изненади...

РЗС се оказа хибрид, замислен хем да диспергира и разпръсква гласовете на електората, хем да е острието на негативните кампании в угода на други партии, които да не си цапат ръцете с това, хем, ако се наложи, да им даде парламентарна подкрепа независимо от словесните баталии помежду им. И да е инструмент на едно крило в червената столетница срещу ’’своите“ от другото крило.

И Яне, както и Волен, както и Бойко са продукт на политическото инженерство. Те са са стока от цеховете за политически мутанти, хомункулуси и франкенщайни. Те имат общи бащи, те са в една и съща колба забъркани, те са по една схема направени, те са нещо като политически тризнаци с леки генномодифицирани отклонения в детайлите, забеляза по този повод един коментатор.

Бащата винаги е неизвестен, гласи римското правило. Никой у нас не го назова или не посмя освен аз. Може би не го знаеха. Но

пък майката по презумция винаги е известна. Коя е тя?

Факт е, че олигархията ги замисли, подготви и сервира на политическата трапеза практически по едно и също време.

’’Атака“ е създадена на 17 април 2005 г. РЗС се пръкна на белия свят на 11 декември 2005 г. Прощъпулникът на ГЕРБ е на 29 март 2006 г., когато е излязла регистрацията на сдружението.

Само за 11 месеца и 21 дни се появиха три нови политически субекти. Изникнали сякаш от нищото със стахановско темпо. И трите бяха печеливши. Но и трите ще се превърнат в губещи - когато им изтече срокът на Проектите - написах в една от своите книги.

Срокът на РЗС започна да се отброява пет години след създаването му. Паяжината на онази година беше фиксирала неумолимия ход на политическото махало и назряващия въпрос за Наследството. Именно тогава Георги Първанов разбра, че Станишев му взе партията и него самият не го чака уж сигурното завръщане на бял кон на ’’Позитано“ след изтичане на мандата. Разбра, че губи възможностите да монтира лица и политики, че невидимата му коалиция с Борисов е изтляла като мираж в пустинята и генерала от съюзник играе само за себе си и вече е опасен противник.

С един есемес ’’Готов ли си за...“, който обаче никой не видя, хроничният жълт скандал за гея - лидер на партията на 22октомври 2010 г. се превърна в политическа сензация. Експлодира открито - точно и премерено именно в онзи момент, когато политикът-фурия Яне Янев анонсира, че готви поредните си скандални разкрития за властващия елит и връзките между ГЕРБ и Октопода - Алексей Петров. В дивата джунгла на родната политика закаленият от малък в лютите махленски битки в Банкя се оказа по-пъргав и напорист от онзи, израснал между книгите.

29-годишният тогава Стефан Стефанов, част от апарата на РЗС, публично обяви, че е бил подложен на сексуален тормоз от лидера си. Скандалът надмина границите на елементарното приличие. В сянката му остана жалбата на потърпевшия (а дали е такъв?) до компетентните институции у нас: парламента, полицията и службата за борба с организираната престъпност. А защо оплакването не е до прокуратурата, а до секретна служба?

Само жалещият се и някой Господ могат да кажат. И може би и аз.

”0т края на 2009 г. в качеството ми на член на управителния съвет на ”Ред, законност и справедливост“ и на щатна длъжност регионален координатор за Югоизточна България бях подложен на системен сексуален тормоз от председателя на партията г-н Яне Янев“, беше написъл в жалбата си Стефанов. Според обясненията му тормозът се изразявал в прикрити и открити намеци, отправени устно в преки срещи и чрез есемеси и телефонни разговори за осъществяване на блудствени действия спрямо него ”в качеството му на висшестоящ партиен лидер“. Скандалът растеше като снежна топка и накрая стигна до явяване на тест пред полиграфа- детектор на истината.

Стефанов или се контролираше добре или се представи добре, или пък операторите на апаратурата го представиха за честен. Казват, че Яне Янев забравил да отиде - умората и разсеяността надделяли. После разобличителят се скри и млъкна за дълго, а за финал се появи във ’’Фейсбук“ със следното откровение: ”По върховете на властта хората си правят взаимни услуги, което всъщност превръща политиката в свят на взаимообвързаност.“

Услугите обаче са според нуждите, интереса и момента и в тях лоялността и мъжката дума не се броят като достойнство, а обратно - считат ги за недостатък. През юли 2011 -а, в последните месеци от мандата на Георги Първанов, тогавашният държавен глава и съпругата му Зорка бяха обвинени от лидера на РЗС Яне Янев в имотна афера за стотици хиляди левове.

Две години по-късно, през 2013-та, когато влезлият като Спартак в ролята си на водач на родните роби Янев беше изприпкал отдавна при Цезаря Борисов, лидерът на ’’Атака“ доуточни обвиненията си, пренебрегвайки казуса ’’Стефанов“. Според него от генералските му времена в МВР Бойко заедно с Цветанов държали лидерът на РЗС на здрава каишка заради компрометиращ видеозапис и др. данни.

Зад смешките на политиците и замерянето помежду им в представленията им за избирателите обаче стои много сериозна документация, за която те дори и не подозират, (част от тях е в ’’Тайните на големите играчи“ от същия автор, бел.ред.)

Картотека ”А“ - Категория ’’Хомосексуалист“, ’’Архивен

контингент - ”Т“, ”У“ и т.н. Това са досиета. В тях съществуват графи ’’Характер“, ”Псих. Отклонения“ и ’’Криминални престъпления“. Картотеката е на хомосексуалистите и лезбийките в България. Създавана е по комунистическо време и парадокс - редовно е попълвана и ползвана и във времената на демокрацията! Не е измама - един от нейните документи, прошнурован в най-новите времена, изплува в засекретено и опазено в тайна заседание на съда по делото срещу ексдепутата Владимир Кузов, когото обявиха за педофил. Картотеката се съхранява в службата за борба с организираната престъпност (отскоро Дирекция за противодействие на организираната престъпност в ДАНС).

Стана ли ви ясно каква знаеща, веща и могъща ръка е напътствала партийния работник от РЗС Стефанов да обвини Янев, като се оплаче именно в тази ’’структурна единица“ въпреки липсата на логика в постъпката му? Свръхсекретни- ят характер на документацията е такъв само на книга - маса копия от нея са плъзнали където трябва и не трябва.

Служител, уволнен от МВР заради педофилия, както твърдят противниците му, върнат като агент на МВР непосредствено преди свалянето на Живков - пак според тях, е сред първите ползватели. Получил е данните за половите отклонения в кадри - действащи и потенциални на съдебната система. В новите времена е известен като могъщ бизнесмен, популярен като задграничен преносвач на куфари, пълни с валута и отървал се без шум и последствия въпреки спипва- нето му на летището в София. Знаят го като личен приятел на Карлович - Андрей Луканов и като един от онези, с които експремиерът често-честичко е говорил, та до съдбовното време на убийството му.

Но има ли го или не името на Яне Янев в тази картотека? Поне аз не не съм го срещал при журналистическите ми разследвания на записите й.

Всъщност и Яне Янев е сред заподозряните като един от нерегламентираните тършуващи из архивите на секретните служби. Маса разкрития, маса скандали паднаха сякаш от небето в неговите флашки и папки, които отправяше от служба на служба, от прокурор на прокурор и така, сякаш ще е до края на света. Той и РЗС се прочуха именно покрай скандалните

разкрития за министри-далавераджии през евентуалния ’’двоен живот“ - като агент на ДС и може би КГБ на царя Симеон, та до аферите например на бившата шефка Мурги- на на НАПС и досието ”Буда“ на Борисов. Като източник на информацията му заподозряха назовавания за Октопод Алексей Петров. Надали, въпреки че бившият съветник в ДАНС имаше немалки възможности.

- А политическото инженерство? Ще отречете ли, че силните антикорупционни разкрития, с които Яне Янев блесна в предизборната борба, бяха извадени от папките на ДАНС?

- Доколкото съм чел папки на ДАНС, аз знам, че там ги няма написани нещата, които Янев съобщаваше. Като казвам това, аз ни най-малко не подценявам енергията, която Янев влага, когато оповестява видими от много хора корупционни практики.

Този откъс е от интервю, направено непосредствено след като Алексей Петров напусна агенцията за национална сигурност през 2009 г.

Не изминаха и няколко месеца и бившият офицер от службата се ’’освети“ като близък на партията на Яне Янев - още през декември 2009 г. Тогава Трактора публично заяви, че й симпатизира и споделя програмата й.

- Връзките ми с Яне бяха служебно задължение. Да, казах, че съм симпатизант на РЗС, когато Марио Тагарински напусна. Това стана при много странни обстоятелства. А аз ненавиждам предателството. Така с едно лично действие се унищожава може би проект на други хора. В този смисъл възприех това като доста безотговорно действие.

Трактора стоеше като скрит фактор зад нея, докато изграждаше влиянието си, а застана като фигура сред нея, когато личният му имидж вече беше копрометиран. Игра за пореден път роля - за учудване на всички в подкрепа на ГЕРБ и Бойко Борисов. Все пак Яне Янев наскоро беше оттеглил подкрепата си за премиера. Подобна стъпка е възможна само за двоен агент - първо да услужи на едните си господари и след това да ги закопае от дълбоко по-дълбоко в интерес на другите си, истинските.

Се ла ви - казват французите. Това е животът. Политическият живот на РЗС се оказа в хоризонта на поредния Проект - един,

най-много за два мандата. Изгра като надежда, привърши като фарс.

Прекършена амбиция, недостигнала воля за промени или просто приключила вече роля?

Ала в света на кукли, невидими конци и кукловоди, в светлината на прожекторите и мрака, който се сгъстява зад тях, всякакви прогнози са неуместни. В този свят дори мумиите, дори политическите трупове като по знак оживяват, а живите хора живеят като мъртъвци.

СЕРГЕЙ ДМИТРИЕВИЧ И МОНИКА ЛЮБОМИРОВА СТАНИШЕВИ

ВИЗИТКА

Сергей:

5 май 1966 г. - роден в град Херсон, Херсонска област, Украйна.

Със съветско, а след разпада на СССР взима руско гражданство. На 30-та си годишнина - през 1996 г. получава българско поданство. Хоби - фитнес, ски, плуване, мотори

Моника:

22 май 1971 г. - родена в София.

Семейства

Сергей:

Баща Димитър Станишев, бивш секретар на Централния комитет на БКП, отговарящ за международните връзки на БКП

Майка - проф. Дина Станишева, научен работник във Факултета по славянски филологии на Софийския университет.

Запознават се в МГУ през 1949 г., сключват брак през 1954 г. (след отпадане на сталиновата забрана рускини да се омъжват за чужденци).

Дина Станишева идва в България за първи път през 1957 г.

Брат - архитект Георгий Станишев, роден на 23 март 1952 г. Женен, с две деца. Според регистъра предприемач в следните

фирми:

’’ПРОЕКТИ ДЖИ ЕС“ ЕООД

”СКАЙ КО“ ООД

’’ПРОСПЕКТУМ“ ЕООД

ФОНДАЦИЯ ’’ОТВОРЕНО ОБЩЕСТВО“ (бенефициент по европейски програми)

Предмет на тяхната дейност: широк, а по-конкретно: вносно-износни операции, изготвяне и управление на инвестиционни проекти, консултантски услуги. ”Скай Ко“ специализира в инвестиционни проекти в енергетиката, вкл. и във финансирането за тях.

Брат - политолога и социолога Юрий Асланов, осиновен син на баща му, ако се доверим на излезли документи на Разузнавателното управление на Генералния щаб.

Деца: Дария и Георги.

На Моника:

Баща Любомир Янов - известен журналист. Работил във в. ’’Поглед“, ’’Стършел“, ’’Стандарт“, автор на ’’Дума“, създател на първия пресцентър след 10 ноември - този на правителството на Димитър Попов (Янов е роднина със съпругата му), говорител на Футболната лига, аташе на агента на сек- ртените ни служби Божидар Божилов - Боби Бец (голямата транспортна и спедиторска фирма ’’Комко“)

Майка - няма данни за професията й. Пенсионерка, горещ почитател на СДС.

Брат - Методи Янов, предприемач:

’’БУЛВИНД“ ЕООД ликвидатор ”МВ проект“ ЕООД - собственик и управител Предмет на дейност на фирмите: разностранен: от търговия и имоти до представителство и инвестиционни проекти в енергетиката.

Деца: Моника и Венцислав от първия брак на Моника с ексбанкера Венцислав Йосифов от Първа частна банка. Ученици в Англо-американското училище край Панчарево (такса 21 345 евро). Дария е първото дете от Станишев, родена 2011, а Георги - второто през 2013.

На 19 май 2013 г., след проведените парламентарни Сергей

Станишев и Моника Йосифова се венчаха в столичния храм ’’Света София“

ОБРАЗОВАНИЕ

Сергей:

Първоначално учи в Русия.

Средно образование - у нас, в столичното 35 СОУ ’’Добри Войников“ с изучаване на руски език.

1989 г. - дипломира се в Историческия факултет на Московския държавен университет (МГУ). Дипломна работа на тема ’’Ролята на униформата и нагръдните знаци в Червената армия за повишаване на боеспособността“.

Април 1994 г. - кандидат на науките (заменена с доктор в България). Защита по специалността ’’Отечественная история“ в МГУ на дисертация от 245 стр. на тема ’’Система на служебното повишение на висшите граждански чинове в Русия и нейната еволюция във втората половина на 19 век“ .

1998 г. - специализира в Московската школа за политически изследвания, създадена от ’’Отворено общество“ на милиардера Джордж Сорос.

1999-2000 г. - стипендиант на програмата Chevening (английска държавна програма) - слушател в авторитетния London School of Economics. Приключва с реферат на тема ’’Съвременната външна политика на Русия“. Доскоро на сайта на ВУЗ-а стоеше снимка от лекцията, която той е изнесъл там на 8 февруари 2007 г.

Моника:

Висше образование - журналистика. Няма данни за годината на завършване. Заради професионалният й път се предполага задочно образование.

Курсове в Оксфорд по право и икономика.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

Сергей:

1995- 1996 г. - главен експерт в отдел ’’Външна политика и международна дейност“ на Висшия съвет (ВС) на Българската социалистическа партия.

1996- 2001 г. - завеждащ отдел ’’Външна политика и международна дейност“ на ВС на БСП.

На Моника:

Журналист от 1990 г. до 2000 г. в БНТ, радио ’’Витоша“ и пресгрупа ”168 часа“ - вестник ”24 часа“.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

Сергей Станишев - няма

Моника Йосифова - Станишева според Търговския регистър:

Управители ’’JIОТЕ“ ЕООД

Управители ’’КРЕАТИВНИ МАРКЕТИНГОВИ И КОМУНИКАЦИОННИ РЕШЕНИЯ“ ЕООД (напуснала лятото на 2013). Фирмата се води като собственост на кипърската офшорка ’’Valeggio Consultants Limited“ Управители ’’АКТИВ ГРУП“ ЕООД

Управители ”ЛОТЕ“ ЕООД

Съвет на директорите ’’ЕКСПАТ БЕТА“ АДСИЦ, до 03.06.2016 (мандат)

Съвет на директорите ’’МЕДИЯ ХЪБ“ АД, до 04.01.2012

Съвет на директорите ’’МЕДИЯ ХЪБ“ АД, до 05.10.2017 (мандат)

Съвет на директорите ’’ЕКСПАТ БЕТА“ АДСИЦ, до 04.02.2011

Едноличен собственик на капитала ’’АКТИВ ГРУП“ ЕООД (предишно име ”ПР енд медиа“). Участва в ’’Призма къмпани“ ООД.

Съсобственик чрез фирмите си на дялове от акционерните дружества, както и на дялове от други компании и фирми.

Излиза като свързано лице чрез низове от дружества с десетки бизнесмени, олигарски, политици - в миналото или сега. Някои от съдружията на свързани лица изглеждат парадоксални заради полярната политическа принадлежност на участниците и взаимните им нападки в публичното пространство.

В ’’Консорциум на българските вина“ връзката е с дясната политичка Мария Капон, в ’’Информираност и активност“ е със

социологическата агенция ’’Алфа Рисърч“ и ’’Иконо- медиа“ на олигарха Иво Прокопиев и т.н. според данни в правно-информационните системи.

Клиенти на нейната ’’Актив груп“ са банки, фирми като ’’Актавис“ и телекомуникационни гиганти като ’’Виваком“, който са били или са свързани с банкерката и приятелка на Бойко Борисов - банкерката Цветелина Борисловова. В тези списъци се нарежда и придобитата телевизия от медийната група на Делян Пеевски и днешния опонент на БСП Николай Бареков - БиБиТи (сега Нюз7.)

Сред клиентите само на ’’Актив груп“ са големи фирми като ЧЕЗ, ’’Солвей“ (заводите в Девня), ’’Дженерали“, ”Рила- спорт“ (офшорка, управлявана у нас от Георги Велчев - брат на Милен Велчев), ’’Телелинк“ (на предприемача Спас Русев
- гуру на царските юпита), ’’Нестле България“, ”Кай груп“, финансовата група ’’Кампан“ и т.н.

Клиенти са 9 институции (Министерския съвет, 5 министерства, 2 агенции, Център по развитие на човешките ресурси), 3 обществени структури, сред които и партия НДСВ, Съюз на инвалидите, храма ’’Света София“ в Истанбул.

Бизнесът на Моника Йосифова обхваща реклама, PR, финанси, недвижими имоти, земи, строителство, вина, образование, еврофондове, фабрика за конфекция, търговия, инвестиции... И расте непрекъснато още от основаването му преди години.

’’Днес ние сме много повече от преди, много по-малко от утре“ - гордо заявява логото си основната ПиАр агенция ’’Актив груп“. За вярване е тази заявка ’’днес“ и ’’утре“ във във времената на поредното правителство, свързано с новия й съпруг.

Мащабите на фамилното богатство са трудни за оценка заради преливането на собственост от едни към втори, а те - към трети и четвърти фирми и невъзможността поради това да се пресметнат средствата, отишли при всяко от свързаните лица по веригите.

Достоверни, макар и непълни данни има за няколко години от ПиАр дейността на само една нейна фирма. Приходите се оценяват за 10 млн., а от по-едри обществени поръчки, преминали през дружеството, са набрани милиони.

Обобщена равносметка за състоянието на семейство Станишеви не може да се даде, освен бизнеспредприемачи те са и политици. Но наблюдатели го нареждат сред най-богатите у нас. Оценка - между 90 и 110 млн. като част от активи на групата свързани лица за 1.5 милиарда.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Нямат

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

Сергей:

Май 2000 г. - член на ВС на БСП.

От 17 декември 2001 г. - председател на ВС на БСП и на парламентарната група (ПГ) на ’’Коалиция за България“.

От 2001 г. - народен представител в парламентите от 2001 г. насам и ръководител на червената парламентарна група.

17 август 2005 - 27 юли 2009 г. Министър-председател.

От 24 ноември 2011 г. - временен председател на Партията на европейските социалисти (ПЕС), от 29 септември 2012 г. - президент на ПЕС.

ЩРИХИ

Един атентат за малко е щял да провали кариерата на Сергей Станишев. И да затрие живота му.

В хрониките на МВР случаят е отбелязан като банално автопроизшествие и без споменаване на имена по указание отгоре. Но журналистическото ми разследване откри какво се е случило.

На 8 ноември 2001 г. - един месец преди конгреса на БСП бъдещият червен лидер катастрофира тежко. Между силистренските сала Ситово и Добротица около 20.30 часа вечерта, автомобилът, в който се е возил той е заслепен от неочаквано изкочила насрещна кола. Понеже мястото било на завой и разклон за с. Босна, колата излита от пътя и спира в дебела топола.

Местният общински съветник на БСП - Едмонд Гроз- данов е тежко ранен и постъпва в болницата с опасност за живота. Колегата му Борислав Стоянов също е зле ударен. Само

шофьорът и Сергей Станишев се отървават единствено с контузии. Дискретното разследване така и не открива заслепилият ги автомобил-убиец.

Това комай е единственото по-интересно и ярко събитие в живота на Сергей Станишев за разлика от биографията на

Моника. Тя е цветната, интересната, загадъчната, пълната с приключения - онази, за която дори Холивуд би могъл да направи един касов филм. За пътеката от низините към върховете...

Той е червеният принц, раждан и отглеждан в копринени пелени. Но макар и с младежки вид, тази ’’аристокрация“ всъщност е с вече износен ген, отегчена от тегобата да упражнява властта, изпълнена с надменно презрение и цинизъм към управляваните от нея. Белязала живота си с дати от зашеметяваща кариера, бляскава на първи поглед, но при взиране - посредствена и сива.

Един Станишев, чрез който се прочу Моника. И една Моника, която дирижира страната и партиите сама, а само за БСП - чрез любовника си, днеска неин съпруг.

- Станишев толкова се е изнервил, не е лесно човек да е под чехъл! - на въпрос под чий чехъл се намира червеният лидер, Бойко Борисов отговори - Всъщност на човека, който реално управлява БСП - Моника Йосифова.

Доскорошният премиер обаче също е сред дирижираните, поставени ”под чехъл“ - неговият кабинет даде многомилионни договори на бъдещата г-жа Станишева...

- Ние не делим компаниите на ’’свои“ и ’’чужди“. Разбирам, че тя е спечелила конкурс и работи с нашите министерства сега, по времето на нашето управление. Значи тя умее, знае и може да работи! - отсече бившият министър-председател в разгара на международния скандал Хохегер. - Аз не искам да се занимавам с на Станишев жена му или спътницата в живота... - и резюмира, че ’’госпожата се държи много по- мъжки“.

Моника в очите на Борисов се оказа мъж - по-достоен от повечето мъже. А той в очите на обществото какво се оказа: някаква нежна и отзивчива душица ли? Защото представлявани от пиарката консорциуми са прибрали най-значителните суми за

провеждане на информационни кампании по оперативните програми ''Техническа помощ" и ''Административен капацитет" до 2013 година.

Нейният ''Консорциум за диалог с администрацията" е спечелил 1.079 млн. лева за информационната кампания по ОПАК (програма за административен капацитет). Още повече е взел ''Консорциум прозрачност за еврофондовете" - 1.4 милиона лева за информационна кампанията по програма ''Техническа помощ".

Отделно фирмата й ''Актив груп" в консорциум с "БИК-Калини" и ''Ламбаджиев груп" е получила поръчка за половин милион лева за изработка на информационни материали по програма ''Околна среда". ''Актив груп" има и три единични договора по тази програма, с което сумата за фирмите и консорциумите, свързани с Йосифова набъбва до 3.074 милиона лева.

Това е един непълен списък на милионите, прибрани от ''червената" Моника от ГЕРБ само по европейските програми. Но истинският скандал избухна, когато се оказа, че крехката бизнесдама е уловила в своите мрежи и самият Борисов. Или поне най-близки негови сътрудници.

Той буквално зепелтечи в студената мартенска утрин на студиото на сутрешния блок на БНТ, когато прозвучаха фактите. „Ако има анкетна комисия - да извикат и тези хора, които свързвате с ГЕРБ, и да ги попитате. Някакви хорица са работили като технически лица там", вбеси се Борисов. Поне три фигури, верни воини на ГЕРБ, бяха работили, да, именно работили за шармантната дама и скандалния лобист Хохегер в България, (шест месеца по-късно - през септември 2012 г. Хонегер вече беше осъден в Австрия на затвор и огромни суми глоба) ''Техническите лица", ''някакви хорица", както ги назова борецът с мафията, се оказаха съветникът на самия Бойко Борисов - Юлияна Николова, съветникът на вицепремиера Симеон Дянков - Ивайло Георгиев, както и един партиен работник на ГЕРБ - Росица Велкова. Внятни обяснения за случилото се зад кулисите не бяха дадени.

За разлика от прочутата американска Моника, послужила единствено за няколко забавления на Бил Клинтън, българската беше обърнала в свой слуга цялата политическа каста. И червените под ’’чехъл“, и царистите, и наследниците на сините в Реформаторския борд, и герберите, и кого ли не.

”На 3 юни 2011 г. Моника напусна управлението на фонда за имоти ’’Експат Бета“ АДСИЦ. Да заеме нейното място в Съвета на директорите тя препоръча и беше избрана шефката на предизборния щаб на Кунева - Мария Дивизиева... Крачката на семейство Станишеви показа...

(тогава умишлено го написах така ’’семейството“, а чак след излизането на книгата на пазара лидерът на БСП се престраши и публично обяви, че чака дете от Моника)

... показа, че парите диктуват играта, че Кунева е реалната им политическа величина, на която държат, а Калфин - имагинерната, която трябва да загуби. Логично е - нека да не забравяме, че точно мъжът на Моника - Сергей Станишев, произведе Кунева-Пръмова в еврокомисар. По негово време сестра й Уляна Пръмова получи нов мандат за ръководител на БНТ - с 9 гласа от 9 възможни в СЕМ. Нека споменем, че съпругът на брюкселската бюрократка - Андрей Пръмов е в борда на ’’Черноморско вино“ заедно с толкова верния на БСП Янчо Таков, чийто син е шеф на младежите - комунисти у нас. И т.н., и т.н.“

Това е откъс от моята книга ’’Операция Президент“ за Росен Плевнелиев, излязла преди две години - точно тогава, когато той зае висшият държавен пост в страната. И далеч преди Моника да се прочуе като ’’Станишева“. Днешните сензации и досега остават бледо копие на тайните на големите играчи, описани в едноименните ми книги и в онова
разследване. Днес Меглена Кунева е виден и основен член на Реформаторския блок, пръкнал се от сините партии, който претендира и се титулова като основен противник на правителството на БСП, ДПС и Атака.

Днес ’’Експат Бета“ АДСИЦ е в центъра на поредния скандал, изнесен от Мирослав Найденов - за 140 000 квадратни метра земя

на черноморския бряг, в устието на Камчия. При Тройната коалиция на Станишев те били извадени от горския фонд и продадени на скромни цени, след което са закупени от дружеството на Моника и Николай Василев. През юни 2008 г. правителството взима решение да бъдат отпуснати средства от бюджета за изграждането на ’’общинска техническа инфраструктура - магистрален водопровод“ в к.к. Камчия. Предложението е направено от министър Петър Димитров с думите ’’Разбирате, че развитието на Камчия зависи от това.“. След него премиерът Сергей Станишев отсича лаконично: ’’Благодаря, господин Димитров. Ние с господин Василев го подкрепяме.“ - сочи стенограмата.

Вижда се обаче, че навремето - при НДСВ, после - при Тройната коалиция, сетне - при Борисов, а и сега, най-вероятно и в бъдеще Моника е и ще е сред некоронованите министър-председатели на България.

Защото дори днес, на фона на вниманието и скандалите около нея:

Пламен Орешарски стана премиер. Навремето, като финансов министър ведомството му подписа договор с агенцията на Моника за програмата „Бъдете активни“. За да изпълни ангажимента, Моника Йосифова осигури „Нова Телевизия“, където се показваха рекламните филмчета на МФ. ПР агенцията взе 2.5 милиона лева, договорът ѝ с телевизията е на стойност 400 хиляди лева.

Началник на кабинета на премиера Орешарски стана същата Мария Дивизиева, спомената в книгата.

Тя живее с Петър Стоянович, който пък е министър на културата.

Петър Стоянович от своя страна е баща на детето на Таня Андреева, министър на здравеопазването. Тя пък е личния гинеколог на Моника Станишева.

Вицепремиерката Зинаида Златанова - министър на правосъдието е в същия семеен кръг. Тя и Моника бяха съдружници и си партнираха във фирма, която е спечелила от министерството на държавната администрация обществена

поръчка за 1 милион лева. Където пък гл. секретар беше Биляна Дакова, свързана с Моника чрез нейния съдружник Петър Иванов Руев. Биляна Дакова беше главен секретар на транспортното министерство при ГЕРБ и неговия министър Александър Цветков, както и водещ експерт на ГЕРБ по въпросите на електронното правителство.

Изгрялата звезда на неофициалната говорителка на БСП
- Мая Манолова, също май е запалена от Моника. Мая е най-добрата й, сърдечна приятелка - онази, с която се споделят дори съкровени тайни.

От своя страна устата социалистка живее на семейни начала с Ангел Найденов. Който е поредния министър в семейния кръг - на отбраната.

Много близък приятел на Моника е лансиралият се навремето като синя боя Мартин Захариев, издател на еротичното списание Playboy и организатор на конкурса за голи красавици Playmate. Под диригентската палка на пиарката се оказа депутат от БСП и кандидат за топлото, най-ръководно място в държавна агенция ’’Туризъм“...

И т.н., и т.н.

А межународният скандал за милиони на Моника с австрийският лобист Хорхегер подсказа не само как се прави личен ПиАр в междунардните структури, но и как с претекста България се крадат същите тези милиони.

Първата крачка към тази зашеметяваща кариера зад кулисите е бракът на Моника с видния банкер, бивш шеф на Първа частна банка Венцислав Йосифов.

- В определен момент разликата във възрастта започва наистина доста да се усеща. Тогава един от двамата трябва да избере да живее във възрастта на другия. Мисля, че нито един от нас не пожела да го направи! - разсъждава пред медиите Моника, анализирайки причините за рухването на първия й брак с банкера Венцислав Йосифов.. - На мен ми се ходи по купони, а той някак си се е наживял. Той не ме е ограничавал, не ме е заключвал в клетка, беше мъдър в това отношение. Имах нужда от свобода и той ми я даваше. Другото го нямаше. Аз все пак съм жена и

искам да се чувствам жена, а мъжът е този, който ми създава усещането. И когато срещнеш мъж, който те кара да се чувстваш жена, това е тръпката.

Пепеляшката и принца - може би така трябва да се нарече тази история, макар че ’’принца“ го няма, но белият му кон, с който пристига, е налице. Такъв ”бял кон“ е и палата от близо 300 квадрата на ул. ’’Шипка“ в Бистрица, в който като полз- вател е записан банкерът, но като собственица - Моника.

Като ’’златотърсачка“ ще я определят някои. Обаче Моника не е типичната българска мома от провинцията, дошла да дири късмета си в големия град. Столичанка е, баща й е сред известните журналисти у нас, бил е добър приятел с Иван Славков - зетя на Живков, познавал се е с Людмила Живкова. Семейството й още в номенклатурните времена се е въртяло в обкръжението на хората от ”сой“, а в новите тя самата се превръща в личност от такъв кръг.

- Моника беше и е много красива... Нейната класна още като малка я изкарва на подиума и тя става „мис“... Идва детето и ми се похвалва. Викам й: „Момиче, със задник и с цици не се печелят успехи!“ - твърди Любомир Янов.

Но първите успехи са именно такива.

Жълти медии, голям тиражен седмичник, а след тях и сайтът ’’Разкрития“ публикуваха нейна снимка от 1992 г. И сега може да се открие в Интернет, въпреки че на повечето места снимката е изличена от поместените статии. Събитието е ’’Мини мис България“ на басейна ’’Спартак“, а на фотоса тя е щракната с грабналата тогава короната Венета Райкова - днес не по-малко известна от съперничката си преди години.

Организатори са двама съдружници: импресариото Иво Божков - бивш журналист от в. ’’Поглед“, колега на Любомир Янов и скандалния шоумен Георги Николов. Николов беше разследван навремето за взрив в зала ’’Универсиада“, при който загина човек, съкилийник е на убития Иво Карамански - Кръстника и както сам твърди - бил е отговорник на КГБ за руските проститутки у нас.

От онези плочки на басейна ’’Спартак“ и миската със сим-

волична престилчица на сервитьорка до днешните ’’висини“ пътят е дълъг и вероятно изпълнен с компромиси.

- И още нещо съм й казвал: Моника, моята молба е винаги да имаш по три стола. Никога да не оставаш на земята, защото от два стола се пада на земята, но от три - никога!

- разказваше починалият й вече баща. - Когато видях един ден, че на Моника й порастват космички под мишниците, я поканих на разговор и й казах: „Избери си мъж, когото ти обичаш... Дали той ще те излъже, защото е много силен, или много слаб, или много умен, или много красив, или много богат, или много беден - твоя работа! Щом съумее да те излъже, щом го обикнеш, ожени се за него!.. Аз винаги ще бъда зад теб, докато съм жив!

Бащината реакция, макар парадоксална, не е изненадваща, защото дядото на Моника е бил с далеч по-млада жена от втория си брак - с над 25 години разлика помежду им.

Моника изпълнява завета за ’’трите стола“ - жени се, упражнява професията на журналист, захваща се с бизнес.

Биографията й на първи поглед е ясна и прозрачна - училището и ВУЗ-а, после медиите, а за финал - агенцията за ПиАр, фирми, бизнеспредприемачество и два брака. И макар че и двата предизвикаха и предизвикват безбройни сензации и коментари по вестници, сайтове и електронни средства за осведомяване, някак си животът й тъне в мъгла.

Според собственото й признание, започва работа в БНТ през 1990 г. Но тогава е на 19 години и все още от първи за втори курс. В онези времена - полупазарни, полусоци- алистически, държавните регламенти за такива длъжности все още изискваха висше образование. Не е ясно кога е завършила предвид на напрегната репортерска професия. Но най-вероятно следването е преминала от редовна в задочна форма. Още повече, че в този период е имала и обучение по журналистика и пиар в САЩ. В многобройните си интервюта не изяснява този въпрос, избягва да споменава и за работата си в ”24 часа“, където е политически репортер.

- Излязох на квартира, баща ми се сърди две години, издържах се сама и работех като репортер в ”По света и у нас“.

След това - в публицистично предаване по втора програма. Първият ми учител е Нери Терзиева. При нея отразявах СДС
- бях политически репортер...

Но в пресгрупата, свързана с Първа частна банка, тя отразява дейността на БСП. Връзката й с Венцислав Йосифов най-вероятно започва на професионална основа, за да се превърне в лична - по онова време, 1995 г. той е кандидат за кмет на столицата от името на червената Столетница. Студенината в отношенията с жена чу се е настанила трайно, което винаги се е отразявало зле на електоралните нагласи на пенсионерите.

Но с репортерките диалогът въобще не куцука и е в областта на високите, разтапящите всичко температури.

Жестоката вражда между ’’Медия холдинг“ на Тошо Тошев и пресгрупа ” 168 часа“, респективно Първа частна банка вероятно е родила този откъс от спомените на бившия трудов журналист:

’’Надеждата се е пльоснала на някакъв стол. С едната ръка е гушнал "Чивъс ригал ", маркирам аз, виждайки до краката му преполовена бутилка. Другата му ръка е прегърнала Моника.

Едно от най-прекрасните творения на природата е съвършената извивка на мандолина, която превръща профила на някои избрани жени в ослепителна гледка.

Мандолината на репортерката Моника е върху десния крак на задалата се Надежда за софиянци.

Краката й са само с начало и завършват с безкрай. Те са провесени с чупка при коленете върху отметнатия встрани ляв и банкерски крак на г-н Йосифов.

Ръцете й са стиснали надеждата за врата. Не оная Надежда за софиянци, а друга. Нейната си.

Полегнала е Моника Янова в скута на Венци и от получилата се цялостна композиция лъха любов. Възвишени чувства и чисто нежна любов. Да си мисли кой каквото си ще, банкерите също имат право на обич. И репортерките даже!

- ***Венци - казва Александър Маринов (политик от БСП)***

- да ви запозная с г- н Тошев. И със съпругата му.

- Тошо ли? Ние се знаем - отвръща Йосифов и със сложни движения, защото е стиснал цял живот чаканата любов, съумява да протегне дясната си ръка към мен.

Посивялата коса е полепнала по челото му. Топло е, плувнал е в пот. Очилата му също са потни.

Влажна е и ръката му. Стискам я предпазливо и въобще неми идва какво да му кажа. Не върви някак си да изтърся ’’Приятно ми е...

- Сашо каза, че сте голямата надежда за софиянци - изтърсвам аз.

Моника се усмихва пленително, а Венци Йосифов, впил поглед в Рени (една от съпругите на Тошев), пита през смях:

- Госпожо, съпругът ви споделя ли с вас как хубаво се чукат репортерки върху бюрото?

Откъм скута на Венци долита игривият смях на момичето. Не, едва ли от някакъв спомен, а от невероятното чувство за хумор на сърдечния й избраник. Рени, сякаш са я попитали нещо естествено, отговаря:

- Не се налага да ми разказва. Аз съм убедена, че каквото и да направи мъжът ми, ще го направи добре.

- О, аз редовно си чукам - подплясва мандолината на Моника Венци. -Айде, наздраве "

- Затова спазването на здравословна дистанция между журналистика и бизнес, между журналистика и политика е задължително, а този баланс е някак нарушен. Има и още нещо: някои журналисти направо си действат като пиари и това ме потриса. Аз пиарствам, защото имам пиар агенция. Това е моят бизнес, от това се храня. Сключвам сделки за това. Каква сделка сключва журналистът? Това изкривява обществения модел и обезценява както журналистите, така и пиарите, засяга цялата система! - излага години по-късно ценностната си система Моника в свое интервю пред сп. "Ева".

О времена, о нрави! - би възкликнал и днес, ако беше жив, прочутият римски оратор и консул Цицерон.

О, не се ровете! Така посъветва пък самият Бойко Борисов, парен и опарен от погледи и вглеждания в неговия собствен многолик, противоречив и раждащ спорове и скандали житейски път.

- Повтарям - личният живот на хората е толкова многолик, солен, пиперлив, хубав. И това го прави интересен. Затова аз никога не се интересувам какъв е бил статусът й тогава, какъв е сега. Имат си детенце, да им е живо и здраво. И не бих го атакувал никога в тази посока.

Взаимното съжителството на дамата с банкера е оформено в брак чак през 2000 г. Той гони шестдесетте, а тя се радва на

младостта. Това е времето, когато Моника Янова, вече Йосифова възсядa и ''третия стол", за който е говорел баща й - бизнесвъзхода. Но още преди това ексбнакерът я изпратил на свои разноски на едногодишни курсове в Оксфорд, където изучавала право и икономика.

Първото й предприемачество е дистрибуцията на месо. Взима заем и с Йосифов ипотекират къщата, в която живеели. Фирмата започва само с една служителка и денонощен труд
- от 6 сутринта, когато отваря рампата на снабдителите до вечерта. Бутове, плешки, наденички маркират трудния път към успеха. Следват опити за търговия с кафе и минерална вода, които също се провалят.

През 2001 г. е поредното начинание - за възкресение на бившата Първа частна банка, макар и под друго име - Търговска. Учредителите (все хора, свързани навремето с ПЧБ) избират в Надзорния съвет Моника Йосифова.

Но капиталът не е събран и се ражда идеята за ПиАра, разраснал се от 1 служител до 40 души у нас и офиси по света и разроил се в стопанска империя с най-широка дейност.

Времето на този възход съвпада с идването на власт на правителството на Симеон, в което единствено царят не е от номенклатурната червена квота.

Всеки анализатор ще определи като ''конфликт на интереси" работата едновременно и за БСП, и за политически противник като НДСВ. Ще се запита защо човекът, толкова близък на Станишев, е един от основните акционери и в Борда на ''Експат Бета", където диригент е царския министър Николай Василев. Конфликт на интереси са и редица обществени поръчки. Конфликт на политически интереси би трябвало

и да е работата за ГЕРБ. Но всичко остава незабелязано за широката публика - тя не подозира нито за съжителството на премиера с Моника, нито за разностранната й бизнес-политическа дейност, която ако се разчуе, би попиляла и най-верните електорати на маса партии.

Своеобразният ’’дуализъм“ се превръща в многогодишна традиция и запазена марка за ПР агенцията и бизнес-учас- тията на Моника. Дори когато Сергей Станишев подкрепя кандидатурата на Ивайло Калфин като президент, съдружниците на Моника Станишева работят за кандидатурата на противничката му Меглена Кунева.

Обществените поръчки и европейските грантове от траншовете на Брюксел към фирмите и консорциумите на Моника бележат ръст по време на управлението на Тройната коалиция, но и през мандата на ГЕРБ тя продължава да печели огромни суми от тях. И тук може да се открият низове от свързани с бизнес лица, които в крайна сметка опират до трети лица на ключови длъжности в управлението на Борисов.

Като ’’свързано лице“ с Моника посочиха и самият Георги Първанов. ПР структурите на Йосифова - днес Станишева, бяха основен мотор на втората му предизборна кампания през 2006 г. за най-високия държавен пост.

’’След Клинтън и Гоце се сдоби със своята Моника“ - написаха навремето медии, вкл. издание на една политическа сила. Те визираха подозренията за своеобразно другарство - далеч повече и много по-близко емоциално от някакъв договор между двамата. От едно заплатено с пари политическо инженерство на вътрешна информация от среди на ’’Дондуков“ 2. Медията се позова и на неочакваното отстраняване на дългогодишния имиджмейкър на президента - Нидал Алгафари, изненадващо заменен от госпожицата.

Но както казва народът, от тази трънка не изскочи заек. Изскочи от друга - малко по-късно. Клюката твърди, че някъде по онова време е станало запознанството на госпожа Йосифова освен с президента и със Сергей Станишев. Отначало тя не му обърнало внимания, но след известно време богинята на любовта - Афродита, се намесила. И Моника забелязала Станишев -

чувствата нахлули в сърцето й и познанството бързо се превърнало в изпепеляваща и всепо- глъщаща любов.

”В един момент се усетих, че съм ужасно влюбена. Просто като ученичка! Разбрах, че той (Станишев) е човекът, с когото искам да живея. Нещата вкъщи бяха започнали да се разклащат доста. Може би трябваше да не правя тази стъпка напред, но просто не можех да устоя“, признава Моника.

- Тя допълни, че изведнъж се оказала ’’много вътре в една емоция“. ’’Мисля, че и Сергей беше много увлечен. Не сме говорили за това.“ Признанието й всъщност е за ’’съдбата“ - онази, която по същия начин е сграбчила сърцето й навремето и при съвместната дейност с банкера Йосифов.

По скоро обаче не е била гръцката Афродита, а египетската богиня на любовта Хатхор. Понеже тя е била съпруга на първия фараон - бог Хор и хранителка на царете на Долното и Горно царство, за какъвто претендирал младия социалист. И е изобразявана с рога.

Но в тази история за долния и горен свят по нашенските земи също се появяват рога - май сложени именно от рогатата богиня. За нещо подобно, макар и със закъснение намекна агенция ’’Фрогнюз“ още в края на май 2007 г. ’’Слух за любовна афера по политическите върхове тресе елита, скандалът гръмва всеки момент“ написа агенцията и съобщи за развода на Моника покрай връзка с високопоставен член на правителството и виден функционер на ’’Позитано“.

- Самата аз чух някакви подобни слухове, но ви уверявам, че минават границата на абсурдното! - заяви пред ’’Фрогнюз“ Моника Йосифова. - За търсачите на сензации бих съобщила, че преди дни съпругът ми (банкера Йосифов) стана щастлив дядо на внучка София, която е рожба на дъщеря му от първия брак. Аз пък станах баба, макар че съм на 35 години.

Любовта пламнала преди няколко месеца, но двамата влюбени се срещали толкова конспиративно, че и най-близките сътрудници на известния политик се усетили едва преди седмица, твърдеше агенцията. Според нея в Национална- та служба за охрана засекли зачестилите контакти между двамата и за ’’всеки

случай“ ситуацията била докладвана на президентът Георги Първанов.

Фрогнюз написа, че той не бил очарован от чутото. Запознати с кухнята на ’’Дондуков“ 1 им споделили, че преди година държавният глава имал големи главоболия със своето вице - ген. Ангел Марин, който също се забъркал в любов- на афера със секретарка, която заплашвала да прерастне в огромен скандал заради родено бебе от същата жена. Тогава Първанов се намесил решително, за да предотврати последствията от подобна издънка. Дори не искал Марин да му е отново вице, но ДПС, чиято номинация е ракетния генерал, упражнили натиск той отново да е вицепрезидент.

Няма смисъл да се гадае доколко лъв-стори-сорито е предизвикало докладните, а изтекла от тях информация
- публикацията. Безсмислено е, понеже статията изигра и своята положителна роля в навечерието на изборите за евродепутати, разпръсвайки индиректно започналата лека- полека да се разсейва мъгла относно летящите стрели на Амур в най-висшите етажи на БСП - мерещи и уцелващи само и единствено мъжествените, но не и каквото и да са сърца на слабия пол.

Както неочаквано се появи тази история, така и неочаквано бързо, практически светкавично затихна под могъщата функционерско-правителствена лапа. Първанов и неизвестният тогава държавник и партиец светкавично охладиха симпатиите си. ’’Разбираме Моника, но не разбираме ’’него“
- твърдяха, без да споменат името му, някои съпартийци и много близки, нещо като сърдечни приятели на видния функционер. Теоретиците на конспирациите не пропуснаха да се възползват от интригата, анализирайки освен засегнатото им его и емоциалните бури в душите им.

Така Моника, макар и непублично, бързо се превърна в дубликат на Надежда. Не на онази Надежда, за която разказваше главния редактор на ’’Труд“ Тошо Тошев. А на другата, синята Надежда, заради която подозират, че навремето пламна нещо като троянската война за хубавата Елена между Командира - Иван Костов и президента Петър Стоянов. В онези отминали отдавна

времена се роди и специална секретна записка до Командира, която е описана във втория том на книгата ми ’’Тайните на големите играчи“ така:

„Някой с някого спи, ревнува, мъсти и т.н.“ обаче е предмет на специална докладна записка. Грифът й е ’’свръх- секретно“.

Тя е създадена от Националната служба за сигурност и е заведена под № 7124 от 18 октомври 2000 г. Напряко на бялото поле - още на първата страница вляво отстрани стои подписът на Иван Костов. Дали е неговият истински параф само той и графолозите могат да кажат, но е факт, че свидетели - рицари на плаща и кинжала, запознати с документа, публично се заклеха в този факт. В нарушение на правилата не е посочена датата, на която тогавашният премиер е прочел събраните накуп сензационни гнусотии за най-близките си политически сподвижници, за опонентите си и техните семейства.

В документа надълго и нашироко вниманието е посветено на ’’душевността и страстите“ на лицата от висшия ни елит - от семейството на експрезидента Петър Стоянов и съпругата му Антонина през Надежда Михайлова - лидерката на СДС до висши държавни сановници, важни фигури от бизнеса и ъндърграунда, политици както от СДС, така и от враждебни партии. Свръхсекретното четиво се занимава с мръсното им бельо така, както рядко би си го позволил дори и най-жълтият вестник“.

Но ’’историята се повтаря - първия път като трагедия, втория път - като фарс“, е отбелязъл великият мислител Енгелс. Не е познал - този път се случи истинска драма. Една година по-късно, когато хипотетичния триъгълник ’’Моника
- член на правителството и червен функционер - Първанов“ заглъхна и се забрави, неизвестни и досега лица зверски пребиха и пратиха в кома журналистът Огнян Стефанов - собственик на агенцията. Преди това той многократно беше привикван в ДАНС и имаше тежък конфликт с доверения човек на Станишев - съветника Алексей Петров. Стефанов оцеля по чудо.

- Не е моята фамилия тази, която има договори с правителството на ГЕРБ! - отсече през 2013 г. Георги Първанов пред делегатите на отчетно-изборното събрание на БСП в столичния

район ’’Красно село“.

Заподозряха, че визира Моника заради договор за пиар обслужване на правителството на ГЕРБ, както и др. разкрития покрай скандала с австрийския лобист Хохигер, в който беше замесена и оцапана.

Нападката прозвуча колкото сакрално като поанта в спора му със Сергей Станишев за председателското място в червената столетница, толкова и двусмислено - като индулгенция сякаш за самия него. И сложи точката - сякаш завинаги. Както и онази история с № 7124/18.10.2000 г. раздели завинаги политическите кариери на Надежда Михайлова, Иван Костов и Петър Стоянов.

Останалите свързани лица с шармантната пиарка не предизвикаха такива емоции по върховете на държавата. В този медиен, будещ смущение списък ”ала Моника“ се отзоваха бившият министър Соломон Паси покрай обществени поръчки, дадени на напористата пиарка, функционера на БСП Кирил Добрев, партийни фигури от различни политически централи.

Моника сама признава, че е възпитавана да ’’глади мъжа по косъма“, да е винаги до него, но една крачка по-назад, той да я познава ’’само от кръста надолу“. Става дума за брака, който е бил висша ценност за баба й.

’’Оказа се, че живият живот е по-силен от всичко това“ - резюмира преживяното тя, разказвайки за връзката си със Станишев.

’’Мислех си, че това е моята невъзможна любов... Не можех да си позволя никаква публичност, най-вече за да не нараня чувствата на най-близките си хора. Постепенно с времето осъзнах, че това, което има между нас, е не просто някаква временна емоция, мимолетно влюбване, а е нещо много истинско, рядко случващо се. Говорехме много тогава за това какво ще правим. И двамата искахме да продължим заедно, но всичко изглеждаше толкова срещу нас...“.

И още едно допълнение, от сп. ”Ева“:

- Но представата ми за него е била съвсем различна, защото го познавам много обран, много сдържан, личният му живот по никакъв начин не е бил плод на коментар с хората, с които

работи. Не съм го разглеждала като мъж, не съм си позволявала. Заради факта, че сме имали служебни отношения и аз работех за него като консултант. (С него Моника работи по един проект ’’Бъдете активни“, кампания, която разяснява как да кандидатстваме за европейски фондове.) По-късно започнах да го консултирам за неговите отношения с медиите (работи като съветник на премиера). За мен беше огромно предизвикателство. Преди това имах възможността да работя с различни министри от правителството на г - н Сакскобурготски, но не съм работила за министьр-предсе- дател. И това автоматично постави дистанцията и бариерата между нас. Още повече че аз изпитвах, както и сега, огромно уважение към него. Той е базисно почтен човек. Толкова почтен, че в определени моменти смятах, без да му казвам, че политиката не е неговото място.

- А умее ли да манипулира хората?

- За мен това е абсолютното изискване за успеха на един политик.

Истина е - изкуството да манипулираш е единственото умение, което се изисква от политиците у нас. И единственото, което владеят.

Не е ясно обаче кой кого е ’’манипулирал“ в тази връзка, в този огън, в този сърдечен трепет, в тази конспирация. Възможно е да е взаимно, да са и двамата. За пореден път стрелата на Амур, пронизвайки едно сърце, отлетя към друго
- от Елена към Моника.

Защото любовта между Сергей Станишев и Елена Йончева нашумя изведнъж, направо взривно в началото на 2001 г. - в навечерието на ИЗБОРА: непопулярният дотогава Станишев, току-що избран за член на Висшия съвет на БСП, стана председател на партията. И също така изведнъж, макар и без гръм угасна през 2011 г.

- Когато Сергей трябваше да вземе решение дали да стане премиер, ми каза, че освен всичко друго този пост ще бъде и изпитание за връзката ни. Той си даваше сметка, че няма да има личен живот и никакво време за мен. Аз обаче не повярвах. И когато се озовах в тази ситуация - той да се връща с купища

документи и да работи до късно през нощта, да го няма до мен дори и мислено, не само физически, да не мога да поканя гости, да не може и за едно денонощие да отидем някъде само двамата и да се насладим на личната си свобода - в един момент отказах да продължавам да живея по този начин.

’’Излязох по-слабата, предадох се...“ - е изповедта на известната ми колежка пред друга моя колежка - Ваня Шекерова. Истина ли е?! Защото например Елена Йончева нито демонстрираше, нито криеше отношенията си с френския журналист-хубавеляк, когото дори заведе на почивка в Евксиноград в лятото след изборите през 2005 година, когато Сергей стана премиер. С парижанина беше в почивната станция на властта и през 2006 година. И досега е с него. И през 2013-а.

Дали нещо е криел и Станишев, не стана ясно. Но една пикантна негова снимка от воаяж в Далечния Изток нашумя - снимана именно в онези години на страните летни почивки на журналистката.

На нея се вижда как той и външнополитическият секретар на БСП Кристиян Вигенин са полегнали блажено на два шезлонга -в тишърт и три-четвърти панталонки на палубата на виетнамска джонка. Вижда се и безкрайно синьо море и безкрайно синьо небе. В далечината се очертава силуетът на една друга джонка. Очерта се и силуетът на шестващата из Интернет и медиите клюка - за здравото приятелство между двамата мъже, толкова здраво, че всеки брак би му завидил.

- Г-н Вигенин, как ви влияе слухът, че имате интимна връзка със Сергей Станишев?

- Недобре. По принцип не виждам смисъл да коментирам нещо толкова несериозно и абсурдно. Какво очаквате да ви кажа? Едва ли, като опровергая тази глупост, нещо ще произтече от това. Подобни слухове и коментари, които целят да злепоставят и мен, и премиера, трябва да бъдат подминавани с мълчание. Чел съм някои публикации по тази тема, първо- начално се забавлявах, но това наистина не е смешно.

- Има една снимка, на която сте се излегнали един до друг със Станишев на яхта...

- Първо, това не е яхта. Тази снимка е правена по време на едно посещение във Виетнам преди време, а с нас са още трима души от Изпълнителното бюро на БСП, един от тях е правил снимката. Оттук нататък не зная защо тази снимка се използва като някакво доказателство...

Според Вигенин ’’касае се за посещение през 2005 г. на делегация на БСП.“ Но хронолгията нещо куца - партийният каленадар се разминава със снимания.

Но колкото и тази клюка да е в сферата на недостовер- ността, толкова вътре в достоверността е забелязаното от най-близките на социалистическия вожд отчуждение между Елена и Сергей.

Нещо май винаги е скръцало в тази връзка, признава и майката на социалиста.

- Сега Сергей (след изборите през 2009 г.) ще има повече време за личен живот и вероятно ще се съберат с Елена да живеят заедно в новия й дом?

- Мисля, че не. Говоря така, защото знам как стоят нещата. Сергей трябва да освободи жилището за новия премиер. Сергей живееше в Бояна. Когато освободи Бояна за Борисов, Сергей ще живее тук, в апартамента, където съм аз, защото всъщност аз живея в неговия апартамент. Той ще се върне. Но работата е там, че имайки предвид някои неизвестности и неопределености около Сергей и Елена, около тяхната връзка, аз не смея да й се натрапвам с моите съвети. Защото... просто... според мен те двамата се държат абсолютно неясно. Поне така е за мен. Аз не мога да си обясня тяхното държане, неопределеността на тяхната връзка. Вероятно има нещо, което аз не знам.

’’Намират се кандидатки да станат майки на детето му“ - е изпуснато откровение на майката.

И се появи Моника. Също в навечерието на ИЗБОР (за шеф на Партията на европейските социалисти), макар и с дълга предистория, обяснена лично от нея. Опонентката й Йончева индиректно я оспори, говорейки за продължителната си връзка с политика ”Не съм пресмятала, мисля, че са повече от 10, да, повече са, може би 12-13 години“.

- Като сравнявате Моника с Елена Йончева, до какви изводи

стигате?

- Не съм анализирала и не съм ги съпоставяла специално двете. - откровението е на Дина Станишева. - Но Елена е... (търси точните думи, б.а.) просто, как да кажа... Моника е нещо друго - тя определено е по-интересен човек, по-топъл и сърдечен от Елена. Казвам това, защото съдя по начина, по който Моника общува, по начина, по който отговаря на въпросите, по който реагира. От какво се състои общуването? От реакция и от взаимно разбиране. Докато Елена, когато идваше при мен, винаги имаше за цел да се види още един път и още един път със Сергей, макар че са живеели заедно.

Как се кръстосаха пътищата на двама толкова различни хора - той и Моника, на пръв поглед с диаметрално различаващи се биографии, с различен социален произход, с не- кореспондиращи си интереси и хобита, живели дълги години заедно, но всъщност разделено.

- Защо не живеете заедно със Сергей? Цените много свободата си или има и нещо друго? - въпросът е зададен през пролетта на 2011 г. - години след развода на Моника.

По онова време ”Серж“ се шири самотен в огромен имот в полите на Витоша - в комплекса ’’Магнолия“ на ексдепутата Димитър Ламбовски и Росен - син на бившето политбю- ровско величие Огнян Дойнов. Апартаментът, в който се е настанил под наем Станишев е на първия етаж. Състои се от дневна с трапезария и кухненски бокс, 3 непреходни спални,
3 бани с тоалетни, джакузи в едната. Кухненският бокс е с поръчкова вградена кухня. Публикувани обяви от комплекса за подобни апартаменти сочат месечен наем от 2500 евро.

На втория етаж в сградата апартамент е закупил бившият кандидат-член на Политбюро на ЦК на БКП Стоян Марков, известен като СтенМарк и тъст на Георги - брата на Милен Велчев. Панорамно жилище на третия етаж е собственост на бизнесмена Георг Цветански, зет на някогашния червен премиер Георги Атанасов. Под сградата има голям плувен басейн с джакузи, 2 сауни, парна баня, фитнес и масажорна, в която все още няма назначена масажистка.

Имотната декларация пред Сметната палата на Станишев от тази година е отбелязала за 2012 г. по всички графи ''нищо", вкл. и собственост с изключение на едни 5 000 лева вложение от заплати. За 2011 г. той е подал ''уведомление"

- т.е. декларирал е непроменени обстоятелства спрямо предишната година. За 2010 г. обстоятелствата са поголовно ''нищо" с изключение на едни 12 000 лева от ''друга стопанска дейност". За 2009 г. е посочен прехвърления от майка му апартамент зад Докторската градина срещу задължение за гледане и една реликва - ''Мазда" от социалистическо време. За 2008 г. спрямо 2007 г. нищо не се е променило. За 2007 - също спрямо 2006 г. А от 2006 г. назад декларациите не са публикувани, макар че законът действа от 2000 г.

- Ясно е, че ще живеем заедно и ще се грижим за това дете. Искам семейство. Аз съм жена, която има нужда да се върне вкъщи, обичам децата, обичам шума около мене, обичам да ми е уютно. Сергей иска същото.

Моника с децата си живее под наем във вила в Драгалевци. Днес клюката твърди, че лидерът на БСП „е" или „не е" заря- зъл огромното жилище и се (не) е пренесъл при нея. Имоти не е да няма - майка му е прехвърлила на сина си собствения си апартамент, но в регистъра нейното име фигура за две сделки с жилища на пъпа на столицата.

Наистина, какво събра тези толкова различни хора - по социален произход, по образование, по статус в обществото във времето на първото им запознанство, по интереси, по бизнес...

Различни по бизнес ли?

ПРЕДМЕТ НА ДЕЙНОСТ: ''МАРКЕТИНГОВА, РЕКЛАМНА, КОНСУЛТАНТСКА, ИНФОРМАЦИОННА, ПРОГРАМНА, ПРОДУЦЕНТСКА, ФИЛМОВА И ИЗДАТЕЛСКА ДЕЙНОСТ, ИЗВЪРШВАНЕ НА СОЦИОЛОГИЧЕСКИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И ПРОУЧВАНИЯ."

Така е записано в документите и устава на дружество ''Проком". Търговският регистър открива 18 ''Проком" - а с различна идентификация, като в едната от тях изплува и името на Сергей Станишев.

То изцяло е собственост на Сергей Станишев и е създадено през 1995 г. - тогава, когато бъдещата пиарка Моника все още полягваше на бедрото на банкера Венцислав Стефанов, без да е достигнала чакащите я бизнесвисини на маркетинга и рекламата.

’’Дружеството е прекратено с Решение на Софийски градски съд от 29.12.2008 г., влязло в сила 05.03.2009 г.,“ прилежно е отбелязъл червеният лидер в документите за Сметната палата. От решението на Софийския градски съд от 29 декември 2008 г. става ясно, че Станишев не е увеличил капитала на регистрираната през 1995 г. фирма до 5000 лв. в законовия срок. Това е основанието, на което съдът прекратява съществуването на ’’Проком“ и осъжда премиера да плати 80 лв. разноски по делото. Интересно, в регистъра обаче посочената стойност за капитала е 50 000 лева.

Възниква и нов въпрос - забраната за депутати да участват в управлението на фирми е от 2001 г. Същата забрана важи и за премиера и министрите, а Станишев беше избран за министър-председател на 16 август 2005 г.

Всъщност според обясненията му тази фирма не е развивала активна дейност и затова той пропуснал да я отрегистрира, така да се каже. Факт е обаче, че законите не са спазени.

Факт е, че Сергей Станишев като министър-председател носи отговорност за разграбването на българската земя чрез инструмента на заменките и персонално му вменяват вината за далаверата със ’’Сименс“ за новите документи за самоличност. Българският филиал на сименсовото ООД в Австрия е кандидатствало на 10 март 2010 г. за финансиране от Европейската инвестиционна банка за този проект, като са посочили обща стойност от 45 милиона евро. Според редица експерти реалната цена на разработката е само 16 млн., а в крайна сметка беше подписан договор за 116 милиона евро.

Но и тази афера замина в канализацията на забравата. В отходната тръба на миналото замина и част от биографията на Станишев. Сега (2013 г) новата Тройна коалиция обвинява протестиращите срещу нея, че са ’’соросоиди“. Но и Станишев е бил. (Капитал)

’’Станишев е бил стипендиант на програмата Chevening, с чиято помощ той е изкарал като слушател в London School of Economics (един от елитните ВУЗ в Англия) известно време. Там е учил и синът на Муамар Кадафи! Да имате нещо да кажете? (да допълня този коментар: там прави научно изследване на тема ’’Съвременната външна политика на Русия“. В сайта на английския университет той е споменат като един от известните специализанти. Доскоро даже имаше снимка от лекцията, която той изнася там на 8 февруари 2007 г.)

Сега обърнете внимание на детайлите. Програмата се управлява от британското министерство на външните работи. Защо ли? Ами защото така британското външно разузнаване има пряк достъп и влияние върху новоизгряващите политически звезди в третия и втория свят. Само да припомним

- интересите на разузнаването в британския кабинет се представляват от министъра на външните работи, а секретният бюджет на MI 6 се определя от външното министерство на Нейно кралско величество.

Освен това Станишев е бил слушател и на Московското училище за политика. То е основано през 1992 г. с цел да подпомогне ’’ИЗГРАЖДАНЕ НА ДЕМОКРАТИЧНИ ЦЕННОСТИ В РУСИЯ“. Познат ли ви е този език? Естествено, такива са целите и на одиозната фондация на милиардера спекулант Джордж Сорос, създала школото.

И-ха, изненада, няколко години по-късно Станишев се оказва в настоятелството на Училището за политика в България. У нас, освен чрез всякакви международни грантове, то се ползваше и с подкрепата на ’’Отворено общество“ и фондация ’’Америка за България“.

Тоест може да се каже, че лидерът на БСП е бил служител на Сорос или по определенията на неговите политолози за протестиращите - оригинален ’’Соросоид.“ (и пак да допълня с данни от стената ми във ’’Фейсбук“: от снимка заедно със Сорос личи активното му участие в ромската декада, организира от фондацията)

Ясно е, че тези хора не са оригинали на личности, а подобия.

Те са хамелеони - менят се според нуждите, момента и изгодата.

Моника умее да плете, да бродира, да шие и си е купила шевна машина за целта, умее да готви агнешко и дробсърма така, че да си оближеш пръстите. За разлика от Станишев е добър шофьор и сръчно върти волана на своето ’’Ауди“. За нея другарят й в живота е ’’базисно почтен човек“. А щастието?...

’’Щастието е вътрешно състояние. Нашите майки ни възпитават, че един ден ние ще срещнем принца на мечтите си и той ще ни направи щастливи. За цял живот! Но си задавам и въпроса: ако романтичната представа за брака работи все по-малко, тогава защо двама души се събират - за да съберат бизнесите и да направят нещо като ’’предприятие“? Къде остава любовта? А може би ние се опитваме да съчетаем несъчетаеми неща?“ - споделя Моника.

Несъчетаемите неща. Бизнесът не е сред тях. А ’’принца“, какъвто е той? Или това е само белият му кон?!

На ръката му блести златен 24-каратов часовник от скъпата швейцарска марка ’’Лонжин“. Но никога не е в час нито с времето, нито със съвремието и бъдещето. Той обича Вивалди. Слуша ораториите му ’’Годишните времена“. Беше наречен ’’Мистър Клийн“ (чистота) от президента Буш, но се превърна в зимата на нашето недоволство. Напомня на героя на Стайнбек.

Тя чете Булгаков - ’’Майсторът и Маргарита“. Великият роман за любовта, където тя ’’изскача като убиец иззад ъгъла, като светкавица, падаща изневиделица“. Но ще забележи ли сентенцията на великия писател ’’побеждаваха най-добрите и силните. И тези най-добри бяха ужасни“.

ПЛАМЕН ВАСИЛЕВ ОРЕШАРСКИ

ВИЗИТКА

21 февруари 1960 г. - роден в Дупница. Хоби - колекционира баджовете от събития, конференции, прояви, на които е бил.

Семейство

Баща - Васил, старшина в пожарната в Бобов дол. Майка - Райна, служител в местния Дом на културата. Пламен Орешарски е от многолюдно семейство - има двама доведени братя, по-големи от него, и две доведени сестри. Бащата е имал два брака. От първия му се раждат
4 деца - Симеон, Милети, Юлия и Димитрина. От втория, който Васил сключил, след като овдовял, е Пламен.

Най-големият от братята Симеон живее в Пловдив, работи в авторемонтния завод. Там е и сестра им Димитрина. Другата, Юлия, живее в столицата. Милети също е в София като адвокат. Преди това е бил шеф на затвора в Бобов дол. Съпруга - Елка, доктор-кардиолог по професия.

Син - Десислав, няма данни за житейския му път.

ОБРАЗОВАНИЕ

1979 г. - завършва средно в гимназията в Дупница 1985 г. - завършва ’’финанси и кредит“ във ВИИ ’’Карл Маркс (сега УНСС)

1988-1992 г. - аспирантура ’’Инвестиции и инвестиционен анализ“, с която става к.и.н. (сега докторска степен)

Има допълнителни квалификации по банково управление в САЩ и по емитиране на държавни ценни книжа във Великобритания.

Владее английски и руски език.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

1992- 1993 г. - заместник-декан, катедра ’’Финанси“, УНСС

1993- 1997 г. - директор на дирекция ’’Държавно съкровище и дълг“ в Министерството на финансите

1997-2001 г. - заместник-министър на финансите. 2003-2005 г. - доцент, ръководител на Финансово-счето- воден факултет и заместник ректор на УНСС.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

В различни етапи от кариерата си е бил член на управителните тела на Банковата консолидационна компания, Българска фондова борса, Булбанк.

Както и на дялове, участия и/или ръководство в:

''Денеб-консулт" ООД ''Тръстинвест" АД ''Нова България" АД

Съпругата е имала собственост в ''Кардиодиагностика" ООД, сега ''Регенбоген" ООД, но е напуснала.

Декларациите пред Сметната палата го показват като заможен човек за родните условия.

Оценката на активите му е много трудна, понеже е типичен представител на политическата каста у нас.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

2003 г. - в ръководството на фондация ''Демократична алтернатива - ДА"

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

2002-2003 г. - заместник-председател на Националния изпълнителен съвет на СДС.

2003 г. - номиниран от СДС за кандидат-кмет на София.

2003 г. - напуска СДС и отива в коалиция БЗНС-НС, ДП и ''Гергьовден"

2004 г. - член на групата, разработваща икономически доклади за президента Първанов

2005-2009 г. - министър на финансите в правителството на Сергей Станишев

2009-2013 г. - депутат от ''Коалиция за България (БСП)

От 29 май 2013 г. - министър-председател.

ЩРИХИ

- Един китайски мъдрец бе казал, че котките трябва да могат да ловят мишки, без значение дали са бели или черни. Не мислите ли така?...

Репликата е на Пламен Орешарски. Цитира реформаторът Дън

Сяо Пин за промените, които ще направи в Китай. Нашият премиер се представя като котката.

Но правилната асоциация е да се оприличи на мишката. Защо ли?

Защото животът му е равен и гладък от малък. Такъв е и независимо от постовете, които заема като възрастен. Сивотата е най-характерната му черта. Сивотата на мишчица. Зад която са застанали най-големите плъхове на прехода.

И заради още нещо. Защото всъщност Орешарски е мишката, която трябва да бъде уловена от българския народ, понеже подцяжда зърното в хамбара му.

На първи поглед няма никакви индикации за тази метаморфоза, когато е бил малък. Пък и пораснал. Премиерът изглежда като типичното ’’златно дете“ на уродливия ни преход - при намаляване на защитните сили на обществото мишката се превръща не дори в котка, а в свиреп звяр, разкъсващ България.

Родителите му работят в Бобов дол, но се ражда в Дупница - там е болницата. Майка му, която обичала театъра, избрала името Пламен от някаква постановка. Расте тихо и кротко, без да прави никакви бели.

- Скромно и много, много ученолюбиво. Изключително ученолюбиво. - споделя класната на тогавашния ”5В“ клас Стоянка Атева. - Спомням си, че на първата родителска среща майката дойде при мен с молба да го освободим от тежки физически натоварвания, които учебните програми по онова време предвиждаха - знаете как беше, организираха се бригади, съботници... - спомня си тя.

Претекстът бил слабия му организъм. ”Аз пък бях много добър в бягането на средни разстояния - 800 и 1500 метра. Тренирах и баскетбол - бях висок, но после всички ме задминаха по ръст. Много спортувах едно време.“ - е споменът на самия Орешарски.

Пародоксът евентуално би могъл да се обясни с кариерата на брат му Милети. При комунизма той е първи секретар на ДКМС в Бобов дол - огромният миньорски град и съответно е

номенклатура на ЦК на Комсомола и организационните отдели на БКП. ’’Финтът“ с бригадите и съботниците е типична проява на властовата привилегия: ”че що да не се уредя“!

Щрих, дребен, но знаменателен от биографията е родът му. Произходът му е с. Фролош. Построили къщите си в орехова гора, та така им лепнали фамилията. В селцето още помнят бабата на премиера - Доча, и дядо му Костадин. Той е един от първите кметове на селото след като социалистите взимат властта на 9 септември 1944 г. Семейството имало три дъщери и двама синове. Единият от тях бил Васил - бащата на Пламен Орешарски.

Премиерът няма силна връзка със селото, откъдето е родът му. Кракът му не е стъпвал там, откакто е пораснал. Той е роден, след като баща му се преместил в Бобов дол. Това се случва след смъртта на Гюргина, първата жена на Васил.

Селото било много оживено, особено по време на ТК- ЗС-тата. Тогава хората се занимавали с животновъдство, зърнопроизводство, горско стопанство. Сега е като руини от война, а малкото останали жители сякаш са призраци. Семейство Орешарски притежава няколко къщи във Фро- лош. Те се намират в Нешовица - една от многото пръснати махали. Постройките обаче са рухнали и дотам се стига по черен път. Покривите им са паднали, вратите са разбити, разрухата е пълна.

А там е родовият корен. И се питам: как да очакваме от човек, който го е зарязал, да се погрижи за голямата ни къща България?

Жена му също е от този регион на България - от Кюстендил. Навремето се запознали на един от пионерските лагери край Рилския манастир. После времето ги разделило, но като студенти се срещнали случайно отново. Харесал я - стройна и напета. Не е за чудене - като девойка Райна се е занимавала с художествена гимнастика. Пет години били гаджета, докато решили да се вземат. Създали дом. От онова време е любовта на Орешарски към ремонтите - сам лепи плочки, ремонтира, поправя електриката и В и К, дори майстори мебели. Твърди, че тези

занимания го отморяват.

’’Въпреки, че тази биография е прозвучала познато на повечето съграждани, аз държа на няколко важни неща: на синия цвят; на пролетта;

на семейна вечер след тежък ден; на
приятелството и професионализма; на
хубавите вицове и вкусната гозба.“

Това е казано в обръщението му към избирателите, когато се кандидатира за кмет на столицата. Изглежда сухар, но е любител на закачките. Колегите му-министри разказват как ги задявал на едно от заседанията на кабинета:

- Не спах цяла нощ и мислих.
- Какво? - попитали министрите.
- Как да не ви дам пари! - отговорил той.

Вижда се по поданията - обещани, ама все още не дадени на пенсионерите (до днес - 15 ноември 2013 г.), по оряза- ните субсидии за животновъдите, по коланите, затегнати на последната дупка, както ги остави Дянков. Помни се учителската стачка от октомври 2007 г. и попадналия случайно в репортерския микрофон разговор на финансиста на държавата с образователния министър Даниел Вълчев:

Орешарски: Дай да разваляме седенката.

Вълчев: М-м?

Орешарски: Дай да разваляме седенката.

Вълчев: Да разваляме, казваш?

Вълчев: И да видим дали е възможно в това време да направим някакви експертни разговори. Горе-долу по една, две сметки да направим, за да приказваме...

Орешарски: Не, не трябва да се прекъсва. От утре експертни разговори. Те ще размотаят...

’’Размотаят“. Символна фраза. Алфата и омегата на управлението му - и като директор на ’’Държавно съкровище“ в МФ, и като министър, и като премиер.

Защото Орешарски години наред размотаваше сделката покрай мораторума за дълга в Лондонския клуб на банките-кредиторки на България, което спираше западните инвестиции у нас - за производства, за работни места, за доходи. Той се хвали с успехите си в сделките по външния борч на България. Лесно е да отчиташ успехи, когато документите, които ще ти възразят, вече са пепел и прах. Малко преди да се приватизира ’’Булбанк“, архивът й мистериозно изгоря.

В ръководството на финансовата институция беше Орешарски. Според Орешарски дългът ни към банките на СИВ бил 950 млн. долара, а според убития Луканов - само 300 млн., при това не долари, а с пъти и пъти по-евтините преводни рубли. ’’Успешните сделки“ по връщането на борчовете на други държави към България, което Орешарски изтъква под и над път, станаха предмет на разследване на специална временна парламентарна комисия, чийто доклад така и не беше подписан, не беше обсъден дори в комисиите на парламента. Депутатите и министрите с изключение на членовете на комисията и първия финансист дори не се докоснаха до него и папките светкавично и вовеки бяха засекретени по най-строгите клаузи. Въпреки това докладът с приложенията е в ръцете ми (вж. ’’Либийска връзка“ от автора, бел.ред.). В него се казва например, че:

опитите на ’’частни лица“ от наша и чуждестранна страна да съдействат за решаване на проблема срещу комисионни, което затрудни предприемането на адекватни мерки по дър- жавна линия.“

”... предложената сделка от английското дружество е едно от многобройните предложения на чуждестранни юридически лица за евтино изкупуване на наши вземания към трети държави.“

”По мнение на комисията, споделено и от Министерството на финансите, не е подходящо да се публикува информация за сключени споразумения въз основа на приети решения от Министерския съвет за уреждане на българските вземания след 1991 г. Тези решения попадат в обхвата на Закона за

класифицираната информация.“

В доклада много се говори за ’’липсата на координация“. Това е евфемизъм, с който се нарича сблъсъкът между политици с различна кланова и олигархична принадлежност кой да прилапа тортата, разпределяна от финансовите министри от различните правителства. Тайната се пази чрез текст за евентуално ’’разсекретяване по чл. 33, ал. 3 и чл. 34 от Закона за защита на класифицираната информация...“.

Първият цитиран член разглежда въпроса за начина и възможностите за ... унищожаване на секретната информация!!! Вторият посочва сроковете за запазване на тайната

- в случая дори до 2038 година! Накратко - документите за разходването на парите на България, за погашенията по заемите, за върнатите у нас суми от други държави, попаднали в частни ръце, ще си останат с гриф ’’строго секретно“ не само при прехода към демокрацията, но и след него. Няма да бъдат разсекретени, защото когато му дойде времето за това, ще бъдат изгорени!. В тази срамна и подсъдна според мен история участник е и Пламен Орешарски.

Нищо ново под слънцето.

- Като какъв сте били в центъра на събитията?

- По това време аз отговарях за партийната организация в кв. ’’Сторгозия“. Бях политически офицер от армията. Член съм на централния съвет и на председател на БАС (Български антифашистки съюз), по това време бях сътрудник към политическия съвет на БСП.

- В предварителния разговор споменахте името на настоящия финансов министър Пламен Орешарски ?

- Да, става дума за източени 9 милиона лева от ОББ-Пле- вен, дадени на Васил Божков. При тази афера са използвани фалшиви документи. Участие има и Пламен Орешарски. Образувано бе дело от общ характер 1276 от 2000 г. на Плевенския районен съд, като осъден са далаверата бе единствено Иван Лаков, зам.-директор на банката.

Разговорът е за прочутата афера на Луканов за финансиране

на БСП и личните джобове, наречена ’’Акрам“ - препълнена с пари, изпълнена с трупове на замесени. Интервюто е на Михаил Михайлов, един от участниците в нея, който навремето реши да се разприказва пред медиите.

Васил Божков - Черепа! Та нали именно във връзки с Божков обвиниха Орешарски. Той изгоря заради среща в офиса на олигарха при кандидат-кметските избори в столицата през 2003 г. и СДС отегли кандидатурата му след външен натиск. Георги Кадиев дори обвини Орешарски, че защитава интересите на милиардера в хазарта. На 7 април 2013 г. той заяви, че не съжалява за онази среща и пак би я направил. Цинично и нагло, нали?! И първата му карчка като премиер беше именно такава: поредните промени в правилата за хазарта.

Но също толков нагла беше идеята му от декември 1998 г. на банково-финансова среща в Боровец за промени в закона за Закона за необслужените кредити (ЗУНК). Сегашният ни премиер тогава поиска на фирми в напреднала фаза на приватизация или ВЕЧЕ ПРИВАТИЗИРАНИ да се опрошават лошите заеми - с приоритет при големите фирми, като процентът на редукция ще варира и ще се определя индивидуал- но! Та нали това беше и една от целите на раздържавяването
- купувачите да поемат лошите дългове срещу безценицата, на която купуваха. За щастие тогава беше само заместник-министър, а не премиер, та идеята му отпадна. А ако се беше осъществила, обвиненията към действията на Иван Костов за ’’харизване“ на националните активи щяха днес щяха да бъдат комплименти за скъпотията, на която ги е продал.

Какво наистина се е случило зад кулисите, не се знае. Но навремето Банковата консолидационна компания отказа да освободи от отговорност Пламен Орешарски за управлението, което упражняваше в нея.

По същия нагъл начин той отказа да освободи и Мария Мургина като шеф на НАП. Въпреки че първият данъкоплатец на страната - Валентин Захариев, се оказа най-големия длъжник на хазната. Оказа се и друго - финансовото министерство му е

помагало за вратки със задълженията, разсрочване (правото да го направи за такива суми е само на финансовия министър) и пр.фокуси от всякакво естество.

Около него се покри и друг скандал за конфликт на интереси. Елка Орешарска във фирмата си се оказа съдружник с „Екстранс“ ООД. Тя се занимава с митническо посредничество. Следователно подлежи на задължителен лицензионен режим от комисия в Агенция ’’Митници“, която е на подчинение на Министерството на финансите.

Трансформацията на онази сива мишчица от младините му е удивителна! Тя не бяга, не се крие, а е като голям тлъст котарак, който е втренчил очи в живата му все още храна - народа и си играе, наслаждавайки се на парализата й от страх. Този цинизъм го видяхме и предложението за назначението на Делян Пеевски за шеф на ДАНС, внесено от министър- председателя. Но какво ли не правят големите пари...

Големите, не онези 9 млн. лева, за които го обвиняваше Михаил Михайлов покрай аферата ’’Акрам“. Съдружията на Орешарски наистина са с надоблачните висоти на капитала у нас. И на заобикалянето или прегазването на правилата.

В ’’Нова България“ АД Пламен Орешарски е с Максим Димов - известен като ’’ковчежникът на царя“ - на НДСВ. (от кръга ’’Сапфир“, който, както написах в ’’Либийска връзка“, назначава премиерите на България - без изключения) Там е и едрият предприемач Георги Агафонов - агент на ДС, член на забравеното вече сдружение Г-13 на едрия капитал у нас, начело на което бяха Илия Павлов и Емил Кюлев.

Но това са картинки от пейзажа. А какво се крие в недрата му?

Полъх на подземието!

Това са първите сериозни разкрития за империята, с която е свързан Орешарски и в която е свирил като първа цигулка. Следващите редове са сензационни, а по-следващите ще станат и скандални.

Например скромната му фирма ''Денеб консулт" с два компютъра (думи на Орешарски) е от най-едрите хапки на финансовата трапеза. Един от съдружниците - неизвестният за широката публика Димитър Георгиев Димитров, стартирал пътя към богатството от гл. счетоводител на огромното дър- жавно обединение ДСО ''Монтажи", фигурираше сред 100-те най-богати капиталисти у нас (по официални данни на 34-то място, неофициално - в първата десетка според мен.)

В другото му дружество, което е съакционер с Орешарски, е финансистът Стоян Александров. Споменавам го, понеже Пламен и Стоян се оказаха приятели в науката, колеги в университетската катедра, братя по бизнес. И парадоксално яростни ''противници" за наивния електорат - съответно ''синият" и ''червеният" кандидат за кмет на столицата. Както се вижда обаче - от едно котило са. ''Денеб" има безмитни магазини - Гюешово и Златарово, Дунав мост, което е чист конфликт на интереси на финансовия министър. Имало е и друг конфликт.

В това съзвездие от звезди (Денеб е звезда от съзвездието ''Лебед") е бившият подуправител на БНБ Емил Хърсев, банкерът на родния ''Апианц" Димитър Желев (бивш от Първа частна банка). Но и това не е същественото.

Астрономите на бизнеснебето подозират, че "Денеб"-ите може и да се родеят и да са наследили съответната най-ярка звезда ''Бетелхайзе" от съзвездието ''Орион". Орион ли? - Помните ли онези фирми-звезди на Румен, сина на зловещо прочулия се генерал от ДС Мирчо Спасов, онзи скандално прочул се бизнесобръч при премиера Жан Виденов? Ха така

- де се чука навремето, де се пука сега, възкликна бизнес-анализатор, запознал се с тези редове!

Бедният ''Денеб консулт", в която е бил немилионерът Орешарски според декларациите му, е ''посредник по приватизацията" на 75% от ''Каучук" АД - Пазарджик, на 77% от ''Компласт" ЕАД - Берковица, на 75% от ''Зебра" ЕАД - Нови Искър, и 75% от ''Химик" ЕАД - Асеновград. Майката ''Денеб" е

бизнеспартньор на ’’Трейс груп“ - най-голямата фирма за строителство на пътища и магистрали у нас, която заграби лъвската част от поръчките за ’’Тракия“. ’’Денеб“ беше партньор на ’’Трейс“ и при строежа на станциите на метрото в София.

Бинессъзвездието на Димитров, където стои и Орешарски е въобще непознато не само на обществеността, но и на анализаторите в тази област. Добре е затулено в мъглата на всякакви по-незначителни разкрития за фигурата на премиера.

Те доскоро са били може би най-голямата фирма за консултации и приватизиции у нас. ’’Денеб“ е направила мерорандума за скандалната приватизация на металургичния комбинат ’’Кремиковци“, участвала е в раздържавяването на ’’Нефтохим“ - Бургас, ’’Соди“ - Девня“, ’’Хранинвест“ - Стара Загора и да не изброявам повече.

И ако това е сензация, следващите редове за сегашния премиер на България са повече и от скандални. И много страшни.

През 2002 г. бизнессъзвездието откри завода си за строителни смески ’’Денел“ в с. Равно поле. За инвестиционният проект освен европейското финасиране беше ползван кредит и от една банка. Познайте коя е тя?

Онази, която всички наричат банката на Маджо.

Това не е осъдително, не е укоримо. Все пак човек и фирма не са длъжни да знаят кой стои зад преименувалия се неколкократно трезор. Пък и да знаят - търсят се добри условия, а не се пазарува морал. Но надали съвпадението с тази бандитска империя е случайно?

Защото дори тази парична ’’вълтка“ не е толкова сензационна и скандална, колкото една друга финансова ’’операция“. На 16 юни 2008 г. вицепремиерът Меглена Плугчиева нарежда на Пламен Орешарски да предаде скандален доклад на международния одитор - световно авторитетната KPMG за усвояване на парите по програмите на ЕС (ФАР) у нас.

Четивото се оказва отново засекретено както за външния дълг. От ведомството на Пламен Орешарски.

Но е в ръцете ми. В него международният одитор е отбе- лязъл фрапиращи нарушения на финансовият министър. Тази проверка е поръчана след скандала с шефа на пътния фонд Веселин Георгиев, уредил сделки за 164 млн. лв. за ’’Батко и Братко“ (за брат си). Отчетени са 14 случая на конфликт на интереси. Като отговорен за нарушунията фигурира и Шамен Орешарски, който като финансов министър дирижира органа по надзора на пътния фонд.

Сърцето му на скръндза, както се слави, е било повече от щедро при ’’контрола“ за раздаване на парите. Заради тази афера навремето ни спряха траншовете от ЕС.

Оказа се, че още през 2006 г. Софийска градска прокуратура е образувала преписка за престъпления в особено големи размери. През 2007 г. обаче младши прокурор Стефан Милев отказва да образува дело.

Възмутени от станалото, следователите, работещи по случая, подали жалба и изпратили всички събрани материали за злоупотребите на главния прокурор Борис Велчев. Той отнесъл случая до Софийската апелативна прокуратура. Тя разпоредила да се образува досъдебно производство срещу виновните длъжностни лица. Забележете - то отново било възложено на същия прокурор Милев! Не знам съдбата на преписката, но ако не е прекратена за втори път и тайно, както подозирам, българският премиер ще се окаже РАЗСЛЕДВАН!

Оказва се, че някои фирми са печелили търгове, въпреки че не отговарят на необходимите условия. В документацията по тази далавера липсват офертите, договори и анекси на фирмите, получили поръчките. Парите в редица случаи са давани на ангро - дори без документи (!) Имало е плащания по спечелени проекти за неизвършена работа. В отделни случаи е плащано, дори без фирмите да са кандидатствали и съответно да са спечелили обществената поръчка. Нагло, по-нагло, свръхнагло.

Разследван или не, и този скандал не е онзи, който със сигурност, ако министър-председателят не си отиде от поста, ще

се превърне в международен. По същия начин, по който предсказах скандала с калинката Калина Илиева от фонд ’’Земеделие“ в тайния проект за Бойко Борисов. И както стана с Христо Бисеров. Надминаващ го по размаха на мръсните пари.

Къде е разковничето, което сочи към Орешарски.

Фирма ’’Инфрастрой 2001 “ получила обществени поръчки за 102 млн. лева. Съдружници в тази фирма са Васил Божков чрез фирмата ’’Латис“. Фирмите от консорциума“ Пътни строежи и Мостстрой“ взели поръчки за 11.7 млн. евро по проекта ’’Магистрала Марица“ - Ново село са също с участието на Васил Божков. Перфектна комбинация, нали?! Хубаво, Орешарски е негов човек, по всичко изглежда след толкова скандали, които навързват имената им. Поне аз така мисля, а вие?

А другите съдружници кои са?

Ангел Христов и Пламен Галев. БРАТЯ ГАЛЕВИ! Дето са известни на всички и които правосъдието и до днес уж търси под камък и дърво. Участват чрез фирмата ’’Сити ассетс мениджмънт“!

Има и още двама съдружници в това дружество, което е в комбинацията за докопването на 102-та милиона лева.

Единият е международният наркотрафикат Христофорос Аманатидис - ТАКИ. И още една знакова фигура - мутрата от Перник Феодор Феодоров. Федята се прочу покрай разкрития за убиеца Райко Кръвта, спряган по медиите и покрай смъртта на Мирослава - онова пернишко момиче, след което ’’самоубиха“ убиеца му. Скоро ще се прочуе и в лъскавите списания, защото Александра Феодорова, ’’Мисис България 2013“ е негова роднина.

Видяхте имената на ’’бизнесмените“! Казах ви кой е ди- рижал и наблюдавал според задълженията си раздаването и отчитането на парите! Сегашният премиер.

На този фон апартаментите на Орешарски, сумата по спестовните му влогове, записаното в декларациите е прах в очите. Прах са дори коментарите за суперклиниката, която

построи бившата фирма на жена му и която се преписва на нея.

- Винаги съм си мислел, че добрият премиер е този, който не се натрапва. Като съдия на футболен мач - ако той е в центъра на събитията, значи нещо не е в ред.

Но Орешарски не е център на събитията. Предизвика ги.

Любимите му книга са ''Черния обелиск" на Ремарк и ''Гневът на мравките" на Стайнбек.

- С добри обноски в днешно време не може да се стигне далеч...

-Ас какво може?

- С челични лакти и гумена съвест.

Наистина, този цитат от любимата му книга на Ремарк сякаш е написан точно за него.

Но ''Гневът на мравките" (оригинално заглавие ''Гроздовете на гнева") не е като за Орешарски - ''мравките" се бунтуват и са под прозорците на премиерския му кабинет. Достатъчно е да вдигне поглед от книгата и погледне навън - да види разказаната навремето мрачна история вече наживо, съвсем наяве.

Иронията на съдбата е, че писателят й е самият той.

ХРИСТО ДАМЯНОВ БИСЕРОВ

ВИЗИТКА

21 ноември 1955 г. - роден в Хасково. Хоби - футбол.

Семейство:

Родители - Дамян и Здравка, юристи.

Брат - Марио. Строителен инженер, семеен, с две деца. Бил е ръководител на местния ''Булгартабак", шеф на местната ''Подкрепа" в Хасково.

Съпруга - Мария Иванова Добрева-Бисерова. Родители - учители. Дипломирала се като строителен инженер. Сключва

брак с Бисеров през 1988 г. Дълги години шеф на отдела в Столичната община, който е провеждал всички търгове в столицата.

Доведен син - Ивайло Главинков, роден през 1975 г., завършил английска гимназия у нас и право в Кембридж, Лондон. Шеф до средата на 2012 г. в ключовия отдел ''Бизнес развитие" на ЧЕЗ, предприемач. Баща му Иван е известен зъболекар в пловдивския стоматологичен факултет.

Син - Дамян, роден през 1989 г. Студент.

__ОБРАЗОВАНИЕ__

1974 г. - завършва руската гимназия в Хасково.

1980 г. - дипломира се с отличие като юрист в СУ "Кл. Охридски".

ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ

След едногодишния юридически стаж, докато чака разпределение, работи в Окръжния кооперативен съюз (ОКС) - Хасково като работник. Цялата бригада е от роми. Според други данни е юристконсултът на ОКС.

От 1980г. - адвокат.

БИЗНЕС УЧАСТИЯ

1992- 1993 г. председател на УС на оръжейната фирма ’’Арсенал“.

Фирми, свързани със синовете му (има поредица от прехвърляния на др. лица в последните месеци)

’’МАРВИК - ЛИСОВО“ ООД ’ТЕЧЕВ
СОЛАРС“ ЕООД ’ТИЛС“ ЕООД
’’СОЛАРИ ЕЛОВ ДОЛ“ ЕООД
’’СОЛАР ВИЖЪН“ ООД ’’ТРАКИЯ
ЕНЕРДЖИ“ ООД ’’АГРОРОУД“ ООД
’’ЕНЕРДЖИ ФИРМ“ АД ”ЕКО МИН“
ЕООД ’’ВИП-ГРУП“ ЕООД ”РОУД
ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ООД

Оценка на състоянието на фамилията е невъзможно да се даде. Оборотите на фирмите не създават вярна картина, под повърхността им са потопени офшорките на Сейшелите, банковата тайна в Швейцария, мрежата от финансови преводи по света.

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ

Няма

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОФИЛ

1990- 1991 г. - член на Националния съвет на Зелената партия. След нейното излизане от коалицията СДС деятел на Консервативната екологична партия, сформирана от останалите в СДС членове на ЗП. Неин председател е от

октомври 1993 г.

1991- 2001 г. - депутат от СДС. 1997-2001 г. - председател на парламентарната Комисия за защита на националната сигурност.

1994- 2000 г. - главен секретар на СДС. Избиран четири пъти поред.

Октомври 2000 г. - иска оставката на Иван Костов като лидер на сините. Това води до отстраняването му от поста председател на парламентарната комисия по националната сигурност.

Януари 2001 г. - създава ’’Екип за изследване на политиката“ (ЕКИП), в който се включват негови съмишленици. Изключен от СДС през февруари. Официално обявява новата политическа формация на 1 април, съдебната регистрация е от 20 април с. г.

2005-2013 г. - депутат от парламентарната група на ДПС.

3.11.2013 г. - подава оставка като зам-председател на ДПС, член на Оперативното бюро и Централния съвет на партията.

От 2013 г. - зам.председател на българския парламент. Освободен по лична молба от поста си и като депутат сутринта на 6 ноември 2013 г. В късния следобяд ДАНС внася сигнал в прокуратурата срещу него за финансови и данъчни престъпления.

13.11.2013 г. - повдигат му обвинения за данъчни престъпления и пране на пари.

<u>ЩРИХИ</u>

Нищо ново под слънцето - житейският път на Бисеров също е белязан с минираните полета на неизвестността.

Спорен е периодът след завършване на образованието. Според едни факти, изнесени от медиите той е работил една година в бригада от роми и се е занимавал с физически труд. Според други - в същото време е бил юристконсулт на ЦКС. Според официалната му биография точно тогава - в същото онова време е започнал работата си като адвокат. Обаче пак по същото време си е карал стажа, без който не се придобива тази правоспособност.

Къде е тогава истината?

Мистерията се задълбочава от справката в Единия регистър на

адвокатите в България. Той е на адрес http://www. bar-register.bg/public/ или във Висшия адвокатски съвет. Тези регистри са създадени на основание разпоредбите на чл. 147- 148 от Закона за адвокатурата и Наредба №3 на Висшия адвокатски съвет от 29.10.2004 г. за водене и съхраняване на регистрите от адвокатските съвети.

Накратко - те са най-официални държавни документи. Не е ясно защо законотворците и ВАС са ограничили достъпа до обстоятелствата в тях (биографични данни) само за служителите по вписванията от адвокатските съвети и от Висшия адвокатски съвет.

Но за разследващ журналист като мен, макар и пречка, това не е проблем. Оказа се, че колкото и да търсите в този Единен регистър, лице ’’Христо Дамянов Бисеров“ няма да откриете никога! Няма да откриете такова лице и в регионалните регистри (част от единния) в София, в Хасково или където и да е. Няма да го откриете вписан никъде!

Името на доскорошния зам.председател на парламента не се среща освен това и в регистъра на младшите адвокати, в регистъра на правните сътрудници. За всеки случай проверих и регистъра на чуждестранните адвокати у нас (някои от политиците ни имат двойно поданство въпреки законите и правилата). Но и там го няма. Няма го и в регистъра на адвокатските съдружия и правни фирми.

Остана последната възможност - да се е отписал като адвокат. Но защо да го прави? - В закона е предвидено изключение за депутатите - те могат да упражняват професията си независимо от длъжността, която заемат. В декларациите на Бисеров пред Сметната палата съществуват записи за доходи извън трудовото му правоотношение в Народното събрание. Няма как да ги изкара освен от незабранения му юридически труд.

За всеки случай обаче проверих и тази възможност - от-писването от регистъра. Не намерих съответни документи. А би трябвало да съществува и отметка за това в електронния му

вариант, макар че е извън списъците. Но нямаше...

Не се съмнявам, че след появата на книгата доказателства за адвокатство могат и да изскочат от някой прашясъл ъгъл, където са били забутани от години. Знаем, че потрябва ли, у нас винаги ще се намери официален държавен документ, който да фиксира и потвърди дадено обстоятелство. И ако се наложи, пак ще се намери официален документ, който без притеснение въпреки съществуването на другия е отрекъл същото обстоятелство. Както се казва - според човека, нуждите на момента и политическата повеля.

Факт е, че в България има 155 адвоката, чието име започва с Христо, но сред тях няма нито Дамянов, нито Бисеров, нито Христозов, нито Карагьозов - не само като фамилии, а дори като бащини имена. А защо споменавам ’’Дамянов“, ’’Христозов“, ’’Карагьозов“ и какво общо имат те с Бисеров, в конкретния случай Христо, сега ще обясня.

Да започнем с първото име. Бащата е Дамян. Това е факт от официализираните биографии на политика. Изненадата

е, че и Дамян Бисеров не открих в регистрите - поне наличните! Странно - колегите ми по медиите много трогателно обясняваха как дори до 80-годишната си възраст давал правни консултации в Хасково. Мистерията не само се разреши, а напротив - превърна се в истинска детективска загадка.

А защо споменах и търсех ’’Христозов“ и ’’Карагьозов“ ли? Ето защо...

По някои данни баща му по рождение се води Христозов. Сменя фамилията си през 1946 г., когато се подменят царски документи за самоличност с нови от социалистическата власт.

Понеже коренът на фамилията е от с. Бисер, той решава да вземе наименованието на родното си място като фамилия. И така на белия свят се пръква ’’Бисеров“. Но Христо Бисеров така и не посети селото на родата си, след като го помете наводнението от пропукания язовир. Не изказа съболезнования за загиналите (а би трябвало да са му роднини), не стъпи там...

И стоп: в онези далечни години - 1946-а, няма кампания по смяна на документите. Процесът, който тече тогава, е възвръщане на арабско-мюсюлманските имена на покръстените насила през 1942 г. от държавата и организация ’’Родина“ (обявена като фашистка след Девети септември).

От друга страна познаващите отбизо житие-битието на политика, твърдят, че негов братовчед управлява БЕХ - Българският енергиен холдинг. Той е Георги Петров Христозов, също роден в Хасково. Този човек също много грижливо крие биографията си - тя никъде не е публикувана. Няма я поместена и на сайта на холднига. Името му обаче се прочу с ред скандали.

Сочеха го в безстопанственост, измерена с 45 млн. лв. (съдбата на разследването е неясна, всъщност ясна чрез назначението, което получи от новото правитерство). Допусюьт му до класифицирана (секретна) информация се оказа издаден чрез заобикаляне на регламентирания ред. При назначаването му за шеф на енергийния отрасъл на страната това лято (2013 г.) аз публикувах на моята стена във ’’Фейсбук“ неговото свидетелство

за съдимост.

Оказа се, че евентуалният роднина на Христо Бисеров е бил съден още в далечната 1989 г., отървал се с 1000 лв. глоба и е ''реабилитиран по право", пишеше в документа.

Родове Христозови много, но покрай тази брънка на политика един ми привлече вниманието, макар и от друг регион, но поразселил се още навремето и пуснал филизи на много места из страната. Той е известен в нашата история като могъща комунистическа фамилия - например от него е ген. Руси Христозов, първият ръководител на народната милиция, първия шеф на ДС и т.н.

А името на Карагьозов се появи, понеже някои непълни данни сочат, че това е фамилията на дядото на Христо Бисеров по майчина линия. Запомнен е като заможен тютюнотърговец, с голяма къща (сега реституирана от Бисерови) в центъра на Хасково. Но и тук ударих на камък. Не успях да издиря други живи наследници, които да ми разкажат как Карагьозови-Дамяновци-Христозови-Бисерови са им роднини и точно от коя клонка на рода. Не установих и по някакъв друг начин фамилията Карагьозов да е използвана освен в реституцията.

Тъмнината, обхвала иначе толкова популярната му и неоспорвана от никого досега биография, се оказа всеобзема- ща за онези години от живота му. Според публикуваното му ''житие-битие" той отбива военната си служба през 1974-1976 г. Уволнява се като командир на разузнавателно отделение в танковата бригада в Казанлък. Но пък обучението по право трае 5 години и няма как да го завърши през 1980 г. - само три години и половина след казармата. Или едните, или другите дати са сбъркани. А възможно е, допустимо е и както се вижда - май всички.

Вярно е, че документите говорят едно, но логиката на реалния живот не им кореспондира, напротив - противоречи им, както си противоречат помежду си и самите хартийки от пожълтялата от времето бумащина.

Едно отличие - шестица от зубренето в СУ, припокрило с казармата, едно спорно адвокатство, представяно днес като блестяща правна компетентност, дори една фамилия, която се оказва в можественото число на думата и с различни звучения!... И лавина от публикации в днешните медии, които упорито налагат един и същ, унифициран образ и биография. А насреща - документи, които чертаят друг - дори и чрез липсата им.

Тази оскъдност на свидетели, тази дебела патина на времето е потопила под себе си блясъка, а може би пък ръждата на един живот. Христо Бисеров сякаш откопира ’’Сава“ - агентът Ахмед Доган, чийто дясна ръка беше - първият не се знае какъв е в действителност, другият не е ’’себе си“ - което ни го представиха и представят и в момента.

Разбира се, разследването ми създаде хипотезата за онова, което в действителност се е случвало - кога, как, защо, при кои... Но в хаоса от сведения, бланки, регистрации, документация от ВУЗ през НОИ до държавни архиви, в джунглата на входящи и изходящи номера, характеристики, биографии, които съпътстват всеки човек през живота му, ясно и видимо нещичко не достига - дори и да е една тъничка папка. За да я произнеса като последното доказателство.

За другата родова линия от семейството - по-нежната, също не се знае много. За Мария - съпругата на Бисеров или Маша, както всички я наричат, данните пък са съвсем оскъдни.

Първият й съпруг е от Девин. Маша се е славела единствено като тигрица, която прилапва мъжете на една хапка.
За сърцето на Бисеров се е преборила с голямата му тогава любов Красимира.

Много попупулярен обаче в местния регион е бил баща й Иван Добрев. Учител и историк, той е сред най-големите изследователи на миналото. Прекрасен познавач на родни и чуждестранни архиви, понеже е владеел турски, арабски и латински перфектно. Повече от добре поставен пред властта в тоталитарните години, понеже е правил своите проучвания и в онази другата - враждебната чужбина. Между впрочем, Христо

Бисеров е бил негов ученик.

От над десетина години красавицата (и сега й личи хубостта, макар и понамрежена от времето) живее в Рим, в самото сърце на столицата, в прекрасна къща, придобита незнайно как през 2002 г. Тя е нещо като минидворец, обзаведен по адекватния начин - побрала стиловете на епохите, отърквали се покрай стените й. За това време Маша са я виждали само един път на публично мероприятие - на празника на випуска й от училището през 2001 г. Била е облечена изключително елегантно и стилно, със много скъпи бижута, весела и засмяна и се похвалила с огромните пари и политически връзки, които имат Бисерови, вкл. и с Берлускони в Италия. ’’Маша върви напред, Бисеров след нея. Така било в живота и в бизнеса - сега същият сценарий се върти и в политиката“, изкоментирват ги от време на време познатите им.

Но зад гърба на всеки успял мъж е застанала една успяла жена, казва поговорката. Ала и без оправната си половника Бисеров, поне според мен, пак би прогресирал в кариерата.

Знае се още, че политикът редовно е бил футболен съдия до края на социализм, когато свири и мачове от Б-групата. Хоби е, да, но и двигател на кариерата. Защо ли?

Футболното съдийство в онези години означава пряк и много близък контакт с първия секретар на съответния Областен комитет и неговите колеги, които дирижират пряко отборите. В онези години на тоталитаризма двама от първите секретари в Хасково дорастват до Политбюро и работят като министри на МВР. И ако преди да задуха вятърът на промените Конституцията на Живков беше записала в чл. 1 ръководната роля на Партията, след този повей неписаната конституция на прехода вкара на мястото на Партията именно ДС. Допустимо е тези контакти с всесилните навремето министри, които издирижираха и промяната, да обясняват могъщия и неочакван старт на политическата кариера - не- секваща, неспираща, белазала първа, след нея втора, трета партия...

С времето и отсъжданията му - с естествената чистка на живота, шетаща покрай евентуалните покровители - възрастта,

съдийчето от футболните първенства се превърна в ’’Сивия кардинал“, както го наричаха в СДС. И какъвто си остана години наред и доскоро.

И по характер Бисеров е подобие на публично създедения му образ. Той е интровертен - предимно мълчалив, сдържан, владее емоциите си. Изваден е като от кутийка - дори гънчи- ца няма по идеално изгладения му панталон, (някои много близки на семейството твърдят, че сам е размахвал ютията по дрехите си, а и Маша не била кой знае каква домакиня)

Пресата днес ровичка из декларациите на Бисеров за имотното му състояние, за луксозната вила в един от голф- комплексите у нас, за апартаментите и домът му в София, за стотиците хиляди евро, които получавала ”на заем“ от сина си Ивайло г-жа Маша. Рядко визира подозренията, че зад кулисите е приватизирал Аптечното в Пловдив.

’’Трябва ли да припомня и дребното обстоятелство, че зад хвалбите Ви за изключително успешната сделка за ’’Петрол“ се крие лично огорчение: това е единствената приватизацион- на сделка, извършена против волята Ви: Вашето намерение беше да продадете и ’’Петрол“, и ’’Нефтохим“ на ’’Лукойл“. Само че Христо Бисеров и Йордан Цонев лобираха за другата руска групировка и в крайна сметка продадоха ’’Петрол“ на (Денис) Ершов, без да се съобразят с волята Ви“.(Денис Ер- шов беше изгонен от страната като заплаха за нац. сигурност по време на мандата на Иван Костов, бел.ред.)

Този откъс е цитат от писмо на Едвин Сугарев до Иван Костов. Виждаме, че в бурните времена на приватизацията всеки политик е заставал зад ’’свята“ кауза - на кой именно олигарх да услужи. В личен аспект ’’каузата“ наистина е съкровена - подобни сделки надали минават без тлъсти и скрити комисиони, а защо не и укрит дял в капитала на раздържаве- ното предприятие. За Бисеров е известно, че като секретар на СДС, е правил подбора на висшите кадри за държавната администрация, като е уредил свои лица в Агенцията за приватизация. И най-напред - ръководителите й.

Възможностите му са били огромни при масовото раздържавяване. Макар диригентската палка на забогатяването да се е размахвала зад кулисите, оркестърът на институциите на сцената вярно е следвал нотите й. На този фон римският минидворец, родните палати, вилите в голфигрища, скъпите апартаменти, депозити и всичко онова, което се лее като потоп по медиите, е описанието на джобните пари за тази фамилия. Не е на истинските й богатства. Затова и тук не смятам да го описвам - все едно да разследвам буболечка, стъпкана от някой ботуш, вместо самия нагазил я чепик.

Днешният огромен низ от фирми на синовете, които работят в най-различни области, също подсказва мащабите на империята. Част от тях са в енергетиката -фотоволтаични централи, търговия с ток, сред съдружниците са шефове на съответната асоциация. А и вече видяхме кой ръководи енергийния холдинг - братовчед на баща им. Накратко - става дума за десетки и десетки милиони годишно, ако не и стотици милиони - във валута и при всички разноцветни управления. У нас. Но и по света чрез мрежата от офшорки. Срещу тях стоят жалките няколкостотин хиляди, които официално ги броят като изпрани пари.

Масовата пропаганда, ДАНС и Темида ни направиха на идиоти. Семейство, въртящо обороти от деветцифрена сума пари надали би рискувало да препира няма и една хилядна от тях с произтичащите от това огромни рискове да загубят всичко. В постановката на трагикомедията на прехода Бисеров е бил почти режисьор, но пък обвинението е издигнато като срещу актьор, всъщност не - просто статист.

Но какво все пак се случи, как и защо? Някой прекъсна представлението, смъкна завесата и остави публиката в неведение.

Аз не я оставих. На 7 ноември публикувах в профила ми във ’’Фейсбук“ следният коментар:

КЪДЕ СГАЗИ ЛУКА ХРИСТО БИСЕРОВ?

- Офшорките, парите и зеленото знаме на Аллаха

- Кой натисна от чужбина, плашейки с международен скандал?

- Как Станишев се опита да покрие истината

Началото

Историята с Христо Бисеров е с родословие от 18 юли миналата година.

Защо от тази дата?

Защото тя е датата на атентата на бургаското летище. В книгата си ’’Дуел“ разследвах логистиката на родните спецслужби, подпомогнали злодеянието, забъркването на функционери на БСП, както и участието на ДПС - вкл. на ръководители, на депутати, ползвали финансиране от ислямистски организации, на загиналия шофьор, който се оказа обвързан с родната мафия, накротрафика, ислямисти и политици от ДПС.

След появата на книгата (началото на декември 2012) започнаха сътресенията около разследваните в нея лица. До- ган напусна лидерството в партията си (макар и формално - ’’атентатът“ му беше спретнат като алиби за пред външния свят), ГЕРБ си отиде от властта, Руменовци в БСП ги отстраниха от абонамента им за депутатски места при избора на новия парламент, Ердоган в Турция се сдоби с революция, арабските мултибогаташи, финансирали операцията, се преселиха в отвъдното, разболявайки се набързо. А в момента на анонсирането на книгата публично - за оферти за продажби от разпространителските фирми, анализираният в нея с действията си и недействията си Дейвид Петреъс, шеф на ЦРУ изгоря от поста си по възможно най-унизителния начин.

Прането на пари и фигурата на Христо Бисеров, за което днес се говори, е продължение от същата тази скандална история в ’’Дуел“, която у нас упорито се опитват да премълчат въпреки световния й и сензационен отзвук!

От онзи момент насам ДПС и въобще българските политици са под дискретно, но здраво наблюдение от външния свят, което трупа данни след данни.

Първите данни за препиране на съмнителни пари са постъпили в ДАНС точно в онова време - след атентата, преди година (2012), от чужда служба. И нищо! (само доведеният му син Ивайло Главинков неочаквано напуска ръководството на бизнес-развитието на ЧЕЗ.)

Завръзката на драмата стартира от началото на октомври т.г. (2013), когато се е събрала достатъчно уличаваща информация и много нетърпение и нервност от Запада. Вероятно около средата или след нея на месеца (нямам точната дата) от чужбина са информирали отново нашите служби, ДАНС и ръководството на МВР. Както казвам Запада, имам предвид и информация на Израел - досие, събрано от спецове и агентура на МОСАД, в което се излагат фактите.

На 25 октомври, следобяд главният секретар на МВР Светлозар Лазаров спешно пристига в парламента. Денят е петък
- работният ден на депутатите е привършил. Часът е 15:12.
Лазаров отсяда в стаята на ДПС и започва да очаква Бисеров. Той не е в сградата, идва специално за тази среща. Секретарката е прогонена, помещението е изпразнено от хора (казват, че още преди първите думи на събеседниците е било проверено с техника и осигурено срещу подслушване). Не е известно за какво са разговаряли двамата, но не е далеч от ума темата на разговора им. Диалогът е къс - не повече от 20 минути.

Защо е избрана сградата на парламента?

- централата на ДПС и конака на Доган са под наблюдение, вкл. и спътниково.
- в самото МВР непрекъснато изтича информация от различни етажи на системата.
- парламентът е удобен, понеже е тих след края на работното време - визитата на главния секретар на МВР ще е незабелязана. И винаги може да се оправдае с благовиден

предлог, а не като среща за информиране на човек, който ще се превърне в обвиняем за пране на пари.

Още преди тази сгледа е стартирало трескаво прехвърляне на дялове от редица фирми, свързани със сина на Бисеров
- Дамян и доведения му син - Ивайло Иванов Главинков. И двамата се водят освен бизнесмени и сътрудници на парламента - единият е съветник по правни въпроси, другият - по организационни.

(Една скоба за ’’незначителната длъжност“ в ЧЕЗ на Главинков - той е шеф на отдел ’’бизнес развитие“ - ключов по значението си. Апропо, сред низа от десетки фирми на двамата синове има няколко, които се занимават със зелена енергия и търговия с ток.)

От срещата между главния секретар на МВР и Бисеров няма никакъв публичен резултат, няма и изтичане на никаква информация и затова Бисеров продължава да се упражнява като партиен лидер и зам.председател на парламента. Назрява скандал.

Кулминацията

Скандалът, макар и в най-висшите политически и дипломатически кръгове се развихря на 29 и 30 октомври.

Развихря се в Израел, макар че остава в пълна тайна. Точно в тези дни Сергей Станишев е там начело на делегация на ПЕС. Среща се с президента, с опозицията.

Има и една среща, опазена в тайна. Тя е с Зеев Елкин.

А кой е той?

Той е изпълняващ временно функциите външен министър. Той обаче е и нещо като вътрешния министър на Израел - еквивалента на нашия Цветлин Йовчев.

(И едно задължително пояснение и тук, освен специалния ми коментар във ’’Фейсбук“, понеже известният изследовател Антон Тодоров се опита яростно да ме опровергае. Според него Елкин нямал нищо общо със сигурността, а само с външната политика. Израел има министерство на обществената безопасност: полиция, пожарни, реакция при бедствия. Има и министерство на

вътрешните работи, но то се занимава с разнострaнна дейност - нови територии, заселници, строителство, здравеопазване, някои вътрешни аспекти и по- скоро може да се оприличи донякъде на нашето регионално. Секретните служби се управляват директно от премиера, а в негово отсъствие или при оперативни задачи - от Комитет при премиера, където вторият след Нетаняху е министърът на външните работи. Неговите функции изпълнява времено изпълняващия длъжността Зеев Елкин. Дали съм прав ли? На 11 ноември Цветлин Йовчев замина спешно на посещение в Израел, придружен от шефа на ДАНС Писанчев. Една от срещите му е с Зеев Елкин, както съобщи пресцентърът на нашето МВР (икономисвайки Писанчев). И със сигурност няма какво да се говори между един изпълняващ функциите ’’външен“ израелски министър и друг - вътрешен български министър по теми като израелско-палестински прегозори, дипломация и конфликти в Близкия Изток и родни позиции по тях. Е, дали има връзка със скандала ’’Бисеров“ според вас тази среща на Йовчев и Писанчев като родни босове на сигурността с Елкин като техен, макар и необявяван офици- ално за ръководител на Комитета при израелския премиер. И да продължа с разкритията от поста ми в социалната мрежа, в който разказах и за срещата на Станишев на 29 октомври:)

’’Сигурността на Израел не е важна само за Израел, но и за ЕС“ - е фраза на Станишев в този разговор. Срещата е необичайна и не според ранговете, както и темата в контекста на посещението.

- Станишев е партиен лидер, Елкин - обикновен министър
- Станишев е там в качеството си на политическо лице като лидер на европейската левица. Като такъв той няма работа с Елкин. Разговорът с него е в другото му качество - като патрон и гарант на новата Тройна коалиция и кабинета Орешарски.
- Станишев се е срещнал с президента Шимон Перес, но е пропуснат от Нетаняху - премиерът, който е ключовата фигура там.

• Най-вероятно проблемът като политически е поставен от президента, заради този проблем е отказана среща на Станишев с ключови фигури в правителството (това е дипломатически израз на недоволството от него), а срещата с еквивалента на вътрешния министър е уточняваща - за конкретните факти в проблема, опрял до родния заместник- председател на парламента.

Затова тази среща със Зеев Елкин е укрита и не е съобщена в медиите, нито в съобщението на пресцентъра на Станишев за неговите разговори. Т.е тя е била с Елкин в качеството му на ръководител на Комитета за службите, за който стана дума, а не в качеството му на изпълняващ функциите външен министър. Чак на следващия ден, на 30 октомври (понеже тамошните медии си вършат работата и задават истински парливи въпроси за разлика от нашите) излизат от немай- къде два реда - при това в прессъобщението за срещата на Станишев с палестинските лидери.

Никой в чужбина не прави специални разследвания как родните политици ограбват българския народ и в кои офшорки си кътат парите. Секретните служби се занимават със сигурността на своите държави и техните граждани, а не с ограбването от политици-мафиоти на някой народ, който е допуснал това, избрал ги е и ги държи на власт. Затова приказките за чуждоземно разследване, несвързано с чужда сигурност, а само с грабене на България, са повече от наивни.

Късно вечерта в сряда на 30 октомври Станишев се завръща у нас. В четвъртък е времето за трескава суетня: какво да се прави и какво не. Възложено е на ДАНС да провери изложените пред Станишев факти.

Ситуацията се оказва повече от скандална и взривоопасна. Става дума за мънита, разположили се под крайни ислямистки флагове, както и за техни операции на Сейшелите и покрай офшорните фирми, свързани с Бисеров.

В петък вечерта сводката е готова. Станишев разбира, че не може да спасява Бисеров заради огромния международен натиск. В събота е информирано ДПС. Информиран е (подозирам от

кого) и самият Бисеров.

Подготвени са версиите - лични причини и обясненията зад тях:

1. за най-наивните - проблеми с борбата с лоша болест, в случая рак.

2. за по-интелигентните - Доган го разчистил, понеже му оспорил лидерството.

3. за най-интелигентните - бъркал в кацата с меда на ДПС.

4. за публиката в чужбина - политически противоречия освен т.3 като опит за изпросване на по-милостиво отношение към Бисеров като потенциален противник на Доган. Затова в началото имаше единствено оставка от ДПС, а тази от парламента беше оставена за по-нататък - в зависимост от ситуацията.

5. в мъглата от версии, многобройността и противоречията между тях, в абсурдите им ще се загуби истината или няма да й се повярва, ако случайно види бял свят.

Този механизъм, специалната лаборатория СИМПРО, която го е разработила като ’’моделиране на неопределеност, конфликти и парадокс“, както и ръководителят Стоян Марков, кандидат-член на Политбюро при комунизма и рода на братята Милен и Георги Велчеви са сред обектите на сензационното разследване в книгата ми ’’Дуел“.

В неделя оставката от ДПС беше обявена и даден стартът за лансиране на многобройните версии за нея, в които да се удави истината, а дори и да се появи, да се схване като някоя от многобройните версии и нищо повече.

В понеделник се изчакваха някакви международни реакции.

А във вторник Лютви Местан спешно замина за Брюксел, където да се срещне с ръководството на АЛДЕ (либералите) и Еврокомисията, за да даде обяснения колко са ’’изненадани“ от опасните връзки на своя партиен лидер. Еврокомисията го уважи само чрез един еврокомисар, който е либерал.

Как са протекли разговорите, е ясно: следствието е, че в същия ден Бисеров е принуден писмено да внесе оставката си като ръководител на парламента и като депутат.

Коронният номер на Станишев, Местан и Орешарски беше ”ако мине“. Затова за прането на пари, и то какви по количества и с какъв скандален произход въобще не се говори. Но западните партньори са като побеснели.

Набързо последваха официални запитвания от техните правоохранителни органи - Италия и Франция още във вторник, т.е. съответната официална документация за случая е създадена, а по-нататък е въпрос на преценка дали, как и кога да се организира изтичането й в медиите.

Мърдане няма.

Затова топката вечерта в сряда е прехвърлена на родната прокуратура. Местан се кълне, че нищо не знае за истинската канава на тази история, Станишев и премиерът Орешарски знаят, но сполучливо са останали на завет, Йовчев знае, но отказва да знае, Цацаров от вчера (посът ми е от 7 ноември) знае и ще трябва да решава за пореден път, както с изборна- та фалшификация, нерешимият освен пропагандно проблем какво да се каже и какво не.

Междувременно семейството на Бисеров е извън България от немалко време насам, а самият Бисеров от вторник също е извън България. Чак след като напусна страната, обявиха проверката за пране на пари.

Няма да се завърне скоро. Ако въобще се завърне.

При гласуването днес на оставката на Бисеров нямаше питания, въпроси, дискусия - от когото и да е било. Заповед по гарнизона, така да се каже. Гласуваха като под строй, единствено с десетина гласа против и въздържал се на ГЕРБ
- колкото за илюзия на демокрация.

За мен е ясно, че родните служби, правителството и по- литическите партии - всички са в тази мръсна игра. Написах и го доказах още в ’’Дуел“.

И последно - днес трябваше да бъда анализатор в една от най-големите телевизии именно по казуса Бисеров. Вероятно е станал огромен скандал и водещите са се опъвали до последно, искайки да присъствам.

Но 1 час и 15 минути преди уговорения час получих извинението на телевизията, че онези, водещите се объркали, броят на коментаторите в студиото набъбнал и за мен не останало място сред тях.“

Това е онзи мой коментар във ’’Фейсбук“ от 7 ноември. Част от разкритията ми след неговото появяване излязоха в медиите. Но само част! Разбирате защо нямаше позоване на мен - никой не искаше хората да се информират за мръсотията от първа ръка. И за ролята на Орешарски и Станишев. Някои от фактите от немайкъде бяха потвърдени официално след обявяването им от мен. Главният секретар на МВР Лазаров си призна пред медиите за срещата с Бисеров, служейки си точно с онзи мотив, който посочих в поста си. Министър Йовчев призна за сигнал от м.г. на чужда служба. Призна, че не е от ЦРУ: ’’Информацията за Христо Бисеров не е получена от ЦРУ, от друг източник е“, заяви той в интервю пред Сашо Диков.

А суетнята зад кулисите продължава. На 13 ноември консулът на Сейшелите у нас и виден бизнесмен Максим Бехар се отзова на онези острови. Срещна се с президента Джеймс Мичел, който му благодари за помощите, които сме дали на онази страна. В местния Интернет скандалът с Бисеров се коментира надълго и нашироко. Блогърите там нищят и душат с разкрития около връзки между офшорките на президента, техни операции с Швейцария и преводите на нашия виден политик - перач на пари, чиито преводи също ще търсят в алпийската република.

Скандалът се разраства неудържимо. Към мръсните пари се прибави спешно кръвопускане с много кръв. Заедно с мириса на наркотици и зеленото знаме на Аллаха в най-вой- ствения му вид!

Труповете на хора с ’’различна степен на асоцииране към групата на Радован Крейчир“ (цитирам секретен документ) нарасна до най-малко осем. Последното му местопребиване е Южна Африка - ЮАР. Държава, от която екстрадирането е много, много трудно, практически невъзможно.

На 9 ноември, събота, ден преди да научим за желанието на Христо Бисеров да напусне политическо-обществения живот, там

беше убит Басам «Sam» Иса. 49-годишен, отяв- лен мюсюлмански фундаменталист, ливанец по произход.
Човек на Крейчир. Застреляха го в Bedfordview, източно от Йоханесбург, на няколко пресечки от дома му. Басам Иса притежаваше паспорт на Сейшелите (сетете се за ливанците и паспортите на участниците в атентата в Бургас, произведени там. Обявиха ги със скръцване на зъби едва след като поставих въпроса в ’’Дуел“ за ливанската връзка и за атентата с взрив - родно производство, с който беше убит шефа на секретните служби на онази страна, започнал разследването по тази версия).

Но и след онзи ден смъртта продължи да коси нашироко. Във вторник привечер, на 12 ноември вече българин, а не арабин пострада при взрив на бомба в предградие на Йоханесбург. Нападението стана в магазин за изкупуване на злато и диаманти срещу търговски център в квартала Бедфордвю. Магазинът е собственост на същия Радован Крейчир. При атентата загинаха двама души, а трима са ранени, един от които - тежко, съобщи ’’Франс прес“. Сръбският приятел на нашенеца е сред тежко ранените.

В следващият ден катастрофира една ’’Чесна 172“ в Хърватия. Стовари се изненадващо от небето в хълмиста местност между Новска и Липика, над Пакрац. В падналия самолет освен пилота - отново сърбин, пътуваше и български гражданин. Според нашето посолство там той не е пострадал сериозно и се чувства добре. Но и досега родното Външно отказва да посочи името му, макар че както никога, и то, и посолството са развили трескава дейност, за да му помогнат и проучат обстоятелствата.

Босът на организацията - Крейчир, не е арабин. Чех е. През 90-те години и началото на века е засичан в нашата страна. Върти световен трафик на наркотици. Амфетамини- те са български. Хероинът е от близкия Изток. Посредници са ислямистки групировки, вкл. и ”Ал-Кайда“. Паспорът на Крейчир също е от Сейшелите, както и на дясната му ръка Басам ”Sam“ Иса, за който ви разказах нагоре.

Разследването на случая Бисеров обяви, че наред с други държави, където са засечени негови операции, ще се дирят нишките и в... Чехия. За Сърбия и Хърватия се мълчи. И за милионите се мълчи. Спрягат се едни 430 000 евро и толкова.

А парите във върхушката на ДПС са огромни. Някои от депутатите й перат деветзначни суми! По целия свят - от Австралия до Европа, от Хонконг до Латинска Америка. От всякакъв произход. Роден, нероден, от контрабанда и наркотици, от най-войнствения Аллах.

В ’’Дуел“ нямах възможността да изкарам сензацията за Бисеров на белия свят. Книгата се пишеше в трескава надпревара с времето, в остро и жестоко противоборство с родното правителство и някои политически партии. Срещу мен се изправиха могъщи секретни мрежи - както в белия, така и в задкулисния му свят. Животът ми висеше буквално на косъм - неизмерими пари и влияния, непоплюващи си техни оръжия - фундаменталисти и нямащи скрупули агентури можеха да ми го отнемат всеки момент - или тук, у нас, под одобрителния поглед на държавата, или при проучванията в чужбина. Дори незримата протекция на западни ръководители нямаше да успее в крайна сметка да ме защити.

Единствено бързото й излизане на пазара и скандала, породен от това, бяха гаранцията за оцеляването ми. Пожертвах разследванията за някои от родните именити герои в онази история, оставайки само най-значимите български фигури. Пожертвах ги заради страниците за милиардерската яхта ’’Радиант“ - сред десетте най-големи в света, акостирала за една нощ на кея във Варна, преди атентата в Бургас и посрещнала на борда си най-висшата шапка на властта у нас. Ръководството на държавата.

А Христо Бисеров е детайл. Малко парче от пъзела. Дребен слуга на Центъра.

Край на първа книга